HARUKİ MURAKAMİ

İmkânsızın Şarkısı

40.
Baskı

HARUKI MURAKAMI

İmkânsızın Şarkısı

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Zemberekkuşu'nun Güncesi
Sınırın Güneyinde, Güneşin Batısında
Yaban Koyununun İzinde
Sahilde Kafka
Haşlanmış Harikalar Diyarı ve Dünyanın Sonu
1Q84
Koşmasaydım Yazamazdım
Renksiz Tsukuru Tazaki'nin Hac Yılları
Uyku
Kadınsız Erkekler
Sputnik Sevgilim
Tuhaf Kütüphane
Karanlıktan Sonra
Fırın Saldırısı
Rüzgârın Şarkısını Dinle
Kumandanı Öldürmek
Doğum Günü Kızı

İMKÂNSIZIN ŞARKISI

Orijinal adı: *Noruvei no mori*
© Haruki Murakami
Yazan: Haruki Murakami
Fransızca'dan çeviren: Nihal Önol

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Yayın hakları Curtis Brown Group Limited ile çalışan ICM Partners ("ICM") aracılığıyla alınmıştır.
1. baskı / Mayıs 2004
40. baskı / Eylül 2019 / ISBN 978-605-09-2981-2
Her 2000 adet bir baskı olarak kabul edilmektedir.
Sertifika no: 11940

Kapak tasarım: Geray Gençer
Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. Tic. A.Ş.
Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.
Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL
Tel: (212) 446 05 99
Sertifika no: 20699

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Haruki Murakami, 1949'da Kyoto'da doğdu. Vaseda Üniversitesi'nde klasik drama eğitimi aldı. 21. yüzyıl edebiyatının en önemli isimlerinden olan Murakami'nin kitapları pek çok ödül aldı, tüm dünyada ellinin üzerinde dile çevrildi. Haruki Murakami'nin *Yaban Koyununun İzinde, Zemberekkuşu'nun Güncesi, İmkânsızın Şarkısı, Sınırın Güneyinde-Güneşin Batısında, Sahilde Kafka, Haşlanmış Harikalar Diyarı ve Dünyanın Sonu, 1Q84, Renksiz Tsukuru Tazaki'nin Hac Yılları, Koşmasaydım Yazamazdım, Uyku, Kadınsız Erkekler, Sputnik Sevgilim, Tuhaf Kütüphane, Karanlıktan Sonra, Fırın Saldırısı, Rüzgârın Şarkısını Dinle, Kumandanı Öldürmek* ve *Doğum Günü Kızı* isimli kitapları Doğan Kitap tarafından yayımlandı.

İmkânsızın Şarkısı

İmkânsızın Şarkısı

Haruki Murakami

Çeviren: Nihal Önol

Doğan Kitap

1

Otuz yedi yaşındaydım, dev Boeing 747 yağmur yüklü bulutların arasından Hamburg Havaalanı'na doğru alçalırken, koltukta kemerim bağlı halde oturuyordum. Soğuk kasım yağmuru toprağı ıslatıyor, her şeye Flaman manzaralarına özgü kasvetli bir hava katıyordu: yağmurlukları içinde yer görevlileri, tepesinde bayrağıyla havaalanı binası, BMW reklam panosu. İşte, yeniden Almanya'daydım.

Uçak piste indiğinde, tavandaki hoparlörlerden hafif bir müzik yayılmaya başladı: Beatles topluluğundan, "Norwegian Wood" şarkısının hoş bir orkestra yorumuydu. Bu şarkıyı ne zaman duysam beni duygulandırırdı, ama bu kez beni daha da derinden altüst etti.

Başımı, ağrıdan çatlamasını önlemek ister gibi ellerimin arasına alarak öne doğru eğildim ve kıpırdamadan, öylece kaldım. Az sonra bir Alman hostes yanıma gelip İngilizce, iyi olup olmadığımı sordu.

"Evet" dedim, "sadece biraz başım dönüyor."

"Emin misiniz?"

"Evet, teşekkür ederim" diye cevap verdim.

Genç kadın hafifçe gülümsedikten sonra gözden kayboldu ve Beatles'ın yerini Billy Joel'in müziği aldı.

Kafamı kaldırdım, Kuzey Denizi'nin üzerinde, gökyüzünde asılı duran kara bulutlara baktım ve o zamana kadar yaşamımın akışında yitip gitmiş olan şeyleri düşündüm. Uçup

gitmiş saatleri, ölmüş veya yitmiş arkadaşları, bir daha geri gelmeyecek hisleri.

Uçak tamamen duruncaya, yolcular kemerlerini çözüp başüstü dolaplarından el bagajlarını almaya başlayıncaya kadar, bakışlarım çayırlarda gezindi durdu. Sanki otların kokusunu alıyor, tenimde rüzgârın okşayışını duyuyor ve kuşların cıvıltısını işitiyordum. 1969 yılının sonbaharıydı ve yakında yirmi yaşında olacaktım.

Hostes nasıl olduğuma bakmak için gene geldi ve bu sefer yanıma oturdu.

"Şimdi daha iyiyim, sağ olun, sadece kendimi biraz hüzünlü hissettim de" dedim ona gülümseyerek.

"Ara sıra bana da olur. Ne demek istediğinizi anlıyorum" dedi, ayağa kalktı ve bana hoş bir biçimde gülümsedi. "O zaman iyi yolculuklar, *Auf Wiedersehen.*"

"Auf Wiedersehen!"

Aradan geçen on sekiz yıla karşın, o çayırlar hâlâ bugün gibi gözlerimin önünde. Günlerdir ince ince yağan yağmurun yazın tozundan arındırdığı çıplak dağlar, göz alıcı, koyu yeşil renkteydi. Ekim rüzgârı otları dalgalandırıyordu, buz mavisi gökyüzündeyse bulutlar, çok yükseklerde, iplik iplik dağılıyordu. Uçsuz bucaksız gök kubbe göz kamaştırıcıydı. Rüzgâr çayırı boydan boya kat edip onun saçlarını hafifçe yalıyor, sonra ormanın içinde yok oluyordu. Ağaçların tepesinde yapraklar hışırdıyordu, uzaklardan bir köpeğin havladığını duyuyordum. Boğuk bir havlamaydı bu, belli belirsiz işitilen; sanki farklı bir dünyadan geliyordu. Başka hiçbir şey duymuyordum. Hiçbir şey görmüyordum. Bizim varlığımızdan ürkerek orman yönünde uçup giden iki kızıl kuştan başka. Yürürken, Naoko bana kuyunun öyküsünü anlatıyordu.

Bellek çok garip bir şey. Gerçekten içinde bulunduğum, yakından gördüğüm sırada o manzaraya neredeyse hiç dikkat

etmemiştim. Beni etkilemekten çok uzaktı, bu yüzden, on sekiz yıl sonra, en ince ayrıntısına dek anımsayacağımı düşünemezdim. Doğruyu söylemek gerekirse, o yıllarda manzaralar beni pek ilgilendirmiyordu zaten. Kendimden ve o sırada yanımda yürüyen o çekici genç kızdan başka bir şey düşündüğüm yoktu. Bizi düşünüyordum ve sonra gene kendimi. Gördüğüm, hissettiğim ya da düşündüğüm her şeyin bumerang gibi dönüp dolaşıp bana döndüğü yaştaydım. En kötüsü âşıktım da. Ve bu aşk karmaşa doluydu. Bu yüzden, manzara aklımdaki en son şeydi.

Ama şimdi, her şeyden önce o çayırı anımsıyorum. Ot kokusu, serin rüzgâr, dağların dorukları, köpek havlamaları çok net bir şekilde hatırımda. Hatta, öylesine net ki, bir el hareketiyle çiziverebilirim. Ama bu manzaranın ortasında hiçbir insan yok. Hiç kimse. Naoko da, ben de orada değiliz. Nereye kaybolmuş olabiliriz acaba? Nasıl olabilir bu? Naoko, ben ve bizim olan dünya, o sırada benim gözüme çok önemli gözüken her şey nerede şimdi? Doğru, artık onun yüzünü bile anımsayamaz oldum. Önümde bir Tanrı kulunun bile olmadığı boş bir manzara var sadece.

Elbette biraz çabalayınca onun yüz hatlarını hatırlamayı başarabiliyorum. Küçücük ve narin elleri, dokunması hoş dümdüz siyah saçları, yuvarlacık ve yumuşak kulakmemeleri ve altındaki küçük beni, kışın hep giydiği şık devetüyü mantosu, bana soru sorduğunda gözlerini gözlerime dikme alışkanlığı, ara sıra hafifçe titreyen sesi (sanki esintili bir tepede konuşurmuşçasına); bunları üst üste koyunca yüzü birden gözlerimin önünde kendiliğinden beliriveriyor. Önce profili oluşuyor, çünkü Naoko ile ben, hep yan yana yürürdük. Sonra, bana doğru dönüyor, bana gülümsüyor, başını hafifçe eğiyor, benimle konuşuyor ve dosdoğru gözlerimin içine bakıyor. Tıpkı dibi görünen bir pınarda kayıp gidiveren küçücük bir balığın pırıltısını yakalamaya çalışıyormuş gibi.

Ama Naoko'nun yüzünün kafamın içinde böyle net bir şekilde belirmesi zaman alıyor. Ve aylar, yıllar geçtikçe bu süre gitgide daha da uzuyor. Acı bir şey bu, ama gerçek. Başlangıçta beş saniye gerekiyordu bana, sonra on, sonra otuz ve sonunda da bir dakika oldu. Hızla artıyor bu süre, tıpkı günbatımında uzayan bir gölge gibi. Sanırım bir gün karanlık gölgeleri tamamen yutacak. Başka yolu yok, anılarım Naoko'nun ve geçmişteki benliğimin bulunduğu yerden önüne geçilemez bir biçimde uzaklaşıyor. Ve sadece o manzara, ekim ayındaki o çayırın manzarası bıkıp usanmadan gözlerimin önünden geçiyor, bir filmin unutulmaz bir sahnesi gibi. Bu manzara, kafamda her belirdiğinde, zihnimde bir yerleri harekete geçiriyor. *Hadi uyan,* diyor. *Ben hâlâ buradayım... Uyan da anlamaya çalış niçin hâlâ buradayım.* Acı veren bir şey değil bu, hem de hiç. Sadece her seferinde yankılanan boş bir ses. Bu gürültü de, gün gelecek, silinecek kuşkusuz. Ama Hamburg Havaalanı'nda, o ses kafamın içinde yankılandı durdu, her zamankinden çok daha güçlü ve daha uzun süre. İşte bunun için yazıyorum bu kitabı. Düşünmek için. Anlamak için. Ben böyleyim. Olayları tam olarak kavradığımı hissedebilmek için, sözcüklere dökmek zorundayım...

Dur bakayım, Naoko o gün bana ne anlatıyordu acaba?

Tabii ki, çayırın ortasındaki o kuyuyu anlatıyordu. Kuyunun gerçekte var olup olmadığına dair hiçbir fikrim yok. Belki de sadece Naoko için var olan bir işaret ya da imgeydi. O karanlık günlerinde kafasının içinde buna benzer daha pek çok şey kurgulamıştı. Ama Naoko'nun bana o kuyudan söz etmesinden sonra, çayırı kuyuyu düşünmeden anımsayamaz oldum. Gerçekte hiç görmediğim o kuyu, belleğimde o manzaranın ayrılmaz bir parçası olarak yer etmişti. Kuyunun tastamam bir tasvirini bile yapabilirim: Çayırın bitip ormanın başladığı yerde, toprağın üstünde, otların arasına gizlenmiş, yaklaşık bir metre çapında karanlık bir delikti. Çevresinde ne bir

çit, ne de yüksek bir kuyu bileziği vardı. Sadece bir delikti, ağzı kocaman açık bir delik. Halkasının taşları, yağmurun ve rüzgârın etkisiyle, çamurumsu beyaz, garip bir renk almıştı. Taşlar yer yer çatlamış eksilmişti, taşların arasına küçük yeşil bir kertenkele süzülmüştü. Deliğin üzerine ne kadar eğilirseniz eğilin, hiçbir şey görünmüyordu. Bildiğim tek şey, korkunç derin olduğuydu. Akıl almaz bir derinliği vardı ve bu deliğin içinde egemen olan zifiri karanlık, sanki dünyanın tüm karanlıkları birleşip nihai hedefine ulaşmış gibi yoğundu.

"Derin, hem de çok derin" demişti bana, sözcükleri tek tek seçerek. Arada sırada böyle ağır ağır konuşurdu, aradığı kelimeleri bulduğundan emin olmak için. "Ama kimse bilmiyor nerede olduğunu. Kesin olarak bildiğim tek şey, buralarda bir yerde olduğu."

Ellerini tüvit ceketinin ceplerine daldırmış, sonra da bana içten, gerçekten çok güzel bir gülümsemeyle bakmıştı.

"Demek ki son derece tehlikeli" dedim ona. "Bir yerde derin bir kuyu var, ama kimse bilmiyor nerede olduğunu, öyle mi? İçine düşersen sonun geldi demektir."

"Sonun geldi. Aaaaaah! Gümmm. Ve bittin."

"Böyle şeyler sanırım oluyordur."

"Oluyor zaman zaman. İki ya da üç yılda bir belki... Biri aniden ortadan yok oluyor ve ne kadar aranırsa aransın, bulunamıyor. O zaman, burada yaşayanlar onun kuyuya düştüğünü söylüyorlar."

"Pek de hoş bir ölüm biçimi değil."

"Berbat bir ölüm biçimi" dedi, ceketine yapışmış bir otu elinin tersiyle süpürerek. "İnsan hemen boynu kırılıp ölecek olsa, hadi neyse. Ama kırılmış bir bacakla hayatta kaldığını düşün, hiçbir şey yapamazsın. Var gücünle bağırırsın, ama kimseler seni duymaz. Bulunma umudun yoktur. Karanlık, rutubetli, üstelik örümceklerin, çıyanların kaynadığı bir yer.

her tarafta daha önce ölmüş insanlardan kalan kemikler ve ta yukarıda küçük, kış dolunayı gibi, aydınlık bir çember. İşte burada ölüyorsun, yapayalnız ve yavaş yavaş."

"Düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyor. Birileri mutlaka bu kuyuyu bulup çevresini kapatmalı."

"Ama sana kimsenin bulamadığını söylüyorum ya! İşte bu yüzden, yoldan sakın ayrılma."

"Merak etme, ayrılmam."

Naoko sol elini cebinden çıkardı ve elimi tuttu.

"Ama senin için geçerli değil bu. Senin korkmana gerek yok. Sen gece vakti bile gözü kapalı gezebilirsin burada ve asla kuyuya düşmezsin. Seninle olduğum sürece benim de korkmama gerek yok."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Nasıl bilebilirsin ki bunu?"

"Biliyorum işte, o kadar" dedi. Elimi daha da sıkı tutuyordu, bir süre sessizce yürümeyi sürdürdük. "Ben böyle şeyler konusunda her zaman haklıyımdır. Bunun mantıkla filan ilgisi yok, sadece hissederim işte. Mesela, sana bu kadar yakınken, hiçbir şeyden korkmam. Başıma kötü ya da can sıkıcı hiçbir şey gelemez çünkü."

"O halde çok basit" dedim. "Tek yapman gereken, hep yanımda kalmak."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Elbette."

Naoko durdu. Ben de durdum. Ellerini omuzlarıma koyup gözlerimin içine baktı. Gözbebeklerinin derinlerinde yoğun kara bir sıvı, acayip girdaplar yapıyordu. O büyüleyici gözleriyle uzun uzun, içimi seyretti. Sonra uzanarak yanağını hafifçe yanağıma sürttü. Bir an kalbim durmuş gibi oldu, öylesine olağanüstü ve sıcacık bir hareketti bu.

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim" diye yanıtladım.

"Böyle söylemen çok mutlu etti beni. Gerçekten" dedi mutlu bir gülümsemeyle. "Ama bu imkânsız."

"İmkânsız mı, niçin?"

"Çünkü yanlış olurdu... Çok kötü, anlıyor musun. Çok..."

Birden susup yeniden yürümeye koyuldu. Kafasının içinde bin bir türlü düşüncenin döndüğünü biliyordum, bu yüzden bir şey söylemeden, ben de sessizce yanında yürüdüm.

"Sanırım bu yanlış olurdu, hem senin için, hem de benim için" diye devam etti, bir an durakladıktan sonra.

"Niye yanlış olsun ki?" diye mırıldandım.

"Anlamıyor musun? Birinin, bir başkasını sonsuza dek koruyabilmesi imkânsızdır da ondan. Şimdi bak, diyelim seninle evlendik. Sen gündüzleri çalışıyorsun. İşyerindeyken ya da iş gezisine çıktığında beni kim koruyacak? Hayatımın her anında sana yapışıp kalacak mıyım? Bu nasıl bir ilişki olurdu? Eninde sonunda benden bıkarsın, inan bana. Yaşamın hakkında kendine sorular sorarsın. Hayattaki tek işinin sadece ve sadece bana dadılık etmek olup olmadığını sorarsın kendi kendine. Bunu kabul edemem ben. Üstelik bu durumda, sorunlarım çözülmüş de olmaz."

"Ama sorunların bir ömür boyu sürmeyecek ki" dedim, sırtına dokunarak. "Bir gün sona erecek. O zaman yeniden düşünürüz artık. Belki de o zaman benim yardımıma koşmak sana düşer. Hayatımızı bir muhasebe defterine göre yaşamıyoruz ki. Mademki şimdi senin bana ihtiyacın var, benden faydalan. Göremiyor musun bunu? Neden bu kadar katısın? Hadi rahatla biraz, şu kalkanlarını indir. O kadar gerginsin ki, hayatta hep en kötüsünü bekliyorsun. Biraz bırak kendini, gerisi gelecek."

"Bunu nasıl söylersin?" diye sordu duygusuz bir sesle.

Naoko'nun sesi, beni yanlış şeyler söylüyor olabileceğim konusunda uyarıyordu.

"Bunu nasıl söylersin, anlat bana?" diye yineledi, gözlerini ayaklarının dibindeki zemine dikerek. "Bana bilmediğim bir şeyi söylemiyorsun ki. 'Biraz bırak kendini, gerisi gelecek.' Bunu bana söylemendeki amaç ne? Eğer şu anda kendimi bırakacak olursam, paramparça olurum. Ben hep böyle yaşadım ve başka türlüsünü bilmiyorum. Eğer kendimi koyuverirsem, bir daha eskisi gibi olamam. Un ufak olurum ve sonunda da buharlaşırım. Niçin anlamıyorsun ki? Ve bunu anlayamadıktan sonra, hep benimle ilgileneceğini nasıl söyleyebiliyorsun?"

Hiçbir şey söylemedim.

"Kafam çok karışık. Gerçekten karışık. Ve bu sandığından daha derin. Daha derin, daha karanlık, daha soğuk... Söylesene bana, benimle o gün nasıl yatabildin? Niçin beni kendi halime bırakmadın?"

Şimdi mutlak bir sessizliğin hâkim olduğu çam ormanında yürüyoruz. Yürürken, ayaklarımızın altında yaz sonunda ölmüş ve artık kurumuş cırcırböcekleri çıtırdıyor. Naoko ve ben ağır ağır ilerliyoruz, kaybettiğimiz bir şeyi arar gibi.

"Bağışla beni" dedi koluma girerek ve başını sallayarak. "Seni kırmak istememiştim. Söylediklerime aldırma sen. Gerçekten üzgünüm. Sadece kendime kızıyordum."

"Sanırım seni henüz tam anlayamıyorum. Pek akıllı olduğum söylenemez. Anlamam için bana biraz daha zaman gerekiyor. İşte bu zamana sahip olursam, seni dünyada en iyi anlayan insan ben olacağım."

Çevremizi kuşatan sessiz ormanın ortasında, etrafı dinleyerek durduk. Ayağımla yerdeki çam kozalaklarını ve cırcırböceklerini yuvarlıyordum, sonra ağaçların arasından gökyüzüne baktım. Naoko, ellerini ceketinin ceplerine daldırmış, bakışları dalgın, düşünüyordu.

"Toru, sana bir şey soracağım" dedi. "Beni seviyor musun?"

"Sevdiğimi biliyorsun."

"Bana iki iyilik yapabilir misin?"

"Üçe kadar hakkınız var madam."

Başını sallayarak güldü.

"İki, yeter. Bol bol yeter. Birincisi, şunu bilmeni isterim ki, bugün beni görmeye geldiğin için sana gerçekten minnettarım. Umarım beni ne kadar mutlu ettiğinin farkındasındır... Şu hayatta beni kurtaracak bir şey varsa, onun bu olduğunu biliyorum. Böyle hissettirmiyor olabilirim, ama gerçek bu."

"Seni görmeye gene gelirim. Ya ikincisi?"

"İsterim ki beni hep hatırlayasın. Benim yaşadığımı ve böyle, senin yanı başında durduğumu hiç unutma isterim."

"Elbette hatırlayacağım. Her zaman."

Sessizliğe gömüldü, yürümeye başladı. Sonbahar ışığı, ağaçların arasından kendine bir yol bularak, omuzlarında dans ediyordu. Gene bir köpek havlaması duyuldu, ama az öncekine oranla daha yakındaydı. Naoko küçük bir tümseğe tırmandı, çamlıktan çıktı, sonra telaşlı adımlarla hafif eğimli yoldan aşağı indi. Ben iki üç adım arkasından yürüyordum.

"Geri dön. Kuyu buralarda olabilir" diye arkasından seslendim.

Durdu, gülümsedi ve gelip koluma girdi. Yolun geri kalanını yan yana yürüdük.

"Beni unutmayacağına söz veriyorsun değil mi?" diye kulağıma fısıldadı.

"Seni hiç unutmayacağım" dedim. "Seni unutmam imkânsız."

Gene de, anılar gitgide soluklaşıyor ve ben de daha şimdiden birçok şeyi unuttum. Olayları anımsamak için şu satırları yazarken bile, zaman zaman korkuya kapıldığım oluyor. Ya içimde anılarımın üst üste yığılıp yavaşça çamura dönüştüğü karanlık bir zindan varsa diye.

Ama, her ne olursa olsun, bugün tek sahip olduklarım bunlardan ibaret işte. Eksik ve bulanık, günden güne silinen

anıları sımsıkı bağrıma basarak, açlıktan ölecek bir adamın elindeki kemikleri emmesine eşdeğer bir güçle bu kitabı yazmaya devam ediyorum. Bu, Naoko'ya verdiğim sözü tutabilmemin tek yolu.

Çok zaman önce, henüz gençken ve anılarım tazeyken, onun hakkında yazmayı birkaç kez denedim. Ama tek bir satır bile yazamadım. Biliyordum, ilk satırı yazabilsem gerisi kendiliğinden gelecekti, ama başaramıyordum bu ilk satırı yazmayı. Her şey fazlasıyla belirgindi, açıktı ve nereden başlayacağımı bilmiyordum. Nasıl bir harita, aşırı ayrıntılı olduğunda pek işe yaramazsa, öyleydi işte. Ama şimdi biliyorum ki, ancak ve ancak eksik kalmış düşünceler ve anılar, yazının mükemmel olmaktan uzak teknesine doluşabilir. Naoko'yla ilgili anılarım her geçen gün biraz daha silindikçe, onu gitgide daha iyi anlıyorum. Şimdi artık neden benden onu unutmamamı istediğini biliyorum. Kuşkusuz bunu Naoko da biliyordu. Onun bende kalan anısının er ya da geç silineceğini. İşte tam da bu yüzden onu unutmamam için yalvarmış ve onun var olduğunu hep hatırlamamı istemişti.

Bunu düşündükçe, içimi dayanılması zor bir keder kaplıyor. Çünkü o, Naoko beni hiçbir zaman sevmedi.

2

Bir zamanlar, çok yıllar önce –daha doğrusu sadece yirmi yıl önce– bir öğrenci yurdunda kalıyordum. On sekiz yaşındaydım ve üniversiteye yeni girmiştim. Tokyo'yu hiç bilmiyordum ve ilk kez yalnız yaşayacağım için kaygılanan ailem bana, genelde öğrencilerin kaldığı tek odalı evler yerine bu yurdu bulmuştu. Yurtta yemek veriliyordu ve birtakım başka kolaylıklar da vardı; böylece benim gibi on sekiz yaşında ve deneyimsiz bir genç pekâlâ başının çaresine bakabilirdi bu yurtta. Gerçi işin bir de parasal yönü vardı. Yurtta kalmak tek kişilik odalara göre çok daha ucuza mal oluyordu. Bir şilte ile bir başucu lambasına sahip olduğum sürece çok fazla eşya almak gerekmiyordu. Bana kalsa bir daire kiralayıp dilediğim gibi yaşamayı yeğlerdim, ama kayıt harçları ve bu özel üniversitenin giderleri, üstüne bir de aylık geçim param düşünüldüğünde aileme direnmek hakkına sahip değildim. Üstelik, yaşayacağım yer çok da umurumda değildi.

Yurt, şehrin ortasında, bir tepenin üzerindeydi ve manzarası güzeldi. Geniş dörtgen arazisinin etrafı beton bir duvarla çevriliydi. Kapıdan girince kendini, göğe dimdik uzanan kocaman bir zelkova ağacının karşısında buluyordun. Ağacın en az yüz elli yıllık olduğunu söylüyorlardı. Ağacın altında durup başını kaldırdığın zaman gökyüzünü göremiyordun, dallar öylesine sıktı.

Kaldırım taşıyla döşenmiş yol, bu koskocaman ağacın çev

resini dolandıktan sonra düz bir çizgi halinde iç avluyu kesiyordu. İki yanda, birbirine paralel, iki katlı betonarme iki bina yükseliyordu. Bunlar çok pencereli büyük yapılardı ve dışarıdan bakıldığında apartmana dönüştürülmüş hapishaneye ya da tam tersi hapishaneye dönüştürülmüş apartmana benziyorlardı. Ancak doğru düzgün yaşanabilir yerlerdi, kasvetli bir görüntüleri yoktu. Ardına dek açık pencerelerden radyo sesi yayılıyordu ve tüm pencerelerde güneşin solduramadığı krem renkli perdelerden vardı. Yatakhaneleri geçince, yol iki katlı ortak binaya çıkıyordu. Giriş katında banyolar ve yemekhane, ikinci kattaysa büyük bir konferans salonu, toplantı salonları, bir de kimin kullandığını hiç anlayamadığım misafir odaları bulunuyordu. Bu ana binanın yanında üç katlı olan üçüncü yatakhane vardı. Geniş bahçe yemyeşil çimlerle kaplıydı ve fıskiyeler güneş ışınlarını yansıtarak, durmadan dönüyordu. Ana binanın arkasında futbol ve beyzbol alanları, altı tenis kortu bulunuyordu. Tesiste ihtiyaç duyacağınız her şey vardı.

Burasıyla ilgili tek sorun, politik atmosferiydi. Ne idüğü belirsiz ve başında aşırı sağ eğilimli birinin olduğu bir vakıf tarafından yönetiliyor ve bu durum işletmeye çarpık bir biçimde yansıyordu. Yeni öğrencilere verdikleri tanıtım broşürlerinde ve yatakhane kurallarında bile görüyordunuz bunu. Yurdun kuruluş amacı, "Ulus için gereken insan kaynağını oluşturmak ve yetiştirmek" olarak açıklanıyordu. Bu ilkeye onay veren çok sayıda üst düzey şirket yöneticisi buranın inşası için kişisel bağışlar yapmışlardı. Bu projenin halka yansıtılan yüzüydü, ama arkasında tam olarak ne olduğu şüpheliydi. Kimileri bu katkıların daha az vergi ödemeyi sağladığını söylüyor, kimileriyse iyi bir reklam aracı olduğunu öne sürüyordu; gene bazılarına göre de bir yurt binası yapmak iyi bir arsanın üstüne konmak için bir yöntemdi. Kesin olan tek şey, yurtta farklı üniversitelerden elit öğrencilerin

oluşturduğu ayrıcalıklı bir grubun varlığıydı. Bu kişilerden oluşan "çalışma grupları" ayda birkaç kez, vakıf yöneticilerinin de katıldığı toplantılar yapıyordu. Kulüp üyelerinin mezuniyet sonrası iyi bir iş bulması garantiydi. Bu varsayımlar doğru muydu, yanlış mıydı karar verecek durumda değildim, ama tüm bu söylentiler buranın kuşku uyandırıcı bir yer olduğunu doğrular gibiydi.

Öyle ya da böyle, yaşamımın iki yılını –1968 ilkbaharından 1970 ilkbaharına kadar– bu kuşkulu yerde geçirdim. Böyle bir yerde niçin iki yıl kaldım, bunun cevabı bende yok. Benim günlük yaşamım açısından yurt ister sağcı olmuş, ister solcu ya da başka bir şey, fark etmiyordu.

Yurtta, güne bayrak töreniyle başlanıyordu. Elbette ulusal marş da söyleniyordu. Birisi olmadan diğeri de olmazdı. Bayrak direği binaların tüm pencerelerinden görülecek biçimde bahçenin tam ortasına dikilmişti.

Bayrağı göndere çekme görevi, doğudaki yatakhanenin (benim kaldığım bina) başkanına aitti. Altmış yaşlarında, uzun boylu, kartal gibi keskin bakışlı bir adamdı. Sert saçları yer yer kırlaşmıştı ve güneşten yanmış boynunda uzun bir yara izi vardı. Savaş zamanı Nakano'da casus yetiştiren askeri okulda eğitildiği söylenirdi, ama kimse net olarak bilmiyordu. Yanında her zaman, asistanı gibi davranan bir öğrenci bulunurdu. Onu da kimse tanımıyor, gerçekten kim olduğunu bilmiyordu. En kısa asker tıraşını yaptırır, üzerinde ise hep lacivert öğrenci üniforması olurdu. Adını ya da odasını bilmiyordum; ne yemekhanede, ne de banyoda onunla hiç karşılaşmamıştım. Gerçekten öğrenci miydi, onu bile bilmiyordum, ama üniforma –ki bu aynı zamanda onun lakabıydı– giydiğine göre öğrenci olmalıydı. Nakano'dan gelen adamın tersine, kısa boylu, tombuldu ve yüzü solgundu. İşte bu garip çift, her sabah saat altıda yurdun bahçesine Japon bayrağını çekiyordu. Yurda ilk girdiğim dönemde, bu ilginç vatanperver ritüeli iz-

lemek için sabah altıda uyanır olmuştum. Bu ikisinin bahçede görünmesi tam da radyonun saatin altı olduğunu bildiren alarmıyla aynı ana denk düşüyordu. Üniforma'nın üzerinde tabii ki üniforması ve ayaklarında siyah deri ayakkabıları oluyordu, Nakano ise kısa bir ceket ile beyaz spor ayakkabılar giyiyordu. Üniforma elinde pavlonya ağacından yapılmış tören kutusunu taşırken, Nakano portatif bir Sony kasetçalarla geliyordu. Kasetçaları bayrak direğinin dibine bıraktığında, Üniforma kutuyu açarak içinden özenle katlanmış bayrağı çıkarıyordu. Ardından bayrağı saygıyla amirine uzatıyor, o da kar beyaz bayrağın üzerindeki parlak ve kırmızı güneşi göstere göstere ipe geçiriyordu. Ardından Üniforma milli marşı başlatmak için düğmeye basıyordu.

"Efendimiz egemen olsun..."

Bayrak tırmanmaya başlıyordu.

"Çakıl taşları kayalara dönüşünceye..."

Direğin yarısına varıyordu.

"Ve yosun tutuncaya değin."

Şimdi bayrak tam tepedeydi. İki adam gururla dimdik duruyor, hazır ola geçip gözlerini bayrağa dikiyorlardı. Hava açık olduğunda ve yeterince rüzgâr da esiyorsa, bu gerçekten inanılmaz bir görüntüydü.

Akşamki bayrak indirme töreni de sabahkinin aynısıydı. Ama bu kez bütün akış tersten işliyordu. Bayrak aşağı iniyor ve kutudaki yerini buluyordu. Gece bayrak dalgalanmıyordu.

Geceleri bayrağı niçin indirdiklerini anlamıyordum. Çünkü ulus, geceleri de varlığını sürdürüyor ve pek çok kimse çalışıyordu. Demiryolu makasçıları, taksi şoförleri, bar kızları, itfaiyeciler veya gece bekçileri gibi, gece çalışan insanların bayrağın koruyucu gücünden mahrum bırakılmaları bana haksızlıkmış gibi görünüyordu. Belki de bir önemi ve benim dışımda kimsenin umursadığı yoktu. Benim de çok fazla

umursadığım söylenemezdi. Arada bir aklımdan geçiyordu, o kadar.

Kurallara göre, birinci ve ikinci sınıf öğrencileri odalarda ikişer ikişer kalıyordu, üçüncü ve dördüncü sınıflara ise tek kişilik odalar veriliyordu. İki kişilik odalar biraz daha dar ve uzundu. Kapının hemen karşısında alüminyum doğramalı bir pencere ve öğrencilerin sırt sırta ders çalışabilmesine olanak sağlayan iki çalışma masası vardı. Kapının solunda çelik bir ranza yer alıyordu. Eşyalar, sade ve sağlamdı. Yataklar ve yazı masalarının dışında, iki metal dolap, bir sehpa ve kitap rafları da vardı. En iyimser bakışla bile, odanın hiç mi hiç şiirsel bir yanı yoktu. Odaların çoğunun raflarında transistorlu radyolar, saç kurutma makineleri, termoslar, elektrik ocakları, hazır kahve, poşet çay, kesmeşeker, hazır çorba pişirmek için küçük tencereler ve kâseler bulunuyordu. Duvarlara dergilerden kesilmiş seksi kadın resimleri ve çalıntı açık saçık film afişleri iliştirilmişti. Çıplak kadınlar, genç pop şarkıcıları ve aktrislere istisna olarak, bir çocuk, duvarına çiftleşmekte olan domuzların fotoğrafını yapıştırmıştı. Çalışma masalarının üstündeki raflarda ders kitapları, sözlükler ve romanlar yığılı olurdu.

Delikanlıların kaldığı odaların pisliği dehşet vericiydi. Kâğıt sepetlerinin dibinde, küflenmiş mandalina kabukları bulunur, kül tablası işi gören alüminyum kutular dolup taşar ve izmaritler, içinde yanmaya devam etmesin diye üstüne bira ya da kahve dökülerek söndürüldüğü için ekşi bir koku yayardı. Raflardaki kâse ve bulaşıklardan ne idüğü belirsiz kararmış pislikler sarkar, zemini ise hazır çorba paketleri, boş bira kutuları ve kapakları ile diğer çöpler kaplardı. Kimsenin aklına bunları süpürmek ya da çöpe atmak gelmezdi. Odaya giren rüzgâr koca koca toz bulutları kaldırırdı. Ve istisnasız, tüm odaların kendi berbat kokusu vardı. Bu koku odadan odaya az çok değişebilirdi, ama kokuyu oluşturan öğeler hiç

değişmezdi: Ter, vücut ve çöp kokusu. Kirli çamaşırlar yatak altlarına tıkılır ve kimse yatağını havalandırma zahmetinde bulunmadığından, terle ıslanan şilteler dayanılmaz pis bir koku yayardı. Bu pislik içinde nasıl olup da ölümcül salgın hastalıkların ortaya çıkmadığını hâlâ merak ederim.

Bunlarla karşılaştırılınca, benim odam bir morg kadar temizdi. Yerler ve camlar pırıl pırıldı, şiltem haftada bir havalandırılıyordu, kurşunkalemlerim kutularının içinde düzenli şekilde sıralanmış olur, hatta perdelerim bile ayda bir yıkanırdı. Oda arkadaşım tam anlamıyla bir temizlik hastasıydı. Öteki çocuklara perdeleri bile yıkadığını söylediğimde kimse bana inanmamıştı. Perdelerin yıkanabileceğinden haberleri bile yoktu. Perdenin pencerelerin ayrılmaz sabit bir parçası olduğuna inanıyorlardı. "Bu çocuğun bir tahtası eksik" dediler ve ardından da ona lakaplar takarak Nazi ya da Faşo demeye başladılar.

Bizim odada duvara yapıştırılmış kız resmi bile yoktu. Duvarımızda sadece Amsterdam'daki bir kanalın fotoğrafı vardı. Bir gün benim yapıştırdığım çıplak kız resmini indirmiş, "Ya Vatanabe. Benim bunlarla işim olmaz" deyip, yerine kanal resmini yapıştırmıştı. Karşı çıkmamıştım; çünkü o kızı zaten çok çekici bulmuyordum. Beni görmeye odama kim gelse, o fotoğrafı görünce, "Yahu bu, ne bu?" diye şaşırırdı. Ben de, "Ya bizim Faşo mastürbasyon yaparken buna bakmaktan hoşlanıyor da" diye karşılık verirdim. Elbette şaka yapıyordum, ama herkes bunu öyle doğal karşılıyordu ki, sonunda ben kendim bile inanmaya başladım.

Odamı Faşo'yla paylaştığım için bana acıyorlardı, ama ben bunu onlar kadar önemsemiyordum. Kendi alanımı kirletmediğim sürece bana karışmıyordu ve onun oda arkadaşım olması hayatı pek çok açıdan kolaylaştırıyordu. Temizliği yapan da, yatağımı havalandırmak için pencereye çıkartan da, çöp kutusunu boşaltan da oydu. Çok yoğun olup banyo yap-

madığım zamanlarda, havayı koklar ve banyo yapmamın iyi olacağını söylerdi. Berbere gitmemi ya da burun kıllarımı kesmemi de hep o hatırlatırdı bana. Beni rahatsız eden tek şey, en ufak bir sinek gördüğünde odamızı böcek ilacı dumanına boğmasıydı; bu da beni komşu odanın pisliğine sığınmak zorunda bırakıyordu.

Faşo bir devlet üniversitesinde coğrafya okuyordu.

Benimle ilk tanıştığında:

"Ben ha...ha...haritacılık eğitimi alıyorum" demişti.

"Haritaları sever misin?" diye sormuştum.

"Evet. Okul bittiğinde Ulusal Coğrafya Enstitüsü'ne gireceğim ve ha...ha...harita yapacağım."

Dünyada bunca değişik amaç ve isteğin olması beni çok şaşırtmıştı. Tokyo'da yaşamaya başladığım ilk günlerde beni çok etkileyen şeylerden biriydi bu. Sonuçta toplumun haritalara karşı ilgi ve hatta heyecan duyan, üç beş kişi de olsa birilerine ihtiyacı olması etkileyiciydi. Ama daha "harita" sözcüğünü söylemeye başlarken kekeleyen birinin Ulusal Coğrafya Enstitüsü'ne girmek istemesi ne tuhaftı. Faşo normalde nadiren kekelerdi, ama "harita" sözcüğünü söylerken yüzde yüz kekeliyordu.

"Sen... sen ne okuyorsun?" diye sordu bana.

"Tiyatro" karşılığını verdim.

"Yani tiyatro mu sahneleyeceksin?"

"Hayır, sadece oyun metinlerini okuyoruz ve inceliyoruz. Racine'in, Ionesco'nun, Shakespeare'in oyunlarını."

Sadece Shakespeare'i biliyormuş, ötekileri duymamış. Zaten ben de daha önce, diğer adamlar hakkında hiçbir şey bilmiyordum, isimlerine ilk dersler için dağıtılan metinlerde rastlamıştım.

"Tiyatroyu seviyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Pek sayılmaz."

Bu yanıt onu şaşırttı ve şaşırdığı zamanlarda daha da kötü kekeliyordu. Ona bunu yaşattığım için üzülmüştüm.

"Herhangi bir bölüm seçebilirdim" diye açıkladım ona. "Etnoloji, Asya tarihi, ne olursa. Ama tiyatroyu seçmiş oldum, hepsi bu işte."

"Anlamıyorum" diye şaşkın şaşkın, söze girdi, "benim... benim durumum, ben ha...haritaları sevdiğim için, ha...haritacılık okuyorum. Tokyo Üniversitesi'ne bunun için geldim ve ailem bunun için para verip beni o...okutuyor. Ama sen, diyorsun ki, bu senin için geçerli değil."

Haklı olan oydu. Kendimi açıklamaya çalışmaktan vazgeçtim. Sonra yataklarımızı seçmek için kibrit çöpü çektik. Üstteki yatak onun oldu.

Uzun boylu, kafası tıraşlı ve elmacıkkemikleri çıkıktı. Her zaman aynı şeyleri giyerdi: Beyaz bir gömlek, siyah pantolon ve lacivert kazak.

Okula giderken bu kıyafetin üstüne okul ceketi ve siyah çantası eklenirdi. Tipik bir sağcı öğrenci kıyafeti. Bu yüzden herkes onu Faşo diye çağırırdı. Ama aslında politikayla alakası yoktu. Giysi seçmekten sıkıldığı için hep aynı giyiniyordu. Onu sadece ve sadece kıyı çizgisindeki bir değişiklik ve yeni bir demiryolu tünelinin tamamlanması gibi konular ilgilendiriyordu. Başka hiçbir şey ilgisini çekmiyordu. Böyle bir konu açıldığında, ben çekip gidinceye ya da uykuya dalıncaya kadar, saatlerce konuşabilirdi.

Her sabah, "Efendimiz egemen olsun" marşıyla altıda kalkıyordu. Demek ki şu cafcaflı ve gösterişli bayrak çekme töreni tümüyle boşuna değildi. Sonra giyinip lavaboya gidiyor ve yüzünü uzun uzun yıkıyordu. O kadar uzun sürüyordu ki, bazen dişlerini acaba teker teker mi fırçalıyor diye düşünmekten kendimi alamıyordum. Odaya döndüğünde havlusunu, kırışıklıkları gitsin diye büyük bir gürültüyle silkeliyor,

kurusun diye kaloriferin üstüne asıyor ve sabunu ile diş fırçasını rafa yerleştiriyordu. Sonra da tüm ulusun aynı anda yaptığı jimnastik programı için radyoyu açıyordu.

Bense, gece geç saatlere kadar okuduğumdan, sabahları sekize kadar uyurdum: O, odada dolandığı ve radyoyla jimnastiğine geçtiği sırada ben hâlâ mutlu mesut uykuda olurdum, ta ki zıplama kısmı başlayana dek. Zıplama işini çok ciddiye alıyordu, her sıçrayışında yatak da onunla birlikte zıplıyordu. Bu duruma üç gün katlandım, çünkü ortak yaşamın sabır gerektirdiğini söylemişlerdi bize. Ama dördüncü günün sabahı, daha fazla dayanamayacağımı anladım.

"Hey, affedersin ama jimnastiğini gidip başka yerde yapamaz mısın, örneğin damda" dedim. "Uyuyamıyorum."

"Ama saat altı buçuk!" diye yanıt verdi, şaşkın bir ifadeyle.

"Evet, biliyorum, saat altı buçuk. Ama benim şu an uyuyor olmam gerekiyor. Sana nedenini açıklayamayacağım, ama benim için böyle işte."

"İmkânsız. Dama çıkarsam, üçüncü kattakiler şikâyet eder. Bizim altımızsa depo."

"O zaman sen de bahçeye çık. Çimenlere."

"Onu da yapamam. Benim... benim radyo transistorlu değil ki, prize takmak zorundayım ve müzik olmadan da radyodaki jimnastiği yapamam."

Bu, doğruydu. Radyosu eski, pilsiz bir hurdaydı ve benim küçük transistorlu radyom da FM bandından başkasını almıyordu.

"Peki o halde, seninle bir anlaşma yapalım" dedim, "jimnastik yapabilirsin, ama zıplama kısmını yapma. Fazlasıyla gürültülü. Tamam mı?"

"Zıp...zıplama mı? Ne demek istiyorsun?"

"Anlamazlıktan gelme, aşağı yukarı hoplamaktan bahsediyorum."

"Ama ben zıplamıyorum ki."

Başım ağrımaya başlıyordu. Pes etmek üzereydim, ama mademki bir kez başlamıştım, en iyisi sonuna dek gitmekti. Yataktan çıktım ve devlet radyosunun jimnastik programı açılış müziğini mırıldanarak hoplayıp zıplamaya başladım.

"Görüyor musun, işte bundan bahsediyorum" dedim.

"Doğru, sanırım haklısın. Ben farkına varamamışım."

"İşte gördün" dedim yatağın kenarına oturarak. "Sadece bu kısımdan vazgeçmeni istiyorum. Gerisiyle sorunum yok. Zıplamaktan vazgeç ve uyumama izin ver."

"İmkânsız" diye karşılık verdi sakince. "Hiçbir kısmından vazgeçemem. Aynı şeyi on yıldır her gün yapıyorum; bu yüzden, bir kez başladım mı her şey kendiliğinden akıp gidiyor artık. Bir hareketi atlarsam, hiçbir kısmını yapamam."

Söyleyecek sözüm kalmamıştı. Ne söyleyebilirdim ki! Tek ve en hızlı çare, onun olmadığı bir sırada, radyosunu pencereden atmaktı, ama şimdiden bu davranışın sonucunda çıkacak hengâmeyi görebiliyordum. Faşo, sahip olduğu her şeye titizlikle bağlıydı. Beni söyleyecek sözüm kalmamış halde yatağıma oturmuş görünce gülümsedi ve rahatlatmaya çalıştı. "Vatanabe, sen de benimle birlikte kalkıp jimnastik yapsan ne iyi olur" dedi, sonra da kahvaltıya gitti.

Faşo'nun radyo jimnastiği öyküsünü Naoko'ya anlattığımda kıkır kıkır güldü. Oysa onu etkilemeye çalışıyordum, ama sonunda ben de dayanamayıp güldüm. Gülüşü hemen silinse de, uzun zamandır yüzünde görmediğim gülümseme çok hoşuma gitmişti.

Trenden Yotsuya'da inmiştik ve demiryolu boyunca uzanan setin üzerinde yürüyorduk. Mayıs ortasında bir pazar öğleden sonrasıydı. Sabahtan beri ara ara yağan yağmur öğleden az önce dinmiş ve güney rüzgârı alçak bulutları süpürmüştü. Kiraz ağaçlarının parlak yeşil yaprakları rüzgârda sallanıyor, göz alıcı güneşi tüm yönlere doğru yansıtıyordu. Yazın ilk günlerinden biriydi. Yolda karşılaştığımız insanlar

ceketlerini ve kazaklarını çıkarmış, omuzlarına atmış ya da ellerine almışlardı. Bu pazar öğleden sonrasının tatlı güneşi altında herkes mutlu görünüyordu. Yolun öte yanında yer alan kortlarda tenis oynayan gençler, bir tek şortları kalana dek soyunmuştu. Güneş ışığı sadece, bankta yan yana oturan ve kış alışkanlıklarına devam eden iki rahibeye ulaşamıyor gibiydi, ama her ikisinin yüzünde de güneşin altında sohbet etmenin keyfi vardı.

On beş dakika kadar yürüdükten sonra çok terlediğim için, ben de pamuklu kalın gömleğimi çıkartıp tişörtümle kaldım. Naoko açık kurşuni kazağının kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı. Kazak hoş bir biçimde soluklaşmıştı, birçok kereler yıkanmış olduğu belliydi. Eskiden de onu bu kazakla görmüşüm gibi hissediyordum. Sadece bir histi, net bir anı değildi. Zaten o zaman Naoko'yla ilgili çok da fazla anım yoktu.

"Topluluk içinde yaşamı nasıl buluyorsun? Başkalarıyla birlikte yaşamaktan hoşlanıyor musun?" diye sordu bana.

"Bilmiyorum. Böyle yaşamaya başlayalı bir ay kadar oldu. Ama pek de fena sayılmaz, en azından katlanabiliyorum."

Bir çeşmenin önünde durdu, bir yudum su içti, pantolonunun cebinden çıkardığı beyaz mendille ağzını kuruladı. Sonra eğilip pabuçlarını bir daha ve özenle bağladı.

"Sence ben de başarabilir miyim?"

"Neyi? Yurtta kalmayı mı?"

"Hı hı."

"Sanırım bakış açına bağlı. İnsan ararsa her zaman bazı olumsuzluklar bulabilir. Kurallar, kendini bir şey sanan aptallar, altı buçukta radyo jimnastiği yapan oda arkadaşı... Ama hemen hemen gittiğin her yerde böyle, bir şekilde uyum sağlıyorsun."

"Galiba" diyerek onayladı. Aklından bir şeyler geçiyor gibiydi.

Sonra gözlerini sıra dışı bir eşyaya bakar gibi gözlerime

dikti. Gözlerine baktığımda gördüğüm derinlik ve berraklık kalbimi hızlandırdı. O zamana kadar gözlerine böyle bakma fırsatım hiç olmamıştı. İlk kez ikimiz yalnız yürüyorduk ve ilk kez böyle uzun uzun konuşabiliyorduk.

"Yurtta kalmayı filan mı düşünüyorsun?" diye sordum.

"Hı hı" diye karşılık verdi. "Sadece, başkalarıyla birlikte yaşamanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. Ve..." Doğru kelimeyi arıyor ve bir türlü bulamıyor gibiydi. Sonra içini çekti ve yere baktı. "Of, bilmiyorum. Boş ver, unut gitsin."

Yaklaşık bir yıldır görmemiştim onu. Bu arada öyle zayıflamıştı ki, bambaşka biri olmuştu sanki. Kendine has güzelliği olan o dolgun yanakları erimiş, boynu narin ve zarif bir şekilde incelmişti. Ama ne sıskalaşmıştı, ne de hastalıklı bir görünüşe sahipti. İncelmesinde doğal ve huzurlu bir hal vardı, sanki uzun bir süre boyunca ince uzun bir yere saklanmış ve sonrasında kendisi de bu şekle girmiş gibiydi. Üstelik, onu eskisinden daha da güzel buluyordum. Bunu ona söylemek istedimse de, nasıl anlatacağımı bilemedim.

Planladığımız bir buluşma değildi, Şuo'ya giden trende rastlaşmıştık. O, tek başına sinemaya gitmek için çıkmıştı, bense Kanda'daki ikinci el kitapçılara gidiyordum. İkimizin de özellikle yapmamız gereken önemli bir işi yoktu. Trenden inmeyi bana öneren de o olmuştu. Ve böylece, rastlantı sonucu, kendimizi, eski kalenin hendeğine kadar güzel bir yürüyüş sunan Yotsuya'da bulmuştuk. Konuşacak özel bir konu yoktu ve Naoko'nun trenden niçin inmek istediğini anlamamıştım. Hiçbir zaman birbirimize söyleyecek çok şey bulamazdık zaten.

Gardan çıktığımızda, Naoko hızlı hızlı yürümeye koyuldu, ben de aramıza biraz mesafe koyarak aceleyle takip ettim onu. Gerçi, isteseydim bu arayı kapatabilirdim, ama beni bundan alıkoyan bir şeyler vardı. Omuzlarına ve dümdüz siyah

saçlarına bakarak yürüdüm. Saçları kahverengi büyük bir tokayla tutturulmuştu ve başını çevirdiğinde küçük beyaz kulağını görüyordum. Ara sıra benimle konuşmak için dönüyordu. Bazen yanıt verebileceğim laflar ediyor, bazen de nasıl cevaplayacağımı bilemediğim şeyler söylüyordu. Bazen ne söylediğini duymadığım da oluyordu. Onu duymuşum, duymamışım, pek de umurunda değilmiş gibiydi. Söyleyeceğini söylüyor, sonra başını çevirip yürümeyi sürdürüyordu. N'apalım, dedim kendi kendime, gezinmek için harika bir gün en azından.

Ama Naoko'nun yürüyüşüne bakarak, gezintide olduğunu söylemek zordu. İdabaşi'de sağa saptı, kale hendekleri boyunca yürüdü, Jinboşo kavşağında karşıya geçti, Oşanomizu'da tepeye tırmandı ve kendimizi Hongo'da bulduk. Sonra, tramvay yolunu izleyerek ta Komagome'ye kadar gitti. Bu, azımsanamayacak bir mesafeydi. Komagome'ye vardığımızda güneş batıyordu. Tatlı bir ilkbahar akşamıydı.

"Neredeyiz?" diye sordu birden. Etrafının farkına ilk defa varmış gibiydi.

"Komagome" dedim. "Bilmiyor muydun? Geniş bir tur attık, biliyorsun."

"Niçin geldik buraya?"

"*Sen* geldin. Ben sadece seni takip ediyordum."

Garın yakınındaki bir lokantada erişteli çorba içtik. Susamıştım, bir bira içtim. Siparişi verdiğimiz andan, yemeğimizi bitirdiğimiz ana dek tek kelime konuşmadık. Bu fazlasıyla uzun sürmüş yürüyüş beni bitkin düşürmüştü; o ise, dirseklerini masaya dayamış, düşüncelere dalmıştı. Televizyon haberleri, o pazar tüm gezinti yerlerinin tıklım tıklım dolu olduğunu anlatıyordu. Ve biz Yotsuya'dan Komagome'ye kadar yürüdük, dedim kendi kendime.

"Formun çok yerinde" dedim ona, erişteni bitirdikten sonra.

"Buna şaşırdın mı?"

"Evet."

"Bu da bir şey mi, ben lisedeyken, uzun mesafe koşucusuydum. On kilometre koşardım. Ayrıca kendimi bildim bileli babam, pazarları beni dağa tırmanışa götürürdü. Her zaman güçlü bacaklara sahip oldum."

"Hiç de öyle görünmüyorsun."

"Doğru. Herkes beni çıtkırıldım bir kız sanır. Ama görünüşe aldanmamalı işte" diyerek hafifçe gülümsedi.

"Bu benim için de geçerli" dedim, "gerçekten bittim ben."

"Üzgünüm, seni bütün gün peşimde sürükledim."

"Gene de seninle konuşma fırsatı bulduğum için mutluyum. Sadece ikimiz... Şimdiye kadar hiç yapamamıştık bunu."

Ne kadar çabalasam da birbirimize söylediklerimizi anımsayamıyordum bir türlü.

O, masanın üstündeki kül tablasıyla oynuyordu.

"Acaba..." diye söze başladı. "Eğer istersen... Demek istediğim, eğer seni rahatsız etmeyecekse... Gene görüşebilir miyiz sence? Gerçi senden bunu istemeye hakkım yok, biliyorum."

"Hak mı? Hakkım yok derken ne demek istiyorsun?" Yüzü kızardı. Herhalde gösterdiğim şaşkınlık, onu etkilemişti.

"Bilmiyorum... Tam olarak anlatmam zor" dedi; kazağının kollarını önce dirseklerine kadar sıvadı, sonra yeniden indirdi. Mekânın ışığı kolundaki yumuşak tüylerde altın renkler yansıtıyordu. "Tam olarak 'hak' demek istememiştim. Bunu başka bir şekilde söylemeye çalışıyordum."

Dirsekleri masaya dayalı, bir süre duvardaki takvime baktı. Uygun sözcükleri sanki orada arıyordu. Ama bulamadı, içini çekti, gözlerini kapadı ve saç tokasına dokundu.

"Boş ver" dedim ona. "Ne demek istediğini sanırım anlıyorum. Ben de senin gibi, bunu nasıl dile getireceğimi bilmiyorum."

"Söylemek istediğim şeyi hiçbir zaman tam olarak anlatamıyorum" diye devam etti Naoko. "Bir süredir hep böyle. Bir

şey söylemeye çalışıyorum, ama aklıma hep yanlış kelimeler geliyor; bazen de demek istediğimin tam tersi çıkıyor ağzımdan. Düzeltmeye kalkışınca daha da beter oluyor. Sonunda ne diyeceğimi hepten şaşırıyorum ve başta söylemek istediğimi de unutuyorum. Sanki bedenim ikiye ayrılmış da birbiriyle kovalamaca oynuyor. İkisinin arasında kocaman bir sütun yükselmiş ve onlar da birbirlerini yakalamak için sürekli dönüyorlar onun çevresinde. Bir parçam doğru kelimeleri biliyor, ama diğeri onu yakalayamıyor." Başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. "Sana bir şey ifade ediyor mu bu dediklerim?"

"Herkeste az çok vardır bu" dedim. "Kendini ifade etmeye çalışırsın ve tam yapamayınca da huzursuz olursun."

Cevabım Naoko'yu hayal kırıklığına uğratmış gibiydi. "Tam söylemek istediğim bu da değil" dedi, başka bir açıklama yapmadan.

"Her neyse, seni yeniden görmek beni mutlu eder" dedim ona.

"Pazar günleri hep müsaidim. Ve yürüyüş iyi gelir bana." Yamanote'ye giden trene bindik, Naoko Şincuku'da aktarma yapıp Şuo trenine geçti. Kokubunci'nin batı banliyölerinde küçük bir dairede yaşıyordu.

"Söylesene" dedi ayrılmadan önce, "sence benim konuşma tarzımda herhangi bir değişiklik var mı?"

"Sanırım" diye yanıtladım, "ama tam olarak ne olduğunu söylemem zor. Doğrusu, o dönemde sık sık görüyorduk birbirimizi, ama pek de konuştuğumuz yoktu."

"Haklısın. Seni gelecek cumartesi arayabilir miyim?"

"Elbette. Telefonunu bekliyorum."

Naoko'yla lise sonda tanıştık. O yılın ilkbaharında. Oldukça seçkin bir Hıristiyan kız okulunda okuyordu. Öyle seçkin bir okuldu ki, çok çalışmak bile "sıradan" görülürdü. En iyi arkadaşım Kizuki'nin (ki gerçekte tek arkadaşımdı) kız arku-

daşıydı. Evlerinin arası iki yüz metre olduğundan, neredeyse beşikten beri tanışıyorlardı.

Daha çok küçükken bir araya gelmiş her çift gibi, ilişkileri çok açıktı ve ille de baş başa kalmak hevesinde değildiler. Sık sık birbirlerinin ailesini ziyarete gidiyor, onlarla yemek yiyor, mayong oynuyorlardı. Sık sık da, iki çift olarak çıkıyorduk. Naoko sınıf arkadaşlarından birini benim için getiriyor, dördümüz hayvanat bahçesine, yüzme havuzuna veya sinemaya gidiyorduk. Naoko'nun arkadaşları çok hoşlardı, ama gene de bana göre biraz fazla seçkin kızlardı. Kendi devlet okulumdan kızlarla çok daha iyi anlaşıyordum, biraz daha kaba olmalarına rağmen onlarla konuşması çok daha kolay oluyordu. Naoko'nun getirdiği kızların güzel kafalarında ne olup bittiğini hiç anlayamıyordum. Muhtemelen, onlar da beni anlayamıyordu.

Bu yüzden Kizuki bu dörtlü randevuları organize etmekten vazgeçti ve artık üçümüz görüşmeye, birlikte çıkmaya başladık. Kizuki, Naoko ve ben. Düşününce, bu biraz garipti, ama en huzurlu olanı da buydu. Bir dördüncünün aramıza katılmasıyla havamız değişiyordu. Üç kişi olduğumuzda, ben bir davetliydim, Kizuki kusursuz bir ev sahibi ve Naoko da onun yardımcısıydı, aynen televizyon programlarında olduğu gibi. Kizuki hep olayın merkezinde olmakta son derece başarılıydı. Evet, doğru, onu kibirli gösteren alaycı bir hali vardı, ama aslında hak bilir ve düşünceli bir gençti. Üçümüz bir aradayken, Naoko'yla ne kadar konuşursa benimle de o kadar konuşur, şakalaşır ve ikimizin de sıkılmamasına özen gösterirdi. İkimizden biri uzun süre sessiz kalırsa, sohbeti ona çevirir ve onu da konuştururdu. Bu onun için doğal bir şeydi, ortamı kontrol eder, saniye saniye havamızı ayarlardı. Buna ek olarak az bulunan bir yeteneğe sahipti. Karşısındakinin söyledikleri sıkıcı olsa bile konuşmanın en ilginç kısımlarını öne çıkarır ve size kendinizi heyecan verici bir yaşam

süren olağanüstü bir insanmışsınız gibi hissettirirdi.

Ama hiç arkadaş canlısı değildi. Okuldaki tek gerçek arkadaşı bendim. Bir türlü anlayamıyordum, onun kadar zeki, onun kadar konuşkan birinin arkadaş çevresini genişletmek yerine, bizim üçlü küçük grubumuza odaklanmayı tatmin edici bulması ilginçti. Arkadaş olarak neden beni seçtiğini de anlamıyordum. Okumayı ve müzik dinlemeyi seven sıradan bir çocuktum ve Kizuki gibi birinin dikkatini çekecek hiçbir özelliğim yoktu. Ama tanışır tanışmaz çok iyi arkadaş olduk. Babası, mesleğindeki becerisiyle ve aldığı ücretlerin yüksekliğiyle ün salmış bir dişçiydi.

"Gelecek pazar bir dörtlü buluşmaya gelmek ister misin?" diye sordu tanışır tanışmaz. "Kız arkadaşım bir kız okulunda da, güzel arkadaşlarından birini getirecek."

"Tabii" dedim. Naoko'yla tanışmamız işte böyle oldu.

Üçümüz birlikte oldukça fazla zaman geçirdik, ama Kizuki bizi yalnız bırakır bırakmaz, Naoko'yla konuşacak bir şeyler bulma konusunda sıkıntı yaşıyorduk. Ne konuşacağımız konusunda hiçbir fikrimiz olmuyordu. Gerçekten de, onunla üzerine konuşabileceğimiz ortak bir şey yoktu. Konuşmak yerine, su içiyor ya da masanın üzerindekilerle oynuyor, sohbetin başlaması için Kizuki'nin dönmesini bekliyorduk. Naoko pek konuşkan değildi, bense konuşmaktansa dinlemeyi yeğleyen türden biriydim, işte bu yüzden ne zaman onunla yalnız kalsam kendimi rahatsız hissediyordum. Onunla anlaşamadığımdan değildi, sadece birbirimize söyleyecek hiçbir şeyimiz yoktu.

Naoko ile ben Kizuki'nin cenazesinden sonra sadece bir kez buluştuk. Olaydan iki hafta sonra, ufak bir mesele için kafede buluşmuş, işimizi halledince de söyleyecek başka şeyimiz kalmamıştı. Ben birkaç kez farklı konular açmaya çalıştıysam da fayda etmedi. Üstelik, konuştuğunda sesinde gerginlik vardı. Bana kızgın gibiydi ve nedenini bilmiyor-

dum. Sonra birbirimizi bir daha görmedik, ta ki bir yıl sonra, Şuo treninde karşılaşıncaya kadar.

Belki de onu kızdıran, Kizuki'yi son görenin o değil de ben olmamdı. Durumu böyle açıklamak pek hoş değil, ama aşağı yukarı onun neler hissettiğini anlıyordum. Mümkün olsa Kizuki'yle son görüşen kişi olma fırsatını seve seve ona verirdim, ama sonuçta olan oldu ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Güzel bir mayıs öğleden sonrasıydı. Kizuki bana, dersi asıp bilardo oynamayı önermişti. Öğleden sonraki dersler çok da umurumda değildi; okuldan çıktık, yavaş yavaş limandaki bir bilardo salonuna yürüdük ve dört parti oyun oynadık. Birinciyi ben kolayca kazanınca, birden pek ciddileşti ve öteki üç oyunu o kazandı. Kararlaştırdığımız gibi, hesabı ben ödedim. Tüm oyun boyunca tek bir şaka yapmamıştı. Olağandışı bir durumdu bu. Sonunda, bir sigara molası verdik.

"Neden bu kadar ciddileştin?" diye sordum.

Kendinden hoşnut bir gülümsemeyle, "Bugün kaybetmek istemedim" diye yanıtladı.

O gece, garajında öldü. N-360 model arabasının egzozuna bir lastik boru takıp pencereden içeri geçirmiş, camdaki boşluğu yapışkan bantla hava geçirmez duruma getirdikten sonra motoru çalıştırmıştı. Ölmesi için ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Annesi ve babası hasta bir akrabayı ziyarete gitmişti, arabayı garaja sokmak için kapıyı açtıklarında onu ölmüş buldular. Radyoyu da açık bırakmıştı ve benzin istasyonunun faturası hâlâ sileceğe takılıydı.

İntihar notu bırakmamıştı ve kimse intihar etmesi için bir neden bulamıyordu. Görüştüğü son kişi ben olduğum için, sorgulanmak üzere karakola çağırıldım. Beni sorgulayan polise, Kizuki'nin her zamanki gibi olduğunu ve yapacağı şey konusunda hiç renk vermediğini anlattım. Açıkçası polisin üzerinde iyi bir izlenim bırakmamıştık; ne ben, ne de Kizuki.

Bizim gibi, okulu kırıp bilardo oynamaya gidebilecek yaradılışta insanların kendi canına kıyması ona, olağan bir şeymiş gibi geliyordu sanki. Gazetede küçücük bir haber çıktı, sonra da dosya kapandı. Ailesi kırmızı N-360'ı elden çıkardı. Bir süre, okulda sırasını beyaz çiçekler süsledi.

Kizuki'nin ölümüyle sınavlarım arasında geçen on aylık sürede, çevremdeki dünyaya ayak uydurmayı bir türlü başaramadım. Okulumdan bir kızla beraber olmaya başladım, ama altı aydan fazla sürmedi bu ilişki. Beni etkileyen hiçbir tarafı yoktu. Fazla çalışmadan kolayca girebileceğime inandığım, Tokyo'daki özel bir üniversitenin giriş sınavına katıldım. Kız arkadaşım Tokyo'ya gitmemi istemedi, "Buradan sekiz yüz kilometre uzakta!" dedi, ama benim her halükârda Kobe'den uzaklaşmam gerekiyordu. Kimseyi tanımadığım bir yerde yeni bir yaşama başlamak istiyordum.

"Şimdi benimle yattın ya, artık umurunda değilim, değil mi?" dedi kız bana, ağlayarak.

"Bu doğru değil" dedim ısrarla. "Sadece bu şehirden uzaklaşmam gerekiyor." Ama beni anlamaya hazır değildi. Beni Tokyo'ya götüren hızlı trende otururken, onu geride kalan kızlardan daha sevimli kılan tüm özelliklerini düşünüyor, ona yaptıklarım yüzünden kendimi berbat hissediyordum. Ama olan olmuştu ve olanları geriye döndürmenin hiçbir yolu yoktu. Onu unutmayı deneyecektim.

Yurttaki yeni yaşamıma başladığımda, her şeyi aşırı ciddiye almaktan vazgeçmek ve kendi dışımdaki her şeyle arama hatırı sayılır bir mesafe koymaktan öte yapacak bir şeyim yoktu artık. Hepsini unutmaya karar verdim: Bilardo masasını örten yeşil çuhayı, kırmızı N-360'ı, sıranın üzerindeki beyaz çiçekleri, ölü yakma fırınının bacasından tüten dumanı, polis sorgu odasındaki kâğıt ağırlıklarını. Başlangıçta bunu başardığımı düşündüm. Ama unutmak için ne kadar çabalarsam çabalayayım, içimde belli belirsiz bir düğümlenme vardı. Son

ra, zamanla, bu düğüm sözcüklere dökebileceğim, daha belirgin ve daha basit bir biçim almaya başladı. Aşağı yukarı şöyle:

ÖLÜM, YAŞAMIN KARŞITI OLARAK DEĞİL PARÇASI OLARAK VARDIR

Bir kez sözcüklere döküldüğünde klişe görünüyor, ama o zamanlar bunu sözcükler değil, içimde bir düğüm olarak hissediyordum. Ölüm, kâğıt ağırlığının içinde de vardı, bilardo masasının üstünde sıralanmış kırmızı-beyaz dört topun içinde de. Ve hayatımız boyunca onu ince bir toz gibi ciğerlerimize çekip duruyorduk.

O zamana kadar ölümü hep bağımsız, yaşamdan tümüyle ayrı olarak kabul etmiştim. Ölüm elbette günü gelince bulacak bizi, diye düşünüyordum, ama o güne kadar bizi rahat bırakır. Bu bana basit ve mantıklı bir gerçek gibi görünürdü. Yaşam bu yandaydı, ölüm ise öte yanda.

Oysa Kizuki'nin öldüğü geceden itibaren artık ölümü (ve yaşamı) böylesine basit bir biçimde düşünemez oldum. Ölüm yaşamın karşıtı değildi artık. Ölüm, daha hayatımın başlangıcından itibaren yaşamımın bir parçasıydı, istesem de, istemesem de bunu hiçbir çaba unutturamazdı. O mayıs gecesinde on yedi yaşındaki Kizuki'yi aldığında, ölüm beni de ele geçirmişti.

On sekiz yaşımın ilkbaharını, göğsümdeki o düğümlenmeyle ve bunu ciddiye almamaya çabalamakla geçirdim. Belli belirsiz de olsa, bir şeyleri ciddiye almanın insanı ille de gerçeğe götürmediğini hissediyordum. Ama sorunu ne kadar evirip çevirsem de, doğrusu şuydu: Ölüm bir hakikatti. Bu boğucu çelişkiye kendimi kaptırınca, sonsuz bir kısırdöngüye gömüldüm. Şimdi geriye dönüp bakınca, o günlerin çok garip olduğunu görüyorum. Tam yaşamın ortasında her şey ölümün çevresinde dönüyordu.

3

Naoko ertesi cumartesi bana telefon etti ve pazar günü buluşmak üzere randevulaştık. Evet, bunu randevu olarak adlandırabilirim. Aklıma daha uygun bir sözcük gelmiyor çünkü.

Geçen seferki gibi, sokaklarda yürüdük. Bir yerlerde bir kahve içtik, gene yürüdük, akşam yemeği yedik, sonra vedalaşıp ayrıldık. Her zamanki gibi pek konuşmadı, ama bu durumu önemsemiyor gibi görünüyordu ve ben de sohbeti sürdürmek için özel bir çaba göstermedim. Canımız istediğinde, yaşamımızdan ve üniversiteden söz ediyorduk, ama hep bölük pörçüktü ve konuşmanın arkası gelmiyordu. Geçmişe hiç değinmedik. Ve genel olarak, yürüdük – sonra gene yürüdük. Neyse ki Tokyo öyle büyük bir şehirdi ki, başından sonuna yürümemiz imkânsızdı.

Hemen hemen her hafta sonu böyle yürümeye devam ettik. O önden gidiyordu, ben de birkaç adım geriden. Çeşit çeşit saç tokaları vardı ve sağ kulağını hep açıkta bırakıyordu. Utanınca hep saçıyla oynardı. Durmadan mendilini ağzına götürürdü. Bunu bir şey söylemek istediğinde yapardı. Bu huylarını izleye izleye ondan gitgide daha çok hoşlanmaya başladım.

Tokyo'nun batısında, iyi İngilizce eğitimiyle meşhur, kızların gittiği küçük bir üniversiteye devam ediyordu. Okulun yakınında suyu berrak güzel bir kanal vardı ve Naoko'yla birlikte burada sık sık yürüyüş yapardık. Naoko bazen be-

ni evine davet eder ve yemek pişirirdi. Küçücük dairesinde baş başa kalmamızın onu özellikle rahatsız ettiğini sanmıyorum. Dairesi temiz ve derli topluydu, hiçbir süsü yoktu; öyle ki, eğer pencerenin önüne, kuruması için asılmış çoraplar da olmasa insan bir kızın evinde olduğunu anlamayabilirdi. Sade ve azla yetinen bir yaşam sürüyordu ve neredeyse hiç arkadaşı yoktu. Onu lisedeyken tanıyan biri için, sürdüğü bu yaşam kolay anlaşılabilir bir durum değildi. Benim bir zamanlar tanıdığım genç kız hep süslü püslü giysiler giyerdi ve etrafı hep bir milyon arkadaşla çevrili olurdu. Evini görünce anladım ki, o da benim gibi, üniversiteye girerek, tanıdığı herkesten uzakta, yepyeni bir yaşama başlamayı istemişti.

"Bu okulu neden seçtim biliyor musun?" diye sordu gülümseyerek. "Çünkü bizim okuldan hiçbir kız buraya gelmeyecekti. Çünkü hepimizin daha havalı okullara gitmemiz gerekiyordu. Ne demek istediğimi anladın mı?"

Ama Naoko'yla ilişkimin hiçbir ilerleme kaydetmediği de söylenemez. Yavaş yavaş bana alıştı, ben de ona. Yaz tatilinden sonra, yeni yarıyılın başında, gayet doğal bir şekilde artık yanımda yürümeye başladı. Bunu, beni arkadaş olarak benimsemek istediğinin bir işareti olarak gördüm ve ben de böyle güzel bir kızın yanında yürümekten hoşnuttum. Birlikte Tokyo'da başıboş dolaşmaya devam ediyorduk. Aklımızda bir hedef olmadan, tepelere tırmanıyor, ırmakları aşıyor, tren raylarını geçiyorduk. Bu yaralı ruhlarımızı iyileştiren dinsel bir ritüelmişçesine kararlılıkla ilerliyorduk. Her koşulda yürüyorduk; yağmur yağarsa, yanımıza şemsiye alıyorduk.

Güz geldi ve yurdun bahçesi, zelkova ağacından düşen yapraklarla doldu. Giydiğim ilk kazakla birlikte, yeni mevsimin kokuları da gelmeye başladı. Bir çiftini eskittiğim için, yeni bir çift süet ayakkabı aldım.

O dönemde nelerden konuştuğumuzu bir türlü anımsayamıyorum. Galiba pek özel şeyler değildi. Her zamanki gibi,

geçmişe hiç değinmiyorduk ve Kizuki'den çok seyrek bahsediyorduk. Kafelerde baş başa suskun saatler geçirebiliyorduk.

Naoko istediği için ona sık sık Faşo'dan söz ediyordum. Bir keresinde, tabii ki coğrafya sınıfından, bir kızla çıkmıştı Faşo ve akşam döndüğünde suratından düşen bin parçaydı. "Söyler misin bana, Va...Va...Vatanabe, kı...kızlarla sen nelerden konuşursun?" Ona ne yanıt verdiğimi şimdi anımsamıyorum, ama kesinlikle yanlış kişiye sorulmuş bir soruydu bu. Temmuz ayında, o yokken biri Amsterdam kanalları fotoğrafını kaldırıp yerine San Francisco'daki Golden Gate Köprüsü'nün fotoğrafını asmıştı. Sözde bunu Faşo acaba Golden Bridge'i seyrederken de mastürbasyon yapabilir mi diye anlamak için koymuştu. Ben de oda arkadaşımın bu işe pek sevindiğini anlatınca, bu kez de başka biri, köprünün yerine bir buzul fotoğrafı koydu. Her yeni fotoğraf, Faşo'nun moralini yerle bir ediyordu.

"Ki...kim yapıyor bunu?" diye sordu bana.

"Bilmiyorum, ama önemli değil ki. Bu fotoğrafların hepsi birbirinden güzel. Kim yapmışsa yapmış, şükran duymalısın" diye karşılık verdim, onu yatıştırmak için.

"Sanırım öyle, ama gene de garip bir durum."

Faşo konusunda böyle öyküler anlattığım zaman Naoko hep gülüyordu. Pek seyrek güldüğü için de sık sık oda arkadaşımdan söz ediyordum ona, ama doğrusu, kızı eğlendirmek için bu şekilde Faşo'yu kullanmaktan da gurur duymuyordum. Hali vakti pek de yerinde olmayan bir ailenin, hayatı fazlasıyla ciddiye alan en küçük oğluydu. Ve iddiasız yaşamının alçakgönüllü hayali, harita yapmaktı. Onunla alay etmeye kimin hakkı olabilirdi?

Bununla birlikte, "Faşo şakaları" artık yurdun içinde kulaktan kulağa yayılan efsaneler haline gelmiş ve sebep olduğum bu işten geri dönüş şansım kalmamıştı. Üstelik Naoko'nun yüzünün güldüğünü görmek benim için bir mut-

luluk kaynağıydı. Bu yüzden Faşo'yla ilgili öyküler anlatmaya devam ettim. Naoko sadece bir kez, hoşlandığım biri olup olmadığını sormuştu. Ona, geride bıraktığım kızdan söz ettim. Onun hoş bir kız olduğunu, onunla yatmaktan hoşlandığımı ve hâlâ o kızı özlemle düşündüğümü, ama beni hiçbir zaman derinden etkilemediğini söyledim. "Bilmiyorum, bazen yüreğimde sert bir kabuk olduğunu düşünüyorum. Hiçbir şey o kabuğun içine giremiyor sanki. Birini gerçekten sevebileceğimden şüphe duyuyorum" dedim.

"Şimdiye kadar hiç âşık olmadın mı?" diye sordu Naoko bana.

"Hiç" diye karşılık verdim.

Üstelemedi.

Güz sonunda, buz gibi rüzgâr şehri kasıp kavurmaya başladığında, Naoko artık bana iyice sokulur oldu. Soluğunu, kabanımın kalın kumaşından, belli belirsiz hissediyordum. Koluma giriyor, elini ceketimin cebine sokuyor ve gerçekten soğuk olduğu zaman da titreyerek koluma asılıyordu. Tabii bir anlamı yoktu bunların. Ben her zamanki gibi ellerimi ceplerime daldırıp yürümeye devam ediyordum. Tabanı lastik pabuçlarımız yürürken hemen hemen hiç ses çıkarmıyordu, arada üzerine bastığımız kuru yaprakların çıtırtısını duyuyorduk. Bu çıtırtıyı her duyduğumda, Naoko'ya acıyordum. Aslında aradığı, *benim* kolum değil, başka *birinin* koluydu. Aradığı *benim* sıcaklığım değil, başka *birinin* sıcaklığıydı. Neredeyse, kendim olmaktan suçluluk duymaya başlamıştım.

Kış ilerledikçe, gözlerindeki berrak pırıltı eskisine oranla artmış gibiydi. Naoko boşluktaki sözcükleri yakalamaya çalışırken, Tokyo'nun sokaklarında yürümeye devam ediyorduk.

Naoko telefon ettiğinde veya pazar sabahı onunla buluşmak için çıktığımda, yurttaki arkadaşlar benimle alay ediyorlardı. Doğal olarak, bir kız arkadaş bulduğumu düşünüyorlardı. Ben de bıraktım neye istiyorlarsa ona inansınlar, gerçe-

ği anlatmamın yolu ve gereği yoktu çünkü. Akşam döndüğümde soru yağmuruna tutuluyordum. Hangi pozisyonda seviştik? O pozisyonda nasıldı? O gün hangi renk iç çamaşırları giymişti? Onlara duymak istedikleri cevapları veriyordum.

İşte on sekizinci yaşım böyle geçti. Güneş doğuyor ve sonra batıyor, bayrak çekiliyor ve sonra indiriliyordu. Her pazar, ölen arkadaşımın sevgilisiyle buluşuyordum. Ne yaptığım ya da yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Üniversitedeki dersler için, Claudel'i, Racine'i, Ayzenştayn'ı okudum, ama benim için hiçbir anlamları yoktu. Üniversitede tek dost edinemedim ve yurtta da ilişkilerim hep yüzeysel kaldı. Yurttaki öğrenciler, her zaman tek başıma bir şeyler okuduğumu görünce, yazar olmak istediğimi düşündüler. Ama gerçekte olmak istediğim hiçbir şey yoktu.

Birkaç kez bu hissi Naoko'ya anlatmak istedim. En azından o beni bir dereceye kadar anlayabilirdi. Ama derdimi anlatacak sözcükleri bulamadım. Gariptir, ondaki sözcük bulamama hastalığı bana da bulaşmış gibi gözüküyordu.

Cumartesi akşamları, lobideki iskemleye oturup Naoko'nun aramasını bekliyordum. Genelde hemen hemen herkes dışarı çıktığından, lobi terk edilmiş gibi oluyordu. Böylece ben de, bir yandan bu sessiz ortamda titreşen ışık parçacıklarını seyrederken, diğer yandan da yüreğimin içini görmeye çalışırdım. Ne arıyordum? Ve insanlar benden ne bekliyorlardı? Ama yanıtları asla bulamıyordum. Ara sıra elimi havada asılı ışık parçacıklarına uzatırdım, ama parmaklarım hiçbir şeye dokunamazdı.

Çok okuyordum, ama okuduğum kitap sayısı fazla değildi: En sevdiklerimi tekrar tekrar okuyordum. O dönemde, Truman Capote, John Updike, Scott Fitzgerald ve Raymond Chandler gibi yazarları seviyordum, ama sınıfta olsun, yurtta olsun, bu tür isimleri okuyan kimseye rastlamadım. Diğer-

leri Kazumi Takahaşi,[1] Kenzaburo Oe, Yukio Mişima ya da çağdaş Fransız yazarları okuyorlardı. İnsanlara söyleyecek fazla bir şeyimin olmamasının bir nedeni de buydu ve ben de kendimi kitaplara veriyordum. Gözlerim kapalı, tanıdık bir kitaba dokunuyor ve kokusunu derin derin içime çekiyordum. Bu beni mutlu etmeye yetiyordu.

On sekizinci yaşımın favori kitabı John Updike'ın *The Centaur*'u olmuştu, ama kitabı tekrar tekrar okuduktan sonra başlangıçtaki parıltısını yitirdi ve çok geçmeden liste başındaki yerini Fitzgerald'ın *Muhteşem Gatsby*'sine bıraktı. *Gatsby* uzun süre benim en sevdiğim kitap olarak kaldı. Ruh halim uygun olduğunda onu raftan alır ve rastgele bir bölümü okurdum. Beni hiçbir zaman hayal kırıklığına uğratmadı. Okurken sıkıldığım tek bir sayfa bile olmuyordu. İnsanlara bu kitabın ne kadar müthiş olduğunu anlatmak istiyordum, ama çevremde kimse *Muhteşem Gatsby*'yi okumamıştı ve kimsenin de okuyacağı yoktu. 1968 yılında Scott Fitzgerald'ı önermek, gerici bir hareket olmasa da, yapılacak bir şey değildi.

O dönemde *Muhteşem Gatsby*'yi okumuş bir kişi ile karşılaştım ve bu sebeple onunla arkadaş olmuştuk. Adı Nagasava'ydı. Benden iki yaş büyüktü, prestiji yüksek Tokyo Üniversitesi'nde hukuk okuyordu ve çok başarılıydı. Aynı yurtta kalıyorduk ve birbirimizi uzaktan tanıyorduk, ta ki yemekhanenin güneş alan bir köşesinde *Gatsby*'yi okuduğum güne kadar. Gelip yanıma oturdu ve ne okuduğumu sordu. Söyledim. Kitap hakkında ne düşündüğümü sordu. "Üçüncü kez okuyorum" dedim. "Her okuyuşumda yeni şeyler buluyor ve daha da çok seviyorum."

"Bu adam *Muhteşem Gatsby*'yi üç kez okuduğunu söylüyor" dedi kendi kendine. "Gatsby'nin dostu benim de dostumdur."

1. Kazumi Takahaşi (1931-1971), Osaka doğumlu, Kyoto Üniversitesi'nde öğretim üyesi ve Çin edebiyatı uzmanı. Eserleri savaş sonrası toplumunda aydınların yerini inceler. (ç.n.)

Ve böylece dost olduk. Aylardan ekimdi.

Nagasava'yı tanıdıkça onu daha da tuhaf buluyordum. Hayatım boyunca pek çok garip insanla tanıştım, ama Nagasava gibisi yoktu. Benden çok daha tutkulu bir okurdu, ama sadece en az otuz yıl önce ölmüş olan yazarları okumak gibi bir ilkesi vardı. "Ancak böyle bir kitaba güvenebilirim" derdi. "Çağdaş edebiyata güvenim yok demiyorum. Ama değerli vaktimi de zamanın vaftiz etmediği eserleri okuyarak ziyan etmek istemem. Hayat yeterince kısa" diye eklerdi.

"Peki, senin sevdiğin yazarlar kim?" diye sordum, iki yaş büyük biriyle konuşuyor olmanın saygılı tonuyla.

"Balzac, Dante, Joseph Conrad, Dickens" diye hemen karşılık verdi.

"Bunlara popüler yazarlar denemez."

"Ben de bu yüzden onları okuyorum. Çünkü herkesle aynı şeyleri okuyunca, ister istemez herkes gibi düşünürsün. Bu, kaba ve zevksiz insanların dünyasıdır. Ciddi insanlar böyle şeylere zaman harcamaya utanır. Fark etmedin mi Vatanabe? Şu yurtta doğru dürüst denebilecek bir sen, bir de ben varız? Ötekilerin tümünü at çöpe."

"Bunu nasıl söylersin?" diyebildim, şaşırmıştım.

"Çünkü gerçek. Biliyorum işte. Görebiliyorum. Sanki alnımıza damga vurulmuş gibi. Sonra, sen de, ben de *Muhteşem Gatsby*'yi okuduk."

"Ama Scott Fitzgerald öleli sadece yirmi sekiz yıl olmuş!" dedim, kafamdan hesaplayarak.

"Ne olmuş? İki yıl! Fitzgerald aşmış biri."

Nagasava yurtta klasikleri okuyan biri olarak ün salmamıştı ve okuduğunu bilselerdi bile önemsemezlerdi. Her şeyden önce zekâsıyla tanınıyordu. Tokyo Üniversitesi'ne hızlı giriş yapmıştı, notları iyiydi ve kamu personeli sınavını geçip Dışişleri Bakanlığı'na girecek ve sonrasında diplomat olacaktı. Babası, Nagoya'da bir hastanenin sahibiydi. Ağabeyi de Tokyo'da oku-

muş, tıp bitirmişti ve bir gün hastane ona miras kalacaktı. Nagasava'nın cebinde her zaman çok parası vardı, ama haysiyetliydi. Yurdun yöneticisi dahil herkes ona saygıyla yaklaşıyordu. Birinden bir şey istediği zaman, o kişi istediğini itirazda bulunmadan yerine getiriyordu. Başka türlüsü düşünülemezdi.

Nagasava'da doğuştan gelen bir insanları kendine çekme ve onlara liderlik etme özelliği vardı. İnsanları nasıl yöneteceğini biliyor, durumu iyi değerlendiriyor ve diğerlerinin uyacağı incelikli emirler verebiliyordu. Başının hemen üzerinde melek halesi gibi bir hale vardı sanki ve bu, insanların ona karşı hemen saygı duymalarına neden oluyordu. Nagasava, hiçbir belirgin özelliğim olmamasına rağmen beni özel arkadaşı olarak seçmişti. Tanımadığım kişiler bile bu ilişkiden ötürü bana saygıyla yaklaşıyordu. Aslında beni seçmesinde diğer insanların farkına varmadıkları, gayet basit bir sebep vardı. Ben diğerleri gibi Nagasava'ya yaltaklanmıyordum. Onun garip ve karmaşık kişiliği ilgimi çekiyordu, evet, ama iyi notlar alması, başının tepesindeki halesi ya da görünüşü beni etkilemiyordu. Ve bu onun için yeni bir şey olmalıydı.

Nagasava'nın kişiliğinde aşırı derecede çelişen taraflar vardı. Hem yüreğime dokunacak kadar nazik, hem de kötü ve acımasız olabiliyordu. Aynı zamanda hem soylu, hem de iflah olmaz bir küfürbazdı. Bir yandan başkalarını iyimser bir ruhla yönetirken, diğer yandan yüreği yalnızlık girdaplarına kapılıyordu. Ben daha en başlarda tüm bu çelişkileri net olarak algılamıştım ve başkalarının bunu neden göremediğini anlayamıyordum. Bu çocuk gerçekte, kendi cehenneminde yaşamaktaydı.

Yine de, onun iyi yönlerini görmek konusunda da iyiydim. En beğenilesi niteliği, dürüstlüğüydü. Asla yalan söylemez ve kusurlarını, zayıflıklarını hemen kabullenirdi. Onu utandıracak eksik yönlerini de gizlemeye çalışmazdı. Ve bana karşı tutumuna gelince, çok nazikti ve beni hep desteklerdi. Öyle sanıyorum ki, eğer o olmasaydı, yurttaki yaşantım çok daha

zahmetli olurdu. Bununla birlikte ona asla içimi dökmedim ve bu bakımdan onunla ilişkim Kizuki'yle olan ilişkimden tümüyle farklıydı. Onu, adamakıllı sarhoş bir halde, bir kızı tartaklarken gördükten sonra kesin kararımı vermiştim, ona asla içimi dökmeyecek, açılmayacaktım.

Yurtta pek çok "Nagasava efsanesi" dolaşıyordu. Birincisi, üç tane salyangoz yemiş olduğuydu. Bir diğeri, penisinin çok büyük olduğu ve bugüne kadar yaklaşık yüz kızla yattığıydı.

Salyangoz olayı gerçekti. Bunu ona sorduğumda, "Üç koca salyangoz" demişti. "Bütün halde yuttum hepsini."

"Neden yaptın ki bunu?"

"Yurda girdiğim yıl oldu bu" dedi. "Yeni gelenlerle eskiler arasında bir çekişme vardı. Nisan ayında başladı ve eylül ayında zirve yaptı. Yeni gelenlerin temsilcisi olarak, işleri yoluna koymak için üçüncü sınıfların yanına gittim. Sağcı eşşoğlueşşekler. Tahta kendo kılıçlarıyla kuşanmışlardı ve yapmak istedikleri son şey uzlaşmaktı. 'Hadi buna bir son verelim. Bana istediğinizi yapın ama diğerlerini rahat bırakın' dedim. O zaman, 'Peki o zaman, görelim bakalım birkaç salyangoz yutabilecek misin?' dediler. 'Tamam, getirin, yiyelim bakalım' deyince piçler dışarı çıkıp, üç tane kocaman sümüklüböcekle döndüler. Ve ben de yuttum hepsini."

"Peki nasıldı?"

"Nasıl mıydı? Bir tane yut da gör. Boğazından aşağı, sonra midene kayışı... Soğuk bir şey ve ağzında da pis bir tat bırakıyor. Of, düşünmek bile beni ürpertmeye yetiyor. Kusmamak için deli gibi zorladım kendimi, çünkü eğer kussaydım bana zorla gene yuttururlardı. O yüzden üçünü de içimde tuttum. Üçünü birden..."

"Peki sonra ne yaptın?"

"Odama döndüm ve üç litre tuzlu su içtim elbette. Başka ne yapabilirdim?"

"Doğru, haklısın."

"Ama o günden sonra, bana artık hiçbir şey demiyorlar. Eskiler bile. Burada benden başka hiç kimse üç salyangoz yutamaz."

"Bence de öyle."

Penisinin büyüklüğüne gelince, bunu kontrol etmek kolaydı. Onunla birlikte yurdun ortak banyosunda duşa girmem yeterliydi. Evet, gerçekten de büyüktü. Ama yüz kızla yattığı büyük ihtimalle abartılıydı. "Belki yetmiş beş" demişti, "hepsini anımsayamıyorum. Ama en az yetmiş olduğundan eminim." Ben ona sadece tek bir kızla yattığımı söylediğimdeyse, "Ya bunu kolaylıkla hallederiz. Benimle bir gün dışarı çıksana. Sana hemen birini bulurum" karşılığını aldım.

Bunu söylediği anda ona inanmamıştım, ama çok kısa zamanda anladım ki doğruymuş. Gerçekten çok kolaydı. Hem de o kadar kolay ki, neredeyse bir biraya olayı hallediyorduk. Şibuya'da veya Şincuku'da bir bara gidiyorduk (onun gözde mekânları vardı), bir çift kızı gözümüze kestiriyorduk (dünya çift gezen kızlarla doluydu), onlarla konuşup içiyorduk, bir otele gidiyor ve sonra da sevişiyorduk. Nagasava'nın ağzı laf da yapıyordu. Söyleyecek önemli şeyleri yoktu, ama konuştuğu zaman kızlar kendilerinden geçiyor, kendilerini konuşmanın akışına kaptırıp giderek farkına varmadan çok içiyor ve sonunda da onunla yatıyorlardı. Sanırım bu kadar yakışıklı, sevimli ve kibar biriyle olmak hoşlarına gidiyordu. İşin inanılmaz tarafı, sadece onun yanında olduğum için, onunla eşit derecede çekici biri oluyordum. Nagasava'nın üstelemesiyle, sonunda ben de onlarla konuşmaya başlıyordum ve kızlar aynı ona olduğu gibi bana da hayran hayran gülümsüyorlardı. Nagasava her seferinde onları büyülemeyi başarıyor ve yeteneği beni her defasında ona hayran bırakıyordu. Onun yanında, Kizuki'nin konuşma becerisi çocuk oyuncağı gibi kalıyordu. Bu ayrı bir ustalık seviyesiydi. Bununla birlikte, bir yan-

dan Nagasava'nın suyuna giderken, hâlâ Kizuki'yi özlüyordum. Onun samimiyetine yeni bir hayranlık duyuyordum. O tüm yeteneklerini yalnızca Naoko ile benim hizmetimize adamıştı, Nagasava'ya gelince, o, hatırı sayılır yeteneğini etrafındaki herkese saçıyordu. Karşısındaki kızlarla yatmak için yanıp tutuşmuyordu, bu ona göre sadece bir oyundu.

Bana gelince, tanımadığım kızlarla yatmayı pek sevmiyordum. Oysa bu, cinsel isteğimi doyurmanın hoş bir yoluydu ve dokunma ile sarılma kısmı hoşuma gitmiyor değildi, ama ertesi sabah uyanma kısmından nefret ediyordum. Gözlerimi açtığımda, gelgeç otellere özgü karyolası, lambaları ve perdeleriyle, pis pis alkol kokan bir odada, yanımda tanımadığım bir kızı uyurken buluyor ve içtiğim içkiler yüzünden kafamı toplamakta zorlanıyordum. Çok geçmeden kız da uyanıyor, iç çamaşırlarını aramaya başlıyordu. Sonra da çoraplarını giyerken, "Dün akşam en azından önlemini almışsındır umarım! Çünkü tam da dikkat etmem gereken bir günümdeyim" diyordu. Sonra, aynanın karşısında dudak boyasını sürüyor ya da takma kirpiklerini takıyor, bir yandan da başının ağrısı ya da dağılmış makyajından yakınıyordu. Sabaha kadar yanında kalmamayı tercih ederdim aslında, ama yurda gece yarısından önce dönme zorunluluğu vardı ve bir kadını baştan çıkarmaya çalışırken bunu düşünmek fizik yasalarına aykırıydı. İşte bu yüzden tek çözüm, yurttan bir gecelik çıkış izni istemekti. O zaman da ertesi sabaha kadar dışarıda kalmak zorundaydım. Sonrasında yurda, hayal kırıklığı içinde ve kendimden nefret ederek dönüyordum. Güneş gözümü kamaştırıyor, ağzım kumla doluymuşçasına kupkuru oluyor ve kafam sanki başka birine aitmiş gibi hissediyordum.

Kızlarla bu şekilde, üç dört kez yattıktan sonra, Nagasava'ya, "Aynı şeyi yetmiş kez yaptıktan sonra, bu iş boş gelmeye başlamıyor mu?" diye sordum.

"Bu senin iyi bir insan olduğunu kanıtlıyor. Seni kutlarım.

Arka arkaya tanımadığın kızlarla yatmakla eline bir şey geçmez. Çabuk bıkarsın ve sonunda kendinden iğrenirsin. Benim için de böyle" diyerek yanıtladı beni.

"O halde ne diye devam ediyorsun?"

"Açıklaması zor. Dostoyevski'nin kumar tutkusu konusunda yazdıklarını biliyorsun, değil mi? İşte, bu da aynı şey. Yani insanın çevresi olanaklarla dolu olunca bundan yararlanmamak son derece zor geliyor. Anlıyor musun?"

"Aşağı yukarı."

"Bak şimdi. Güneş batıyor. Kızlar dışarı çıkıyor ve içiyor. Dolanıp duruyor, aranıyorlar. İşte ben o aradıkları şeyi verebilirim onlara. Dünyanın en kolay işi. Bir musluktan su içmek kadar kolay. Onlara yaklaşmak çocuk oyuncağı, zaten onlar da bunu bekliyor. İşte olanaklar bunlar. Bununla çepeçevre kuşatılmışsın. Bunu nasıl yok sayarsın. Bir konuda yeteneğin ve bunu kullanabileceğin bir alanın var; çeneni kapayıp fırsatların önünden gelip geçmesini öylece seyredebilir misin?"

"Bilmiyorum, çünkü hiçbir zaman kendimi öyle bir konumda bulmadım ben. Bunun nasıl olabileceği konusunda en ufak bir fikrim yok" dedim, gülerek.

"Bir bakıma mutlu sayılırsın" diye konuşmayı noktaladı Nagasava.

Varlıklı olduğu halde Nagasava'nın yurtta kalmasının nedeni, çapkınlık serüvenleriydi. Tokyo'da yalnız başına yaşayacak olursa zamanını sadece kızlarla geçireceğinden kuşku duymayan babası, onun dört yıl süreyle bir yurtta kalmasını şart koşmuştu. Ama bu onun umurunda değildi. Kuralların keyfini kaçırmasına izin verecek değildi. Canı istediği zaman bir gecelik çıkış izni alıyor ve kız peşine düşüyor ya da bir kız arkadaşının dairesinde kalıyordu. Çıkış izni almak oldukça karmaşık bir işti, ama o istediği zaman alıyordu; haliyle o hallettiği için benim için de kolaydı.

Üniversiteye başladığından beri Nagasava'nın düzenli olarak görüştüğü bir de sevgilisi vardı. Kızın adı Hatsumi'ydi, onunla aynı yaştaydı. Bu kızı birkaç kez görmüştüm ve çok hoş bulmuştum. Başlangıçta Nagasava'nın neden onu seçtiğini merak etmiştim, çünkü ilk bakışta ilgi uyandırmıyordu, hatta oldukça sıradan görünümlüydü, ama onunla konuşunca, sevimli bulmamak elde değildi. Sessiz, akıllı, komik, şefkatliydi ve her zaman kusursuz bir zevkle giyinirdi. Onu çok seviyordum ve eğer Hatsumi gibi bir sevgilim olsaydı, kuşkusuz kolay kızlarla yatmazdım. O da benden hoşlanıyordu ve hep birlikte çıkabilelim diye bana üyesi olduğu kulüpten, birinci sınıflardan bir kız öğrenci ayarlamak konusunda ısrarcıydı. Ama ben, geçmişteki yanlışlarımı yinelemekten korktuğum için her defasında bahaneler buldum. Hatsumi çok zengin ailelerin kızlarının okuduğu bir kız üniversitesine gidiyordu ve onun çevresindeki süper zengin prenseslerden biriyle çıkmamın imkânı yoktu. Hatsumi, Nagasava'nın onu başka kızlarla aldattığını biliyor, ama hiç sitemde bulunmuyordu. Tam manasıyla âşıktı, ama hiçbir zaman talepte bulunmuyordu.

"Hatsumi gibi bir kızı hak etmiyorum ben" demişti Nagasava bir kez. Ben de aynen öyle düşünüyordum.

O kış, Şincuku'daki küçük bir plakçıda yarızamanlı bir iş bulmuştum. İyi para kazandığım söylenemezdi, iş çok kolaydı. Haftada sadece üç akşam çalışıyordum, ayrıca plakları indirimli alabilme şansım da vardı. Noel'de Naoko'ya Henry Mancini'nin bir plağını aldım, içinde çok sevdiği "Dear Heart" şarkısı da vardı. Naoko da bana, benim için ördüğü bir çift eldiveni armağan etti. Gerçi başparmakları biraz kısa geldi, ama ellerimi sıcak tutuyordu.

"Kusura bakma" dedi kızararak. "Ne kötü iş çıkarmışım."

"Endişelenme, bak ne güzel oldu" diye yanıt verdim, eldivenli ellerimi ona uzatarak.

"En azından, hava soğuk olduğunda ellerini paltonun cep-

lerine sokmaktan kurtulacaksın sanırım..."

Kış tatilinde Naoko, Kobe'ye gitmedi. Bana gelince, yıl sonu tatilinde çalıştığım için, ben de Tokyo'da kaldım. Kobe'ye dönecek olsam bile orada beni bekleyen ilginç hiçbir şey ya da görmek istediğim birisi yoktu. Tatil olduğu için yurt yemekhanesi kapalıydı, ben de yemeğe Naoko'ya gidiyordum. Yılbaşı gecesi herkes gibi biz de, birlikte pirinç kekleri kızarttık ve çorba içtik.

O yıl, 1969'un ocak sonu ile şubat ayında pek çok şey oldu.

Ocak sonunda Faşo yüksek ateşle yatağa düştü. Onun yüzünden Naoko'yla olan randevumu kaçırdım. Güçbela bir konsere iki davetiye bulmayı başarmış ve onu da çağırmıştım. Orkestra, onun çok sevdiği Brahms'ın *Dördüncü Senfoni*'sini çalacaktı ve bu konsere gideceği için çok mutluydu. Ama yatağında acı içinde, birazdan ruhunu teslim edecekmiş gibi duran arkadaşımı yüzüstü bırakıp çıkamazdım. Benim yerime odamızda hastaya bakacak bir aptal da bulamadım. Buz satın alıp birkaç kat plastik torbaya koydum, serin bir havluyla terini sildim, saat başı ateşini ölçtüm, hatta gömleğini bile değiştirdim. Gün boyu ateşi düşmedi, ama ikinci günün sabahı, bir sıçrayışta kalktı ve hiçbir şey olmamış gibi jimnastik yapmaya başladı. Ateşi tamamen normale dönmüştü. Onun normal insan olduğuna inanmak zordu.

"Garip. Şimdiye kadar hiç ateşim çıkmamıştı benim" dedi, neredeyse suçlayıcı bir tonda.

Bu beni sinirlendirdi. Ziyan olan iki bileti göstererek, "Ama vardı ateşin" dedim ısrarla.

"Neyse ki bedavaymış biletler" deyince, az kalsın radyosunu tutup pencereden aşağı atıyordum. Ama bunun yerine baş ağrısıyla yatağa girdim.

Şubat ayı boyunca pek çok kez kar yağdı.

Ayın sonuna doğru, saçma bir tartışmanın neticesinde, bizim kattan bir üçüncü sınıf öğrencisini yumrukladım. Başını

beton duvara çarptı. Yarası ciddi değildi ve Nagasava araya girip işleri yoluna koydu. Ama gene de yurt müdürünün odasına çağrıldım ve uyarı cezası aldım. Bundan sonra yurttaki hayat benim için hayli rahatsız bir hal aldı.

Mart ayında dönem sona erdi, fakat benim birkaç kredi eksiğim kalmıştı. Aldığım notlar, çoğu C ve D, birkaçı da B olmak üzere vasattı. Naoko kredilerinin tümünü tamamlamış ve ikinci sınıfa geçmişti. Böylece bir yılın tüm mevsimlerini tamamlamış olduk.

Naoko nisan ortasında yirminci yaşını kutladı. Ben kasım doğumluydum, demek ki benden yedi ay büyüktü. Onun yirmi yaşına girmesini garipsiyordum. Sanki Naoko ve benim için tek mantıklı şey, on sekiz ile on dokuz yaşları arasında gidip gelmemiz gibi geliyordu. On sekizden sonra on dokuz; on dokuzdan sonra da tabii ki tekrar on sekiz olacaktım. Ama Naoko yirmi olmuştu. Sonbahar geldiğinde, ben de öyle olacaktım. Sadece ölüler sonsuza dek on yedi yaşında kalıyordu.

Naoko'nun doğum gününde yağmur yağdı. Derslerden sonra, bir pasta alıp ona gitmek için trene bindim. "Bir kutlama yapmalıyız" dedim. Sanırım onun yerinde olsam aynısının benim için de yapılmasını isterdim. Yirminci yaş gününü tek başına geçirmek zor olmalıydı. Tren tıklım tıklımdı ve çok sallanıyordu. Evine vardığımda pasta, Roma'daki Kolezyum harabesine dönmüştü. Gene de yirmi mumu pastaya dikmeyi ve yakmayı becerdim. Perdeleri kapatıp ışığı da söndürünce, doğum gününe yaraşır bir görünüm çıktı ortaya. Naoko bir şişe şarap açtı. Şarabı içtik, biraz pasta yedik ve sade bir akşam yemeğinin tadını çıkardık.

"Yirmi yaşında olmak saçma geliyor bana" dedi. "Yirmi yaşında olmaya hiç hazır değilim. Bana çok garip geliyor. Sanki arkamdan birisi beni iteliyor gibi hissediyorum."

"Benim önümde, hazırlanmak için yedi ayım var" diye karşılık verdim, gülerek.

"Henüz on dokuz yaşında olduğun için şanslısın!" dedi bana, imrenmiş gibi. Yemekte ona Faşo'nun kendine yeni bir kazak aldığını anlattım. O zamana kadar sadece bir kazağı vardı ve iki kazak sahibi olmak onun için önemli bir adımdı. Yeni kazağı kırmızı siyah çizgileri ve üzerine işlenmiş geyik motifiyle pek şıktı, ama giydiğinde herkes gülmekten katılıyordu. Faşo ise ne olup bittiğini bir türlü çözemiyordu.

"Vatanabe, ne... ne var gülünecek?" diye sormuştu bana yemekhanede yanıma oturduğunda. "Suratımda bir şey mi var yoksa?"

"Bir şey yok" diye yanıt verdim, kendimi zor tutarak. "Gülünecek bir şey yok. Kazağın ne güzelmiş."

"Sağ ol" dedi gülümseyerek.

Naoko bu hikâyeye bayıldı. "Onunla buluşmak isterim" dedi. "Sadece bir kereliğine."

"İmkânsız bu" dedim, "yüzünü gördüğünde gülmeye başlarsın."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Bahse girebilirim. Ben ki onu her gün görüyorum, onunla yaşıyorum, zaman zaman ben bile gülmemek için kendimi zor tutuyorum."

Yemek bitince sofrayı kaldırdık, sonra yere oturup, müzik dinleyerek şarabın kalanını bitirdik. Ben bir bardağı içene kadar o ikinciyi bitirmişti.

Naoko o gün, her zamankinin aksine çok konuşkandı. Bana çocukluğunu, okulu, ailesini anlattı. Her birini uzun uzun anlatıyordu, ayrıntılarıyla, minyatür çizer gibi. Onu dinlerken, belleğinin bu kadar güçlü olmasına şaşıyordum. Ama çok geçmeden, hikâyeleri anlatışında bir gariplik hissetmeye başladım; neredeyse bir delilik... Her bir öykü kendi içinde mantıklıydı, ama birbirine bağlanışları acayipti. Siz daha fark etmeden A öyküsü içinde geçen B öyküsüne dönüşüyor, sonra B'nin içindeki C'ye geçiyordu ve hiçbirinin sonu yok gibiydi. Başlan-

gıçta, zaman zaman anlattıklarına karşılık verebilecek şeyler bulabiliyordum, ama sonra vazgeçtim bundan. Bir plak koyuyordum ve bittiğinde başkasıyla değiştiriyordum. Plakların hepsini böyle, teker teker çalıp birinciye geri döndüm. Sadece altı plağı vardı. Koyduğum ilk plak Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band ve sonuncusu da Bill Evans'ın *Waltz for Debby*'siydi. Dışarıda yağmur durmaksızın yağıyordu. Zaman ağır ağır akıp gidiyor, Naoko kendi kendine konuşmaya devam ediyordu.

Bir süre sonra konuşmasındaki garipliğin nedenini çözdüm, Naoko bazı şeylere değinmemek için müthiş gayret gösteriyordu. Bunlardan biri, kuşkusuz Kizuki konusuydu, ama sadece bununla sınırlı değildi. Sözünü etmek istemediği belli konular olmasına rağmen, sudan ve anlamsız şeyler üzerinde inanılmaz detaylar vererek sonu gelmez bir biçimde konuşuyordu. Onu daha önce böylesine coşkuyla konuşurken hiç duymamıştım ve bu yüzden konuşmasını kesmedim. Ne var ki, saat on biri gösterdiğinde kaygılanmaya başladım. Naoko dört saati aşkın süredir aralıksız konuşmaktaydı. Gece yarısından önce yurda dönmem gerekiyordu ve son treni kaçırmak istemiyordum. Şansımı deneyerek sözünü kestim.

"Askerlerin yurda dönme vakti geldi. Son tren kalkacak" dedim, saatime bakarak.

Sözlerim ona ulaşmamış gibiydi. Ya da ulaştıysa bile onlara bir anlam veremiyordu. Bir an sustu sonra yeniden konuşmaya başladı. Ben de vazgeçtim ve daha rahat bir biçimde yerleşip, ikinci şişe şarabın kalanını içtim. İstediği kadar konuşup içini dökmesinin en doğrusu olacağını düşündüm. Yurda dönme zorunluluğunun da, son trenin de ne hali varsa görsün dedim içimden.

Ama Naoko'nun konuşması uzun sürmedi. Birden konuşmasının bitmiş olduğunu fark ettim. Son sözcüğü, sanki kopmuş ama yırtık pırtık kenarıyla havada asılı kalmış gibiydi. Söylediği şeyi tamamlamamıştı. Kelimeleri buharlaşıvermiş-

ti sanki. Gerçi konuşmayı sürdürmeyi denemişti, ama artık söyleyecek bir şey bulamıyordu. Bir şeyler kaybolmuştu ve belki de onları yok eden bendim. Sonunda sözcüklerim ona ulaşmış, anlaşılması için gereken zamanı doldurmuş ve onu uzun uzun konuşturan o enerji her neyse onu yok etmişti. Dudakları hafif aralık, tam odaklayamadığı gözlerini benimkilere, yüzüme dikti. Normalde çalışıp duruyorken birinin düğmeye basmasıyla aniden istop etmiş bir makineye benziyordu. Gözleri pusluydu sanki incecik, yarı saydam bir zarla örtülmüş gibiydi.

"Sözünü kestiğim için üzgünüm" diye söze başladım, "ama geç oldu ve..."

Büyük bir gözyaşı damlası gözünden aşağı kaydı, yanağından süzüldü ve plak kılıfının üzerinde dağıldı. Birinci damla özgür kaldıktan sonra, diğerleri de peş peşe onu takip etti. Öne doğru eğildi, elleri ve dizleri yerde, avuçlarını zemine bastırarak, sanki kusar gibi ağlamaya başladı. Böylesine şiddetli bir şekilde ağlayan birini hayatımda ilk kez görüyordum. Elimi uzattım, titreyen omzuna koydum. Sonra, içgüdüsel bir davranışla, onu kollarıma aldım. Bana iyice sokularak, titreye titreye, sessizce ağlıyordu. Gözyaşları ve sıcak soluğu gömleğimi ilkönce ıslattı, sonra sırılsıklam yaptı. Derken parmakları sırtımda gezinmeye başladı, bir şey arıyordu sanki, eskiden beri orada olan değerli bir şeyi. Sol elimle bedenine destek olurken, sağ elimle de uzun ve ipeksi saçlarını okşuyordum. Ve bekliyordum. Bu şekilde Naoko'nun ağlamasının bitmesini bekledim. Beklemeye devam ettim. Ama ağlaması hiç durmadı. O gece Naoko'yla yattım. Bunu yapmam doğru muydu? Bilmiyorum. Hâlâ da, aradan neredeyse yirmi yıl geçmiş olmasına rağmen, emin olamıyorum. Sanırım hiçbir zaman bilmeyeceğim. Ama o anda, yapabileceğim tek şey buydu. Hat safhada gergin ve kafası karışık haldeydi; açık bir biçimde onu rahatlatmamı bekliyordu. Işığı söndürdüm, üstündekileri

tek tek, yumuşak dokunuşlarla çıkardım. Sonra ben de soyundum. O yağmurlu nisan gecesi, birbirimizin çıplaklığına ürpermeden sarılmamız için yeterince ılıktı. Sessizce, karanlıkta birbirimizin bedenlerini keşfettik. Onu öptüm ve yumuşak göğüslerini avuçlarımda tuttum. O da benim sertleşmiş penisimi kavradı. Onunki ılık ve ıslaktı, beni davet ediyordu.

Bununla birlikte, içine girdiğimde acıyla gerildi. "Bu ilk miydi?" diye sordum; başıyla onayladı. Şimdi şaşırma sırası bendeydi. Çünkü bunca zamandır Naoko'nun Kizuki'yle yattığını sanıyordum. İçine, ta derinliklerine kadar girdim ve bu şekilde hiç kıpırdamadan, ona sarılarak kaldım. Ve sonra biraz yatışmış göründüğünde, içinde yavaş yavaş hareket etmeye başladım. O boşalana kadar, uzun süre yavaş ve nazikçe... Son anda kolları beni sıkıca sardı ve sonunda sessizliğini bozdu. Bu çığlık şimdiye kadar duyduğum en hüzünlü orgazm sesiydi.

Her şey bittiği zaman Kizuki'yle neden yatmadığını sordum. Ama bu bir hataydı. Soruyu sorar sormaz bana sarılmayı bırakıp gene sessizce ağlamaya koyuldu. Dolaptan yatağını çıkarıp yere serdim ve onu yorganın içine yerleştirdim. Sigara içerek, pencereden, durmaksızın yağan nisan yağmurunu seyrettim.

Sabah olduğunda yağmur dindi. Naoko arkasını bana dönmüş, uyuyordu. Ama belki de hiç uyumamıştı. Gene de, uyanık olsun olmasın, dudaklarında sözcük kalmamıştı ve bedeni kaskatıydı, donmuş gibiydi. Onunla konuşmayı pek çok kere denedim, ama ne karşılık veriyor, ne de kımıldıyordu. Uzun uzun çıplak omuzlarını seyrettim, ama sonunda ondan yanıt alma umudum kalmadığında kalkmaya karar verdim. Plak kılıfları, bardaklar, şarap şişeleri, kullandığım kül tablası yerde öylece duruyordu. Yarısı yenmiş doğum günü pastası hâlâ masadaydı. Sanki zaman durmuştu. Yerdekileri toparladım ve musluktan iki bardak su içtim. Naoko'nun çalışma masasında bir sözlük ve Fransızca fiil çekimleri tablosu

vardı. Duvarda bir takvim asılıydı, çalışma masasının tam üstünde. Fotoğrafsız ya da resimsiz, sadece ayın günlerini gösteren bir takvimdi. Üstüne hiçbir şey yazılmamış, hiçbir işaret konmamıştı.

Giysilerimi toplayıp giyindim. Gömleğimin önü hâlâ nemli ve serindi. Naoko'nun kokusu üzerindeydi. Çalışma masasının üstünde bulduğum bir not defterine şunları yazdım: "Sakinleştiğinde seninle uzun uzun konuşmak istiyorum. Lütfen beni hemen ara. İyi ki doğdun." Son bir kez daha omuzlarına baktıktan sonra odadan çıkıp kapıyı usulca kapattım.

Aradan bir hafta geçmiş, telefon etmemişti. Dairesinde telefonu olmadığı için ben de arayamazdım. Pazar sabahı Kokubunci'ye giden trene bindim. Evde yoktu ve kapının üstündeki adı kaldırılmıştı. Penceresinin kepenkleri sıkı sıkıya kapalıydı. Bina yöneticisi bana, üç gün önce taşındığını ve nereye gittiği hakkında hiçbir fikri olmadığını söyledi.

Yurda dönüp Kobe'deki ev adresine uzun bir mektup yazdım. En azından her nereye gitmişse, mektubu ona gönderirlerdi.

Duygularımı ona açık açık yazdım. Hâlâ anlayamadığım pek çok şey vardı, anlamak için ne kadar çabalasam da galiba bunun için zaman gerekecekti. Bu zaman geçtiğinde ben hangi noktada olacaktım acaba? Şimdiden bunu söylemek zordu, işte bu yüzden ona sözler veremiyor, ondan taleplerde bulunamıyor ya da hoş sözler sarf edemiyordum. Her şeyden önce birbirimiz hakkında çok az şey biliyorduk. Ama bana zaman verirse, birbirimizi daha iyi tanımamız için elimden geleni yapacaktım. Her halükârda onu tekrar görmek ve onunla uzun uzun konuşmak istiyordum. Kizuki'nin ölümüyle, duygularımı olanca açıklığıyla dökebileceğim tek insanı yitirmiştim ve bana öyle geliyordu ki, Naoko için de öyleydi. Her ikimiz de sandığımızdan çok daha fazla birbirimize ihtiyaç duyuyorduk. İşte bunun için ilişkimiz dolambaçlı yollara

sapmış ve çarpıklaşmıştı. *Belki de, o gün yaptığım şeyi yapmamalıydım, ama gene de inanıyorum ki bu, yapabileceğim tek şeydi. O anda senin için hissettiğim yakınlık ve sıcaklığı daha önce hiç yaşamadım. Bu mektuba vereceğin yanıta ihtiyacım var. Yanıtın ne olursa olsun, bu cevabı almalıyım.*

Cevap gelmedi.

İçimden bir şey koptu gitti ve bu boşluğu dolduracak hiçbir şey çıkmadı. Bedenimde sıra dışı bir hafiflik vardı ve duyduğum sesler boğuk boğuk yankılanıyor, çınlıyordu sanki. Derslere her zamankinden daha ciddi bir şekilde devam ediyordum. Dersler sıkıcıydı, sınıf arkadaşlarıma söyleyecek bir şeyim yoktu, ama yapacak başka bir şeyim de yoktu. En ön sıraya oturup, dersi dinliyordum, kimseyle konuşmuyor, yemeklerimi yalnız yiyordum. Sigarayı bıraktım.

Mayıs sonunda, üniversite boykota gitti. "Üniversite yerle bir olsun!" diye bağırıyordu herkes. Hadi durmayın, yıksanıza, diye düşündüm. Yerle bir edin. Parçalayın. Un ufak edin. Umurumda bile değil. Taze bir soluk gelmiş olur. Her şeye hazırım. Gerekirse size yardım bile edebilirim. Hadi elinizi çabuk tutun ve yapın.

Üniversite işgal edildiği için ve ders yapılmadığından bir kargo şirketinde çalışmaya başladım. Kamyonda sürücünün yanında oturuyor, paketleri yüklüyor, boşaltıyordum. İş, sandığımdan daha ağırdı. İlk günler sabahları bir türlü kalkamıyordum, her yanım ağrıyordu. Ama iyi para veriyorlardı, ayrıca böyle çabalayıp koşuştururken içimdeki boşluğu unutabiliyordum. Haftada beş gün kargo işinde çalışıyor, üç akşam da plakçıdaki işimi sürdürüyordum. Çalışmadığım akşamlar, odamda viski içerek kitap okuyordum. Faşo viski kokusuna pek duyarlıydı. Ben yatağıma uzanıp sek viski içmeye başladığımda şikâyet ediyor ve çıkan kokunun çalışmasını imkânsız kıldığını, şişemi alıp gitmemi söylüyordu.

"Sen git odadan o zaman" diye homurdandım.

"Ama biliyorsun alkol alınması yasaktır yurt içinde... yurtta, ku...kurallar böyle" diye karşılık verdi bana.

"Umurumda değil. Çık git buradan!"

Susmuştu, ama bu sefer ben sinirlenmiştim. Terasa çıktım, orada tek başıma içtim.

Haziranda, Naoko'ya bir mektup daha yazıp, gene Kobe'deki adresine gönderdim. İçeriği, ilk mektupla aşağı yukarı aynıydı, ama sonuna şunu ekledim: *Cevabını beklemek hayatta yaşadığım en acı verici deneyimlerden biri. En azından seni kırıp kırmadığımı bilmeme izin ver.* Mektubu postaladığımda, içimdeki boşluğun tekrar büyüdüğünü hissettim.

O ay Nagasava'yla, kızlarla yatmak için iki kez daha çıktım. Her ikisinde de kolay oldu. Kızlardan biri, onu soyup otel yatağına sokmaya çalışmama şiddetle karşı koydu ve ben de değmeyeceğine ikna olup yatakta okumaya başlayınca yanıma geldi ve sokulmaya başladı. Diğeri ise, seviştikten sonra, her tür kişisel soruyu sormaya başladı: Kaç kızla yattın? Nerelisin? Hangi üniversiteye gidiyorsun? Ne tür müzikten hoşlanırsın? Osamu Dazai'nin[2] romanlarını okudun mu? Yurtdışına gitsen nereyi tercih ederdin? Meme uçlarım başka kızlarınkinden daha mı büyük? Ben de uyduruk yanıtlar verip uyudum. Ama uyandığımda benimle kahvaltı yapmak istediğini söyledi; tatsız tost, yumurtalar ve kahve eşliğinde soru yağmurunu sürdürdü. Babam ne iş yapıyordu? Okulda notlarım iyi miydi? Hangi ay doğmuştum? Hiç kurbağa bacağı yemiş miydim? Başımı ağrıtmaya başlamıştı artık, bu yüzden kahvaltı biter bitmez, işe gitmem gerektiğini söyledim.

"Seni tekrar görecek miyim?" diye sordu bana, üzgün bir ifadeyle.

"Hımm, elbet bir yerde bir gün görüşürüz" dedim ve yanından ayrıldım.

2. Osamu Dazai (1909-1948), savaş sonrası kuşağının taparcasına sevdiği, *Batan Güneş*'in ve *Mor Bir Serserinin Gezi Notları*'nın yazarı. (ç.n.)

Lanet olsun, ben ne yapıyorum? Yalnız kalır kalmaz böyle düşünmeye ve kendimden iğrenmeye başlamıştım. Ve yapabileceğim tek şey buydu.

Vücudum bir kadına açtı. Onlarla yatarken, sadece Naoko'yu düşünüyordum: Karanlıktaki beyaz siluetini, iç çekişlerini, yağmurun sesini. Bunları ne kadar düşünürsem bedenimin açlığı da o kadar büyüyordu. Viski içmek için terasa çıktım ve nereye doğru gittiğimi sordum kendime.

En sonunda, temmuz başında Naoko'dan bir mektup geldi. Kısa bir mektuptu.

Sana bu kadar geç yanıt verdiğim için beni bağışla. Ama beni anlamaya çalış. Bu mektubu yazabilecek hale gelmem bir hayli zaman aldı ve belki on kez baştan yazdım. Yazmak benim için acı verici bir durum. Önce vardığım sonuçtan başlayayım. Eğitimime bir yıl ara verme kararı aldım. Resmi olarak geçici bir süre, ama üniversiteye döneceğimden kuşkuluyum. Bu eminim ki seni şaşırtacak, ama gerçekte bunu uzun zamandan beri düşünüyordum. Birkaç kez bu konuyu seninle konuşmak istedim, ama bir türlü beceremedim. Sözleri telaffuz etmekten bile çekiniyordum.

Olayları fazla büyütmemeye çalış. Her ne olduysa –ya da olmadıysa– sonuç değişmeyecekti. Bunu söylemenin en iyi yolu bu olmayabilir ve sözlerim seni kırıyorsa özür dilerim. Söylemek istediğim şu: Bana olanlar yüzünden kendini suçlamanı istemiyorum. Olanların tüm sorumluluğunu yüklenmek bana düşer. Zaten yıl boyunca, bu kararı erteledim durdum ve sanıyorum bu yüzden de senin hayatını zorlaştırdım. Artık sınıra dayandım.

Dairemden taşındıktan sonra, Kobe'ye ailemin yanına döndüm ve bir süredir doktora gidiyorum. Doktorum, Kyoto'nun dışındaki tepelerde, bana çok uygun bir yer olduğunu söylüyor ve bir süre orada kalmayı düşünüyorum. Burası bilinen hastane-

lerden değil, daha özgür tarzda tedavi sunan bir sanatoryum gibi. Detayları bir sonraki mektubuma bırakıyorum. İhtiyacım olan şey, dünyadan uzak bir yerde sinirlerimi yatıştırmak.

Geçen yıl hep yanımda olduğun için sana gönül borcum var. Hiçbir şeye inanmasan bile bu konuda inan bana. Sen beni kırmadın. Ben kendi kendimi kırdım. Tam olarak hissettiğim bu.

Ama şimdilik seninle karşılaşmaya hazır değilim. Seni görmeyi istemiyor değilim, sadece buna hazır değilim. Kendimi hazır hisseder hissetmez sana yazacağım. Belki o zaman, birbirimizi daha iyi tanıyabiliriz. Senin de söylediğin gibi, büyük ihtimalle yapmamız gereken şey bu; birbirimizi daha iyi tanımak... Hoşça kal.

Mektubu yüzlerce defa okudum. Her defasında Naoko'nun gözlerimin içine baktığında duyduğum dayanılmaz üzüntünün aynısıyla doluyordum. Bu derdi ne bilmezlikten gelebilir, ne unutabilir, ne de saklayabilirdim. Bedenimin üzerinden esip geçen bir rüzgâr gibiydi, ne ağırlığı vardı, ne sınır çizgileri; kendimi onunla sarmalayamıyordum. Manzaralar gözlerimin önünden ağır ağır geçiyor, kulaklarım bana söylenenleri duymuyordu.

Cumartesi akşamlarımı, holde oturarak geçirmeye devam ettim. Artık telefon filan beklemiyordum, ama zamanımı nasıl geçireceğimi bilemiyordum. Televizyonda bir beyzol maçı açıyor ve seyrediyormuş gibi yapıyordum. Sanki benimle televizyon arasında uzanan kıpırtısız boşluğu ikiye bölüyor, elde ettiğim her iki boşluğu da gene ikiye bölüyor ve böylece en sonunda, avucumun içine sığacak bir boşluk elde ediyordum. Saat onda televizyonu kapatıp, odama dönüyor ve uyuyordum.

Ayın sonunda Faşo bana bir ateşböceği armağan etti. Bir hazır kahve kavanozunun içine konmuştu. Kavanozda ot ve biraz da su vardı, hava alsın diye kapağı birkaç yerinden de-

linmişti. Hava henüz aydınlık olduğu için herhangi bir su kıyısında bulabileceğiniz türden, sıradan siyah bir böceğe benziyordu, ama Faşo bunun bir ateşböceği olduğu konusunda ısrarcıydı. "Bir ateşböceği gördüğümde hemen tanırım" dedi, ona inanmamak için hiçbir sebebim yoktu. "İyi, tamam, bu bir ateşböceği" dedim. Uyuşuk bir hali vardı, ama gene de kavanozun kaygan kenarına tırmanmaya çalışıyor ve gerisingeriye düşüyordu.

"Avluda buldum."

"Burada mı, yurdun önünde mi?"

"Evet. Şu sokağın ucunda bir otel var ya! Yazın müşteri çekmek için bahçeye ateşböceği salıyorlar. Bu, yurda kadar gelmiş."

Faşo bunları söylerken giysi ve defterlerini siyah yol çantasına tıkıştırmakla meşguldü.

Yaz tatili başlayalı birkaç hafta olmuştu ve yurtta neredeyse yalnız ikimiz kalmıştık. Ben Kobe'ye dönmek yerine çalışmaya devam ediyordum, o ise stajını yaptığı için kalmıştı. Artık stajı bittiğinden, Yamanaşi Dağları'na dönmeye hazırlanıyordu.

"Onu kız arkadaşına armağan etmelisin. Hiç kuşkum yok, çok sever."

"Sağ ol" diye karşılık verdim.

Akşam olduğunda, yurt bomboş bir ören yerini andırıyordu. Bayrak, direğinden indirilmişti; ışıklar yemekhanenin pencerelerinden yansıyordu. Neredeyse hiç öğrenci kalmadığı için aydınlatmayı yarı yarıya azaltmışlardı. Yemekhanenin sağ tarafı karanlık, sol tarafı ise aydınlıktı. Akşam yemeğinin kokusu –yahni gibi bir şeydi galiba– burnuma geliyordu.

Kavanozun içindeki ateşböceğiyle dama çıktım. Teras bomboştu. Çamaşır ipinde unutulmuş beyaz gömlek, ölü bir böcek gibi akşam esintisinde dalgalanıyordu. Terasın köşesindeki su deposuna çıkan merdiveni tırmandım. Depo, gün bo-

yu güneş altında olduğu için ılıklığını hâlâ koruyordu. Bu daracık yere oturdum ve korkuluğa dayanınca karşımdaki ayla burun buruna geldim. Dolunaya çok az kalmıştı. Sağımda Şincuku'nun, solumda ise İkebukuro'nun ışıkları parlıyordu. Araba farları bir mahalleden diğerine akan ışıklı ırmaklar oluşturuyordu. Birbirine karışmış her türlü gürültüden oluşan bir homurtu, kentin üzerinde bulut gibi asılıydı.

Ateşböceği kavanozun dibinde zayıf bir ışık yayıyordu. Ama öylesine belli belirsiz, soluk bir ışıktı ki! Ateşböceği görmeyeli çok olmuştu, ama belleğimde kaldığı kadarıyla bu böcek, yaz karanlığını aydınlatan yoğun bir ışık saçardı ve o parlak, ışıltılı görüntü bunca zamandır zihnimde asılı kalmıştı.

Belki bu ateşböceği ölümün kıyısındaydı. Kavanozu birkaç kez hafifçe salladım. Böcek kavanozun cam duvarlarına çarpıp uçmaya çalıştı, ama ışığı hep öyle zayıf kaldı.

Ateşböceklerini en son ne zaman nerede gördüğümü hatırlamaya çalıştım. Manzara gözümün önündeydi, ama zamanı ve yeri bir türlü çıkaramıyordum. Karanlıkta bir su sesi geliyordu kulağıma ve tuğladan yapılmış eski bir suyolu kapağı vardı. Üzerinde oluğu açıp kapayabildiğiniz bir kol bulunuyordu. Suyolu öyle küçüktü ki, etrafındaki otlar gizliyordu. Gece karanlıktı, öyle karanlıktı ki, cep fenerimi söndürsem, ayaklarımı göremeyecektim. Kapağın tuttuğu suyun üzerinde yüzlerce ateşböceği uçuyordu. Sıcak ışıkları suya kıvılcım yağmuru gibi yansımaktaydı.

Bir an gözlerimi kapadım, belleğimin geçmiş karanlıklarına daldım. Rüzgârın sesini alışılmışın dışında bir netlikle duyuyordum. Hafif bir esinti, karanlıkta göz kamaştırıcı izler bırakarak geçti sanki. Gözlerimi açtığımda, o yaz gecesinin karanlığı biraz daha derinleşmişti.

Kavanozu açtım, ateşböceğimi çıkardım ve su deposunun, üç santim kadar dışarı taşan çıkıntısına koydum. Nerede olduğunu kavrayamamış gibiydi. Sendeleyerek ve yer yer kalk-

mış boyanın üstünde tökezleyerek, bir cıvatanın çevresini dolandı. Bir an sağa doğru gitti, sonra daha uzağa gidemeyeceğini anlayınca, sola doğru geri geldi. Sonunda, çabalaya çabalaya cıvatanın tepesine tırmandı ve orada son nefesini veriyormuşçasına kıpırtısız kaldı.

Korkuluğa dayanmış, ateşböceğini seyrediyordum. Uzun süre böyle, kıpırdamadan kaldık. Zelkova ağacının sayısız yaprakları karanlıkta hışırdarken, rüzgâr ikimizi de yalayıp geçiyordu.

Uzun süre bekledim.

Uzun bir süre sonra, ateşböceği havalandı. Sanki ani bir kararla, kanatlarını açtı ve bir anda tırabzanın üzerinden solgun karanlığa doğru uçtu. Kaybettiği zamanı yakalamak istercesine, su deposunun yakınında eğriler çiziyordu. Sonra bir an durdu, ardında bıraktığı ışık çizgilerinin rüzgârda dağılışını izler gibi bir süre havada asılı kaldı ve sonunda doğu yönünde gözden kayboldu.

O gittikten sonra, havada çizmiş olduğu ışıklı iz uzun süre gözlerimin önünden gitmedi. Arkasında bıraktığı zayıf ışıklar, kapalı gözlerimin koyu karanlığında kayıp, bir ruh gibi gezindi durdu.

Ellerimi birkaç kez karanlığın içine uzattım. Parmaklarım hiçbir şeye dokunamadı. Cansız parıltı, her seferinde parmaklarımın ötesinde kalıyordu.

4

Yaz tatilinde, üniversite, güvenlik güçlerinin duruma el koymasını istedi. Onlar da barikatları yıkıp, içerideki öğrencileri tutukladılar. Bu yeni bir durum değildi. O dönemde öğrenciler sürekli barikatlar kurardı. Üniversiteler o kadar da kolay "yıkılamıyordu". Okullara muazzam yatırımlar yapılmıştı ve birkaç öğrenci yoldan çıktı diye üniversiteler kapatılamazdı. Ayrıca, barikatları kuranların niyeti de üniversitenin kapatılması değildi. Sadece üniversitedeki güç dengelerinin değişmesini istiyorlardı, ama bu benim umurumda bile değildi. Bu yüzden boykota son verildiği zaman hiçbir şey hissetmedim. Eylülde kampüse, orayı yıkıntı olarak bulacağım beklentisiyle gittim, ama bir şey olmamıştı. Kütüphane yağma edilmemiş, profesörlerin ofisleri zarar görmemiş ve öğrenci işlerinin yürütüldüğü bina da ateşe verilmemişti. Çok şaşırmıştım. Öğrenciler bunca zaman barikatların arkasında ne halt yemişlerdi?

Boykota son verilip de dersler polis gözetiminde yeniden başlayınca derse ilk girenler gene boykotun lideri pislikler oldu. Hiçbir şey olmamış gibi oturup not tutuyorlar ve yoklama yapılınca, "Buradayım" diye yanıt veriyorlardı. Bunu inanılmaz buluyordum. Çünkü boykot hâlâ gündemdeydi. Hiç kimse sona erdiğine dair bir açıklama yapmamıştı. Üniversite, barikatları yıksınlar diye polisin içeri girmesine izin vermişti, ama ilke olarak boykotun devam etmesi gerekiyordu. Boy-

kot sırasında ateşli konuşmalar yapan ve boykota karşı çıkan (ve hatta sadece endişelerini dile getiren) öğrencileri itham eden, kurdukları minik mahkemelerde yargılayanlar da bizzat bu pisliklerdi. Gidip onlara neden boykotu sürdürmediklerini ve neden derslere girdiklerini sorduğumda, bana verecek doğru dürüst yanıt bulamadılar. Ne söyleyebilirlerdi ki? Devamsızlık yüzünden sınav hakkını kaybetmekten korktuklarını mı? Ünversite kapatılsın diye haykıran kendileriydi oysa! Şaka gibiydi. Rüzgâr biraz yön değiştirse, haykırışları fısıltıya dönüşüyordu.

İçimden, "Ah Kizuki, hiçbir şey kaçırmıyorsun" diye geçirdim. Bu dünya çok boktandı. Bu pislikler şimdi de en iyi notları alıyor ve kendi iğrenç hallerine yakışır bir toplum yaratmak için çabalıyorlardı.

Derslere girdim ama bir süre yoklamalarda, "Buradayım" yanıtını vermeyi reddettim. Gerçi bunun pek bir anlam taşımadığını biliyordum, ama kendimi o kadar kötü hissediyordum ki, başka şansım yoktu. Tek yapabildiğim kendimi diğer öğrencilerden biraz daha fazla ayrı tutmaktı. Adım söylendiğinde sesimi çıkarmayınca, diğerlerini birkaç saniyeliğine de olsa huzursuz ediyordum. Artık kimse bana bir şey söylemiyordu ve ben de kimseyle konuşmuyordum.

Eylülün ikinci haftasında üniversite öğreniminin anlamsız olduğu sonucuna vardım. Ve bu öğrenimi, can sıkıntısıyla başa çıkma tekniklerini öğrendiğim bir tür eğitim dönemi olarak görmeye karar verdim. Eğitimimi hemen bırakmayı gerektirecek bir hedefim yoktu, bu nedenle her gün üniversiteye gidiyor, derslere giriyor, not tutuyor ve zaman buldukça da kütüphaneye giderek okuyor veya araştırma yapıyordum.

Eylülün ikinci haftası geldi çattı, ama Faşo dönmedi. Dünya yansa dönerdi, çok sıra dışı bir durumdu bu. Üniversite yeniden açılmıştı ve onun herhangi bir dersi kaçıracak olması bile düşünülemezdi. Çalışma masasının ve radyosunun

üstü incecik bir toz katmanıyla örtülmüştü. Plastik kupası, diş fırçası, çay kutusu, böcek ilacı ve diğer öteberisi rafında özenle sıralanmış duruyordu.

Yokluğunda odayı temiz tutmayı sürdürdüm. Şu bir buçuk yıl içinde, temizlik alışkanlığı edinmiştim ve o olmasa da bunu yapmak zorundaydım. Yeri her gün süpürüyor, üç günde bir camları siliyor ve haftada bir kez yatakları havalandırıyordum. Onun dönmesini ve ne kadar da iyi bir iş becerdiğimi söylemesini bekliyordum.

Ama dönmedi. Bir gün dersten döndüğümde, tüm eşyasının ve kapıdaki isim kartının gitmiş olduğunu gördüm. Müdürün odasına gittim ve ne olduğunu sordum.

"Yurttan ayrıldı" dedi müdür. "Şimdilik odada yalnız kalacaksın."

Faşo'nun neden ayrıldığını ona söyletmeyi başaramadım. Hayattaki en büyük zevki her şeyi kontrol etmek ve başkalarından bir şeyleri gizlemekti.

Faşo'nun buzul fotoğrafı bir süre daha duvarda asılı kaldı, ama sonunda onu indirip yerine Jim Morrison ile Miles Davis'in posterini yapıştırdım. Bu değişimle oda biraz daha benimmiş gibi oldu. Maaşımdan biriktirdiğim paranın bir kısmıyla kendime küçük bir stereo pikap aldım. Akşamları, tek başıma içiyor ve müzik dinliyordum. Ara sıra Faşo'yu düşünsem de, yalnız yaşamaktan hoşnuttum.

Pazartesi sabahı saat on bir buçukta, "Tiyatro Tarihinde Euripides" dersinden hemen sonra, on dakika yürüyerek küçük bir lokantaya gidip, omlet ve salata yedim. Burası sessiz bir arka sokaktaydı ve yemekhaneden biraz daha pahalıydı. Ama burada kafa dinlemek mümkündü ve iyi omlet pişirmeyi biliyorlardı. Az konuşan bir çift tarafından işletiliyordu ve bir de garson kız vardı. Pencerenin önünde tek başıma oturmuş yemeğimi yiyordum ki, dört kişilik bir öğrenci topluluğu geldi. İki kız ve iki delikanlı, hepsi de iyi giyimliydi. Kapı-

nın yakınındaki masaya oturdular, mönüye baktılar ve içlerinden biri siparişleri garsona aktardı.

Çok geçmeden, kızlardan birinin sık sık bana doğru baktığını fark ettim. Saçları oldukça kısa kesilmişti, siyah güneş gözlüğü takıyordu ve beyaz pamuklu mini bir elbise giymişti. Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden yemeğimi yemeyi sürdürdüm, ama biraz sonra yerinden kalkıp yanıma geldi. Bir elini masama dayayıp, benimle konuştu: "Adın Vatanabe'ydi, değil mi?"

Başımı kaldırdım ve ona daha dikkatli baktım. Ama ne yaparsam yapayım, onu çıkartamadım. Dikkat çekici bir kızdı ve onunla bir yerlerde tanışmış olsaydım hatırlardım, üstelik üniversitede adımı bilen pek fazla insan yoktu.

"Oturabilir miyim? Eğer birini beklemiyorsan?"

Hâlâ kafam karışıktı, ama başımı evet anlamında salladım. "Kimseyi beklemiyorum. Lütfen buyurun."

Gürültüyle bir iskemle çekti, karşıma oturdu ve bir süre kara gözlüğünün arkasından beni süzdü, sonra da tabağıma bir göz attı.

"Güzele benziyor" dedi.

"Nefis. Mantarlı omlet ile bezelye salatası."

"Tüh. N'apalım, bir dahaki sefere ben de bundan yerim. Maalesef siparişimi verdim."

"Ne yiyorsun?"

"Peynirli makarna."

"O da fena değildir. Bu arada söyler misin, seni tanıyor muyum? Bir türlü çıkaramıyorum da..."

"Euripides" dedi. "Elektra. 'Hiçbir tanrı kayıp Elektra'nın sesine kulak vermez!' Ders yeni bitti, değil mi?"

Gözlerimi yüzüne diktim. Güneş gözlüğünü çıkardı. Sonunda onu anımsadım. Birinci sınıftan, "Tiyatro Tarihi" dersinden. Saç kesimini tamamen değiştirdiği için onu tanıyamamıştım.

"A evet" dedim. Ellerimi omuzlarımın on santim kadar al-

tına koyarak, "Ama yazdan önce şuralarına kadar saçların vardı değil mi?" diye ekledim.

"Evet haklısın. Ama bu yaz perma yaptırdım ve felaket oldu! Bu yüzden ölmeyi bile istedim. Kumsala vurmuş bir cesedin yosunlarla kaplı kafasına döndü başım. O zaman kendi kendime dedim ki, eğer ölmeye bile hazırsam, saçlarımı tamamen kestirebilirim de. En azından yazı serin serin geçirdim" dedi kısa saçlarını sıvazlayarak ve gülümseyerek.

"Hiç de fena olmamış ama" diyerek, omletimi yemeyi sürdürdüm. "Profilini döner misin?"

Döndü ve beş saniye kıpırdamadan öyle durdu.

"Evet, aynen düşündüğüm gibi. Kafanın biçimi çok güzel. Kulakların çok hoş ayrıca, bu şekilde görünüyor da."

"İşte, kesinlikle ben deli değilim. Saçlarımı kestirdiğim zaman ben de iyi göründüğümü düşündüm. Ama hiçbir erkek beğenmedi. Bana toplama kampındakilere benzediğimi söylüyorlar. Neden erkeklerin uzun saçlı kız takıntısı var? Hepsi faşist bunların! Gerçekten de merak ediyorum, neden erkekler uzun saçlı kızların seçkin, tatlı ve dişi olduğunu düşünüyor? Biliyor musun, uzun saçlı, ama bayağı en az iki yüz elli kız tanıyorum. Gerçekten."

"Bence bu halinle eskisine göre çok daha iyisin" dedim ona. Yalan değildi. Saçları uzunken, anımsayabildiğim kadarıyla, sıradan, sevimli kızlardan biriydi. Oysa şimdi karşımda oturan genç kızdan taptaze bir canlılık fışkırıyordu. İlkbaharın gelişiyle dünyaya ayak basmış bir hayvan yavrusu gibiydi. Bağımsız bir yaşamla dolu gözleri neşe, kahkaha, şaşkınlık ve umutsuzlukla kıpır kıpırdı. Böylesine canlı ve anlamlı bir yüz görmeyeli uzun zaman olmuştu, onu izlemekten keyif alıyordum.

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" diye sordu.

Salatamı yerken başımla onayladım.

Gözlüğünü yeniden takıp, camların arkasından bana baktı.

"Yalan söylemiyorsun, değil mi?"

"Dürüst bir adam olduğumu düşünüyorum."

"Harika."

"Peki şimdi söyle bana: Neden bu kadar siyah bir gözlük takıyorsun?"

"Saçlarımı kısacık kestirdiğimde birden kendimi savunmasız hissetmeye başladım. Sanki biri beni kalabalığın ortasına çırılçıplak savurmuş gibi."

"Mantıklı" dedim ona, omletimin son parçasını yerken. Meraklı gözlerle beni izliyordu. "Oraya dönmek zorunda değilsin, değil mi?" diye sordum, birlikte geldiği üç kişiyi kastederek.

"Hayır. Yemekleri getirdiklerinde giderim. Yemeğine engel olmuyor muyum?"

"Zaten engel olacak bir şey kalmadı" dedim ona, kahve ısmarlarken. Masasına dönecekmiş gibi görünmüyordu. Lokantanın sahibi kadın gelip tabağımı aldı, süt ve şeker getirdi.

"Söylesene, bu sabah derste yoklama yapılırken neden buradayım demedin? Adın Vatanabe, değil mi? Toru Vatanabe?"

"Evet, o benim."

"O halde, niçin yanıt vermedin?"

"Canım istemedi bugün."

Gene gözlüğünü çıkardı, masaya bıraktı ve hayvanat bahçesinde kafese kapatılmış garip bir hayvanmışım gibi süzdü beni. "Canım istemedi bugün" diye tekrar etti. "Humphrey Bogart gibi konuşuyorsun. Havalı. Sert."

"Saçmalama. Ben aynen diğerleri gibi sıradan biriyim."

Lokanta sahibesi kadın kahvemi getirip masaya koydu. Şeker ya da süt koymadan bir yudum aldım.

"Bak işte. Sade içiyorsun kahveni."

"Humphrey Bogart gibi olmakla bir alakası yok" diye sabırla açıkladım. "Sadece tatlıdan hoşlanmıyorum o kadar. Beni yanlış değerlendiriyorsun."

"Nasıl böyle bronzlaştın?"

"Son birkaç haftadır trekking yaptım. Sırt çantası ve uyku tulumuyla."

"Nereye gittin?

"Kanazava'ya. Noto Yarımadası. Niigata'ya kadar gittim."

"Yalnız mı?"

"Yalnız. Zaman zaman yol arkadaşları buldum."

"Romantik arkadaşlıklar mı? Her limanda yeni bir kadın."

"Romantik mi? Şimdi kesin biliyorum ki, beni gerçekten yanlış tanımışsın. Sırt çantası sırtında, kirli sakallı bir adam, nasıl romantik bir şeyler yaşayabilir ki?"

"Hep böyle tek başına mı gezersin?

"Evet."

"Yalnızlığı sever misin?" diye sordu bana, çenesini ellerine dayamıştı. "Yalnız gezmeyi seviyorsun, yalnız yemeyi ve derslerde, herkesten uzak, yalnız oturmayı..."

"Yalnızlığı kimse o kadar sevmez. Sadece arkadaş edinmek için çaba harcamıyorum. Sonu hayal kırıklığı oluyor."

Gözlüğünün saplarını ağzına götürerek, neredeyse duyulmayacak kadar hafif bir sesle, "'Yalnızlığı kimse sevmez. Hayal kırıklığına uğramaktan nefret ediyorum.' Bir gün otobiyografini yazacak olursan bu cümleyi kullanabilirsin" dedi.

"Sağ ol" dedim.

"Yeşil sever misin?"

"Neden sordun?"

"Çünkü yeşil bir gömlek giymişsin."

"Özellikle değil. Her şeyi giyerim ben."

"'Özellikle değil. Her şeyi giyerim ben'" diye benim sözlerimi yineledi. "Konuşma biçimine bayıldım. Alçı sürer gibi, pürüzsüz ve güzel. Sana bunu söyleyen oldu mu hiç?"

"Hiç kimse söylemedi" dedim.

"Benim adım Midori. Yeşil demek. Ama yeşil bana hiç yakışmaz. Tuhaf ha? Lanetlenmiş gibiyim, sence de öyle değil mi? Kız kardeşimin adı Momoko: Şeftali kız."

"Pembe ona yakışıyor mu bari?"

"Evet, hem de nasıl. Sanki pembe giymek için yaratılmış. Gerçekten büyük haksızlık bu!"

Midori'nin masasına yemekler geldi ve ceket giymiş bir genç, seslendi: "Hey Midori, hadi gel yemeğini ye!" Midori ona, "Zaten biliyorum" der gibi elini salladı.

"Söyler misin, "Tiyatro Tarihi" dersinde not tutuyor musun?"

"Tutuyorum" dedim.

"Bunu sormaktan nefret ediyorum, ama notlarını ödünç alabilir miyim? İki ders kaçırdım ve sınıfta da kimseyi tanımıyorum."

"Problem değil" dedim, defterimi çantadan çıkararak.

Defteri, kişisel herhangi bir şey yazıp yazmadığımı kontrol ettikten sonra Midori'ye uzattım.

"Sağ ol. İki gün sonraki derse geliyor musun?"

"Evet."

"Burada öğlen benimle buluşur musun? Hem notlarını geri veririm, hem de sana yemek ısmarlarım. Tabii... Yemeğini yalnız yemeyecek olman bir sorun çıkarmaz değil mi, sindirim zorluğu gibi filan?"

"Hayır" dedim. "Ama notlarımı verdim diye bana öğle yemeği ısmarlaman gerekmez."

"Endişelenme" dedi. "İnsanlara yemek ısmarlamayı severim. Bunu not etmen gerekir mi? Unutmazsın, değil mi?"

"Unutmam. Yarından sonraki gün. Saat on ikide. Midori. Yeşil."

Öteki masadan biri bağırdı, "Acele et Midori, yemeğin soğuyor!"

Midori oralı olmadı ve bana, "Sen hep böyle mi konuşursun?" diye sordu.

"Sanırım evet. Ama hiç farkına varmamıştım" diye karşılık verdim. Gerçekten de, daha önce hiç kimse konuşma biçimimin alışılmamış olduğunu söylememişti bana.

Bir an düşündü, sonra gülümseyerek kalkıp masasına döndü. Kalktığımda ben masalarının yanından geçerken bana el salladı, öteki üçüyse bana şöyle bir göz atmakla yetindiler.

Çarşamba öğlen Midori randevuya gelmedi. Bir bira içerek onu beklemeyi düşünmüştüm, ama lokanta hızla dolduğu için, yemek ısmarlamak ve yalnız yemek zorunda kaldım. Saat bire yirmi beş kala yemeğimi bitirdiğimde Midori hâlâ ortalarda yoktu. Hesabı ödeyerek çıktım ve lokantanın tam karşısındaki küçük bir tapınağın taş merdivenlerine biraz kafamı dinlemek ve Midori'yi beklemek için oturdum. Saat birde beklemekten vazgeçtim ve kütüphaneye gidip kitap okudum. Saat ikideki "Almanca" dersime girdim.

Dersten sonra, öğrenci işlerine gittim ve "Tiyatro Tarihi" dersine kayıtlı öğrenciler arasında adını buldum. Sınıftaki Midori, Midori Kobayaşi'ydi. Sonra da öğrencilerin fiş dosyasında, 1969 yılının yeni öğrencileri arasında "Midori Kobayaşi" adını bulup adresi ile telefon numarasını aldım. Kuzeybatı banliyölerinden Toşima'da, ailesiyle birlikte yaşıyordu. Telefon kulübesine girdim ve numarasını çevirdim.

Bir erkekti yanıtlayan: "Kobayaşi Kitabevi." Kobayaşi Kitabevi mi?

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim, Midori'yle konuşabilir miyim?" diye sordum.

"Üzgünüm, burada değil" dedi karşıdaki ses.

"Üniversitede olabilir mi?"

"Şey, hayır, sanırım hastanede olmalı. Kim arıyor?"

Yanıt vermedim ve teşekkür edip telefonu kapattım. Hastane ha? Acaba yaralandı ya da hastalandı mı? Ama adamın sesinde hiçbir olağandışı durum algılamamıştım: "Şey, hayır, sanırım hastanede olmalı." Ses tonu olabildiğine rahattı, "Balıkçıya gitti" der gibi söylemişti. Konu üzerinde birkaç saniye kafa yordumsa da durum karmaşıklaşınca yurda dönüp yatağıma uzanarak, Nagasava'nın bana ödünç verdiği,

Joseph Conrad'ın *Lord Jim*'ini bitirdim. Kitabı bitirdiğimde, geri vermek için gidip buldum onu.

Nagasava yemekhaneye gitmeye hazırlanıyordu ve ben de akşam yemeği için ona katıldım.

"Sınavlar nasıl geçti?" diye sordum ona. Dışişleri Bakanlığı üst seviye sınavlarının ikinci derecesi ağustosta yapılmıştı.

"Her zamanki gibi" diye umursamaz bir tavırla yanıt verdi. "Kazanması kolay. Grup tartışmaları, sözlüler... Aynı bir kıza kur yapar gibi."

"O halde kolaymış gerçekten" dedim. "Sonuçları ne zaman alacaksın?"

"Ekimin ilk haftası. Eğer kabul edilirsem seni iyi bir yere yemeğe götüreceğim."

"Söyler misin bana, tam olarak nasıl tipler ikinci derece sınava girebiliyor? Sadece senin gibi süperstarlar mı giriyor o sınava?"

"Aptallaşma. Genellikle hepsi budala. Budala ya da antika. Bürokrat olmak isteyenlerin yüzde doksan beşi beş para etmez. Yalanım yoktur bilirsin. Neredeyse okuma bilmiyorlar."

"O halde neden bakanlığa girmek istiyorsun?"

"Birkaç nedenden" dedi. "İlk olarak, yurtdışında çalışma fikri hoşuma gidiyor. Ama asıl neden, yeteneklerimi sınamak. Eğer kendimi test edeceksem, bunu en iyi devlet düzeyinde yapabilirim. Yani şu devasa bürokratik sistem içinde nereye kadar tırmanabileceğimi ve ne kadar güce sahip olabileceğimi bilmek istiyorum. Anlıyor musun?"

"Kulağa bir tür oyun gibi geliyor."

"Tastamam öyle. Doğrusu güç ve parayı iplediğim yok. Bencil bir piç kurusu gibi görünebilirim, ama bu tür konularda çok kibarımdır. Bir Zen ermişi olabilirdim. Elimdeki tek şey, merak. Ve böylesine büyük ve zor bir dünyada ne yapabileceğimi görmek istiyorum."

"Ve sanırım senin için ideallerin de hiçbir önemi yok?"

"Kuşkusuz hayır. Hayatta ideallere ihtiyaç yoktur. Gereken tek şey, eylem standartlarıdır."

"Ama hayatı yaşamanın başka türlü yolları da var, değil mi?"

"Benim sürdüğüm yaşam biçiminden hoşlanıyorsun, öyle değil mi?"

"Bu, konumuzun dışında kalıyor" dedim. "Bak şimdi, ben ne Tokyo Üniversitesi'ne girebilirim, ne istediğim kızlarla yatabilirim, ne de güzel konuşabilirim. Başkalarından üstün değilim, kız arkadaşım yok ve ikinci sınıf bir üniversitenin edebiyat fakültesini bitirmek gelecek konusunda hayaller kurmama yetmez. Bu yüzden, yaşam biçiminden hoşlansam ne çıkar?"

"Hayat tarzımı *kıskandığını* mı söylüyorsun?"

"Hayır" dedim, "kendim olmaya fazlasıyla alışmışım ben. Tokyo Üniversitesi ya da Dışişleri umurumda bile değil. Sende imrendiğim tek şey, Hatsumi gibi müthiş bir kız arkadaşının olması."

Bir süre sessizce yedi yemeğini. "Bak Vatanabe" diye söze başladı, yemeğini bitirdiğinde. "Bana öyle geliyor ki, on ya da yirmi yıl sonra bir yerlerde karşılaşacağız. Öyle ya da böyle, aramızda bir bağlantı olacak."

"Dickens'ın romanında olduğu gibi" diyerek güldüm.

"Haklısın" diye yanıt verdi o da, gülerek. "Ama bilirsin ki önsezilerim genellikle doğru çıkar."

Yemekhaneden çıktıktan sonra bir bara gittik. Ve saat dokuzu geçinceye kadar içtik.

"Söyler misin Nagasava, senin eylemlerindeki standart nedir?" diye soruverdim.

"Söylersem gülersin" dedi.

"Hayır, gülmem."

"Tamam, söylüyorum: Bir beyefendi olmak."

Gülmedim, ama az kalsın sırtüstü düşüyordum.

"Bir beyefendi olmak? Bir beyefendi?"

"Duydun beni."

"Ama ne demek beyefendi olmak? Nasıl tanımlıyorsun bunu?"

"Bir beyefendi, *istediğini* değil, *gerekeni* yapan kişidir."

"Şimdiye dek tanıdığım en tuhaf adamsın sen" dedim ona.

"Sen de tanıdığım en dürüst adamsın" diye yanıt verdi. Ve bütün içkilerin parasını o ödedi.

Ertesi haftanın "Tiyatro Tarihi II" dersinde, gene Midori Kobayaşi'den iz yoktu. Sınıfa göz gezdirip orada olmadığına kanaat getirdikten sonra, her zamanki gibi gidip ön sıradaki yerime oturdum ve profesörün gelmesini beklerken Naoko'ya bir mektup yazdım. Ona yazın yapmış olduğum geziyi –yürüdüğüm yolları, geçtiğim kentleri ve karşılaştığım insanları– anlattım.

Ve her akşam seni düşündüm. Artık seni göremediğim için, sana ne kadar çok ihtiyacım olduğunu anlıyorum. Üniversite inanılmaz derecede sıkıcı, ama ben olaya sırf kişisel disiplin gözüyle bakıp derslere girmeyi ve ödevlerimi yapmayı sürdürüyorum. Sen gittiğinden beri her şey manasız. Seninle uzun uzun konuşmak istiyorum. Eğer mümkünse seni senatoryumda ziyaret etmek ve birlikte birkaç saat geçirmek istiyorum. Ve eğer mümkünse, seninle eskiden olduğu gibi, yan yana yürümeyi istiyorum. Lütfen bu mektubumu yanıtlamaya çalış, kısa bile olsa. Hiç bozulmam.

Mektubu bitirince dört sayfayı özenle katladım ve hazırlamış olduğum bir zarfa koyarak, üstüne Naoko'nun ailesinin adresini yazdım.

Çok geçmeden hoca geldi, mendiliyle alnındaki teri silerek yoklama yaptı. Ufak tefek, yüzü kederli ve hep madeni bastonuyla yürüyen bir adamdı. Dersleri pek eğlenceli olmasa bile, her zaman girmeye değer, iyi hazırlanılmış dersler olurdu.

Havanın ne kadar da sıcak olduğuna değindikten sonra Euripides'in dramlarında *deus ex machina*'nın[3] rolünü anlatmaya başladı.

Euripides'teki tanrı konseptinin Aiskhylos ve Sophokles'inkinden nasıl farklı olduğunu anlattı. On beş dakika konuşmuştu ki, sınıfın kapısı açıldı ve Midori girdi. Lacivert bir spor gömlek ile krem rengi keten pantolon giymişti ve geçen defaki kara gözlüğü gözündeydi. Profesöre özür dilercesine gülümsedikten sonra geldi yanıma oturdu. Sonra çantasından defterimi çıkartıp bana uzattı. İçinde bir not buldum: *Çarşamba için özür dilerim. Kızdın mı?* yazılıydı notta.

Dersin yarısına gelmiştik ve profesör tahtaya Antik Yunan tiyatrosu sahnesi çizmekteydi ki, kapı gene açıldı ve bu kez başında kaskları olan iki erkek öğrenci girdi içeri. Bir çift güldürü oyuncusuna benziyorlardı. Biri uzun boylu ve beyaz tenli, ötekiyse kısa boylu, yuvarlak suratlı ve esmer tenliydi, kendisine hiç de yakışmayan uzun sakalları vardı. Uzun boylu olan elinde bir sürü kışkırtıcı politik broşür taşıyordu. Kısa boylu olan, profesörün yanına gidip, nazikçe, dersin son yarısında bir tartışma açmak için izin istedi: "Sizin de destekleyeceğinizi umuyoruz. Dünyanın, Antik Yunan tragedyalarını incelemekten çok daha önemli sorunları var." Bu, bir talepten çok duyuru gibiydi. Profesör, "Antik Yunan tiyatrosundan daha acil ve önemli sorunlar bulunduğuna inanmıyorum. Ama nasıl olsa sözümü dinlemeyeceksiniz, ne istiyorsanız yapın" diye yanıt verdi. Sonra, kürsünün kenarlarına sıkı sıkı tutunarak aşağı indi, bastonunu aldı ve topallayarak sınıftan çıktı gitti.

Uzun boylu olan, broşürleri dağıtırken yuvarlak suratlı öğrenci de kürsünün üzerinde çıkıp konuşmaya başladı. Broşürler her zamanki basit sloganlarla doluydu: *"HİLELİ REK-*

3. Bir tiyatro oyununda, bir makineyle sahneye indirilen bir tanrının ya da doğaüstü bir yaratığın işe karışması. Mecazi anlamda, trajik bir durumun akla yakın değil, ama mutlu bir sonla noktalanması. (ç.n.)

TÖR SEÇİMLERİNİ TANIMIYORUZ!", "TÜM ÖĞRENCİLER BOYKOTA!", "KAHROLSUN EMPERYALİST-KAPİTALİST EĞİTİM!" Söyledikleriyle herhangi bir problemim yoktu, ama sözleri çok sıkıcıydı. Güven vermiyor, hiçbir coşku uyandırmıyordu. Tombul tipin söylevi de farklı değildi, melodi hep aynıydı, yalnızca sözler değişiyordu. Bu insanların gerçek düşmanı siyasal güç değil, hayal gücü eksikliğiydi.

"Hadi çıkalım" dedi bana Midori.

Başımla onaylayarak kalktım, birlikte sınıftan çıktık. Tam çıkarken yuvarlak suratlı bana bir şey söyledi, ama ne dediğini pek anlamadım. Midori ona el sallayarak, "Hoşça kal!" dedi.

"Söylesene, sence biz karşıdevrimci miyiz?" diye sordu bana, dışarı çıktığımızda. "Devrim başarılı olduğu zaman bizi telefon direklerine mi asacaklar?"

"Hadi önce öğle yemeği yiyelim, ne olur ne olmaz."

"Güzel. Ben de seni yemek için bir yere götürmek istiyordum. Biraz uzak ama, vaktin var mı?"

"Evet, saat ikideki derse kadar zamanım var."

Otobüse binip Yotsuya'ya gittik. Beni götürdüğü yer, hemen garın arkasında bulunan, yemeklerin kutularda sunulduğu hoş bir lokantaydı. Masaya oturur oturmaz çorbamızı ve kırmızı lake kutular içinde günün yemeğini getirdiler bile. Gerçekten de buralara kadar geldiğimize değmişti.

"Nefis bir şey bu" dedim.

"Evet, hem pahalı da değil. Liseden beri gelirim buraya. Okulumuz hemen sokağın ucundaydı. Çok sıkı bir okuldu, bu yüzden gizli gizli gelirdik. Okul dışında yemek yerken yakalanırsan okuldan uzaklaştırma alıyordun."

Midori kara gözlüğünü çıkardı, gözleri bana geçen defaya oranla yorgun göründü. Sol bileğindeki incecik gümüş bilezikle oynamadığı anlarda serçeparmağının ucuyla gözlerinin köşelerini ovuşturuyordu.

"Yorgun musun?" diye sordum.

"Evet, biraz. Uykumu pek iyi alamıyorum. Ama kaygılanma, iyiyim" diye karşılık verdi. "Geçen gün için bağışla. Pek önemli ve ertelenemeyecek bir şey yapmam gerekti. Ancak o sabah öğrendim. Seni aramayı düşündüm ama lokantanın adını anımsayamadım, ev telefonunu da bilmiyordum. Çok bekledin mi?"

"Önemli değil. Fazlasıyla zamanım var."

"Fazlasıyla?"

"İhtiyacım olduğundan çok daha fazlası. Sana da vermeyi çok isterdim, uyuyabilesin diye birazını vermeyi isterim."

Midori, elleri yanaklarına dayalı, gülmeye başladı. "Ne ince bir adamsın."

"Hayır, ince değilim. Sadece boş zamanım var" dedim ona. "Bu arada o gün, seni evinden telefonla aradım ve biri bana hastaneye gittiğini söyledi. Ters giden bir şey mi var?"

"Evi mi aradın?" dedi kaşlarını hafifçe çatarak. "Numarayı nereden buldun?"

"Öğrenci işlerinden baktım. Herkes yapabilir."

Başını, onaylar gibi bir iki kez salladı ve gene bileziğiyle oynamaya koyuldu. "Doğru ya, bu hiç aklıma gelmezdi. Ben de senin telefon numaranı bulabilirdim. Neyse, hastaneyi bir başka sefer anlatırım sana. Şimdi bu konuda konuşmak istemiyor canım. Kusura bakma."

"Önemli değil. Galiba üstüme vazife olmayan bir şeye burnumu soktum."

"Hayır, öyle bir şey yapmadın. Sadece biraz yorgunum. Kendimi yağmurdan sırılsıklam olmuş bir maymun gibi hissediyorum."

"Belki evine dönüp yatsan iyi olur!"

"Şimdi değil. Hadi dışarı çıkalım."

Yotsuya Garı'na doğru yürüdük, birkaç dakika yürüme mesafesindeki lisenin önünden geçirdi beni.

Garın önünden geçerken aklıma Naoko'yla yaptığımız, o bit-

mek bilmeyen ilk yürüyüş geldi. Her şey orada başlamıştı. O zaman anladım ki, o mayıs pazarı, trende Naoko'ya rastlamasaydım, hayatım, şimdi olduğundan çok farklı olacaktı. Ama hemen ardından fikrimi değiştirdim: O gün onunla karşılaşmamış olsaydım bile hayatım daha farklı olmayacaktı, dedim. Onunla buluşmamız gerekiyordu. O sırada olmasaydı, başka bir zaman, başka bir yerde karşılaşacaktık. Böyle düşünmek için herhangi bir dayanağım yoktu, bu sadece bir histi.

Midori Kobayaşi ve ben, parktaki bir bankta onun eski okuluna bakarak oturuyorduk. Bina sarmaşıklarla kaplıydı ve güvercinler, pencere pervazlarında kanatlarını dinlendiriyorlardı. Karakterli, hoş bir yapıydı. Bahçenin ortasında kocaman bir meşe ağacı yükseliyor, yanından da dümdüz bir çizgi halinde, beyaz bir duman çıkıyordu. Solmaya yüz tutmuş yaz aydınlığı, dumana yumuşak ve bulutumsu bir görünüm veriyordu. "Bu duman nereden geliyor biliyor musun?" diye birden sordu bana.

"Hiçbir fikrim yok."

"Aybaşı pedleri yakıyorlar."

"Gerçekten mi?" dedim, başka ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Aybaşı pedleri, tamponlar, bu tür şeyler filan" diye ekledi Midori, gülerek. "Burası kız lisesi. Herkes bunları tuvaletlerdeki çöp kutularına atar, sonra bir görevli onları toplar ve çöp fırınında yakar. İşte bu gördüğün o duman."

"Vay canına!"

"Evet, sınıfın penceresinden bu dumanı ne zaman görsem, ben de aynen böyle derdim. Vay canına! Düşünsene okulda bin kadar kız öğrenci var. Diyelim dokuz yüzü âdet görmeye başlamış ve muhtemelen beşte biri o anda regl döneminde: Yüz seksen kız. Yüz seksen kız çöpe her gün bu pedlerden atıyor."

"Düşünemiyorum bile" dedim. O yaşlı adamın ne yaşadığını nereden bilebilirdim ki. Midori'yle dumanı izlemeye devam ettik.

"Aslında, bu okula gitmek istemiyordum" diye, başını hafifçe sallayarak sürdürdü sözlerini Midori. "Ben sıradan öğrencilerle tamamen sıradan bir devlet okuluna gitmek ve her genç gibi iyi vakit geçirmek istiyordum. Ama ailem bu şık yere gitmenin bana yakışacağını düşündü. Onlar yüzünden buraya tıkıldım kaldım. Öğretmenler, 'Bu notlarla, o okula gitmeli' dedi annemlere. Ve böylece kendimi bu okulda buluverdim. Altı yıl kaldım burada, ama hiçbir zaman sevemedim. Kafamda tek bir düşünce vardı: Buradan olabildiğince çabuk çıkmak. Bununla birlikte okula hiç geç kalmadığım ve hiç devamsızlık etmediğim için onur listesine girdim. Yani okuldan o kadar nefret etmişim. Anladın mı?"

"Yo, anlamadım."

"Bu okuldan ölesiye nefret ediyordum çünkü. Beni yenmesine asla izin veremezdim. Eğer bir gün okulu kaçırsam biterdim. İpin ucunu kaçırmaktan korkuyordum. Ne pahasına olursa olsun okula gidiyordum, otuz dokuz derece ateşle bile. Öğretmen hasta mıyım diye sorduğunda hayır diyordum. Okulu bitirdiğimde hiç devamsızlık yapmadığım, derslere hiç geç kalmadığım için teşekkür belgeleri ve bir de Fransızca sözlük verdiler bana. Ben de işte bu yüzden üniversitede Almancayı seçtim. Bu okula herhangi bir şekilde borçlu olmak istemiyorum. Şaka yapmıyorum."

"Niye bu kadar nefret ediyordun ki?"

"Sen okulunu seviyor muydun?"

"Hımm, hayır, ama özellikle nefret ettiğim de yoktu. Ben normal bir liseye gittim ve şöyle yapsam daha mı iyiydi diye düşünmedim hiç."

"Bu okul" diye söze başladı, serçeparmağıyla gözünün kenarını kaşıyarak, "seçkin tabakanın kızlarıyla doludur. Burada iyi yetişmiş ve iyi notlar alan bin tane kız okur. *Zengin* kızlar. Burada hayatta kalman için varlıklı olman gerekir. Yüksekokul ücretleri, sürekli bağışlar ve pahalı okul gezileri... Diyelim

Kyoto'ya gittik, oranın en lüks otelinde kalınır, lake masalar üzerinde çay seremonileri yapılır ve yılda bir kez sofra adabı dersleri için Tokyo'nun en pahalı oteline gidilir. Demem o ki, hiç sıradan bir okul değildir. Sınıfımdaki yüz altmış öğrencinin arasında, Toşima gibi orta halli insanların bölgesinde yaşayan bir tek bendim. Bir kez öğrenci fişlerine bakmıştım; hepsi zengin bölgelerden geliyorlardı. Pardon, çiftçilerin yaşadığı Şiba bölgesinden gelen tek bir kız vardı, onunla arkadaş gibi olduk. Pek nazikti. Bir gün, beni evine çağırdı, hem de uzak olduğu için bin bir özür dileyerek. Gittim evine. Tam anlamıyla *inanılmazdı*! Arazi öyle büyüktü ki, etrafını dolanmak en azından bir çeyrek saat sürerdi. Olağanüstü bir bahçeleri vardı. İki tane de sanki biftekle beslenen şık arabalarmış gibi görünen koskocaman iki köpek.... Oysa gene de bu kız, Şiba'da oturduğu için utanıyordu. Geç kaldığı zaman okula Mercedes'le getirilen bir kız! Arabayı da *Green Hornet*'teki gibi, kasketli ve beyaz eldivenli bir şoför kullanıyordu. Ve gene de bu kız aşağılık kompleksi duyuyordu. İnanabiliyor musun?"

Başımı salladım.

"Kita-Otsuka, Toşima gibi yerlerde oturan bir tek bendim. Üstelik, baba mesleği bölümünde *kitabevi sahibi* yazıyordu. Herkes bunun hoş bir şey olduğunu düşünüyordu: 'Ah ne şanslısın, istediğin tüm kitapları okuyabilirsin' gibi şeyler söylüyorlardı. Herkes tabii ki bizimkinin Kinokuniya gibi kocaman bir kitabevi olduğunu sanıyordu. Kimse Kobayaşi Kitabevi gibi küçük, zavallı bir yer hayal edemiyordu. Kapıları gıcırdayarak açılan ve her tarafın dergilerle dolu olduğu bir yer. En iyi satanlar, kadın dergileriydi; içlerinden ek olarak, illüstrasyonlu en yeni seks teknikleri çıkardı. Çevredeki kadınlar bu dergileri alır, mutfak masalarının bir köşesinde sayfa sayfa okur, kocaları eve gelince de onlarla öğrendiklerini denerlerdi. Ve içlerinde inanılmaz pozisyonlar vardır. Ev kadınlarının kafalarında bütün gün bu mu oluyor yani? Son-

ra, çizgi romanlar... Onlar da iyi satar. *Magazine*, *Sunday*, *Jump*. Ve kuşkusuz, haftalık dergiler. Uzun sözün kısası, 'kitapçıda' dergiden başka bir şey pek satılmaz. Gerçi az da olsa kitap var; cep kitapları, polisiye ve romantik romanlar... Çünkü diğerleri satılmaz. Sonra pratik uygulama kitapları: *Go oyununu nasıl kazanırsınız, bonsai bakımı, evlilik konuşması yapmanın sırları, cinsel yaşam önerileri, sigara nasıl bırakılır, sen sor ben söyleyeyim...* Sonra, bizde, kırtasiye de var, kasanın yanında, tükenmezkalemler, kurşunkalemler, defterler. Hepsi bu kadar. Ne *Savaş ve Barış*, ne Kenzaburo Oe, ne de *Gönülçelen* bulabilirsin. İşte sana Kobayaşi Kitabevi. Şans bunun neresinde?"

"Sen anlatınca görür gibi oldum."

"Ne demek istediğimi biliyorsun işte. Çevredekilerin hepsi kitaplarını gelir bizden alırlar, bazıları yıllardır gelir, eve teslim de yaparız. İyi bir iş, dört kişilik bir aileyi rahatlıkla geçindiriyor; borcumuz yok, iki kızları da üniversite okudu, ama hepsi bu. Ekstra hiçbir şey için para yok. Beni öyle bir okula vermemeliydiler. Ne zaman okul bizden para istese, annemle babamın söylenmelerini dinlemek zorunda kaldım ve sınıf arkadaşlarımızla birlikte çıktığımızda param yetmeyecek diye ödüm kopardı, çünkü hep pahalı yerlere gitmek isterlerdi. İçler acısı bir hayat. Senin ailen zengin mi?"

"Benim ailem mi? Bizimkiler sadece sıradan, çalışan insanlar. Ne zengin, ne fakir. Biliyorum, beni Tokyo'da üniversitede okutmak onlar için kolay değil, ama tek çocuk olduğumdan sorun olmuyor. Bana çok para göndermiyorlar, bu yüzden yarızamanlı çalışıyorum. Küçük, bahçeli, alelade bir evde yaşıyoruz ve arabamız da Toyota Corolla."

"Peki nasıl bir işte çalışıyorsun?"

"Haftada üç akşam Şincuku'daki bir plakçıda çalışıyorum. Kolay bir iş. Mağazaya göz kulak olup oturmaktan başka işim yok diyebilirim."

"Şaka yapıyorsun! Bense sana bakıp, hiç para sorunun olmadığını düşünmüştüm."

"Doğru, gerçekten de yok öyle bir sorunum. Ne var ki, tonlarca paraya sahip de değilim. Çoğu insan gibiyim."

"Okulumda, insanların çoğu zengindi" dedi Midori, avuçlarını dizlerine koyarak. "İşte sorun buydu."

"O halde, şu andan tezi yok, bu sorunun olmadığı bir dünyanın tadını çıkarabileceksin demektir. Belki istediğinden bile daha çok."

"Baksana, zenginliğin en iyi tarafı nedir biliyor musun?"

"Bilmiyorum."

"Paran olmadığını söyleyebilmektir. Örneğin, sınıf arkadaşlarımdan birine bir şey öneriyorum. 'Kusura bakma, param yok' diyor. Eğer durum tersi olsaydı, o bana sorsaydı, ben bu yanıtı asla veremezdim. Çünkü eğer ben, 'Hiç param yok' diyorsam, bu gerçekten 'hiç param yok' manasına geliyor olacaktı. Üzücü bir durum. Tıpkı güzel bir kızın, kendini çirkin bulduğu için o gün dışarı çıkmak istemediğini söylemesi gibi. Bunu çirkin bir kız söylesin bakalım, herkes ona güler. Dünya benim için tam altı yıl boyunca hep böyle oldu, geçen yıla kadar."

"Atlatırsın."

"Umarım. Üniversiteye girdiğimde üzerimden bir yük kalktı. Çünkü sıradan insanlarla dolu."

Hafifçe gülümsedi ve kısacık saçlarını sıvazladı.

"Ya sen, sen çalışıyor musun?" diye sordum.

"Evet, haritalara notlar yazıyorum. Bilirsin ya, bir harita satın aldığın zaman hep birkaç sayfa açıklama çıkar içinden. Çeşitli bilgiler bulursun orada, farklı mahalleler, nüfusu, görülmesi gereken yerleri gibi. Şurada büyük bir gezinti yolu, burayla ilgili anlatılan bir efsane, ötede de filanca çiçekler veya falanca kuşlar. Metni ben yazarım. Çok basittir biliyor musun? Bir çırpıda yazıverirsin. Kütüphanede bir gün

araştırma yapmak yeter bana bir kitapçık yazmak için. Birkaç meselede ustalaştın mı istediğin kadar iş çıkar."

"Ustalık mı, ne ustalığı?"

"Mesela başkalarının sözünü etmediği bir şeyi yazmak yeter. O zaman yayınevi sorumlusu senin yazma konusunda deha olduğunu düşünür ve sana daha çok iş gönderir. Fazla beceriye gerek yok, küçücük bir çaba yeter. Diyelim bir vadide baraj yapıldığı için bir köy sular altında kalmış, ama göçmen kuşlar hâlâ her bahar oraya geliyor ve gölün üzerinde uçup duruyor. Bunun gibi küçük öykülerden söz edilince insanlar bayılıyor. Hem görsel, hem duygusal çünkü. Yarızamanlı çalışanlar böyle detaylarla uğraşmaz, ama ben yazdıklarımla geçimimi gayet iyi sağlıyorum."

"Ama böyle küçük öyküler bulmak zorundasın."

"Doğru" dedi kafasını hafifçe yana eğerek. "Ama ararsan her zaman bir şeyler bulabilirsin. Hiçbir şey bulamadığında da zararsız öyküler uydurabilirsin."

"Kuşkusuz!"

"Anlaştık" dedi Midori.

Yurtta yaşamın nasıl olduğunu merak ettiğini söyledi, ona her zamanki öyküleri anlattım; bayrak töreni ve Faşo'nun radyo jimnastiğini. Özellikle Faşo güldürdü Midori'yi, herkesi güldürdüğü gibi. Bana, gelip yurdu görmenin eğlenceli olacağını söyledi. Eğlenceli hiçbir yanı olmadığını söyledim: "Pis odalarda içki içen ve mastürbasyon yapan birkaç yüz erkekten başka bir şey göremezsin."

"Sen de dahil misin buna?"

"Bu, yeryüzündeki tüm erkekler için geçerli" diye açıkladım. "Kızlar âdet görürler, erkekler de mastürbasyon yaparlar. Herkes için geçerli."

"Bir kız arkadaşı olanlar bile mi? Seks partneri olanları kastediyorum."

"Bununla alakası yok. Benim yanımdaki odada kalan Keio Üniversitesi öğrencisi, kız arkadaşıyla buluşmaya gitmeden önce hep yapıyor. Onu sakinleştiriyormuş."

"Bu tür şeyler konusunda pek bilgim yok da. Öyle uzun süre kız okullarında okudum ki ben."

"Kadın dergilerinin yanında verilen kitapçıklarda da böyle şeylerden söz edilmiyor demek ki."

"Kesinlikle doğru" dedi, gülerek. "Neyse Vatanabe, gelecek pazar birlikte vakit geçirmeye ne dersin? Boş musun?"

"Her pazar boşum. En azından altıya kadar. Sonra işe gidiyorum."

"Bana gelmek istemez misin? Kobayaşi Kitabevi'ne? Kitabevi kapalı, ama gün boyu orada yalnız başıma beklemek zorundayım. Önemli bir telefon gelebilir. Öğle yemeğine ne dersin? Ben pişiririm."

"Bu hoşuma gider" dedim.

Midori defterinden bir sayfa kopartarak bana evine giden yolun ayrıntılı krokisini çizdi. Sonra da kırmızı bir tükenmezkalemle evinin bulunduğu yere kocaman bir çarpı işareti koydu.

"Böylece, yolunu şaşırıp kaybolmazsın. Kocaman bir levha var, üstünde de kitabevinin adı yazılı. Öğlen gel. Ben yemeği hazırlarım. "

Ona teşekkür edip krokiyi cebime koydum. "Kampüse dönmem lazım. "Almanca" dersim ikide başlıyor" dedim. Midori ise gitmesi gereken bir yer olduğunu söyleyip Yotsuya'da trene bindi.

Pazar sabahı, saat dokuzda kalktım, tıraş oldum, çamaşır yıkayıp terasa astım. Güzel bir gündü. Havada ilk kez sonbaharın kokusu hissediliyordu. Kırmızı yusufçuklar avluda uçuşuyor, mahallenin çocukları da, ellerindeki fileleri sallayarak, onları yakalamak için peşlerinden koşuyordu. Rüzgâr yoktu ve bayrak gevşek gevşek sarkıyordu. Sırtımda yeni ütülenmiş bir gömlek, yurttan çıkıp tramvay durağına yürü-

düm. Pazarları, bizim öğrenci mahallesi bomboş, hepten ölü olurdu ve dükkânların çoğu da kapalıydı. Bir ses olduğunda da inanılmaz berraklıkta yankılanırdı. Bir genç kız, sabolarının topuklarını takırdatarak asfalt yoldan karşıya geçiyor ve dört beş çocuk tramvay depoları boyunca sıraladıkları boş teneke kutulara taş atıyorlardı. Çiçekçi açıktı, içeri girip nergis satın aldım. Sonbaharda nergis götürmek belki garipti, ama ben bu çiçekleri hep sevmişimdir.

Pazar sabahı olduğundan tramvayda üç yaşlı kadından başka kimse yoktu. Binerken bana ve çiçeklerime baktılar. İçlerinden biri bana gülümsedi. Ben de ona gülümsedim. Sonra tramvayın en arkasına oturarak geçtiğimiz sokağın iki yanına sıralanmış eski evleri seyre daldım. Tramvay sarkan su oluklarına neredeyse dokunur gibi geçiyordu. Bir verandaya on kadar domates saksısı dizilmişti, yanında da kocaman bir kara kedi güneşte gerinerek uyukluyordu. Başka bir bahçede küçük bir kız, sabundan köpükler yapıp uçuruyordu. Bir yerlerden Ayumi İşida'nın bir şarkısı duyuluyordu. Havada belli belirsiz bir köri kokusu bile vardı. Tramvay, uzak ve gizli sokakların arasından süzülüyordu. Çeşitli duraklarda binenler oldu, ama üç kadın, hiç istiflerini bozmadan, birbirlerine sokulmuş, durmadan çene çalmayı sürdürdüler.

Otsuka Garı yakınında tramvaydan inip, Midori'nin bana çizdiği krokiyi izleyerek, bakılacak pek fazla şeyin bulunmadığı geniş bir caddeye daldım. Dükkânlar fazla işlek görünmüyordu, bulundukları yapılar eski, içleri karanlıktı. Kimisinde yarı silik tabelalar asılıydı. Bunların modası geçmişliğine ve biçimine bakıldığında buranın savaş sırasında bombardımandan etkilenmediği anlaşılıyordu. Evlerden pek azı yeniden yapılmıştı, bazıları da kısmen yenilenmiş ya da eklemelerle büyütülmüştü, eklemeleri olanlar diğerlerinden daha pejmürde görünüyordu.

Anlaşılan insanların çoğu arabaların artışı, çevre kirliliği,

gürültü ya da yükselen kiralardan bıkıp banliyöye taşınmıştı; sadece ucuz dairelerde oturanlar kalmıştı. Bazı şirketlerin çalışanlarına ayrılmış lojmanlar, taşınması zor mağazalar ya da uzun zamandır oturduğu yere inatla bağlı kalanların dışında kimsenin yaşamadığı bir yer olup çıkmıştı bu mahalle. Her şey egzoz gazıyla kaplanmışçasına puslu ve bulanık görünüyordu.

On dakika kadar bu caddede yürüdükten sonra, bir benzin istasyonunun köşesinden sağa saptım ve kendimi, sıra sıra dükkânlarıyla bir sokakta buldum, sokağın ortasında Kobayaşi Kitabevi levhası gözüme çarptı. Doğru, kitabevi pek büyük sayılmazdı, ama Midori'nin anlattıklarıyla kafamda canlandırdığım kadar küçük de değildi. Tümüyle sıradan bir mahalle kitabeviydi işte, çocukken en sevdiğim çizgi romanın çıktığı günlerde heyecanla koştuğum kitabevine benziyordu. Önüne geldiğimde nostaljik bir ruh haline kapıldım.

Kitabevinin metal kepengi tümüyle indirilmişti ve üzerinde bir dergi reklamı vardı: *Haftalık Şukan Bunşun dergisi her perşembe satıştadır*. Öğle olmasına daha on beş dakika vardı, ama elimde nergislerle dolaşmak istemediğim için, kepengin yanındaki zile bastım. Sonra iki üç adım geri çekilerek bekledim. On beş saniye boyunca ses çıkmadı. Zile bir daha bassam mı basmasam mı diye düşünüyordum ki, yukarıdan bir pencerenin açıldığını duydum. Yukarı bakınca Midori'yi gördüm, eğilmiş bana el sallıyordu.

"İçeri gel. Kepengi kaldır" diye bağırdı.

"Biraz erken geldim, sence sakıncası yok ya?" diye ben de seslendim.

"Problem değil. Üst kata gel. Mutfakta işim vardı" dedi ve pencereyi kapattı.

Metal kepengi, inanılmaz bir gürültüyle, bir metre kadar kaldırıp içeri girdim ve arkamdan gene indirdim. Dükkânın içi kapkaranlıktı. El yordamıyla dip tarafa doğru ilerlerken

bir dergi yığınına çarparak tökezledim. Ayakkabılarımı çıkarttım ve ev kısmına doğru çıkan merdivenleri tırmandım. Evin içi karanlık ve kasvetliydi. Bir kanepe ile iki koltuğun bulunduğu sade bir oturma odasına geldim. Polonya filmlerindeki gibi, zayıf bir ışıkla aydınlatılan ufak bir odaydı. Solda depo olarak kullanılan bir bölüm ve banyo kapısı gibi görünen bir kapı vardı. Sağımda bulunan ve üst kata çıkan dik merdiveni ihtiyatla tırmandım. Yukarısının çok daha aydınlık olduğunu görünce rahat bir soluk aldım.

"Buradayım" dedi Midori.

Merdivenin yukarısında, sağ tarafta yemek odası benzeri bir oda bulunuyordu, onun hemen ilerisinde ise mutfak. Bina eskiydi, ama mutfak yakın bir zamanda elden geçirilmişe benziyordu; çünkü eviye de, musluklar da, raflar da pırıl pırıl, yepyeniydi. Midori yemek hazırlıyordu. Bir tencere ocağın üstünde hafif hafif tıkırdıyordu ve havada kızarmış balık kokusu vardı.

"Buzdolabında bira var. İşimi bitirene kadar otur biraz" dedi, bana bir göz atarak. Buzdolabından bir kutu bira aldım ve gidip mutfak masasına oturdum. Öyle soğuktu ki, sanki altı aydır buzdolabında duruyordu. Masada küçük, beyaz bir kül tablası, gazete ve bir şişe soya sosu duruyordu. Ayrıca bir bloknot ile tükenmezkalem vardı, bloknota bir telefon numarası ile birtakım rakamlar yazılıydı, masraf listesi olmalıydı.

"On dakikada hazır olur. Bekleyebilir misin?"

"Elbette beklerim."

"Hazırlan ve iyice acık, çünkü bir sürü şey hazırladım."

Bir yandan buz gibi biramı küçük yudumlarla içerken, sırtı bana dönük yemek pişiren Midori'yi seyrediyordum. Dört yemeği aynı zamanda hazırlıyordu, hızlı ve çevik hareketlerle. Ocakta yavaş yavaş pişeni tadıyor, ardından ekmek tahtasının üzerinde bir şeyleri tıkır tıkır doğruyor, sonra buzdola-

bından başka bir şey çıkartıp bir tabağa yerleştiriyor, ardından artık işi bitmiş bir tencereyi çarçabuk yıkıyordu. Arkadan bakıldığında silueti Hintli bir perküsyoncununkini andırıyordu: Tam yerinde ve küçük hareketlerle bir zili çalıyor, tahta bloka vuruyor, ardından bir Asya mandası kemiğini tıkırdatıyordu. Hayranlıkla onu seyrettim.

"Sana yardım edebilirim, eğer yapabileceğim bir şey varsa" diye öneride bulundum.

"Gerek yok. Kendi başıma yapmaya alışkınım" diye karşılık verdi, bana dönüp gülerek. Daracık bir blucinin üstüne lacivert bir tişört giymişti. Tişörtünün sırtında büyük bir Apple Records logosu basılıydı. Arkadan bakınca, kalçaları inanılmaz derecede dardı. Öylesine inceydi ki, sanki ergenlikte kalçaların dolduğu dönemi atlamış gibiydi. Dar kot giyen diğer kızlardan çok daha erkeksi bir görünümü vardı bu yüzden. Mutfağın penceresinden içeri giren güçlü ışık bedeninin hatlarını iyice bulanıklaştırıyordu.

"Bana böylesine bir ziyafet hazırlamana gerek yoktu" dedim ona.

"Ziyafet değil" diye yanıtladı Midori arkasını dönmeden. "Dün epey işim vardı, alışveriş yapamadım. Buzdolabında bulduklarımla bir şeyler hazırlıyorum işte. Gerçekten, dert etme. Ayrıca Kobayaşi ailesinde misafirleri iyi ağırlamak gelenektir. Neden bilmem, ağırlamayı severiz. Doğuştan gelen hastalık gibi bir şey. Özellikle nazik olduğumuz ya da insanları çok sevdiğimizden değil, ama konuk geldiğinde, onu olabildiğince iyi ağırlamak için elimizden geleni yaparız. İyi ya da kötü, hepimiz böyleyiz. Babam örneğin, hemen hemen hiç içmez, ama ev gene de içki doludur. Ne için sence? Misafirlere sunmak için! Bu yüzden hiç çekinme, istediğin kadar bira iç."

"Sağ ol" dedim.

Ve birden, nergislerimi aşağıda unuttuğumun farkına vardım. Ayakkabılarımı çıkarırken onları bir kenara bırakmış-

tım. Aşağıya indim ve karanlıkta yatan pırıl pırıl on çiçeği aldım. Midori mutfağın rafından uzun ve ince bir bardak alıp çiçekleri içine yerleştirdi.

"Nergisleri çok severim" dedi bana. "Okulun yetenek sınavında 'Yedi Nergis' şarkısını söylemiştim. Bilir misin o şarkıyı?"

"Elbette bilirim."

"Bir halk şarkıları topluluğundaydım. Gitar çalıyordum."

Ve "Seven Daffodils"i mırıldanarak servise başladı. Midori'nin yemekleri umduğumdan çok daha lezzetliydi. Kyoto usulü pişirilmiş, yumurta, istavrit, taze yeşillikler, patlıcan, mantar, turp ve susam gibi malzemelerin kullanıldığı; kızarmış, salamura edilmiş, haşlanmış ve fırınlanmış yiyeceklerin bir kombinasyonuydu.

"Bunlar muhteşem" dedim ağzım dolu dolu.

"Şimdi doğruyu söyle bana. Bu kadar iyi yemek pişireceğimi beklemiyordun, değil mi? Görünüşüme bakarak?"

"Gerçekten de öyle" diye karşılık verdim dürüstçe.

"Sen Kansaili olduğun için bu tür özel lezzetler hoşuna gidiyor değil mi?"

"Benim için mi özellikle böyle yaptın?"

"Saçmalama! O kadar da değil. Evde hep böyle yeriz biz."

"Öyleyse, annen mi baban mı Kansaili?"

"Hiçbiri, babam Tokyo'dan, annem de Fukuşimalıdır. Ailemizde Kansai'den tek bir kişi bile yok. Hepimiz Tokyoluyuz ya da Kanto'nun kuzeyindeniz."

"Hiç anlayamadım... Kansai usulü yemek pişirmekte nasıl böylesine başarılısın? Birisi mi öğretti sana?"

"Şey, anlatması epey uzun sürer" diye söze başladı, bir yandan omletini yerken. "Annem, ev işleriyle uzaktan yakından ilgisi olan her şeyden nefret ederdi ve hemen hiç yemek pişirmezdi. Her zaman dükkânda çok iş olduğunu söyler, dışarıdan yemek getirtir ya da kasaptan alelacele hazır köfte alırdı. Daha küçükken bile bu durumdan nefret ediyordum, bir ten-

cere körili eti üç gün üst üste yediğini düşünsene. Beşinci sınıftayken, tüm aile için yemek pişirmeye ve bunu en iyi şekilde yapmaya karar verdim. Şincuku'daki büyük Kinokuniya Kitabevi'ne gittim, en güzel, en büyük yemek kitabını satın aldım ve baştan sona okudum, içindekileri iyice sindirinceye değin. Hepsini biliyordum artık: Bir kesme tahtası nasıl seçilir, bıçak nasıl bilenir, balığın filetosu nasıl çıkartılır, kurutulmuş tonbalığı nasıl rendelenir, her şeyi. Ve kitabın yazarı Kansaili olduğu için de aşçılığım Kansai usulü oldu."

"Yani tüm bunları kitaptan öğrendiğini mi söylüyorsun?!"

"Sonra da gidip, geleneksel Kaiseki mutfağını yerinde görmek, tatmak için para biriktirdim. Bu sayede tüm lezzetleri öğrendim. Sezgilerim oldukça iyidir. Ama mantıklı düşünme konusunda umutsuz vakayım."

"Gene de bence, kimse sana göstermeden tüm bunları öğrenebilmen inanılmaz."

"Kolay olmadı, biliyor musun?" dedi içini çekerek. "Özellikle de ailede kimse yemek pişirmekten anlamadığı ve önemsemediği için. Doğru düzgün bıçak veya tencere almak istiyordum, ama bana para vermiyorlardı. 'Elimizdekiler yeterli' dediklerinde, 'Evdeki ince bıçaklarla nasıl fileto çıkartabilirim ki?' dedim; cevapları, "Niye fileto çıkaracakmışsın ki?' oldu.

Onlarla iletişim kurmak imkânsızdı. Çıldırmak işten değildi! O zaman ben de cep harçlığımdan biriktirerek profesyonel bıçak, tencere, süzgeç filan satın aldım. İnanılır gibi değil, değil mi? On beş yaşında bir kız düşün, gıdım gıdım para biriktiriyor, sırf kendine kevgir, bileğitaşı ya da tempura tenceresi almak için! Diğer kızlar kallavi harçlıklarını güzel kıyafet ve ayakkabılar almak için harcarken. Bunu üzücü bulmuyor musun?"

Bir yandan ağız dolusu cunsai çorbasının tadını çıkartırken onu onayladım.

"Altıncı sınıftayken, şu an yemekte olduğun daşimaki tarzı kızarmış yumurtayı pişirmek için ince uzun bir omlet tavasına ihtiyacım vardı. Kendime yeni bir sutyen alacağım parayla böyle bir tava aldım. Sonra üç ay boyunca tek bir sutyenle idare etmek zorunda kaldım. İnanabiliyor musun? Akşamları yıkıyor, kurutmak için elimden geleni yapıyor ve sabahleyin çıkmadan önce takıyordum. Kurumadığı zaman tam bir trajedi yaşıyordum. Dünyada nemli bir sutyen takmak kadar acı bir şey olamaz. Gözlerimden yaşlar süzülerek dolanıyordum. Bunun bir omlet tavası yüzünden olduğunu düşünsene!"

"Seni anlıyorum" dedim, gülerek.

"Bunu söylememem lazım biliyorum, ama annem öldüğünde üzerimden bir yük kalktı sanki. Ailenin bütçesini kendim yönetebiliyordum artık. Ne istersem satın alabiliyordum. Böylece yepyeni kap kacak takımım oldu. Babam bütçe işinden hiç anlamaz."

"Annen ne zaman öldü?"

"İki yıl önce. Kanserden. Beyin tümörü. Bir buçuk yıl hastanede yattı. Çok fenaydı. Baştan sona hep acı çekti. Sonunda aklını yitirdi, tıka basa ilaç vermeleri gerekiyordu, gene de ölmek bilmiyordu bir türlü, sonunda bizim onayımızla ölmesine yardım ettiler. Olabilecek en korkunç ölüm bu; hasta çok acı çekiyor, ailesi cehennemi yaşıyor. Tüm paramız bu uğurda gitti. Tanesi yirmi bin yen eden iğneler yapıyorlardı ona, yirmi dört saat özel bakım gerekiyordu. Sürekli ona bakmak zorunda olduğum için çalışamıyordum, okulu bir sene dondurmak zorunda kaldım. Bu da yetmezmiş gibi..." Cümlenin yarısında durdu, çubuklarını bıraktı ve iç çekti. "Bu sohbet nasıl böyle karanlık bir hal aldı böyle?"

"Sutyen hikâyesinden başladı" dedim.

"Şu omletin tadına bak ve sana anlattıklarımı düşün bakalım" diye yanıt verdi, ciddi bir tavırla.

Önümdekileri yemek beni doyurmuştu, Midori daha az ye-

di. "Yemek pişirmek iştahımı kaçırıyor" diye açıkladı. Sofrayı topladı, masayı sildi, bir paket Marlboro getirdi, içinden bir tane aldı ve yaktı. Sonra nergisleri koyduğu bardağı alıp bir süre çiçekleri seyretti.

"Vazoya koyacağımı sanmıyorum. Böylesi daha iyi, su kıyısından henüz kopartılmış da bardağa konmuş sanki."

"Otsuka Garı'nın önünden, su kıyısından topladım zaten" dedim.

Kıkır kıkır güldü."Gerçekten çok garipsin. Öyle ciddi bir havayla şaka yapıyorsun ki!"

Sigarasını, çenesi avuçlarında, yarıya kadar içtikten sonra kül tablasının dibinde ezdi. Duman gözüne kaçmış gibi gözlerini ovuşturdu.

"Genelde, kızlar sigaralarını biraz daha kibar söndürürler. Sense, oduncu gibi söndürüyorsun. Söndüreceğim diye öyle ezmene gerek yok ki, hafifçe külünü bastırman yeterli. Böylece şimdi yaptığın gibi sigarayı kırmadan söndürebilirsin. Sonra kızlar *hiçbir zaman* dumanı burnundan üflememeli. Ayrıca kızlar bir erkekle baş başa yemek yerken, üç ay boyunca tek bir sutyenle yaşadığını anlatmaz."

"Ama ben bir oduncuyum" dedi Midori, burun kanadını kaşıyarak. "Zarif olamam ki! Ara sıra eğlenmek için öyle davranırım, ama yaradılışımda yoktur bu. Benim için başka eleştirin var mı?"

"Kızlar Marlboro içmez" dedim.

"Ne farkı var? Hepsinin tadı berbat." Kırmızı Marlboro kutusunu elinde evirip çevirdi. "Geçen ay başladım sigara içmeye. Aslında pek de canım istemiyordu. Birdenbire deneyeyim dedim işte."

"Neden ki?" diye sordum.

Midori bir an, ellerini üst üste masaya koyup düşündü. "Ne fark eder ki? Sen içmiyor musun?"

"Haziranda bıraktım" dedim.

"Nasıl?"

"Bıkmıştım artık. Gecenin ortasında sigarasız kalmaktan nefret ediyordum. Bir şeye bağımlı olmayı sevmem."

"İstediğin ve istemediğin şeyler konusunda çok netsin."

"Evet, belki. Herhalde bunun için pek sevilen biri değilim. Hep böyle olmuştur."

"Çünkü bunu belli ediyorsun, seni sevmeseler de umurunda olmadığı izlenimi bırakıyorsun da ondan. Bu durum bazılarını öfkelendirir." Çenesi ellerinde, güçlükle işitilir bir sesle konuşmuştu. "Ama ben seninle çene çalmaktan çok hoşlanıyorum. Üstelik, konuşma biçimin de çok değişik: 'Bir şeye bağımlı olmayı sevmem.'"

Bulaşığı yıkamasına yardım ettim. Yanında ayakta durdum, tabakları kuruladıktan sonra rafa kaldırdım.

"Sahi, ailen nerede bugün?"

"Annem mezarında. İki yıl oluyor öleli."

"Evet, bunu biliyorum."

"Ablam nişanlısıyla buluştu. Sanırım arabayla geziyorlardır. Nişanlısı bir otomobil şirketinde çalışıyor. Arabalara bayılır. Ben, arabalardan hiç hoşlanmam." Sustu ve bulaşık yıkamayı sürdürdü, ben de sessizce kurulamayı.

"Bir de babam var" dedi bana biraz sonra.

"Evet."

"O da geçen haziran Uruguay'a gitmişti, hâlâ dönmedi."

"Uruguay'a mı?! Peki neden Uruguay?"

"İster inan ister inanma, ama oraya yerleşmek istiyordu. Ordudan bir arkadaşının orada bir çiftliği varmış. Birdenbire bize, oraya gideceğini söyledi, Uruguay'da istediği her şeyi yapabilirmiş ve uçağa bindiği gibi çekti gitti. Orada yapabileceği hiçbir şey olmadığını, oranın dilini bilmediğini ve neredeyse Tokyo'nun dışına hiç çıkmadığını söyleyerek onu vazgeçirmeye çalıştık gerçi. Ama dinlemedi. Sanırım annemin ölümü onu

fena sarstı. Biraz kafayı yedi galiba. Annemi işte bu kadar çok seviyordu. Gerçekten."

Verecek karşılık bulamadan, ağzım açık, onu dinliyordum.

"Annem öldüğü zaman ablama ve bana ne dedi biliyor musun? 'Annenizi kaybetmektense, ikinizi kaybetseydim daha iyiydi.' Tek bir söz edemedim. Kendini bizim yerimize koy. İnsan böyle bir şey söyleyebilir mi hiç? Tamam, sevdiği kadını, hayat arkadaşını kaybetti. Çektiği acıyı, üzüntüyü, kalp kırıklığını anlayabiliyorum. Babama acıyorum. Ama babalık yaptığın kızlarına, 'Onun yerine ölmeliydiniz' diyemezsin. Yani bu çok korkunç. Benimle aynı fikirde değil misin?"

"Evet, seni anlıyorum."

"Bu, hayatta iyileşmeyecek bir yara" dedi başını sallayarak. "Ama zaten, ailede herkes bir acayiptir. Hepimizde az da olsa bir gariplik vardır."

"Öyle görünüyor" dedim.

"Gene de, birbirlerini böylesine seven iki insan görmek bence de hoş değil mi? Karısına, onun yerine kızlarını ölmüş görmeyi yeğleyeceğini söyleyecek kadar tutkun olmak!"

"Belki de, sen böyle söyleyince..."

"Ve çekti Uruguay'a gitti. Bizleri yüzüstü bırakarak."

Sessizce bulaşıkları kuruladım. Ben kuruladıkça Midori de, özenle rafa yerleştirdi tabakları.

"Peki gittiğinden beri ondan bir daha hiç haber almadınız mı?" diye sordum.

"Bir kart aldık. Geçen martta. Ama ne yazmış biliyor musun? 'Burada hava çok sıcak' ya da 'Meyveler beklediğim kadar güzel değilmiş.' Böyle şeyler işte. Yok artık! Bir tane aptal eşek resmi göndermiş. Resmen kaçırmış aklını. Arkadaşı mı her kimse, onu bulup bulmadığını bile söylememiş bize. Sonuna doğru, oraya iyice yerleştiğinde ablamla beni yanına aldıracağını yazmış, ama o zamandan beri bir daha ses seda

çıkmadı. Mektuplarımıza da yanıt vermiyor."

"Peki ya sizden Uruguay'a, yanına gitmenizi isterse, ne yaparsın?"

"En azından gidip bir bakarım. Eğlenceli olabilir. Ablam kesinlikle reddedeceğini söylüyor. Temiz olmayan her şeyden ve pis yerlerden nefret eder o."

"Uruguay pis bir ülke mi?"

"Kim bilir? Ablam böyle düşünüyor. Sözde, sokaklar, üstüne sineklerin üşüştüğü eşek pislikleriyle doluymuş, tuvaletler bozukmuş ve ülkede akrep ve kertenkele kaynıyormuş. Herhalde bir filmde falan gördü. Ablam sineklerden de nefret eder. Onun istediği tek şey, güzel bir arabayla manzaralı yerlerde dolaşmaktır."

"Yok artık."

"Yani, Uruguay'ın ne kötülüğü var. Ben giderdim."

"Peki kitabevine kim bakıyor?"

"Ablam, ama nefret ediyor bundan. Mahallede oturan bir amcam var, yardım eder, teslimatları halleder. Zamanım oldukça, ben de yardım ederim. Zaten kitabevinde ağır iş olmaz ki, hallediyoruz işte. Artık yapamayacak duruma gelirsek, dükkânı satarız."

"Babanı sever misin?"

Midori başını olumsuz anlamda salladı. "Pek sayılmaz."

"O halde neden Uruguay'a kadar onun peşinden gideceksin?"

"Güvendiğim için."

"Güvendiğin için mi?"

"Evet, onu pek sevmem, ama ona güvenirim. Karısını kaybetmenin sarsıntısı içinde, evini, çocuklarını ve işini yüzüstü bırakarak çekip Uruguay'a giden adama nasıl güvenmem. Anlıyor musun beni?"

İçimi çektim. "Anlıyor gibiyim, ama tam da değil." Midori gülmeye başladı ve pat pat sırtıma vurdu. "Boş ver. Gerçekten de önemli değil."

O pazar öğleden sonra garip olaylar birbirini izledi. Midorilerin evlerinin hemen yakınında bir yangın çıktı, yangını seyretmek için üçüncü kattaki terasa çıktığımızda neredeyse öpüştük. Böyle anlatıldığında biraz aptalca görünebilir, ama olaylar aynen böyle gelişti.

Yemekten sonra kahve içerek üniversiteden bahsediyorduk ki, birden sirenleri duyduk. Siren sesleri giderek yaklaşıyor ve sayıları da artıyordu. Dükkânın önünden koşarak bir dolu insan geçiyordu, bazıları da bağırıyordu. Midori sokağa bakan odaya geçti ve pencereden aşağı baktı. Bana bir dakika beklememi söyleyerek ortadan kayboldu. Basamakları hızlı hızlı atlayarak yukarı çıktığını duydum.

Kahvemi yalnız başıma içerken bir yandan da Uruguay'ın nerede olduğunu düşünüyordum. Brezilya'nın, Venezuela'nın veya Kolombiya'nın nerede olduğunu az çok anımsıyordum, ama Uruguay'ın yerini bir türlü çıkaramıyordum. Az sonra Midori inip bana hemen yukarı gelmemi söyledi. Peşinden gittim, koridorun dibindeki dimdik dar merdiveni tırmandım ve kendimi bambu çamaşır direklerinin olduğu geniş bir terasta buldum. Çevre evlerin damlarına yüksekten bakıyordu ve tüm mahalle gözler önündeydi. Üç dört ev yanımızdan koskocaman, kara bir duman bulutu yükseliyor ve rüzgârın etkisiyle anacaddeye doğru sürükleniyordu. Havada yanık kokusu vardı.

"Yangın Sakamotolarda!" dedi Midori, parmaklıktan sarkarak. "Geleneksel zemin kaplamacılığı filan yapıyorlardı. Ama bir süre önce işi kapatmışlardı."

Ben de olan biteni görmek için korkuluktan eğilip baktım. Üç katlı bir bina görüşümüzü kapatıyordu, ama üç dört itfaiye aracı vardı ve yangını söndürmeye uğraşıyorlardı. Sokak dar olduğu için, ancak iki araç girebilmişti, diğerleri anacaddede bekliyordu. Böyle zamanlarda hep olduğu gibi, işsiz güçsüz takımı sokağa doluşmuştu.

"Belki, sen de değerli eşyalarını toplayıp, burayı terk etmeye hazırlansan iyi olur " dedim Midori'ye. "Rüzgâr ters yönde esiyor, ama her an dönebilir, benzin istasyonu da uzak değil. Sana yardım edeyim, topla eşyanı."

"Ne değerli eşyası?" dedi Midori.

"Bilmem, kurtarmak istediğin önemli şeyler vardır mutlaka; banka defterleri, belgeler, yani bu tür şeyler işte. Nakit para."

"Unut bunu. Kaçmayacağım."

"Burası yansa bile mi?"

"Duydun beni. Ölmek benim umurumda değil."

Gözlerinin içine baktım, o da benimkilerin içine baktı. Şaka mı yapıyordu, yoksa ciddi miydi, anlayamıyordum. Bir süre böyle kaldık ve hemen endişelenmekten vazgeçtim.

"Pekâlâ, anladım, ben de seninle kalıyorum" dedim ona.

"Benimle ölmek mi istiyorsun?" diye sordu, gözleri parlayarak.

"Hiç heveslenme" dedim. "Tehlike yaklaştığında kaçar giderim. Sen ölmek istiyorsan, yalnız başına yapabilirsin bunu."

"Seni taş kalpli pislik!"

"Bana öğle yemeği hazırladın diye seninle ölecek değilim. Fakat akşam yemeği olsaydı o zaman..."

"İyi öyleyse. Burada kalıp biraz daha izleyelim bari. Şarkı söyleyebiliriz. İşler kötüye giderse o zaman düşünürüz."

"Şarkı söylemek mi?"

Midori gidip alt kattan iki yastık, dört bira ve bir de gitar getirdi. Siyah dumanın yükselişini seyrederken, bir yandan da bira içtik. Midori aleti tıngırdatıp şarkı söyledi. Bu yaptığının komşuları kızdırıp kızdırmayacağını sordum. Bira içip şarkı söyleyerek, çamaşır terasından yangın izlemenin çok da takdire şayan bir davranış olmadığını düşünüyordum.

"Takma kafana. Komşuların ne düşündüğünü umursamıyız biz."

Eskiden grubuyla yorumlamış olduğu halk şarkılarından söylemeye başladı. Şarkı söylemekte ve gitar çalmakta çok da yetenekli olduğunu söyleyemem, ama kendi müziğinden zevk alır gibi görünüyordu. Sonra "Lemon Tree", "Puff (The Magic Dragon)", "500 Miles", "Where Have All the Flowers Gone" ve "Michael, Row the Boat Ashore" gibi klasikleşmiş şarkıları arka arkaya söyledi. Önceleri Midori, bana da bas tonda eşlik ettirmeye çalıştı, ama o kadar kötüydüm ki, bundan vazgeçip kendi devam etti söylemeye. Ben de biramı ufak ufak yudumlayarak ve yangının bazen alevlenip bazen yatışmasını izleyerek onu dinledim. İnsanlar bağırıyor ve yüksek sesle emirler veriyorlardı. Bir gazetenin helikopteri üzerimizde uçtu, fotoğraflar çektiler, sonra helikopter uçup gitti. Bir an, fotoğrafta çıkmış mıyızdır diye endişelendim. Polisler ellerindeki hoparlörlerle orada dolaşan işsiz güçsüzlere sesleniyor, geri çekilmelerini istiyorlardı. Bir çocuk ağlayarak annesini çağırıyordu. Bir yerde camlar kırıldı. Rüzgâr çok geçmeden yön değiştirmeye başladı, beyaz küller tepemize yağıyordu, ama Midori birasını yudumlayarak şarkı söylemeye devam etti. Bildiği bütün parçaları çalıp söyledikten sonra, kendi bestelediği sıra dışı bir şarkıya geçti:

Sana bir yahni pişirmek isterdim
Ama tencerem yok.
Sana bir atkı örmek isterdim
Ama yünüm yok.
Sana bir şiir yazmak isterdim
Ama kalemim yok.

"Şarkının adı 'Hiçbir Şeyim Yok'" dedi. Hem sözleri, hem bestesi berbat bir şarkıydı.

Bu müzikal karmaşayı dinlerken bir yandan da kendi kendime yangın benzin istasyonuna sıçrarsa, bulunduğumuz ev

de kesin havaya uçar diye düşünüyordum. Midori şarkı söylemekten bıkınca, gitarını bıraktı ve güneşte yatan bir kedi gibi gelip omzuma yaslandı.

"Şarkımı nasıl buldun?" diye sordu bana.

"Eşsiz ve orijinal, karakterini güzel yansıtıyor" diye dikkatli bir karşılık verdim.

"Sağ ol" dedi. "Anlamı, hiçbir şeyimin olmaması..."

"Evet, ne olduğunu anlamıştım."

"Biliyor musun, annem öldüğü zaman..."

"Evet?"

"Hiç üzülmemiştim."

"Ya öyle mi?"

"Ve babam gittiğinde de kendimi üzgün hissetmedim."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Sence çok korkunç biri değil miyim? Taş kalpli?"

"Eminim bunun için sebeplerin vardır."

"Sebeplerim. Hımm. Evde durumlar oldukça karışıktı. Ama hep sanırdım ki, insan babasını ya da annesini yitirince ister istemez üzülür. Ama öyle olmadı. Ben hiçbir şey hissetmedim. Kendimi ne kederli hissediyordum, ne de yalnız. Aklıma bile gelmiyorlar neredeyse. Ara sıra rüyamda görüyorum ama. Bazen annemi görüyorum, karanlıkta gözlerini dikmiş bana bakıyor ve onun ölümüne sevinmekle suçluyor beni. Annemin ölümüne özellikle sevinmemiştim. Sadece çok üzülmedim. Açık söylemek gerekirse, tek bir gözyaşı dökmedim. Oysa, kedim öldüğünde gece boyu ağlamıştım, gerçi küçüktüm o zaman."

Neden bu kadar çok duman çıkıyor diye merak ediyordum. Alevler artık görünmüyordu ve yangın da yayılmıyordu. Bir tek duman, öyle kopkoyu, yükselmeyi sürdürüyordu. Bu kadar uzun yanmayı sürdüren şey ne olabilirdi ki?

"Ama suçlanacak tek kişi de ben değilim" diyerek devam etti. "Doğru, duyarlı biri değilim. Bunu kabul ediyorum. Ama onlar, yani annem ile babam, beni biraz daha çok sevmiş ol-

salardı, belki gerçekten üzüntü duyabilirdim."

"Yeterince sevilmiyor muydun sence?"

Başını eğip düşünceli gözlerle yüzüme baktı. Ardından başıyla keskin ama küçük bir onay verdi. "Yeterince değil" ile "nerdeyse hiç" arasında bir yerde. "Her zaman sevgiye açtım. Ömrümde hiç olmazsa bir kez doyasıya sevgi görmek, bu hisle dolup taşmak isterdim. Sadece bir tek kez. Ama bunu hiç yapmadılar. Bir kere bile. Onlara sarılıp bir şey için yalvarmaya başladığımda beni kendilerinden uzaklaştırıyorlardı ve bana bağırıyorlardı. 'Hayır, bu çok pahalı!' İşte tek duyduğum buydu. O zaman ben de, beni koşulsuzca üç yüz altmış beş gün sevecek birini bulmaya karar verdim. Bu kararı verdiğimde ilkokuldaydım."

"Vay be! Peki bu kararın bir sonuç verdi mi?"

"Öyle kolay değil" dedi bana. Bir süre dumana bakarak düşüncelere daldı. "O kadar uzun zaman bekledim ki, mükemmeli arar oldum. Bu, işi zorlaştırıyor. "

"Kusursuz aşkı mı bekliyorsun?"

"Yok canım. Ben bile o kadarını istemem. Sadece bencillik peşindeyim. Mükemmel bir bencillik.Diyelim ki sana, canımın çilekli pasta istediğini söylüyorum. Sen de her şeyi bırakıp almaya koşuyorsun. Soluk soluğa dönüyorsun ve dizlerinin üzerine çökerek pastayı bana sunuyorsun. Ben de, artık istemiyorum diyerek pastayı pencereden fırlatıyorum. İşte aradığım bu."

"Bunun aşkla herhangi bir alakası var mı, bilemiyorum" dedim şaşkınlıkla.

"Evet, var. Ancak sen bilemezsin. Kızların hayatında böyle şeylerin çok önemli olduğu dönemler vardır."

"Çilekli pastayı pencereden fırlatmak gibi şeylerin mi?"

"Kesinlikle. Ve bunu yaptığımda karşımdaki adamın bana, 'Anlıyorum Midori. Ne kadar aptalım. Canının artık çilekli pasta istemediğini düşünmeliydim. Koca bir eşeğim ben, ap-

talın, duyarsızın tekiyim. Kendimi bağışlatmak için, gidip sana başka şey alayım. Ne istersin? Çikolatalı krema mı, peynirli pasta mı?' demesini isterim."

"Peki ya sonra?"

"Ona, yaptığı bu şeyden ötürü hak ettiği tüm sevgiyi verirdim."

"Bu bana çok saçma geliyor."

"Ama benim için aşk bu işte. Tabii kimse beni anlamıyor." Midori, omzuma dayadığı başını hafifçe salladı. "Kimileri için aşk, anlam taşımayan küçük ya da aptalca şeylerle başlar. Böyle şeylerle ya da hiç başlamaz."

"Senin gibi düşünen bir kıza ilk kez rastlıyorum."

"Bunu pek çok insan söyledi bana" dedi, tırnağının kenarından küçük bir deri parçasını çekip kopartarak. "Ama ben gerçekten de başka türlü düşünemiyorum. Ciddiyim. Sana inandığım şeyi söylüyorum. Hiçbir zaman kendimi başkalarından farklı düşünen biri olarak görmedim Ben farklı olmaya çalışmıyorum ki. Ama dürüstçe konuştuğum zaman herkes beni ya şaka ya da rol yapıyorum sanıyor. Böyle olduğunda da, her şey eziyete dönüşüyor."

"Böyle zamanlarda da yangında diri diri yanma isteğine mi kapılıyorsun?"

"Yok yahu, yanılıyorsun. O sadece meraktandı."

"Ne? Yangında ölmek mi?"

"Hayır, sadece nasıl tepki vereceğini görmek istemiştim. Ama ben ölmekten korkmuyorum. Gerçekten. Mesela burada, duman her yeri sarar, kendimden geçerim ve ne olduğunu anlamadan ölürüm. Bunlar beni hiç korkutmuyor, özellikle de annemin ve ailemin başka üyelerinin nasıl öldüklerini gördükten sonra. Benim ailemde herkes, ağır bir hastalıktan acı çekerek ölüyor. Sanki kalıtsal bir şey bu. Çok uzun, upuzun bir süreç oluyor ve sonunda o kişinin artık ölü mü diri mi olduğunu bile anlamıyorsun. Acı ve ıstıraptan başka bir şey kalmıyor."

Midori bir Marlboro yaktı. "İşte böyle bir ölümden korkuyorum ben. Ölümün gölgesi, yaşamını yavaş yavaş ele geçirir, sen farkına bile varmadan her şey kararır, hiçbir şeyi seçemez olursun ve öyle bir durumdasındır ki, çevrendekiler seni diriden çok ölü sayarlar. Bundan nefret ediyorum. Kesinlikle buna katlanamam."

Nihayet yangın, yarım saat sonra söndü. Yangının başka yerlere sıçramasını ve insanların yaralanmasını engellediler. İtfaiye arabaları geri döndü, arkalarında sadece bir araba bıraktılar, işsiz güçsüz gezinenler de konuşa konuşa dağıldı. Bir polis arabası, tepe lambaları yanık olarak, trafiği düzenlemek için kalmıştı. İki karga bir elektrik direğinin tepesine tünemiş, olanı biteni gözlüyordu.

Midori, yorgun gözüküyordu. Bedeni gevşemiş, uzaklara, göğe bakıyordu. Artık hemen hemen hiç konuşmuyordu.

"Yoruldun mu?" diye sordum.

"Hayır, o değil de. Bir tür, kendime alan açıyor ve gevşememe izin veriyorum. Uzun zamandan sonra ilk kez." Gözlerimin içine baktı, ben de aynı şeyi yaptım. Onu kollarıma aldım ve öptüm. Omuzları hafifçe sarsıldı, ama kendini hemen koyuverdi ve gözlerini birkaç saniye kapadı. Güz başlangıcının güneşi, yanaklarına gölge düşüren incecik tüyleri aydınlatıyordu, bana hafifçe titrek görünen bir gölge.

Yumuşak ve sevecen bir öpüşmeydi bu, daha ileri gitme gibi bir amacı yoktu. Eğer terasta güneşe oturup bira içerek yangını seyretmemiş olsaydık, kuşkusuz o gün onu öpmezdim ve sanırım o da aynı şeyi hissetmişti. Terastan evlerin pırıl pırıl damlarını, dumanı, kırmızı yusufçukları ve başka şeyleri seyrederken, tatlı bir içli dışlılık duygusuna kapılmıştık ve yarı bilinçli bir halde bu duyguyu bir şekilde korumak istedik. Öpüşmemiz işte bu türden bir öpüşmeydi. Ama elbette, tüm öpüşmeler gibi, tehlike içermiyor da değildi.

İlk konuşan, Midori oldu. Usulca elimi tuttu. Sonra çeki-

nerek, çıktığı birisi olduğunu söyledi. Ben de ona, bunu zaten sezinlediğimi söyledim.

"Senin hoşlandığın bir kız var mı?"

"Evet, var."

"Ama pazarları hep boşsun, değil mi?"

"Açıklaması çok zor" dedim.

Ve o anda anladım ki, bu güz öğleden sonrasının büyüsü artık uçup gitmişti.

Beşte, işime gitmek için ayrılmam gerektiğini söyledim. Midori'ye, benimle bir şeyler atıştırmak için sen de gelsene, dedim. Telefon çalarsa diye evde beklemesi gerektiğini söyledi.

"Telefon yüzünden gün boyu evde kalmayı gerçekten sevmiyorum. Yalnız kaldığım zaman, bedenim yavaş yavaş çürüyecek, eriyecek, yeşil bir çamura dönüşecekmiş gibi hissediyorum, sonra bu çamur toprak tarafından emilecek, geriye sadece giysilerim kalacakmış gibi. İşte gün boyu, içeride beklemenin bende yarattığı his bu."

"Bir daha telefon beklemen gerektiğinde ben gelir, sana arkadaşlık ederim" dedim. "Tabii öğle yemeği dahil olduğu sürece."

"Süper. Tatlı olarak gene bir yangın ayarlarım."

Ertesi gün, Midori, "Tiyatro Tarihi" dersine gelmedi. Dersten sonra, üniversite lokantasına gidip soğuk ve berbat bir yemekle karnımı doyurdum. Sonra güneşte oturup kampüsü seyre daldım. Tam yanımda iki kız öğrenci dikilmiş, ayakta uzun uzun konuşuyorlardı. Biri tenis raketini bebek tutarmış gibi özenle göğsüne bastırmıştı, diğerininse elinde kitaplar ve Leonard Bernstein'in bir plağı vardı. İkisi de güzeldi ve sohbetten büyük zevk alıyor gibiydiler. Kulübün orada birinin basgitar çalıştığı işitiliyordu. Orada burada dörderli beşerli öğrenci grupları tartışıyor, gülüşüyor ve birbirlerine bağırıyorlardı. Otoparkta paten kayanlar vardı. Bir profesör,

elinde deri çantası, onlardan uzak durmaya çalışarak otoparktan geçiyordu. Avluda, başı kasklı bir kız öğrenci dizlerinin üzerine çökmüş, Amerikan emperyalizminin Asya'ya saldırısını kınayan bir pankart hazırlıyordu. Her öğleden sonra üniversitede görülebilecek türden alışılmış bir manzaraydı bu, ama orada oturup dikkatle etrafı izleyince bir şeyin farkına vardım: Herkes kendi çapında mutlu görünüyordu. Gerçekten mutlu muydular, yoksa sadece bu izlenimi mi veriyorlardı bilemiyordum. Ama bir şey varsa, eylül sonunun bu güzel ikindisinde herkes mutlu gözüküyordu. İçimi tanıdık olmayan bir yalnızlık duygusu kapladı, çünkü bu görüntünün dışındaki tek kişi benmişim gibi hissediyordum.

Düşünecek olursam, geçmişte kalan yıllar boyunca zaten hangi manzaraya ait olmuştum ki ben? Aklımda kalan son samimi sahne, gerçek bir dostluk içinde Kizuki'yle bilardo oynadığım, limandaki o salondu. Ama Kizuki o gece ölmüştü ve o günden beri, benimle dünya arasına buz gibi bir esinti gelip yerleşmişti. Kizuki'nin, onun varlığı benim için ne anlama geliyordu acaba? Bu soruya bir türlü yanıt bulamadım. Bildiğim tek şey, Kizuki'nin ölümünün gençliğimin bir parçasını benden sonsuza dek çaldığıydı. Ama bunun anlamı da, sonuçları da benim kavrayışım dahilinde şeyler değildi.

Uzun bir süre öylece oturup, üniversite bahçesinde öğrencilerin gidişgelişlerini, Midori'yi görürüm umuduyla seyrettim. Ama o gün hiç görünmedi, öğle tatili bittiğinde "Almanca" dersime hazırlanmak için kütüphaneye gittim.

Ertesi gün, yani cumartesi günü, öğleden sonra Nagasava odama gelip, akşam birlikte çıkmayı önerdi. Benim için gece iznini de ayarlayacaktı. Ona, tamam, dedim. Hafta boyunca kafam öylesine karışıktı ki, kimle olursa olsun yatmaya hazırdım.

Banyo yapıp tıraş olduktan sonra, bir gömlek ile keten bir ceket giydim. Birlikte yemekhanede yedik, ardından Şincuku otobüsüne bindik. Şincuku'nun en hareketli bölgesinde biraz

dolandıktan sonra, uygun bir çift kız bulmak için her zamanki barlarımızdan birine girdik. Buranın bir özelliği, hep çift kızların gelmesiydi, ama o gün her nasılsa durum böyle değildi. Orada iki saate yakın kaldık, sarhoş olmamak için sodalı viskimizi ufak ufak yudumlayarak. Sonunda, arkadaş canlısı görünen iki kız bara oturdu ve bir gimlet ve bir margarita ısmarladılar. Nagasava hemen gidip onlarla konuştu, ama erkek arkadaşlarıyla randevuları varmış. Gene de arkadaşları gelene kadar onlarla bir süre hoş sohbetin tadını çıkardık.

Nagasava şansımızı deneyelim diye beni bir başka bara götürdü. Burası küçüktü, çıkmaz bir sokaktaydı ve müşterilerin çoğu şimdiden kafayı bulmuştu. Dipte bir masadaki üç kızın yanına gidip oturduk ve beşimiz çene çaldık. Keyfimiz yerindeydi, ama Nagasava başka bir yerde içmeyi önerdiğinde, birazdan çıkacaklarını, çünkü gece yarısından önce yurda dönmek zorunda olduklarını söylediler. Gerçekten de şansımız yoktu. Sonra bir başka bara gittik, ama orada da sonuç aynıydı. Neden bilmem, kızlar bize pas vermiyordu.

Saat on bir buçukta Nagasava vazgeçmeye hazır, "Seni de peşimden sürükledim, üzgünüm" dedi.

"Sorun değil. Ayrıca senin de eli boş döndüğün günler olduğunu görmek için bile değerdi."

"Yılda belki bir kez gelir başıma" diye itiraf etti.

Doğrusu, bu noktadan sonra birini yatağa atmak artık umurumda değildi. Bir cumartesi akşamı Şincuku'nun o civcivli sokaklarında üç buçuk saat sürttükten, seks ve alkolün karışımından meydana gelen gizemli enerjiyi izledikten sonra arzularım bana anlamsız ve saçma geliyordu.

"Şimdi ne yapacaksın Vatanabe?"

"Belki gece sinemasına giderim. Nicedir sinemaya gitmemiştim."

"O zaman ben de Hatsumi'ye gideyim bari. Senin için sakıncası yok değil mi?"

"Elbette yok" dedim, gülerek. "niye olsun?"

"İstersen sana gene de geceyi evinde geçirebileceğin bir kız bulabilirim ama."

"Yok ya, gönlüm sinemaya gitmekten yana."

"Kusura bakma" dedi Nagasava. "Sana kendimi bir gün affettiririm." Ve kalabalığa karışıp gözden kayboldu. Bir hamburgerciye girdim; bir *cheeseburger* ve sıcak bir kahveyle ayıldıktan sonra, eski filmler gösteren bir sinemaya gidip, *The Graduate* filmini izledim. Filmi pek öyle ilgi çekici bulmadım, ama yapacak daha iyi işim olmadığından, oturup bir daha seyrettim. Sonra saat sabahın dördüne doğru sinemadan çıkınca düşüncelere dalıp, buz gibi Şincuku sokaklarında dolandım durdum.

Yürümekten yorgun düşünce, gece boyu açık bir bara girip kitap okuyarak ve kahve içerek ilk treni bekledim. Çok geçmeden bar, ilk treni bekleyen başkalarıyla doldu. Garson yanıma gelip özür dileyerek benden, masamdaki boş yerlere başkalarını oturtmak için izin istedi. Olur, dedim. Nasıl olsa kitap okuyordum ve karşımda kimin oturduğunun önemi yoktu.

Masamda bana eşlik edecek kişiler iki kızdı. Herhalde benim yaşımda olmalıydılar. Çok da kötü değillerdi. Ağırbaşlı giyinmiş, normal makyaj yapmışlardı ve Şincuku'da sabahın beşinde gezmeyi alışkanlık haline getirmiş kızlara benzemiyorlardı. Son treni kaçırmış olduklarını tahmin ettim. Karşılarında oturanın ben olduğumu görünce rahat bir soluk aldılar sanki. İyi giyimliydim, akşam tıraş olmuştum ve üstüne üstlük Thomas Mann'ın *Büyülü Dağ* adlı eserini okumaya dalmıştım.

Genç kızlardan biri iriydi. Kurşuni bir parka ve beyaz bir kot giymişti, taklit deriden bir el çantası ve denizkabuğu biçiminde iri küpeleri vardı. Arkadaşı ufak tefek, gözlüklüydü. Kareli gömleğin üzerine mavi bir hırka giymişti, parmağında firuze bir yüzük vardı. İkide bir gözlüğünü çıkartıp parmak-

larını gözlerine bastırmak gibi bir alışkanlığı vardı.

Birer sütlü kahve ile pasta ısmarladılar, yavaş yavaş, alçak sesle konuşarak yiyip içtiler. Ciddi bir şeylerden bahsediyor gibi görünüyorlardı. Uzun boylusu sürekli başıyla onaylıyor, ufak tefek olanıysa başını "hayır" dercesine sallıyordu. Neler konuştuklarını duyamıyordum, çünkü ya Marvin Gaye ya da Bee Gees'in müziği gibi bir müzik çok yüksek volümde çalıyordu, ama ufak tefek olanının canı sıkkın ya da öfkeliydi ve uzun boylusu da onu yatıştırmaya çalışıyordu. Bense kitabımı okuyor, arada bir onlara doğru bir bakış fırlatıyordum.

Kısa boylusu, çantasını omzuna çapraz geçirip tuvalete yönelince, uzun boylu olanı benimle konuştu.

"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim ama bu saatte çevrede içki içebileceğimiz bir yer var mı acaba?"

Hazırlıksız yakalanmıştım, kitabı masaya koydum ve "Sabahın beşinden sonra mı?" diye sordum.

"Evet..."

"Saat beşi yirmi geçiyor. Bana sorarsanız insanların çoğu ayılmak ya da uyumak için evlerinin yolunu tutmuştur."

"Evet, bunu biliyorum" dedi bana, biraz utanmış gibi, "ama arkadaşım ille bir şeyler içmek istiyor. Bu biraz önemli de."

"Evinize dönüp içmekten başka seçenek yok sanırım."

"Ama yedi buçukta Nagano'ya giden treni yakalamak zorundayım."

"O zaman otomatik makineden alkollü içki satın alıp, bir yerlerde oturarak içmek zorunda kalacaksınız. Yapabileceğiniz tek şey bu."

"Çok şey istediğimi biliyorum ama bizimle gelebilir misiniz? İki kız yalnız başımıza böyle bir şey yapamayız."

Şincuku'da daha önce de başıma alışılmamış birkaç olay gelmişti, ama ilk kez tanımadığım iki kız saatin beşinde beni içkiye davet ediyordu. Öte yandan, böyle bir öneriyi geri çevirdiğim için de rahatsız olacaktım, ben de kabul ettim, hem

zamanım da vardı. En yakın otomatik makineden birkaç şişe sake ile çerez satın aldım ve üçümüz batı çıkışındaki bir otoparka gidip spontan gelişen bir içkili partiye başladık.

Kızlar çalıştıkları seyahat şirketinde arkadaş olmuşlar. Her ikisi de yüksekokuldan yeni mezun olmuş ve iş hayatına henüz atılmışlar. Kısa boylusunun bir yıldır görüştüğü bir erkek arkadaşı varmış, ama erkek arkadaşının başka bir kızla yattığını öğrenmiş ve pek bozulmuş. Uzun boylusu aslında bir akşam önce erkek kardeşinin düğünü için Nagano'ya dönmek zorundaymış, geceyi depresyonda olan arkadaşıyla geçirip, pazar sabahı ilk ekspres trenle gitmeye karar vermiş.

"Yaşadığınız şey çok zor olmalı" dedim ufak tefek olana. "Peki başka biriyle yattığını nasıl öğrendiniz?"

Bir yandan sakisini küçük yudumlarla içerken, bir yandan da ayaklarının dibindeki otları yoluyordu kız. "Herhangi bir şey yapmam gerekmedi. Odasının kapısını açtım ve onu yaparken yakaladım."

"Ne zaman oldu bu?"

"Evvelki akşam."

"Olamaz. Kapı kilitli değil miydi?"

"Hayır."

"Acaba neden kilitlemedi?"

"Bunu nereden bileyim?"

"Evet, nasıl hisseder insan kendini kim bilir?" dedi uzun boylu olan, arkadaşı için gerçekten endişeli görünüyordu. "Onun için nasıl bir şok olduğunu düşünsene. Çok korkunç değil mi?"

"Bir şey söyleyemem. Bence oturup onunla konuşmalısınız. Sonra, onu bağışlamak ya da bağışlamamak size kalmış" dedim.

"Kimse neler hissettiğimi anlayamaz" dedi ufak tefek olanı, hâlâ otları yolmaya devam ederek.

Bir karga sürüsü batıdan gelip büyük bir mağazanın üze-

rinden süzüldü. Gün şimdi iyice ağarmıştı. Nagano'ya giden trenin saati yaklaşıyordu, sakenin kalanını batı kapısının altında yatan evsizlere verdikten sonra, uzun kızı göndermek için perondan bilet aldık. Tren gözden kaybolur kaybolmaz, ufak tefek kızla bir şekilde kendimizi yakındaki bir otelde bulduk. Ne o, ne de ben, özellikle birbirimizle yatmaya hevesliydik. Ama olayları bağlamak için bu gerekli gibi görünüyordu.

Otelde, ilk ben soyunup banyoya girdim ve suyun içinde, sanki intikam alırcasına bira içmeye başladım. O da arkamdan girdi ve yan yana banyo küvetine uzanmış bir halde sessizce içtik. Epey içmemize karşın, ne sarhoş olabildik, ne de uykumuz geldi. Teni beyaz ve pürüzsüzdü, bacakları çok güzeldi. Bu yüzden ona iltifat ettim, teşekkür ederken sesi homurtu gibi çıkmıştı.

Ama bir kez yatağa girince tümüyle bambaşka biri olup çıktı. Okşayışlarıma kıvranışlarla, inlemelerle karşılık veriyordu. İçine girdiğimde, birdenbire tırnaklarını sırtıma geçirdi ve orgazma yaklaşırken, on altı kez, diğer çocuğun adını haykırdı. Boşalmamı geciktirmek için var gücümle sayıyordum çığlıklarını. Sonra da derin bir uykuya yuvarlandık.

Saat yarımda uyandığımda, gitmişti. Not bırakmamıştı. Alışılmadık bir saatte içtiğim için, kafamın bir yanında garip bir ağırlık duyuyordum. Uyanabilmek için bir duş yaptım, tıraş oldum ve çırılçıplak, bir iskemleye oturup buzdolabından aldığım meyve suyunu, akşam olup bitenleri düşünerek içtim. Her şey gerçekdışı ve uzak görünüyordu, sanki olayları iki üç kat camın arkasından izler gibiydim, ama bütün bunlar şüpheye yer bırakmayacak şekilde benim başıma gelmişti. İçtiğimiz biranın bardakları masanın üstündeydi ve lavaboda kullanılmış bir diş fırçası vardı.

Şincuku'da hafif bir öğle yemeği yedikten sonra bir telefon kulübesine girerek Midori Kobayaşi'yi aradım, belki o gün de telefon beklemek için evde kalmıştır diye düşündüm. Ama

on beş kez çaldırdığım halde telefon açılmadı. Yirmi dakika sonra bir kez daha denedim, ama sonuç değişmedi. O zaman yurda dönmek için otobüse bindim. Girişteki posta kutusunda adıma gönderilmiş ekspres bir mektup beni bekliyordu. Mektup Naoko'dandı.

5

Mektubun için teşekkürler, yazmıştı Naoko.

Ailesi mektubu, "bulunduğu" yere göndermişti. Mektup almak onu üzmemiş, hatta çok mutlu etmişti ve tam da bana yazmak üzereyken almıştı mektubu.

Mektubun bu noktasında, odamın penceresini açtım, ceketimi çıkarttım ve yatağıma oturdum. Yakındaki bir yuvadan, güvercin seslerini duyabiliyordum. Rüzgâr, perdeleri havalandırıyordu. Naoko'nun yedi sayfadan oluşan mektubu elimde, kendimi sonsuz hislerin kucağına bıraktım. Sadece yazdığı birkaç satırı okumak bile, etrafımdaki gerçek dünyanın renklerini soluklaştırmaya yetmişti. Gözlerimi kapadım ve düşüncelerimi toparlamam uzun zaman aldı. Derin bir soluk aldıktan sonra mektubu okumaya devam ettim.

Buraya geleli neredeyse dört ay oldu.

Bu dört ayda seni çok düşündüm. Ve düşündükçe de, sana karşı haksızlık ettiğim duygusu daha da güçlendi. Sana karşı davranışlarımda daha iyi ve adil olmalıydım.

Ama bu düşünce biçimim çok da normal olmayabilir. Benim yaşımdaki kızlar asla "adil" sözcüğünü kullanmazlar. Benim kadar genç ama sıradan kızlar olayların adil olup olmadığını umursamaz. Onlar için esas soru, bir şeyin adil olup olmadığı değil, güzel olup olmadığı ya da onları mutlu edip etmeyeceğidir. "Adil" sonuçta erkeklere özgü bir sözcük. Ne var ki, şu anda

ben, bu sözcüğün bana bire bir uygun düştüğünü sezinliyorum. Güzellik ve mutluluk şu anda bana göre öylesine zor ve karışık konular ki, kendimi adil, dürüst ya da evrensel doğru gibi farklı standartlara tutunurken buluyorum.

Ama ne olursa olsun, inanıyorum ki sana adil davranmadım, seni içinden çıkılmaz bir duruma sürüklemiş, incitmiş olabilirim. Ama bunu yaparken bir yandan da kendimi içinden çıkılmaz durumlara sürükledim ve kendimi de aynı derinlikte incittim. Bunu bir özür olarak ya da kendimi haklı çıkarmak için değil, gerçek olduğu için söylüyorum. Eğer içinde bir yara açtıysam, bu sadece senin değil, benim de yaramdır. Bu yüzden benden nefret etme. Ben kusurlu bir insanım, hatta senin sandığından çok daha kusurlu. İşte bunun için benden nefret etmeni istemiyorum. Çünkü eğer benden nefret edersen, paramparça olurum. Ben senin gibi, kabuğuma çekilip her şeyin geçmesini bekleyemem. Gerçekte tam olarak böyle misin emin değilim, ama zaman zaman bana bu izlenimi veriyorsun. Bu yüzden sana imreniyorum, belki bu nedenle seni de sürükleyip durdum.

Olaylara bu tür bir bakış belki de fazla analitik. Sen de aynı fikirde değil misin? Burada uygulanan terapiler çok fazla analitik olmasa da aylarca terapi gördükten sonra, istesen de istemesen de, her şeyi analiz eder bir hale geliyorsun. "Bunun sebebi şuydu, şunun anlamı bu, işte bu yüzden şöyle oldu." İşte böyle.Bu analizler dünyayı basitleştiriyor mu, karmaşıklaştırıyor mu, pek bilemiyorum.

Her durumda, bir süre öncesine oranla iyileşmeye daha yakın olduğumu hissediyorum ve çevremdekiler de bunu söylüyor. Uzun zamandır ilk defa böyle oturup, sakince mektup yazıyorum. Sana temmuzda gönderdiğim mektubu yazabilmek için çok büyük bir çaba göstermiştim (doğruyu söylemek gerekirse, sana ne yazdığımı hiç hatırlamıyorum bile, berbat mıydı?), ama bu kez çok çok rahatım. Temiz hava, dış dünyadan kopmuş sakin bir ortam, programlı bir günlük yaşam, her gün idman; gö-

rünen o ki tüm bunlara ihtiyacım varmış. Birisine yazabilmek ne harika bir şey! Düşündüğünü birine söyleme isteği duymak, masanın başına geçmek, kalemi eline almak, düşüncelerini kelimelere dökebilmek gerçekten olağanüstü. Kuşkusuz, yazarken, söylemek istediklerimin ancak bir bölümünü dile getirebildiğimi görüyorum, ama bu beni rahatsız etmiyor. Şimdilik, sadece birine bir şey yazma isteğini duymak bile beni mutlu ediyor. İşte böyle yazıyorum sana. Saat akşamın yedi buçuğu, yemeğimi yedim, banyo yaptım. Burası sakin bir yer ve dışarısı zifiri karanlık. Pencereden hiçbir ışık görmüyorum. Genelde yıldızlar göz kamaştırır, ama bugün bulutlardan dolayı görünmüyorlar. Buradakiler yıldızları iyi tanıyor ve bana Başak ya da Yay burcunun nerede olduğunu gösteriyorlar. Herhalde ister istemez öğreniyorlar, çünkü güneş batınca yapacak hiçbir şey yok burada. Ve gene bu nedenle, kuşları, çiçekleri ve böcekleri de çok iyi tanıyorlar. Onlarla konuşunca, böylesi konularda ne denli bilgisiz olduğumu görüyorum ve bu pek hoş bir duygu.

Burada yaklaşık yetmiş kişi yaşıyoruz. Ayrıca, yirmi kişiyi aşkın bir ekip (doktorlar, hastabakıcılar, idari görevliler ve buna benzer başkaları) var. Yer çok geniş olduğu için, büyük bir sayı değil bu. Tam tersine, boş bir yer bile denebilir. Uçsuz bucaksız, doğanın egemenliğinde ve insanlar sakin bir yaşam sürüyor. Öylesine sakin ki, zaman zaman insana normal geliyor bu, gerçek dünyanın da böyle olduğunu zannetmeye başlıyorsun. Ama elbette bu doğru değil. Böyle yaşıyabiliyoruz, çünkü buradaki tüm koşullar önceden belirlenmiş. Tenis ve basketbol oynuyorum. Basket takımı hastalardan (bu sözcüğü sevmiyorum, ama kurtuluş yok) ve görevlilerden oluşuyor. Ama kendimi oyuna verdiğim zaman, bu ikisi arasında bir ayrım gözetmez oluyorum. İlginç, değil mi? Garip, çünkü oynarken onlara baktığımda bana hepsi birbirinden kaçıkmış gibi geliyor.

Bunu bana bakan doktora da söyledim ve o da, bir bakıma, hissettiklerimin doğru olduğu yanıtını verdi. Bana burada bu-

lunma nedenimizin, çarpık yanımızı düzeltmek değil, onu kabullenmek olduğunu; çünkü problemlerimizden birinin de bir problemimiz olduğunu fark etme ve kanıksama eksikliği olduğunu söyledi. Her birimizin nasıl kendimize özgü bir yürüyüş tarzı varsa, her birimizin hissetme, düşünme ve olaylara bakış biçimi de kendine özgü. Eğer bunu düzeltmek istersen, bu değişim bir gecede olmuyor ve eğer zorlama olursa başka bir yerden patlak veriyor. Doktor bana çok basite indirgenmiş bir açıklama yaptı; bu, sorunumuzun ancak bir bölümünü kapsıyor, ama sanırım onun ne anlatmaya çalıştığını anladım. Belki de kendi çarpıklıklarımıza hiçbir zaman adapte olamayacağız. Kendi içimizde bu deformasyonun yarattığı acı ve ıstırap için bir yer bulamadığımızdan ve bunlardan uzaklaşmak için buradayız. Burada olduğumuz sürece başkalarına acı vermiyoruz ve başkaları da bizi üzmüyor, çünkü hepimiz sorunlu olduğumuzu biliyoruz. Bulunduğumuz yer dış dünyadan tümüyle farklı. Dışarıda insanların çoğu, kaçıklığının bilincinde olmadan yaşıyor. Ama bizim küçük dünyamızda bulunmak için bu çarpıklık gereken önkoşul. Biz onu gururla sergiliyoruz, bir Kızılderili'nin hangi kabileden olduğunu belirten tüylerini sergilemesi gibi. Ve karşılıklı birbirimizi incitmemek için de kendi halimizde sessizce yaşayıp gidiyoruz.

İdman yapmanın dışında, sebze yetiştiriyoruz. Her tür sebze: Domates, patlıcan, salatalık, karpuz, çilek, taze soğan, lahana, turp ve diğerlerini. Neredeyse her şeyi yetiştiriyoruz. Bir de seramız var. Buradakiler toprakta bir şey yetiştirmeye pek meraklı ve buna bir sürü enerji harcıyorlar. Kitaplar okuyorlar, uzmanlar getirtiyorlar ve sabahtan akşama kadar gübreden, toprağın niteliğinden konuşmaktan bıkmıyorlar. Artık bahçıvanlığı ben de çok sever oldum. Farklı meyve ve sebzelerin günden güne büyüdüğünü görmek çok hoş. Sen hiç karpuz yetiştirdin mi? Küçük bir tür hayvan gibi şişiyorlar.

Her gün taze kopartılmış sebze ve meyve yiyoruz. Gerçi et

ve balık da veriyorlar, ama insan burada olunca bunları her geçen gün daha az istiyor, çünkü sebzeler nefis, öylesine tazeler ki. Ara sıra dışarı çıkıp ot ve mantar topladığımız da oluyor. Bu konu için de uzmanlarımız var (şöyle bir düşününce, burası uzman dolu), hangisinin iyi hangisinin zararlı olduğunu bize söylüyorlar. Tüm bunlar sayesinde, buraya geldiğimden beri en az üç kilo aldım. Düzenli yemek ve egzersiz sayesinde, tam olmam gereken kilodayım.

Bahçecilikten kalan zamanda, okuyoruz, müzik dinliyoruz ve örgü örüyoruz. Ne televizyon var, ne radyo, ama kitapların ve müzik arşivinin olduğu kütüphane oldukça zengin. Diskotekte, Mahler'in senfonilerinden Beatles'a kadar her şeyi bulabiliyorsun ve ben hep ödünç plak alıp odamda dinliyorum.

Bu kurumla ilgili tek sorun, bir kez girince bir daha çıkmak istememen ya da çıkmaktan korkman. Burada yaşadığın sürece, sakin ve rahatsın. Kendi çarpıklıkların doğal görünüyor. Biz iyileştiğimizi düşünüyoruz. Ama dış dünyanın bizi aynı biçimde kabul edebileceğinden asla emin olamayız.

Bana bakan doktor dışarıdakilerle yeniden ilişki kurmaya başlamamın zamanının geldiğini söylüyor, yani normal dünyadaki normal insanlarla. Bunu söylediğinde aklıma sadece senin yüzün geliyor. Açıkçası, annemle babamı görmeyi istemiyorum. Benim yüzümden altüst oldular ve onları görmek beni kötü bir ruh haline sokuyor. Dahası, sana açıklamam gereken şeyler var. Bunları doğru düzgün açıklayabilir miyim bilmiyorum, ama bunlar çok önemli ve artık geçiştiremeyeceğim şeyler.

Yine de, beni bir yük olarak görme. Hayatta kimseye yük olmak istemem. Bana duyduğun güzel hisleri hissedebiliyorum ve bu beni çok mutlu ediyor. Bu mektupla yapmak istediğim şey, sana bu mutluluğu iletmek. Senin bu güzel hislerin şu an tam da ihtiyacını duyduğum şey. Eğer yazdığım herhangi bir şey canını sıktıysa özür dilerim. Daha önce de söylediğim gibi, ben senin sandığından da daha kusurlu bir insanım!

Bazen düşünüyorum; EĞER tamamen normal koşullarda karşılaşsaydık ve EĞER birbirimizden hoşlansaydık ne olurdu diye. EĞER sen de, ben de sağlıklı olsaydık (ki sen öylesin zaten) ve Kizuki hiç olmasaydı ne olurdu acaba? Tabii ki bu "EĞER" çok çok büyük. En azından, var gücümle açık ve dürüst biri olmaya çabalıyorum. Bu noktada elimden başka hiçbir şey gelmiyor. Sana hislerimin bir kısmını bu şekilde iletmek istiyorum.

Geleneksel hastanelerin tersine, bu bakımevinde ziyaret saatleri var. En az bir gün öncesinden bana telefonla haber vermen koşuluyla, istediğin zaman gelebilirsin. Benimle yemek yiyebilirsin, hatta kalman için bir yer bile var. Müsait olduğun bir zamanda lütfen gel ve beni gör. Seni görmeyi iple çekiyorum. Zarfa bir kroki koyuyorum. Mektubu uzattığım için beni bağışla.

Mektubu sonuna dek okuduktan sonra, bir kez daha baştan sona okudum. Sonra aşağı indim, otomatik makineden bir kola alıp, onu içerken bir daha okudum. Sonra yedi sayfayı zarfa koydum ve yazı masama bıraktım. Pembe kâğıda adım ve adresim yazılmıştı, okunaklı, ince, belki de bir kız için aşırı dikkatli bir yazıyla. Masama oturup bir süre zarfı inceledim. Arkasında tek bir adres vardı: Ami Hostel. Garip bir isimdi bu. Birkaç dakika düşündükten sonra, *ami*'nin, "dost" anlamına gelen Fransızca bir kelime olduğu sonucuna vardım.

Mektubu masamın çekmecesine yerleştirdim, üstümü değiştirdim ve dışarı çıktım. Çünkü bana öyle geliyordu ki, bu mektubun yakınında kalırsam, onu on, yirmi ya da kim bilir kaç kez yeni baştan okurdum. Eskiden Naoko'yla yaptığım gibi, o pazar günü yalnız başıma Tokyo'da amaçsızca dolaştım durdum. Bir sokaktan diğerine tek başıma geziniyor, mektubunu satır satır aklımdan geçiriyor, kendimce üzerinde düşünüyordum. Günbatımında yurda dönünce Ami Hostel'e şehirlerarası bir telefon açtım. Resepsiyonda bir kadın çıktı telefo-

na ve bana ne istediğimi sordu. Naoko'nun adını verdim ve ertesi gün öğleden sonra onu ziyaret etmemin mümkün olup olmadığını sordum. Adımı aldı ve yarım saat sonra gene aramamı söyledi.

Akşam yemeğinden sonra gene aradığımda, aynı kadın yanıtladı. Naoko'yu gerçekten de görebilecektim. Ona teşekkür edip kapattım ve hemen sırt çantama çamaşır ve banyo malzemeleri koydum. Sonra uykum gelinceye kadar konyak içerek *Büyülü Dağ*'ı okudum. Gene de, uykuya daldığımda saat biri geçiyordu.

6

Pazartesi sabahı saat yedide uyanır uyanmaz yüzümü yıkadım, tıraş oldum, sonra kahvaltı yapmadan, yurt müdürünün odasına gittim ve dağda trekking yapacağımı söyleyerek iki gün izin istedim. Fırsat bulduğumda kısa gezintiler yaptığımı bilirdi, bu yüzden şaşırmış görünmedi. Tıklım tıklım bir trenle Tokyo Garı'na gittim, Kyoto için bir hızlı tren bileti aldım, ilk "Hikari" ekspresine, sözcüğün tam anlamıyla, atladım. Trende kahve içerek bir sandviç yedim ve sonra bir saat kadar şekerleme yaptım.

Kyoto'ya saat on bire doğru vardım. Naoko'nun tarifine uyarak, bir şehiriçi otobüse binip, kuzey banliyöleri için hizmet veren küçük bir otogara gittim. Gideceğim yere bir sonraki otobüs on bir otuz beşte kalkıyormuş ve oraya bir saatte varabileceğimi de söylediler. Gişeden biletimi aldım, sonra bir harita almak için sokağın karşısındaki kitabevine girdim. Bekleme salonunun arkalarında bir yere oturarak, Ami Hostel'in yerini tam olarak saptamaya çalıştım. Yerinin dağlara, düşündüğümden çok daha fazla yakın olduğunu gördüm. Otobüs pek çok tepeyi aşarak kuzeye doğru çıkacak, sonra da yolun kanyonda bittiği yerden tekrar şehre dönecekti. İnmem gereken yer, son duraktan hemen öncekiydi. Naoko'nun söylediğine göre, otobüs durağının yanında bir patika vardı ve patikayı yirmi dakika takip ettiğimde Ami Hostel'e ulaşacaktım. Dağların içine bu kadar gömülü olduğuna göre, sessiz oluşuna şaşırmamak gerekirdi!

Yirmi kadar yolcusunu alıp dolunca, otobüs kalktı; Kamo Irmağı boyunca Kyoto'nun kuzeyine doğru yol aldı. Sokaklar giderek ıssızlaşıyor, tarlalar ve bomboş arsalar sıklaşıyordu. Kara kiremitli damlar ve seralar, güz başlangıcının güneşinde parlıyordu. Otobüs kanyona daldığında, şoför yoldaki viraj ve dönemeçleri takip edebilmek için direksiyonu bir o yana bir bu yana döndürmeye başladı. Midem bulanır gibi oldu. İçtiğim kahvenin tadı hâlâ ağzımdaydı. Az sonra virajların arası biraz açılıp ben de sonunda biraz rahatladığımda, otobüs tüyler ürpertici bir servi ormanına daldı. Serviler oldukça yaşlı olmalıydılar, dalları yolun üzerinde kule gibi yükseliyor, güneşi örtüyor ve her yere iç karartıcı gölgeler düşürüyordu. Aralık pencereden giren rüzgâr ansızın serinledi, havanın rutubeti tende keskin bir his bırakıyordu. Bir nehir yatağını sarmalayan vadi yolu, o kadar uzun süre ağaçların arasında ilerliyordu ki, bir süre sonra tüm dünyanın servi ağaçlarının arasına gömülmüş olduğunu düşünmeye başlıyordunuz. Birden orman bitti ve dağ doruklarıyla çevrili açık bir araziye çıktık. Dört bir yanımızdan yemyeşil kırlar, göz alabildiğine bizi kuşatıyordu ve yol boyunca güzel bir ırmak akıyordu. Uzaklarda, incecik beyaz bir duman sütunu yükseliyordu. Bazı evlerin önünde iplere asılı çamaşırlar kuruyor, köpekler havlıyordu. Her çiftlik evinin önünde dama kadar yükselen odun tepeleri vardı ve hemen hepsinin üzerinde bir kedi uyuyordu. Evler böyle, yol boyu dizilmişti, ama tek bir insan bile göremedim.

Bu sahne birkaç kez yinelendi. Otobüs bir servi ormanına giriyor, çıkıyor, bir köye girip boydan boya geçiyor, sonra gene bir servi ormanına dalıyordu. Her köyde durduğunda da birkaç yolcu iniyordu, ama kimse binmiyordu. Şehirden ayrıldıktan kırk dakika kadar sonra, uçsuz bucaksız manzarasıyla bir dağ geçidine vardık. Şoför otobüsü durdurdu, burada beş altı dakika bekleyeceğimizi, isteyenlerin inebileceğini söyledi. Be-

nimle birlikte dört yolcu kalmıştı. Hepimiz dışarı çıktık, vücudumuzu esnettik, sigara içtik ve ta aşağılardaki Kyoto manzarasını seyrettik. Şoför bir kenara gidip çişini yaptı. Teni güneşten esmerleşmiş, iple bağlı kocaman bir koliyle yolculuk eden elli yaşlarında bir adam bana, dağlarda yürüyüş yapmaya mı geldiğimi sordu. Konuşmayı kısa kesmek için evet dedim.

Çok geçmeden, ters yönden bir başka otobüs geldi ve bizimkinin yanında durdu. Şoförü indi, bizimkiyle biraz konuştuktan sonra her ikisi de otobüslere tırmandılar. Biz de, dört yolcu, koltuklarımıza oturduk ve iki otobüs ters yönlerde hareket etti. Otobüsümüzün, ötekini beklemek için neden tepede durmak zorunda kaldığını anlamakta gecikmedim. İnişe başladıktan az sonra, yol birden daralıyor ve iki büyük otobüse yan yana geçit veremez hale geliyordu. İyi manevralar gerekiyor, bir araç kenara çekip beklerken, diğeri virajın köşesine sıkışarak dönüyordu.

Sel yatağı boyunca birbirini izleyen köyler azalmış ve ekili tarlalar iyice daralmıştı. Dağlar daha dikti ve yola daha da yaklaşmışlardı. Ama hâlâ etrafta bir sürü köpek vardı ve otobüs geçerken öfkeyle havlıyorlardı.

İndiğim yerde hiçbir şey yoktu; ne evler, ne tarlalar, ne de bir levha. Sadece bir dere ve patikanın girişi vardı. Çantamı sırtıma atıp, patikadan yukarı doğru yürümeye başladım. Su, patikanın solunda akıyordu, sağında ise ağaçların aşağı doğru sarkan dallarıyla orman vardı. Bu tatlı eğimli yokuştan yukarı, ormanın içinde on beş dakika kadar tırmandıktan sonra, sağımda ancak bir arabanın geçebileceği genişlikte bir sapak gördüm girişine şöyle bir levha asılmıştı: AMI HOSTEL. ÖZEL ARAZİ. GEÇİŞ YASAKTIR.

Ağaçların arasında ilerleyen yolda belirgin lastik izleri vardı. Ara sıra, ormandan kanat sesleri yankılanıyordu. Garip denecek kadar belirgin bir sesti bu; sanki hoparlörle yükseltilmiş gibi, ormanın diğer seslerini bastırıyordu. Sadece bir kez,

uzaklardan gelen bir tüfek sesi duydum, sanki pek çok filtreden geçerek bize ulaşmış gibi çok hafif ve belirsiz bir sesti.

Korunun bitiminde, karşıma beyaz taştan bir duvar çıktı. Yüksekliği boyum kadardı; ayrıca ne parmaklık, ne de üstünde tel örgü vardı; öyle ki, kolaylıkla aşılabilirdi. Siyah demir kapısı sağlama benziyordu, ama ardına dek açıktı ve bekçi kulübesinde kimse yoktu. Kapının yanında, az önce gördüğüm levhanın bir eşi vardı: AMI HOSTEL. ÖZEL ARAZİ. GEÇİŞ YASAKTIR. Kulübede, bekçinin kısa süre önce orada olduğuna dair izler vardı: Kül tablasında üç izmarit, yarısı boş bir çay fincanı, rafta bir radyo ve duvarda kuru tik taklarla zamanı dilimleyen bir saat. Bir süre bekçinin dönmesini bekledim, ama baktım gelen giden yok, zile benzeyen bir şeye birkaç kez bastım. Bahçe kapısından girildiğinde, bir araç parkı vardı. İçinde bir minibüs, bir dört çeker Land Cruiser ve bir de lacivert Volvo duruyordu. Yaklaşık otuz araç alabilecek kadar genişti, ama sadece bu üç araba duruyordu.

İki üç dakika sonra bekçi, üzerinde lacivert üniforması, ormanın içinden sarı bisikletiyle geldi. Altmış yaşlarında, uzun boylu, alnı açılmış bir adamdı. Bisikletini kulübenin duvarına dayadı ve beklettiği için üzgün olduğunu söyledi, gerçi sesinde üzüntüden eser yoktu. Bisikletin çamurluğuna beyaz boyayla 32 rakamı yazılıydı. Ona adımı verdim, bir yere telefon etti, adımı telefonun diğer ucundaki kişiye iki kez yineledi; sonra, "Evet, hı hı, tamam" dedi ve telefonu kapadı.

"Ana binaya gidin lütfen ve Doktor İşida'yı sorun" dedi. "Şu yoldan, korunun içinden giderseniz küçük meydana varırsınız. Orada, soldan ikinci yola gireceksiniz, iyi anladınız mı? Solunuzdaki ikinci yola. Eski bir bina göreceksiniz. Sonra sağa dönün, diğer koruyu geçin, beton bir binaya ulaşacaksınız. Ana bina orasıdır. Levhaları takip edin, kolay bulursunuz."

Küçük meydana gelince, bana söylendiği gibi soldan ikinci yola saptım ve az sonra, ilginç bir mimariye sahip, belli ki

bir zamanlar birinin dağ evi olan bir yapıya vardım. Bakımlı bahçeye güzel kayalar ve taştan fenerler yerleştirilmişti. Burası herhalde eskiden bir zenginin sayfiye eviydi. Sonra sağa sapınca, korunun sonunda üç katlı beton bir bina gördüm. Boş bir arazinin ortasındaydı ve hiç de göz alıcı durmuyordu. Oldukça basit tasarımlı ve temiz izlenimi veren bir yapıydı.

Binanın girişi ikinci kattaydı, merdivenleri tırmandım ve büyük bir kapıdan içeri girdim. Danışmada kırmızı elbiseli bir genç kadın oturuyordu. Kendimi tanıtıp Doktor İşida'yı bulmamın söylendiğini ilettim. Bana gülümsedi ve antredeki kahverengi kanepeyi göstererek; alçak sesle, oturmamı ve doktoru beklememi söyledi. Çantamı bıraktım, koltuğun minderlerine gömülüp çevreyi inceledim. Burası, temiz ve hoş bir lobiydi, geleneksel saksıların içinde yeşil bitkiler, duvarlarda zevkli soyut tablolar ve cilalı bir zemini vardı. Beklerken ayakkabılarımın parlak zeminden yansımasını seyrettim.

Bir ara, danışmadaki kadın bana seslenerek, "Birazdan burada olacak" dedi. Başımla peki işareti yaptım. Ne kadar da sessiz bir yerdi! Çıt çıkmıyordu. Öğle uykusu zamanıymış gibi geldi bana. İnsanlar, hayvanlar, böcekler derin uykuda olmalı diye düşündüm, öylesine sessiz bir öğlendi.

Ama çok geçmeden, lastik topukların yumuşak sesini duydum ve orta yaşlı, saçları fırça gibi bir kadın göründü. Lobiyi geçerek yanıma oturdu, bacak bacak üstüne attı ve elimi eline aldı. Elimi sadece sıkmak yerine çevirdi, elimin altına ve üstüne baktı.

Ağzından çıkan ilk sözler, "Bir müzik enstrümanı çalmamışsınız, en azından birkaç yıldır, değil mi?" oldu.

"Doğru, haklısınız" diye karşılık verdim, şaşırmıştım.

"Ellerinizden anladım" dedi gülümseyerek.

Bu kadında gizemli bir şeyler vardı. Yüzü kırış kırıştı. İlk bakışta göze çarpan özelliği buydu, ama bu kırışıklıklar onu

yaşlı göstermiyordu. Tam tersine, geçkin yaşına rağmen bir gençlik taşıdığının altını çiziyordu. Yüzüyle mükemmel bir uyum içindeydi kırışıklıkları, sanki doğduğundan beri oradaydılar. Güldüğü zaman, onlar da gülüyor ve sertleştiğinde onlar da sertleşiyordu. Yüzü ifadesizken de kırışıklıklar, yüzünün her yanına alaycı ve aynı zamanda sıcak bir hava katacak şekilde dağılıyordu. Otuzlu yaşlarının sonlarında gibiydi, sadece hoş bir insan değildi, aynı zamanda bu hoşluğu sizi kendine çekiyordu. Gördüğüm andan itibaren ondan hoşlanmıştım.

Saçları alelade kesilmişti, yer yer fırça gibiydi ve kâkülü de alnına düzensizce düşüyor, ama bu da ona çok yakışıyordu. Beyaz bir tişörtün üzerine mavi bir işçi gömleği giymişti, krem rengi bol bir keten pantolonu, ayağında da tenis ayakkabıları vardı. Uzun ve inceydi, neredeyse hiç göğsü yok gibiydi. Dudakları bir tarafa kayarak ironik bir gülüşle bükülüyor ve gözlerinin kenarlarındaki kazayağını andırır çizgiler seğiriyordu. Nazik, becerikli, ama bir şekilde dünyadan bıkmış bir marangozu andırıyordu kadın.

Çenesi içeri çekili, dudakları gerilmiş vaziyette, birkaç saniye boyunca beni tepeden tırnağa süzdü. Bir an bana, sanki az sonra cebinden mezurasını çıkartacak ve bedenimin her yerinin ölçüsünü alacakmış gibi geldi.

"Bir çalgı çalabiliyor musun?" diye sordu.

"Üzgünüm, ama hayır" dedim.

"Yazık. Eğlenceli olurdu."

"Sanırım öyle olurdu" dedim. Neden müzik aletlerinden konuşup duruyorduk ki?

Göğüs cebinden bir Seven Stars çıkardı, dudaklarının arasına aldı, çakmağıyla yakıp dumanını zevkle üfledi.

"Naoko'yu görmeden önce sizi burası hakkında bilgilendirmek istedim. Bay Vatanabe'ydi, öyle değil mi? Bunun için bu kısa konuşmayı ayarladım. Ami Hostel, biraz alışılmışın dışında bir yerdir, öncesinde biraz bilginiz yoksa kafanız karı-

şabilir. Haklıyım, öyle değil mi, burası hakkında hiçbir fikriniz yok."

"Hayır, neredeyse hiç."

"O halde ilk olarak" diye söze girdi, sonra parkmaklarını şıklatıp durdu. "Düşündüm de, öğle yemeği yediniz mi? İddiaya girerim açsınızdır."

"Haklısınız, açım."

"O halde benimle gelin. Hem yer, hem konuşuruz. Yemek saati geçti, ama hemen gidersek sanırım bize bir şeyler hazırlarlar."

Benden önce kalktı, koridorda hızlı adımlarla yürümeye başladı, merdivenlerden uçar gibi inip zemin kattaki yemekhaneye yöneldi. Burası, yaklaşık iki yüz kişilik bir yerdi, ama sadece yarısı kullanılıyordu, diğer yarısı sezon sonu otellerinde olduğu gibi paravanla kapatılmıştı. Yemek, şehriyeli patates yahnisi, salata, portakal suyu ve ekmekten oluşuyordu. Naoko'nun bana mektupta yazdığı gibi, sebzeler son derece lezzetliydi ve tabağımdaki her şeyi silip süpürdüm.

"Yemeği çok beğenmiş gibi bir haliniz var" dedi, bana eşlik eden hanım.

"Gerçekten nefis. Üstelik sabahtan beri hiçbir şey yememiştim."

"İsterseniz benimkini de alabilirsiniz. Ben aç değilim, hadi alın."

"Eğer siz yemeyecekseniz, isterim."

"Midem küçüktür, azar azar yiyebiliyorum ancak. Kalanını da sigara içerek tamamlıyorum" derken, bir Seven Stars daha yaktı.

"Ha sahi, bana Reiko diyebilirsiniz. Herkes böyle der."

Ben onun patates yahnisini mideye indirirken, Reiko benim yemek yiyişimi izlemekten büyük zevk alır gibi görünü-

yor, bir yandan da ekmeğini tırtıklıyordu.

"Naoko'nun doktoru siz misiniz?" diye sordum.

"Ben?! Naoko'nun doktoru mu?!" dedi yüzünü buruşturarak. "Doktor olduğumu da nereden çıkardınız?"

"Ama bana Profesör İşida'yı görmem gerektiği söylenmişti de."

"Ha, şimdi anladım. Ben burada sadece müzik hocalığı yapıyorum. Hastalar için bir nevi terapi gibi oluyor, beni sırf eğlence olsun diye 'Doktor İşida' diyerek çağırıyorlar. Aslında ben de hastalardan biriyim. Yedi yıldır buradayım. Hem müzik öğretmenliği yapıyorum, hem de idari ofiste işlere yardım ediyorum, bu yüzden hasta mıyım çalışan mıyım, söylemek zor. Naoko size benden söz etmedi mi?"

Başımı iki yana salladım.

"Bu garip" dedi Reiko. "Ben Naoko'nun oda arkadaşıyım. Onunla birlikte yaşamaktan hoşlanıyorum. Her şeyden konuşuruz onunla. Buna siz de dahilsiniz."

"Neler söylüyor benim için?" diye sordum.

"İlkönce size burada işlerin nasıl yürüdüğünü anlatmam gerekiyor" diyerek, sorumu duymazlıktan geldi. "İyi anlamanız gereken ilk şey, burasının genelde bilinen anlamıyla bir 'hastane' olmadığı. Özetle biz burada, tedavi görmek için değil, dinlenmek için bulunuyoruz. Gerçi birkaç doktor var ve her gün bir saat kadar incelemeden geçiyoruz, ama bu sadece bedensel durumumuzu öğrenmek için yapılıyor, ateş ölçmek gibi şeyler. Diğer hastanelerde olduğu gibi tedaviler uygulanmıyor. Bina çevresinde parmaklık filan yok ve kapı da her zaman açık. Giriş ve çıkışlar tamamen kişisel seçimlere bağlı. Buraya zaten ancak bu tür iyileşmeye uygun olanlar gelebiliyor. Bazı durumlarda kişilerin özel terapilere ihtiyacı olabiliyor ve bunun için hastanelere gidiyorlar. Buraya kadarını anladınız mı?"

"Sanırım. Ama bu tedavi tam olarak ne içeriyor? Somut bir örnek verebilir misiniz?"

Reiko sigarasının dumanını üfledi ve portakal suyunu bitirdi. "Tedavi, burada yaşamak" dedi. "Düzenli bir yaşam, egzersiz, dış dünyadan izole olmak, sessizlik, temiz hava. Toprağımız var ve hemen hemen tüm ürünlerimizi kendimiz yetiştiriyoruz; ne televizyon var, ne radyo. Hep duyduğunuz komün yaşam alanlarından biri gibi burası. Tabii, komünden farklı olan tek şey şu ki, buraya gelmek için bir tomar para gerekiyor."

"Bir tomar mı?"

"Manyakça pahalı değil, ama ucuz da değil. Şu tesise bir bakın. Yer geniş, hasta sayısı kısıtlı ve personel kalabalık; bana gelince, ben uzun süredir buradayım. Neredeyse personelden sayılıyorum artık, bunun için ödeme kolaylığı sağlıyorlar, ama gene de... Şimdi, bir kahve içer miydiniz?"

Olumlu yanıt verdim. Sigarasını söndürdü, kalktı, tezgâhın üzerindeki çaydanlıktan iki fincan kahve doldurdu, oturduğumuz yere geri döndü. Kendisininkine şeker koydu, kaşıkla karıştırdı, kaşlarını çattı ve kahveden bir yudum aldı.

"Biliyorsunuz" dedi, "bu sanatoryum kâr amaçlı bir yer değil, öyle olsa çok daha pahalı olurdu. Arazi bağışlanmış. Bunun için bir şirket kurulmuş. Yirmi yıl kadar önce arazinin tümü, bağışı yapan kişinin yazlığıymış. Eski evi gördünüz, değil mi?"

Gördüğümü söyledim.

"Eskiden bir tek bu yapı varmış. Burada grup terapileri yapılırmış. Her şey böyle başlamış. Bağışçının oğlunun ruhsal hastalıklara yatkınlığı varmış ve bir uzman ona grup terapisi önermiş. Bu hekimin bir tezi varmış; ona göre bazı ruhsal hastalıkların tedavisinde, bir grup insanın doğa içinde yaşaması, yardımlaşma içinde fiziksel işler yapması ve böyle bir ortamda doktor kontrolü altında olması yeterliymiş. Bunu denemiş ve gittikçe büyüyen bir yapı oluşmuş, sonunda da vakfa dönüşmüş. Ekim dikim için araziler genişletildi ve beş yıl önce de ana bina yapıldı."

"Demek ki tedavi sonuç vermiş."

"Her durumda değil. Pek çok insan daha iyi olmuyor. Diğer yandan, başka yerde tedavi edilemeyen birçok hasta da burada iyileşebiliyor. Buranın en güzel tarafı, herkesin birbirine yardım ediyor oluşu. Her birimiz kusurlu olduğumuzu bildiğimiz için, birbirimize yardım etmeye çalışırız. Ama ne yazık ki, her yerde böyle olmuyor. Başka yerlerde, hekim hekim olarak ve hasta da hasta olarak kalıyor. Hastalar hekimlerinden yardım bekliyor ve hekimler de hastalarına yardım ediyor. Ama burada herkes birbirine yardım eder. Birbirimiz için birer aynayız biz ve hekimler de bunun bir parçası. Bizi kenardan izliyor ve bir şeye ihtiyacımız olduğunu görünce, hemen yardımımıza koşuyorlar, ama bazı durumlarda da biz onlara yardım ediyoruz. Çünkü bazı konularda biz onlardan üstün olabiliyoruz. Örneğin ben içlerinden birine piyano öğretiyorum, başka bir hasta da bir hastabakıcıya Fransızca öğretiyor ve bu iş böyle yürüyor. Bizim gibi hastalar çoğunlukla özel yeteneklere sahiptir. Bunun için burada hepimiz eşitiz; hastalar, ekip ve siz. Siz bile, burada olduğunuz sürece, içimizden birisiniz, ben size yardıma geliyorum, siz de bana." Reiko yüzündeki tüm kırışıklıkları hafifçe yayarak gülümsedi. "Siz Naoko'ya yardım edersiniz, o da size."

"Peki ne yapmalıyım. Bana bir örnek verin."

"Her şeyden önce, başkasına yardım etmeye ve yardım almaya istekli olmalısınız. Tamamen dürüst olmalısınız. Yalan söylememeli, olayları olduğundan başka göstermemeli, sizi utandıracak şeyleri örtbas etmemelisiniz. Hepsi bu."

"Elimden geleni yaparım" dedim. "Ama söyler misiniz Reiko, siz neden yedi yıldır buradasınız? Sizi dinleyince, kafanızda yolunda gitmeyen bir şeyler olduğuna inanmak zor."

"Gündüzleri evet" dedi, "ama gece olduğunda salyalarım akmaya başlıyor, kendimi yerlere atıyorum."

"Gerçekten mi?"

"Komik olmayın, şaka yapıyorum" dedi, canı sıkılmış gibi başını sallayarak. "En azından şimdilik tamamen iyileşmiş durumdayım ben. Ama başkalarının iyileşmesine yardımcı olmak için burada kalmak istiyorum; insanlara müzik öğretiyorum, sebze yetiştirmeyi öğretiyorum. Burayı seviyorum. Burada az çok hepimiz arkadaşız. Dışarıda bundan fazla ne var ki? Otuz sekiz yaşındayım, yakında kırk olacağım. Naoko gibi değilim. Buradan çıkacak olursam bekleyenim yok, beni yanına alacak ailem yok. Doğru dürüst bir işim, neredeyse hiç arkadaşım, dostum yok. Aradan yedi yıl geçmiş, dünyada olup bitenler konusunda hiçbir şey bilmiyorum. Gerçi ara sıra kütüphanede gazete okuduğum oluyor, ama yedi yıldır dışarıya adımımı atmadım. Çıkarsam, ne yapacağımı bilemem."

"Ama belki de önünüzde yeni bir dünya açılır. Denemeye değer, sizce de öyle değil mi?"

"Haklı olabilirsiniz" diye karşılık verdi bana, çakmağını elinde evirip çevirerek. "Ama benim de kendime özgü dertlerim var? Eğer dilerseniz, bir gün size uzun uzun anlatırım."

Başımı, "evet" dercesine salladım ve sordum:

"Peki Naoko daha iyi mi?"

"Evet, öyle olduğunu düşünüyoruz. Başlangıçta, kafası oldukça karışıktı ve düzeleceğine dair şüphelerimiz vardı, ama şimdi sakinleşti ve kendini sözel olarak ifade edecek kadar gelişme kaydetti. Kesinlikle doğru bir yolda ilerliyor. Ama tedaviye çok daha erken başlanması gerekirmiş. Erkek arkadaşı Kizuki kendini öldürdüğünde belirtileri varmış zaten. Ailesinin ya da kendisinin farkına varmış olmaları gerekirdi. Ve tabii, ailede de yolunda gitmeyen şeyler varmış..."

"Ailede mi?" dedim, şaşırmıştım.

"Yoksa bilmiyor muydunuz?" derken, benden de çok şaşırmış görünüyordu.

Başımla "hayır" işareti yaptım.

"O halde bunu doğrudan Naoko'nun kendisiyle konuşursu-

nuz, daha iyi olur. Zaten o da size her şeyi açık açık söylemeye hazır." Reiko kahvesini gene karıştırdıktan sonra bir yudum aldı.

"Bir de, bilmenizde yarar var. Kurallara göre Naoko'yla yalnız kalmanız yasak. Ziyaretçiler hastalarla yalnız kalamaz. Her zaman bir gözlemci olmak zorunda, yani bu durumda ben size eşlik edeceğim. Üzgünüm, ama bana katlanmak zorundasınız. Tamam mı?"

"Tamam" dedim gülümseyerek.

"Ama gene de istediğiniz her şeyi konuşabilirsiniz. Yanınızda olduğumu unutun. Zaten Naoko ile sizin hakkınızda neredeyse her şeyi biliyorum."

"Her şeyi mi?"

"Evet, hemen hemen. Unutmayın ki grup seansları yapıyoruz. Bu yüzden, birbirimiz hakkında pek çok şeyi öğreniriz. Sonra, Naoko ve ben, birbirimize her şeyi anlatırız. Burada, hemen hiçbir şey gizli kalamaz."

Bir yandan kahvemi içerken, bir yandan Reiko'ya bakıyordum. "Doğruyu söylemek gerekirse, aklım çok karışık. Tokyo'dayken ona yapmış olduğum şeyin iyi mi kötü mü olduğunu hâlâ bilmiyorum. O zamandan beri hep düşünüyorum ve hâlâ bilmiyorum."

"Ben de bilmiyorum ve Naoko da öyle. Sizin ve Naoko'nun oturup kendi adınıza vermeniz gereken bir karar bu. Ne yaşanmış olursa olsun, durumu lehinize çevirebilirsiniz, bunun için ortak bir anlayışa ulaşmanız gerekiyor. Zaten ancak bu noktaya ulaştığınızda, geriye bakıp doğru bir sonuca varabilirsiniz. Ne diyorsunuz?"

Başımla onayladım.

"Bana öyle geliyor ki, biz üçümüz karşılıklı birbirimize yardım edebiliriz. Siz, Naoko ve ben. Açık konuşmak ve yardımlaşmayı istemek yeter. Üç kişi böyle çalıştığında çok etkili olabiliyor. Ne kadar kalabileceksiniz burada?"

"En geç öbür gün akşam Tokyo'ya dönmüş olmak istiyorum. Çünkü bir işim ve perşembe günü de Almanca sınavım var."

"Güzel. O halde bizimle kalabilirsiniz. Hem para vermemiş olursunuz, hem de saate aldırış etmeden rahat rahat çene çalarız."

"Bizimle derken?"

"Naoko ve benimle elbette" dedi Reiko. "Bizim odamız ayrı, oturma odasında koltuk var. Rahat uyursunuz, merak etmeyin."

"Buna izin veriyorlar mı? Bir erkek ziyaretçinin kadınların odasında kalmasına?"

"Gecenin bir yarısında odaya girip ırzımıza geçeceğinizi sanmıyorum."

"Saçmalamayın."

"O halde sorun nerede, anlamadım. Bizde kalırsınız ve uzun uzun her şeyi güzelce konuşuruz. Böylesi çok daha iyi olur. Birbirimizi daha iyi anlayabiliriz. Size gitar da çalarım. Hiç fena çalmam, göreceksiniz."

"Sizi rahatsız etmeyeceğimden emin misiniz?"

Reiko, üçüncü Seven Stars'ını ağzına götürdü ve yüzünü buruşturarak, yaktı.

"Naoko'yla bu konuyu konuştuk zaten. İkimiz beraber, bizimle kalmanız için size kişisel bir davet sunuyoruz. Nazikçe kabul etmeniz gerekmez mi?"

"Tabii, memnuniyetle ederim" dedim.

Reiko bir an yüzüme dikkatle baktı, gözlerinin kenarlarındaki kırışıklıklar iyice derinleşmişti. "İlginç bir konuşma biçiminiz var" dedi. "Yoksa, *Gönülçelen*'deki çocuğu taklit ediyor olmayasınız?"

"Daha neler" dedim gülümseyerek.

Ağzında sigarasıyla Reiko da gülümsedi. "Siz iyi bir insansınız gene de. Bunu size bakarak hemen söyleyebilirim. Yedi yıldır her türden insan gördüm buraya gelip gidenler ara-

sında: Kalbini açabilen insanlar var, bir de açamayanlar. Siz açabilenlerdensiniz. Ya da daha doğru deyişle, istediğinizde bunu yapabiliyorsunuz."

"Peki insanlar kalbini açınca ne oluyor?"

Reiko ellerini masanın üzerinde kenetledi, sigarası dudaklarından sarkıyordu. Halinden memnundu. "İyileşiyorlar" dedi. Sigarasının külü masaya düştü, ama o farkına varmamış görünüyordu.

Reiko ile ana binadan çıktık, bir tepeyi aştık ve bir yüzme havuzu, bir tenis kortu ve bir basketbol sahası boyunca yürüdük. İki adam korttaydı, biri zayıf ve orta yaşlı diğeri şişman ve genç. Raketlerini iyi kullanıyorlardı, ama bana göre oynadıkları oyun tenis değildi. Sanki oynamıyor da topun zıplamasını özel ilgi alanı edinmiş ve bu alanda araştırma yapıyor gibiydiler. Garip bir konsantrasyonla, topu bir o tarafa, bir bu tarafa gönderip duruyorlardı. İkisi de kan ter içindeydi. Bize daha yakında olan genç adam Reiko'yu görünce yanımıza geldi. Gülümseyerek biraz konuştular. Kortun yanında, donuk yüzlü bir adam kocaman bir biçme makinesiyle çimenleri biçiyordu. Biraz daha ilerleyince, birbirinden epey uzakta, on beş-yirmi kulübenin serpiştirildiği bir koruya geldik. Çoğunun önünde, bekçinin kullandığı sarı bisikletin aynısı duruyordu. Reiko bana, personelin ve ailelerinin bu evlerde oturduğunu söyledi.

"Şehre inmeye gerek yok, ihtiyaç duyduğumuz her şey burada var" diye anlatıyordu yürürken. "Az önce de söylediğim gibi, yiyecek söz konusu olduğunda kendimize yetecek durumdayız. Yumurta için kendi kümesimiz var. Kitaplarımız, plaklarımız, spor aletlerimiz ve sahalarımız, hatta bir tür küçük süpermarketimiz bile var, ayrıca her hafta gelen berber ve güzellik uzmanlarımız da. Sonra, hafta sonları, film gösterimi oluyor. Özel bir şeye ihtiyaç duyduğumuzda, şehre giden personele sipariş verebiliyoruz. Giysilerimizi mağaza kata-

loglarından sipariş ediyoruz. Burada yaşamak çok kolay."

"Ama şehre inemiyor musunuz?" diye sordum.

"Hayır, işte bunu yapamıyoruz. Dışçiye gitmek ya da bu türden zorunluluklar dışında, kural olarak şehre gidemiyoruz. Buradan ayrılmakta tümüyle özgürüz, ama bir kez ayrılınca, artık geri dönülemiyor. Köprüleri yakıyorsunuz. Birkaç günlüğüne şehre gidip sonra dönmeyi bekleyemezsiniz. Tabii ki bunun bir nedeni var. Yoksa herkes sürekli girer çıkardı!"

Korunun bitiminde, tatlı bir eğime geldik, bu eğim boyunca, düzensiz aralıklarla iki katlı, alışılmışın dışında görünen ahşap evler sıralanmıştı. Neden alışılmamış olduklarını anlatmak zordu, ama onları ilk gördüğümde bu hisse kapıldım. Gerçekdışını hoşa gidecek bir biçimde yansıtan bir tabloya bakar gibiydim daha çok. Walt Disney Munch'un bir tablosunun animasyon versiyonunu üretse, aynen böyle hissettirirdi işte diye düşündüm. Tüm evlerin biçimi de, rengi de birbirinin aynıydı. Hemen hemen küp biçiminde, sağdan sola mükemmel bir simetriye sahip, büyük kapılı ve bol pencereli evlerdi. Bu evlerin arasından, bir sürücü okulunun yapay eğitim yollarına benzeyen bir yol kıvrılıyordu. Her evin önünde özenle bakıldığı belli çiçek tarhları vardı. Ortalıkta kimse yoktu ve pencerelerin perdeleri sımsıkı kapalıydı.

"Burası, C mahallesi. Kadınlar burada yaşıyor. Yani biz! Bunun gibi on ev var, her biri dörde bölünmüş ve her bölümde ikişer kişi yaşıyor. Bu, toplam seksen kişi ediyor, ama şu anda sadece otuz iki kişiyiz."

"Çok sakin, öyle değil mi?"

"Bu saatte kimse yok da ondan" diye karşılık verdi. "Benim böyle özgürce etrafta dolaşabilmek için özel bir iznim var, geri kalan herkes kişisel programlarını uyguluyor. Kimi sporda, kimi bahçeyle uğraşıyor, kimi grup terapisinde, bazıları doğal

otlar toplamak için dışarı çıkmış. Herkes kendi programını kendisi hazırlıyor. Bakalım şimdi Naoko ne yapıyor? Herhalde ya duvar kâğıdı değiştiriyordur ya da boya yapıyordur. Unuttum. Böyle birtakım işler yaklaşık beşe kadar sürüyor."

Kapısının üzerinde C–7 yazılı olan eve girdi, dipteki merdiveni çıkıp sağdaki kilitli olmayan kapıyı açtı. Bana evi gezdirdi. Basit ama hoş bir konuttu; bir salon, bir oda, bir mutfak ve bir banyodan oluşuyordu. Burayı özel kılan hiçbir şey yoktu, ama aynen Reiko'yla birlikte geçirdiğiniz anlarda olduğu gibi, insan burada kendini rahatlamış, vücudu gerginlikten kurtulmuş gibi hissediyordu. salonda bir kanepe, bir masa ve bir sallanan sandalye vardı. Mutfakta da bir masa bulunuyordu. Her iki masanın üstünde büyük kül tablaları vardı. Odada ise, iki karyola, iki çalışma masası ve bir giysi dolabı... Yatakların arasında minik bir sehpa ve onun üzerinde bir başucu lambası ve sayfaları açık, ters konmuş bir kitap duruyordu. Mutfak, basit yemeklere uygun gereçler, elektrikli ocak ve onunla uyumlu bir buzdolabına sahipti.

"Sadece bir duş var, küvet yok, ama fena sayılmaz, değil mi?" dedi Reiko. "Banyo ve çamaşırhane ortak."

"Gayet etkileyici diyeyim. Benim yurt odam sadece bir tavan ve pencereden oluşuyor."

"Ama tabii siz burada kışın nasıl geçtiğini bilmiyorsunuz" dedi, oturmam için sırtıma dokunarak beni kanepeye yönelti, sonra yanıma oturdu. "Burada kışlar uzun ve serttir. Nereye baksanız, kar göz alabildiğine uzanır. Rutubetli olur ve soğuk insanın kemiklerine işler. Kışı kar küreyerek geçiririz. Kış mevsiminde çoğunlukla sıcak evimizde oturur, müzik dinler, çene çalar, örgü öreriz. Eğer bu kadarcık olsun bir alanımız olmasaydı, boğulurduk. Kışın buraya gelirseniz, görürsünüz." Reiko derin derin iç geçirdi, uzun kış mevsimi aklına gelmiş gibiydi, sonra ellerini dizlerinde kavuşturdu.

"Bu sizin yatağınız olacak" dedi üstünde oturduğumuz ka-

nepeye pat pat vurarak. "Biz odada uyuruz, siz de burada. Sizin için uygun, öyle değil mi?"

"Benim için yeterli olacağından eminim."

"Öyleyse anlaştık. Saat beşe doğru döneriz sanıyorum. O zamana kadar Naoko ile benim yapılacak işlerimiz var. Burada yalnız kalmanız bir sorun yaratır mı?"

"Elbette hayır. Ben de Almanca çalışırım."

Reiko gidince, kanepeye uzanıp gözlerimi kapadım. Tam kendimi sessizliğe teslim ediyordum ki, aklıma durduk yere Kizuki ile motosikletle yaptığımız gezi geldi. Yanılmıyorsam gene sonbahardı. Ama kaç yıl önceki sonbahar? Evet, dört. Deri montunun ve pat pat ses çıkaran 125 cc'lik Yamahasının kokusunu anımsadım. Çok uzağa, deniz kıyısına kadar gitmiştik ve aynı akşam yorgunluktan bitkin bir halde dönmüştük. Özel hiçbir şey olmamıştı, gene de geziyi çok iyi anımsıyorum. Güz rüzgârı kulaklarımda uğulduyordu ve tüm gücümle Kizuki'nin montuna yapışmıştım, sanki uzay boşluğuna uçacakmış gibi hissediyordum kendimi.

Kanepenin üstünde, anılar art arda zihnimde canlandı. Garip bir şekilde, orada öylece uzanırken, hemen hemen tümüyle unuttuğum eski anılar yeniden aklıma geliyordu. Bazıları hoş anılardı, bazılarıysa kederli izler taşıyordu.

Böyle ne kadar zaman geçirdim acaba? Zihnimden, tıpkı bir kaya yarığından fışkıran pınar gibi anılar fışkırıyordu ve bu anılar çağlayanına öyle bir gömülmüştüm ki, Naoko'nun sessizce kapıyı açıp odaya girdiğini fark etmedim. Gözlerimi açtığımda oradaydı. Başımı kaldırdım ve bir süre gözlerinin içine baktım. Kanepenin kol dayayacak yerine oturmuş, bana bakıyordu. Önce, hayal âlemimden, anılarımın arasından fırlamış bir görüntü sandım onu. Ama bu, gerçek Naoko'ydu.

"Uyuyor muydun?" diye fısıldadı.

"Hayır, sadece düşünüyordum" diye karşılık verdim. Sonra hemen doğruldum. "İyi misin?"

"İyiyim" dedi, uzak ve solgun bir manzaradan gülümsermiş gibi. "Ama çok zamanım yok. Şu an burada olmamam gerekiyordu. Birkaç dakikalığına geldim ve hemen dönmek zorundayım. Saçlarım çok mu kötü görünüyor?"

"Hayır, hiç de değil. Şirin olmuş."

Saçları sade bir öğrenci modelinde kesilmişti. Aynen okul günlerindeki saçları gibi yandan ayrılmış ve bir tokayla tutturulmuştu. Sanki ezelden beri saçları böyleymiş gibiydi ve ona gerçekten yakışıyordu. Ortaçağın o, ahşap üzerine kazınmış gravürlerindeki güzel genç kızlara benziyordu.

"Çok fena oldu, Reiko'dan kesmesini istedim. Gerçekten şirin görünüyor mu?"

"Gerçekten öyle."

"Ama annem nefret ediyor." Tokasını çıkartıp saçlarını açtı, parmaklarıyla düzeltti ve tokayı tekrar taktı. Tokası kelebek şeklindeydi.

"Üçümüz bir araya gelmeden önce mutlaka seni yalnız görmek istedim. Söyleyecek özel bir şeyim olduğu için değil. Sadece yüzünü görmek ve seni burada görmeye alışmak istedim. Yoksa sana yeniden alışmak zorlaşırdı. İnsanlarla doğru düzgün konuşmayı beceremiyorum."

"Alıştın mı bari?"

"Biraz" dedi, eliyle tokasına dokunarak. "Ama zamanım doldu. Gitmeliyim."

Başımla onayladım.

"Toru" diye yeniden söze başladı, "beni görmeye geldiğin için gerçekten teşekkür ederim. Çok mutlu oldum, biliyor musun. Ama burada olmak sana herhangi bir şekilde ağır gelirse, hiç çekinmeden söyle. Burası özel bir yer, sistemi de öyle ve kimileri buraya ayak uydurmakta zorlanıyor. Eğer böyle hissedersen, darılmam. Burada hepimiz samimiyizdir. Birbirimizle, mutlak dürüstlük içinde her şeyi konuşuruz."

"Söylerim" dedim. "Dürüst olacağım."

Naoko kanepeye oturdu ve bana yaslandı. Kolumu ona doladığımda, başını getirip omzuma koydu ve burnunu boynuma yapıştırdı. Ve böyle, ateşime bakar gibi, bir süre kaldı. Ona sarılınca yüreğimin ısındığını hissettim. Az sonra, hiçbir şey söylemeden kalktı ve geldiği gibi sessizce çıktı.

O gittikten sonra, kanepede uyuyakaldım. Uyumaya niyetim yoktu, ama Naoko'nun orada olmasının verdiği hisle, uzun zamandır uyumadığım kadar derin bir uykuya daldım. Kullandığı tabak çanak mutfaktaydı, diş fırçası banyoda ve karyolası da odada. Öyle derin uyudum ki, bedenimde birikmiş olanca yorgunluğu, hücrelerimden damla damla çıkartıp attım. Ve yarı karanlıkta dans eden bir kelebek gördüm rüyamda.

Gözlerimi açtığımda, kolumdaki saat dört otuz beşi gösteriyordu. Işık azalmış, rüzgâr susmuş ve bulutların şekilleri değişmişti. Uykumda terlemişim, çantamdan bir havlu çıkartıp yüzümü kuruladım, yeni bir gömlek giydim. Mutfağa gittim, biraz su içtim ve musluğun üstündeki pencereden dışarı baktım. Karşıki evin pencerelerine bakıyordum; camlar biçim biçim kesilip ipe asılmış kâğıtlarla süslenmişti. Kuş, bulut, inek ve kedi siluetleri, özenle kesilip birleştirilmişti. Önceki gibi, etrafta hiçbir ses yoktu. Özenle bakılan harabelerin arasında tek başıma yaşıyormuşum gibi hissettim.

Kadınlar C mahallesine dönmeye başladıklarında, saat beşi biraz geçiyordu. Mutfak penceresinden dışarı bakınca, aşağıdan geçen üç kadın gördüm. Başlarında şapka olduğu için yaşları pek anlaşılmıyordu, ama seslerinden, çok da genç olmadıklarını anladım. Onlar evin köşesinde gözden kaybolur kaybolmaz, dört kadından oluşan başka bir grup daha gözüktü ve onlar da öyle, köşeden dönüp kayboldular. Akşam yavaş yavaş her şeyin üzerine çöküyordu. Salonun penceresinden, tepelerin sınırlarını ve ağaçları görüyordum. Tepe çizgisinin hemen üstü, soluk yeşil bir ışıkla harelenmişti.

Naoko ile Reiko beş buçukta, birlikte döndüler. Naoko ile

uzun zamandır ilk kez karşılaşıyormuşuz gibi selamlaştık. Naoko gerçekten utanmış görünüyordu. Reiko, okumakta olduğum kitabı fark ederek, ne olduğunu sordu. Ben de Thomas Mann'ın *Büyülü Dağ*'ı olduğunu söyledim.

Reiko üçümüz için kahve yaptı. Naoko'ya Faşo'nun ansızın kayıplara karıştığını ve onu son gördüğümde bana bir ateşböceği verdiğini söyledim.

"Gittiğine üzüldüm. Onunla ilgili daha çok hikâye dinlemek isterdim" dedi Naoko. Reiko Faşo'nun kim olduğunu sorunca, eski öykülerini anlattım ve Reiko da çok güldü anlatılanlara. Faşo'nun hikâyelerini anlatınca, dünya huzur ve kahkaha dolu bir yer oluyordu.

Saat altıda, üçümüz ana binanın yemekhanesine akşam yemeğine gittik. Naoko ile ben, kızarmış balık, salata, hafif ateşte pişmiş sebze, pirinç yedik ve miso çorbası içtik: Reiko ise sadece makarna, salata ve kahve ile yetindi, sonrasında da bir sigara daha yaktı.

"İnsan yaşlandıkça daha az yemeğe ihtiyaç duyuyor" diye açıklama yaptı.

Yemekhanede, bizden başka yirmi kişi daha vardı. Biz yerken de bazıları girdi, bazıları çıktı. Yemek salonu, her yaştan insanın bulunması dışında, yurdun yemekhanesine oldukça benziyordu. Tek fark, burada herkesin az çok aynı ses düzeyinde konuşmasıydı. Kimse sesini yükseltmiyor, kimse fısıltı halinde konuşmuyordu. Kimse kahkaha atmıyor, şaşkınlık içinde bağırmıyor, el kol sallayarak birine seslenmiyordu. Herkes sakince konuşuyordu, tekdüze bir sesle. Masalarda üçlü beşli yemek yeniyordu, her masada konuşan tek bir kişi vardı, ötekiler ilgiyle başlarını sallayıp onaylayarak onu dinliyor ve o bitirince bir başkası alıyordu sözü. Konuşmalarının konusunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama aklıma, öğleden sonra görmüş olduğum o garip tenis maçı geldi. Naoko da onlarla birlikteyken böyle mi konuşuyor acaba diye

merak ettim ve garip bir şekilde birden, kıskançlıkla karışık bir yalnızlık duydum içimde.

Arkamdaki masada, doktora benzettiğim, beyaz gömlekli ve saçı seyrelmiş bir adam, gözlüklü ve sinirli görünen bir delikanlı ve sincap suratlı orta yaşlı bir kadın oturuyordu. Doktora benzeyen, diğerlerine yerçekimsiz ortamın mide suyuna etkilerini anlatıyordu. İkisi de, "Aman Allahım!", "Gerçekten mi!" şeklinde tepkiler vererek onu dinliyorlardı, ama adamın konuşmasını dinledikçe, beyaz gömleğine rağmen doktor olduğundan kuşku duymaya başladım. Yemek salonunda kimse bana özel bir ilgi göstermedi. Kimse beni süzmedi, hatta varlığımın farkına bile varmadılar. Onlar için, benim varlığım tümüyle doğal bir durumdu.

Sadece bir kez, beyaz gömlekli adam, bana bakmak için döndü ve "Ne kadar kalacaksınız?" diye sordu.

"İki gece. Çarşamba gidiyorum" dedim.

"Bu mevsimde buraya gelmek çok hoş, değil mi? Ama kışın gene gelin. Her yer bembeyaz olduğunda çok hoş oluyor."

"Naoko belki de kar bastırmadan buradan ayrılmış olur" dedi Reiko adama.

"Evet ama gene de kışları çok güzel oluyor" diye ısrarla yineledi adam. Bir kez daha adamın doktor olup olmadığı konusunda şüpheye kapıldım.

"Sizler bir aradayken genellikle nelerden konuşursunuz?" diye Reiko'ya sordum. Pek beni takip etmiyor gibi görünüyordu.

"Nelerden mi? Sıradan şeylerden işte. O gün yaptıklarımızdan, okuduğumuz kitaplardan, ertesi günkü havadan... Umarım birilerinin ayağa fırlayıp, 'Eğer beyaz ayı bütün yıldızları yerse, yarın yağmur yağar!' diye bağırdığını hayal etmiyorsundur."

"Yok, elbette hayır, söylemek istediğim o değil. Ama herkes o kadar sakin konuşuyor ki, bu sessiz sohbetlerin konusunu merak ettim sadece."

"Burası öyle sakin bir yer ki, herkes ister istemez alçak sesle konuşur" dedi Naoko. Naoko, balığının kılçıklarını tabağının kenarına güzelce dizmiş, mendiliyle ağzını siliyordu. "Üstelik insanın sesini yükseltmesi de gerekmiyor burada; çünkü karşısındakini inandırmaya da, onun dikkatini çekmeye de ihtiyacı yok.

"Sanırım öyle" dedim ama bu sessizlik içinde yemek yerken, şaşırtıcı biçimde insan gürültüsünün eksikliğini duyuyordum. İnsanların güldüğünü, yok yere bağırdığını ya da el kol hareketleriyle derdini anlattığını duymak, görmek istiyordu canım. Son birkaç aydır o gürültü karmaşalarından çok bezmiştim, ama şimdi, balığımı bu garip sessizlikte yerken kendimi rahat hissedemiyordum. Bu yemek salonunun havası mekanik aletlerin sergilendiği bir fuarı andırıyordu. Sanki özel bir konuya merak duyan insanlar, bu özel mekânda bir araya gelmiş, sadece kendilerinin anlayabileceği bir konuda bilgi alışverişinde bulunuyorlardı.

Yemekten sonra eve dönerken Naoko ile Reiko, C mahallesinin ortak banyosuna yıkanmaya gideceklerini söylediler. Eğer bir duşla yetinmek istersem, benim de evdeki duşu kullanabileceğimi eklediler. Ben de öyle yapacağımı söyledim, onlar gidince soyundum, bir duş yaptım, saçlarımı yıkadım. Sonra kitaplıkta bir Bill Evans plağı buldum, saçlarımı kuruturken plağı dinledim. Bir anda fark ettim ki bu, doğum gününde Naoko'nun odasında onlarca kez dinlediğimiz plağın ta kendisiydi. Ağladığı ve onu kollarıma aldığım gece. Üstünden ancak altı ay geçmişti, ama sanki çok daha uzak bir geçmişte yaşanmış gibiydi her şey. Belki de o günden beri hiç durmadan o geceyi düşündüğümden, zaman kavramını tamamen yitirdiğim bir noktaya gelmiştim.

Ay ışığı içeriyi öyle aydınlatıyordu ki, ışığı kapattım, koltuğa uzandım ve Bill Evans'ın piyanosunu dinledim. Pencereden giren ay ışığı, her şeye uzun gölgeler veriyor ve duvarları, sey-

reltilmiş bir çini mürekkebiyle hafifçe boyuyordu. Çantamdan konyak dolu yassı metal mataramı çıkartıp bir yudum içtim. İçkinin boğazımdan mideme değin ağır ağır, yakarak indiğini hissettim ve bu sıcaklık tüm bedenime yayıldı. Son bir yudum aldıktan sonra mataramı kapatıp, gene çantama koydum. Şimdi ay ışığı müziğin ritmine uyarak dans ediyor gibiydi.

Naoko ile Reiko yirmi dakika kadar sonra banyodan döndüler.

"Işık sönük, içerisi kapkaranlık olunca çantanızı toplayıp Tokyo'ya döndünüz sandık" dedi Reiko.

"Yok canım!" dedim. "Epeydir böylesine parlak bir ay ışığı görmemiştim. Bu ışığa karanlıktan bakmak istedim."

"Böyle çok güzel ama" diye söze girdi Naoko. "Baksana Reiko, son elektrik kesintisinde kullandığımız mumlar duruyor mu?"

"Mutfaktaki çekmecede olabilirler."

Naoko mutfaktan bir tane büyük, beyaz mum getirdi. Mumu yaktım, yapışması için eriyen kısmını tabağa biraz akıttım ve diktim. Reiko sigarasını alevden yaktı. Üçümüz mumun etrafında bu sessizlikte otururken, sanki dünyanın bir ucunda terk edilmiş insanlar gibiydik. Ay ışığından doğan gölgeler ile mum ışığında titreyen gölgeler, beyaz duvarlarda birleşiyor, birbirlerinde eriyorlardı. Kanepede Naoko'yla yan yana oturuyorduk, Reiko da karşımızdaki sallanır koltuğa kurulmuştu.

"Biraz şaraba ne dersiniz?" dedi Reiko.

"Burada içki içilmesine izin var mı?" diye, şaşırarak sordum ben de.

"Şey, aslında yok" dedi kulakmemesiyle oynayarak, utanmış bir tavırla. "Ama genelde, görmezden geliniyor. Biraya ve şaraba göz yumuluyor, aşırıya kaçmamak koşuluyla. Personelden beni tanıyan birinden istiyorum, arada bir alıyor bana."

"Ara sıra partilerimiz oluyor da" dedi Naoko, muzip bir çocuk gibi. "Ama sadece ikimiz."

"Bu iyiymiş" dedim.

Reiko gidip buzdolabından bir şişe beyaz şarap aldı, bir tirbuşonla açtı ve üç de bardak getirdi. Neredeyse ev yapımı bir şarap gibi, berrak ve lezzetliydi. Plak biter bitmez Reiko, yatağın altından gitarını çıkardı, özenle akordunu yaptıktan sonra, ağır ağır, Bach'tan bir füg çalmaya başladı. Parmakları yer yer duraksıyordu, ama bu gerçek bir Bach'tı, sıcak, samimi, yorumundan neşe taşan, gerçek hislerle dolu.

"Gitara buraya geldiğim zaman başladım, çünkü tabii ki odalarda piyano yoktu. Kendi kendime öğrendim; parmaklarım gitar çalmaya elverişli değil, bu yüzden hiçbir zaman çok iyi çalamayacağım, gene de bu çalgıyı çok seviyorum. Küçük, basit, kolay; sıcacık küçük bir oda gibi."

Bach'ın bir süitinden kısa bir parça daha çaldı. Gözlerim mum ışığında, şarap yudumluyor, Reiko'nun Bach'ını dinliyordum; içimdeki gerilimin kaybolduğunu hissettim. Bach bitince Naoko, R o'dan, bir Beatles parçası istedi.

"Dinleyici isteme saati geldi" dedi Reiko, bana göz kırparak. "Sanki onun müzik kölesiymişim gibi, bana her gün Beatles çaldırıyor."

Şikâyet etmesine karşın Reiko, "Michelle" şarkısını çok güzel çaldı.

"Güzel bir parça, değil mi? Bu şarkıyı çok seviyorum." Sonra bir yudum şarap içti ve sigara yaktı. "Usul usul yağmurun yağdığı geniş bir ovadaymışım gibi hissettiriyor bana."

Sonra bize "Nowhere Man"i, ardından "Julia"yı yorumladı. Çalarken ara sıra başını sallıyor, gözlerini kapatıyordu. Her şarkıdan sonra şarap ve sigarasına dönüyordu.

"'Norwegian Wood'u çal" dedi Naoko.

Reiko gidip mutfaktan porselen bir kedi biblosu getirdi. Bu bir kumbaraydı ve Naoko da para çantasından yüz yen alıp kumbaraya attı.

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordum.

"Bu bir kural. Ondan 'Norwegian Wood'u her isteyişimde, yüz yen vermek zorundayım" dedi Naoko. "Bu en sevdiğim parça. Sadece çok dinlemek istediğimde Reiko'dan istiyorum şarkıyı."

"Sigara param da böylece çıkmış oluyor!" dedi Reiko.

Reiko parmaklarını iyice bir esnetti ve "Norwegian Wood"u çaldı. Gene gerçek hislerle çalıyordu, ama aşırı duygusal olmasına asla izin vermiyordu. Ben de cebimden bir yüz yen çıkartıp kumbaraya attım.

"Teşekkürler" dedi Reiko, içten bir gülüşle.

"Bazen bu şarkı beni çok hüzünlendiriyor. Neden bilmem, kendimi sık ağaçlı bir ormanın ortasında amaçsızca dolaşırken hayal ediyorum. Yalnızım, soğuk ve karanlık; kimse beni kurtarmaya gelmiyor. İşte bunun için, Reiko ben istemedikçe bu şarkıyı çalmaz hiç."

"Kulağa *Kazablanka* filmi gibi geliyor" dedi Reiko, gülerek.

Sonra birkaç bossa nova çaldı. Bu sırada ben, Naoko'yu seyrediyordum. Mektubunda da bana yazdığı gibi, eskisinden daha sağlıklıydı; güneşten yanmış, egzersiz ve açık hava sayesinde vücudu sıkılaşmıştı. Sadece bir göl kadar derin gözleri ve utançtan titreyen dudakları değişmemişti, ama güzelliği, olgunluk çağına erişmiş bir kadının güzelliğine doğru evrilmişti. Eskiden güzelliğinin arkasında parıldayan, sizi buz gibi donduran, bir bıçak gibi kesen keskinliğin yerini şimdi, kendine has rahatlatıcılığı olan, dingin bir sessizlik almıştı. Bu yeni ve asil güzelliği beni etkilemişti, bir kadının sadece altı ayda bu denli değişebilmesine şaşırmıştım. Naoko'nun yeni güzelliği bana, eskisi kadar ve belki daha fazla çekici gelse de, bu sürede yitirdiklerine üzülmekten de kendimi alıkoyamıyordum. Kendi kanatlarıyla uçmanın arifesindeki yeniyetmelere özgü, başına buyruk o parıltı, artık asla olmayacaktı.

Naoko bana günlerimin nasıl geçtiğini sordu. Ona üniversitedeki grevi ve bir de Nagasava'yı anlattım. İlk kez ondan söz ediyordum, onun garip insancıllığını, kendine özgü felsefesini ve karışık ahlak anlayışını açıklamak hiç de kolay değildi, ama sonuç olarak Naoko, ne demek istediğimi aşağı yukarı anladı. Onunla kız tavlamaya çıktığımı gizledim, sadece kaldığım yurtta görüştüğüm değişik bir çocuk olduğunu dile getirmekle yetindim. Bu arada, gitarını yeniden eline alan Reiko da, ara sıra şarap ve sigara molaları vererek daha önce çaldığı Bach füğünü yeniden çalıyordu.

"Kulağa tuhaf biriymiş gibi geliyor" dedi Naoko.

"Gerçekten de ilginçtir" dedim.

"Ama ondan hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Pek bilmiyorum. Sanırım ondan hoşlandığımı söyleyemem. Nagasava, sevilen ya da sevilmeyen olarak sınıflandırılacaklardan değil çünkü. Hoşlanılacak biri olmaya çalışmıyor. Bu bakımdan, açıksözlü, dürüst, hatta ahlakçı denebilir. Kimseyi kandırmaya çalışmıyor."

"Bu kadar çok kızla yatıp 'ahlakçı' olmak? İşte bu biraz garip" dedi Naoko, gülerek. "Kaç kızla yattı demiştin?"

"Sanırım şu ana kadar seksen olmuştur. Ama ona göre, kızların sayısı arttıkça eylemin kendisi giderek önemini yitiriyor. İşte o da bunu başarmaya çalışıyor."

"Ve buna 'ahlakçı' diyorsun?"

"Onun açısından, evet."

Naoko birkaç saniye düşündü. "Galiba bu çocuğun kafası benimkinden bile daha karışık."

"Evet, bana da öyle geliyor. Ama o, tüm çarpık değerlerini mantıklı bir sistem içine oturtmuş. Gerçekten çok zeki. Buraya getirilse, iki güne kalmaz çeker giderdi. 'Ben bunların hepsini zaten biliyorum' derdi. 'Burada yaptığınız her şeyi anlıyorum.' Böyle biri işte. İnsanların saygı göstereceği türden biri."

"Sanırım ben zekinin tam tersi oluyorum. Burada yapılan

hiçbir şeyi anlamıyorum. Tıpkı kendimi de hâlâ anlayamadığım gibi."

"Bu, akıllı olmadığın için değil ama. Sen normalsin. Benim de kendimle ilgili anlamadığım tonlarca şey var. İkimiz de normaliz; sıradanız."

Naoko kanepede dizlerini kendine doğru çekti ve dizlerine çenesini dayadı. "Seninle ilgili daha fazla şey bilmek istiyorum" dedi.

"Sıradan biriyimdir ben. Sıradan bir aile, sıradan bir surat, sıradan sınav sonuçları, kafamda sıradan düşünceler."

"Sen müthiş bir Scott Fitzgerald hayranısın... O değil midir sıradan olduğunu söyleyen insanlara inanmamak gerektiğini yazan? Hatta o kitabı sen vermiştin bana!" dedi, hınzırca gülerek.

"Doğru" dedim. "Ama yapmacık değilim. Gerçekten, yürekten inanıyorum ki ben sıradan biriyim. Sen bende sıradan olmayan herhangi bir şey bulabilir misin?"

"Tabii ki bulabilirim" dedi bana sabırsızca. "Gerçekten de ayırdında değil misin? Seninle neden yattığımı sanıyorsun? Çok sarhoş olduğum, o an herkesle yatabileceğim için mi?"

"Elbette ki hayır. Böyle düşünmüyorum."

Naoko bir an, ayaklarının ucuna bakarak sustu. Ne diyeceğimi bilemediğimden bir yudum daha şarap içtim.

"*Sen* kaç kızla yattın Toru?" diye sanki ilk defa aklına gelmiş gibi alçak sesle sordu.

"Sekiz ya da dokuz" diye dürüst bir yanıt verdim.

Reiko gitarını gürültülü bir şekilde dizlerine bıraktı. "Henüz yaşınız yirmi bile değil! Nasıl bir yaşam sürüyorsunuz siz yahu?"

Naoko, sessizliğini koruyor ve beni seyrediyordu. Reiko'ya ilk kez yattığım kızı ve onunla nasıl ayrıldığımızı anlattım. Onu bir türlü sevemediğimi de söyledim. Nagasava'nın peşinden sürüklenerek, art arda birkaç kızla nasıl yattığımı da anlattım ona.

"Kendimi temize çıkarmaya çalışmıyorum, ama acı çekiyordum. Seni her hafta görüyordum, konuşuyorduk ve biliyordum ki, kalbinde sadece Kizuki vardı. Bu insanın canını çok yakıyordu. Gerçekten canım acıyordu. İşte sanırım bu yüzden tanımadığım kızlarla yattım."

Naoko birkaç kez başını salladıktan sonra bana bakmak için başını kaldırdı. "Bana neden Kizuki'yle hiç yatmadığımı sormuştun, değil mi? Hâlâ bilmek istiyor musun?"

"Bunun gerçekten bilmem gereken bir şey olduğunu düşünüyorum."

"Ben de öyle düşünüyorum" dedi Naoko. "Ölenle ölünmez; biz, yaşamayı sürdürmek zorundayız."

Başımla onayladım. Reiko gitar çalıyor, aynı zor bölümü doğru çalabilmek için, bıkıp usanmadan yineliyordu.

"Onunla yatmaya hazırdım" dedi Naoko, tokasını çıkartıp saçlarını açtı. Elindeki kelebek tokasıyla oynadı. "Ve kuşkusuz, o da benimle yatmayı istiyordu. Bunu denedik. Pek çok kez denedik. Ama olmadı. Bir türlü yapamıyorduk. Neden olduğunu anlayamamıştım ve hâlâ da nedenini bilmiyorum. Onu seviyordum ve bekâretimi kaybetmek beni endişelendirmiyordu. Onun benden isteyeceği her şeyi mutlulukla yapardım. Ama başaramadık bir türlü."

Naoko saçlarını toplayıp tokasıyla tutturdu.

"Hiç ıslanmıyordum" diye alçak sesle sürdürdü. "Bir türlü ona açılamıyordum. O yüzden, hep canım yanıyordu. O kadar kuruydum ki, canım acıyordu. Aklımıza gelen her şeyi denedik, kremler filan, ama hâlâ canım yanıyordu. Bu yüzden hep parmaklarımı ve dudaklarımı kullandım. Onun için bu şekilde yaptım hep. Anlıyorsun, değil mi?"

Sessizce başımla onayladım. Naoko pencereden eskisinden daha da büyük görünen aya bakıyordu.

"Bunları hiç konuşmamayı yeğlerdim. Kalbime gömmeyi istiyordum. Keşke hâlâ yapabiliyor olsaydım. Ama artık ko-

nuşmak zorundayım. Cevabı bilmiyorum. Yani seninle yattığım zaman çok ıslanmıştım, öyle değil mi?"

"Hı hı."

"Yirminci yaş günümün akşamı, sen daireme girer girmez ıslanmıştım. Senin kollarında olmak istiyordum. Beni soymanı, her yerime dokunmanı ve içime girmeni istiyordum. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Neden böyle? Niçin böyle şeyler oluyor? Oysa, Kizuki'yi gerçekten seviyordum ben."

"Ama beni değil" dedim. "Beni sevmemene karşın, niçin böyle hissettiğini bilmek istiyorsun."

"Bağışla beni" dedi Naoko. "Seni kırmak istemem, ama şunu anlamanı istiyorum: Kizuki ve benim gerçekten çok özel bir ilişkimiz vardı. Üç yaşımızdan beri beraberdik. Biz birlikte büyüdük; hiç ayrılmadan, hep konuşarak, birbirimizi iyi anlayarak. İlk öpüştüğümüzde yedinci sınıftaydık ve harikaydı. İlk âdet gördüğümde onun evine koşmuştum, ağlamak için. Bu kadar yakındık. O öldükten sonra, başka biriyle nasıl ilişki kuracağımı bilemedim. Başka birini sevmenin ne demek olduğunu bilmiyordum."

Masanın üstünde duran bardağını almaya davrandı, ama devirdi ve şarap halıya döküldü. Eğilip bardağı aldım ve masaya koydum. Başka bir tane ister mi diye sordum. Bir an sustu; sonra birden, benimle olduğu geceki gibi sarsıla sarsıla ağlamaya başladı. İki büklüm, ellerini yüzüne kapatmış, adeta soluğu kesilecekmiş gibi şiddetli hıçkırıklarla sarsılıyordu. Reiko gitarını bıraktı, onun yanına oturdu ve sırtını okşadı. Elini omzuna attığında Naoko yüzünü, bir bebek gibi onun göğsüne gömdü.

"Baksanıza Vatanabe, siz çıkıp bir yirmi dakika kadar dolaşsanız? Kusura bakmayın, bu işe yarayacaktır sanırım."

Başımla onaylayıp kalktım, gömleğimin üstüne bir süveter geçirdim. "Çok teşekkürler, devreye girdiğiniz için" dedim Reiko'ya.

"Önemli değil, sözünü etmeye bile gerek yok" dedi, göz kırparak. "Bu sizin hatanız değil. Endişelenmeyin, siz geri dönene kadar iyi olacak."

Ayaklarım beni, ayın gerçekdışı ışığının aydınlattığı, ormana doğru giden yola götürdü. Bu tuhaf aydınlıkta, sesler garip biçimde yankılanıyordu. Ayak seslerim bambaşka bir yerden, sanki denizin dibinde yürüyormuşum gibi geliyordu. Ara sıra arkamda, hafif, kuru bir çatırtı ya da hışırtı duyuluyordu. Korunun üzerine kara bir tabut örtüsü çökmüş gibiydi, sanki gece hayvanları soluklarını tutarak geçmemi bekliyorlarmış gibi hissediyordum.

Koruyu baştan başa geçip çıktığımda küçük bir tepenin yamacına oturdum ve Naoko'nun yaşadığı eve doğru baktım. Odasını kolayca seçebildim. Uzakta, öteki karanlık pencerelerin arasında küçük, titrek bir ışığı aramam yetmişti. Kıpırdamadan, çok uzun süre gözlerimi o ışıklı noktaya diktim kaldım. Bana kıvılcımları tükenmekte olan bir ruhun son çırpınışlarını düşündürüyordu. O ışığa destek olup ellerimle korumak isterdim. Tıpkı Jay Gatsby'nin her gece karşı yakadaki o küçük ışığı seyretmesi gibi, ben de uzun süre o küçük, titrek alevi seyrettim.

Yarım saat sonra evin ön kapısına vardığımda, Reiko'nun gitar çalıştığını duydum. Sessizce merdiveni çıkıp kapıyı vurdum. Naoko odada yoktu ve Reiko yalnızdı, halıya oturmuş gitar çalıyordu. Bana yatak odasının kapısını işaret ederek, Naoko'nun orada olduğunu anlatmaya çalıştı. Sonra gitarını yere bıraktı, kanepeye oturup beni de yanına çağırdı, kalan şarabı da bardaklarımıza bölüştürdü.

"Naoko iyi" dedi dizime dokunarak. Kaygılanmanıza gerek yok, tek yapması gereken biraz dinlenmek. Sakinleşir. Sadece biraz fazla heyecanlandı. Bu arada benimle yürüyüşe çıkmaya ne dersiniz?"

"Tamam" dedim.

Sokak lambalarının aydınlattığı yolda, yavaş yavaş yürüdük. Tenis kortu ile basket sahasına varınca, gidip bir banka oturduk. Reiko, bankın altındaki basket topunu alıp elinde çevirdi. Sonra bana tenis oynayıp oynamadığımı sordu. Oynamayı bildiğimi, ama kötü oynadığımı söyledim.

"Peki ya basketbol?"

"En iyi olduğum spor diyemem."

"En iyi olduğunuz spor hangisi?" diye sordu ve gözlerinin kenarlarını kırıştırarak güldü. "Kızlarla yatmak dışında."

"Onda da iyi değilim" diye yanıt verdim. Sözleri canımı acıtmıştı.

"Sadece şaka yapıyorum. Kızmayın. Ama gerçekten nede iyisiniz?"

"Özel bir şey yok. Sadece yapmaktan hoşlandığım şeyler var."

"Mesela?"

"Açık havada yürüyüş yapmak. Yüzmek. Okumak."

"Yalnız olmayı seviyorsunuz öyleyse?"

"Sanırım. Başkalarıyla oynanan oyunlar beni heyecanlandırmıyor. Kendimi tümüyle veremiyorum böyle şeylere. İlgimi kaybediyorum hemen."

"O halde bizi görmeye kışın gelmelisiniz. Burada kışın, kayaklı yürüyüşler yapıyoruz. Bundan hoşlanırsınız, bütün gün karın içinde yürüyüp, kan ter içinde kalıyoruz." Sokak lambasının aydınlığında, sağ elini seyretmeye başladı, antik bir çalgıyı inceler gibi.

"Naoko sık sık böyle oluyor mu?" diye sordum ona.

"Arada sırada oluyor" diye karşılık verdi, bu kez sol elini seyrederek. "Zaman zaman böyle altüst oluyor ve ağlıyor. Ama bu normal. Duygularını dışa vuruyor. Hislerin içinde birikip, katılaşıp ölürse, işte o zaman başın belada demektir."

"Söylenmemesi gereken bir şey mi söyledim?"

"Tek bir şey bile söylemediniz. Endişelenmeyin. Siz sadece

zihninizden geçenleri dürüstçe dile getirdiniz. En iyisi budur. Bazen bu acı verici olabilir, bazen Naoko gibi üzebilir insanı, ama uzun dönem için en iyisi budur. Eğer Naoko'nun iyileşmesini gerçekten istiyorsanız, böyle davranmalısınız. Daha başından size söylediğim gibi, ona yardım etmeyi ummak yerine, onun iyileşmesine yardım ederek kendinizi iyileştirmeyi istemeniz gerek. Burada işler böyle yürüyor. Bunun içindir ki, burada olduğunuz sürece dürüst olmalı ve aklınıza gelen her şeyi söylemelisiniz. Dışarıdaki dünyada kimse bunu yapmıyor, değil mi?"

"Sanırım öyle" dedim.

"Burada geçirdiğim süre zarfında gelen giden pek çok insanla karşılaştım. Hatta gereğinden fazla... Bunun içindir ki, daha başından, iyileşecekler mi, iyileşmeyecekler mi, bilirim. Ama Naoko'ya gelince, emin değilim. Onun başına ne geleceği konusunda kesinlikle bir fikrim yok. Şimdilik bildiğim, gelecek ay tamamen iyileşebilir ya da yıllar yılı böyle sürüp gidebilir. Bu yüzden, dürüst olmanızı ve birbirinize yardım etmenizi önermek dışında, hiçbir şey söyleyemiyorum."

"Naoko'yu sizin için bu kadar zor bir vaka yapan nedir?"

"Muhtemelen onu çok seviyor olmam. Duygularım araya giriyor ve onu net bir biçimde göremiyorum. Ondan gerçekten çok hoşlanıyorum. Bunun yanı sıra, onun sorunları öylesine karmaşık ki, ipleri birbirine dolanmış bir yumak gibi; bu yüzden, ipleri tek tek çözmek kolay değil. Tamamen çözmek zaman alabilir ya da herhangi bir şey düğümlerin bir anda çözülmesini tetikleyebilir. İşte böyle bir durum. Onun hakkında net olamamamın nedeni bu." Gene basket topunu yerden aldı, elinde evirip çevirdikten sonra yerde zıplattı.

"En önemlisi, sabırlı olmaktır" diye ekledi Reiko. "Vereceğim öğütlerden biri de bu: Sabırsız olmayın. Çok karmaşık ve içinden çıkılamaz bir durum söz konusu olsa bile, ne umutsuzluğa kapılmalı, ne de ortalığı velveleye verip, bir düğümü vaktin-

den önce çözmeye girişmeli. Bunun uzun bir süreç olacağını, ipleri yavaş yavaş, tek tek çözmeniz gerektiğini anlamalısınız."

"Deneyebilirim."

"Çok uzun sürebileceğini ve bu sürenin sonunda bile tümüyle iyileşemeyebileceğini biliyor musunuz? Bunu da düşündünüz mü?"

Başımla onayladım.

"Beklemek zordur" dedi topu zıplatarak. "Hele sizin yaştakiler için. Oturup, onun iyileşmesini bekleyeceksiniz. Zamanı belli değil, iyileşeceğinin garantisi de yok. Bunu yapabileceğinizi düşünüyor musunuz? Naoko'yu bu kadar seviyor musunuz?"

"Emin değilim" diye dürüstçe karşılık verdim. "Naoko gibi ben de pek bilemiyorum birini sevmenin ne demek olduğunu. Gerçi onun bahsettiği şey biraz daha farklıydı. Elimden gelenin en iyisini yapmaya hazırım. Bunu yapmak zorundayım, yoksa gidecek hiçbir yerim yok. Demin söylediğiniz gibi, birbirimizi kurtarmak zorundayız. İkimiz için de tek kurtuluş yolu bu."

"Karşınıza çıkan kızlarla yatmayı sürdürecek misiniz?"

"Bununla ilgili olarak da ne yapmam gerektiğini bilmiyorum" dedim. "Siz ne düşünüyorsunuz? Bu zaman boyunca mastürbasyon yaparak beklemek zorunda mıyım? Bu konuda yüzde yüz kontrol sahibi değilim."

Reiko topu yere bırakıp pat pat dizime vurdu. "Bakın. Size kızlarla yatmayı bırakın demiyorum. Sizin için bu, problem yaratmıyorsa, sorun değildir. Bu sizin hayatınız, öyleyse karar vermek de size düşer. Demek istediğim, doğal olmayan bir biçimde kendinizi tüketmemeniz gerektiği. Anlıyor musunuz? Hayatınızı çarçur etmiş olursunuz. On dokuz ile yirmi yaş arası dönem, kişiliğin biçimlenmesi açısından pek önemlidir ve bu dönemde atacağınız yanlış adımlar, ileriki yaşlarda size acı verir. Bu doğru. Onun için iyi düşünün. Eğer Nao-

ko'yla ilgilenmek istiyorsanız, kendinizle de doğru dürüst ilgilenmelisiniz."

Ona, bu konuda düşüneceğimi söyledim.

"Ben de bir zamanlar yirmi yaşındaydım. Aradan çok uzun zaman geçmiş olsa bile. İnanabiliyor musunuz?"

"İnanıyorum tabii ki."

"Gerçekten inanıyor musunuz bana?"

"Gerçekten" dedim gülümseyerek.

"Ve ben de güzeldim. Naoko kadar olmasam bile, oldukça hoştum. Ve tüm bu kırışıklıklar yoktu."

Ona kırışıklıklarının çok hoşuma gittiğini söyledim. Bana teşekkür etti.

"Ama bir daha asla, başka bir kadına, kırışıklıklarından hoşlandığınızı söylemeyin. Bunu duymak benim hoşuma gidiyor, ama ben bir istisnayım."

"Buna dikkat ederim."

Pantolon cebinden bir cüzdan çıkarttı ve içinden elime bir fotoğraf tutuşturdu. Bu, on yaşlarında, sevimli bir kızın renkli fotoğrafıydı. Ayaklarında kayaklar, sırtında parlak renkli bir kayak tulumu, karlar üzerinde kameraya tatlı tatlı gülümsüyordu.

"Sevimli, değil mi? Benim kızım. Bu fotoğrafı bana bu ocak ayında gönderdi. Şimdi dokuz yaşında olmalı."

"Gülüşüni sizden almış" dedim, fotoğrafı geri verirken. Cüzdanı gene cebine koydu, sonra hafifçe burnunu çekip bir sigara yaktı.

"Konser piyanisti olacaktım, yeteneğim vardı ve insanlar bende bu ışığı görüyordu, etrafımdaki herkes bu konuyu çok büyütüyordu. Yarışmaları kazanıyordum, konservatuvarda en iyi notları alıyordum ve diplomamı alınca eğitimimi tamamlamaya Almanya'ya gidecektim. Ufukta en ufak bir bulut bile yoktu. Her şey yolunda gidiyordu, gitmeyecek olursa da bunu yola sokacak birileri her zaman vardı. Ama bir gün başıma bir

şey geldi ve her şey bir anda rayından çıktı. Konservatuvarın son sınıfındaydım ve önemli bir yarışmaya hazırlanıyordum. Bunun için sürekli çalışıyordum, ama birden sol elimin serçeparmağı kıpırdamaz oldu. Neden bilmiyordum, ama kıpırdamıyordu işte. Masajlar yaptım, sıcak suda tuttum, birkaç gün dinlendim, ama hiçbiri işe yaramadı. Sonrasında korktum ve doktora gittim. Bir sürü testler yaptılar, ama bir sonuca varamadılar. Parmağımda hiçbir anormallik olmadığını, parmak sinirlerimin yerli yerinde olduğunu ve bu parmağın kıpırdamaması için hiçbir neden bulunmadığını söylüyorlardı. Psikolojik bir neden olduğunu söylediler. Psikiyatra gittim, ama o da ne olduğunu anlamadı. Büyük ihtimalle yarışma öncesi stresten ileri geldiğini söyleyip, bir süre piyanodan uzak kalmamı öğütledi."

Reiko sigaranın dumanını derin derin içine çektikten sonra üfledi. Sonra da başını birkaç kez iki yana salladı.

"Bunun üzerine ben de İzu'da sahilde oturan büyükannemin yanına gidip bir süre dinlenme kararı aldım. O yarışmayı unutup rahatlayabileceğimi, bir iki hafta piyanoya el sürmeden her istediğimi yapabileceğimi düşünüyordum. Ama durum umutsuzdu. Tek düşünebildiğim şey piyanoydu. Serçeparmağım belki de ömrüm boyunca kıpırdamayacaktı. Eğer öyle olursa, nasıl yaşardım? Aynı düşünceler beynimde dönüp duruyordu. Yaşamımın o noktasına kadar piyano benim tüm hayatım olmuştu. Çalmaya dört yaşında başlamış ve sadece piyanoyu düşünerek yaşamıştım. Ev işlerine hiç el sürmemiştim, ellerime bir şey olur diye. Çevremdeki herkesin bana ilgi gösterme nedeni aynıydı: Piyanoya yeteneğim vardı. Böyle büyümüş bir genç kızdan piyanosunu alın, geriye ne kalır ki? Ve bamm! Kafamın içi allak bullak oldu. Mutlak bir karanlık."

İzmaritini yere attı, ezdi ve başını yeniden iki yana salladı.

"İşte piyanist olma hayalim böylece son buldu. Hastanede iki ay kaldım. Parmağım yavaş yavaş gene kıpırdamaya baş-

ladığından, konservatuvara dönebildim ve sonunda diplomamı aldım, ama içimde bir şey yok olmuştu. İçimdeki enerji, cevher ya da her neydi ise bedenimi terk etmişti, uçup gitmişti. Doktorum, sinirlerimin çok zayıf olduğunu ve profesyonel piyanistliği kaldıramayacağımı öne sürerek bu işten vazgeçmemi salık verdi. Ben de, konservatuvardan sonra, evde ders vermeye başladım. Ama hissettiğim acı dayanılmazdı. Sanki hayatım sona ermişti. Daha yirmi yaşındaydım ve yaşamımın en güzel bölümü sona ermişti. Bunun ne kadar dehşet verici olduğunu görebiliyor musunuz? İnanılmaz bir potansiyelim vardı ve bir sabah uyandığımda bıraktığım yerde değildi. Artık beni alkışlamıyorlar, beni pohpohlamıyorlar, ne kadar harika olduğumu söylemiyorlardı. Evde oturuyor ve günlerimi çocuklara Beyer'in pratik ve sonatinlerini öğretmekle geçiriyordum. Öyle mutsuzdum ki, hep ağlıyordum. Ne kaybettiğimi düşünmek! Benden çok daha az yetenekli birinin bir yarışmada ikinci olduğunu ya da herhangi bir konser salonunda resital verdiğini duysam, gözyaşlarım sel oluyordu. Annem ve babam beni kırmamak için sürekli parmak ucunda yürür gibiydiler. Ama nasıl bir düş kırıklığına uğradıklarının pekâlâ bilincindeydim. Gurur duydukları kızları birdenbire akıl hastasına dönüşmüştü. Artık beni evlendirmeleri bile söz konusu olamazdı. Birlikte yaşadığınız kişilerin ne hissettiğini anlarsınız ve ben bundan nefret ediyordum. Dışarı çıkmaktan çok korkuyordum, çünkü mahallemdeki insanların arkamdan konuşacaklarından korkuyordum. Ve yine bamm! Gene aynı şey oldu, kafa karışıklığı ve karanlık. Yirmi dört yaşındaydım ve kendimi yedi aylığına bir sanatoryumda buldum. Burası değildi, yüksek duvarlı, kapıları kilitli, sıradan bir tımarhaneydi. Piyanosu olmayan, pislik içinde bir yer. Kendimle ne yapacağımı bilemez olmuştum. Tek bildiğim, bir an önce oradan çıkmak istediğimdi, bu yüzden iyileşmek için çaresizce çaba gösterdim. Yedi ay; çok uzun

süren bir yedi ay. İşte o zaman başladı bu kırışıklıklarım."

Reiko'nun yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı.

"Hastaneden çıktıktan kısa süre sonra bir adamla tanıştım ve evlendim. Piyano öğrencilerimden biriydi, uçak üreten bir fabrikada mühendisti ve benden bir yaş küçüktü. İyi bir insandı. Az konuşurdu, ama samimi ve sevecendi. Altı ay kadar benden ders aldıktan sonra, birden evlenme teklifinde bulundu. Günün birinde, öyle, ansızın, dersten sonra çayımızı içerken. İnanabiliyor musunuz? Daha hiç çıkmamıştık ya da el ele tutuşmamıştık. Hazırlıksız yakalanmıştım. Evlenemeyeceğimi söyledim ona. Ondan hoşlandığımı ve onu nazik bulduğumu ekledim, ama belli nedenlerden onunla evlenemeyeceğimi söyledim. Neden diye sorup öğrenmek isteyince de her şeyi açık açık anlattım. Aklımı kaçırdığımı ve iki kez hastaneye yattığımı söyledim. Her şeyi ayrıntılarıyla anlattım ona; nedenini, durumumu ve gelecekte yinelenebileceğini de. Benden düşünmek için izin istedi ve ben de ona dilediği kadar zaman tanıdım. Ertesi hafta geldiğinde, gene de benimle evlenmek istediğini söyledi. O zaman ben de ona üç ay daha beklemesini söyledim. Bu sürede görüşecek ve çıkacaktık. Sonra hâlâ benimle evlenmek isterse tekrar konuşacaktık bu konuyu. Üç ay süreyle, haftada bir kez çıktık. Aşağı yukarı her yere gittik, her şeyden konuştuk ve ben ondan çok hoşlanmaya başladım. Onun yanındayken, yeniden yaşama dönmüşüm hissine kapılıyordum. Onunla yalnız kalmak müthiş bir hafiflik hissi veriyordu bana, başıma gelen tüm o berbat şeyleri unutabiliyordum. Piyanist olamadıysam ne olmuş? Tımarhanede yatmışsam ne olmuş? Hayatım sona ermemişti ki. Hâlâ deneyimleyeceğim harika şeyler vardı. Sadece bunu hissetmemi sağladığı için bile, ona müthiş minnet doluydum. Üç ay sonra, evlenme teklifini yineledi. Cevabım şöyle oldu: 'Eğer benimle yatmak istersen, bunu seve seve yapabilirim. Daha önce kimseyle beraber olmadım ve senden hoşlanıyorum.

Eğer benimle sevişmek istersen, benim için sorun değil. Ama benimle evlenmek bambaşka bir şey. Eğer benimle evlenirsen tüm dertlerimi sırtlarsın ve benim dertlerim tahmin ettiğinden de kötü.' Bana umurunda olmadığını, derdinin sadece benimle yatmak değil, evlenmek ve her şeyi paylaşmak olduğunu söyledi. Ve gerçekten de böyle düşünüyordu. Sadece düşündüğünü söyleyen ve söylediğini de yapan bir adamdı. O zaman ben de evlenmeyi kabul ettim. Bu yapabileceğim tek şeydi. Ve sanırım, dört ay kadar sonra evlendik. Ailesiyle benim yüzümden bozuştu ve onu reddettiler. Şikoku'nun kırsal kesiminden, kökü eskiye dayanan bir aileden geliyordu. Hakkımda soruşturma yaptırıp, iki kez hastaneye yatırıldığımı öğrenmişlerdi. Evliliğimize karşı çıkmalarına şaşırmamalı! Neyse, bir düğün törenimiz olmadı. Nikâh dairesine gittik, imzaları attık, sonra iki geceliğine Hakone'ye gitmekle yetindik. Bu bizim için fazlasıyla yeterliydi, çok mutluyduk çünkü. Ve son olarak da, evlendiğim güne kadar bakire kaldım ben. Yirmi beş yaşındaydım. İnanabiliyor musunuz?"

Reiko içini çekti ve gene basketbol topunu aldı.

"O yanımda olduğu sürece her şey yolundaydı" diye sözlerini sürdürdü. "Onunla birlikteyken, bütün dertler uzaktı. Biliyor musunuz ki, bu türden hastalıklarda en önemlisi, işte bu güven duygusudur. Kendimi ona teslim edersem iyi olacaktım. Durumum biraz kötüye gidecek olursa, yani vidalar gevşemeye başlayacak olursa, hemen anlayacak ve ustalıkla, cesaretle çaresine bakıverecek, vidaları sıkıştırıp düğümleri çözecekti. Bu tür güven oldukça, hastalığımız depreşmez. Artık beklenmedik çöküşler, patlamalar yoktu! Öyle mutluydum ki! Yaşam harikaydı! Sanki biri beni, fırtınalı buz gibi denizden çıkarmış, bir battaniyeye sarıp sıcacık bir yatağa yatırmıştı. Evlendikten iki yıl sonra kızımız doğdu ve artık yapacak çok işim vardı. Hasta olduğumu bile unutmuştum. Sabahleyin kalkıyor, ev işlerini yapıyor, çocuğuma ba-

kıyor ve kocam işten geldiğinde onu doyuruyordum. Ve bu, her gün böyle yinelenip duruyordu, ama mutluydum. Bu hiç kuşkusuz yaşamımın en mutlu dönemi oldu. Ne kadar sürdü, bir düşüneyim! Otuz bir yaşıma değin sürdü. Sonra, yeniden bamm! Bir kez daha dağıldım."

Reiko bir sigara yaktı. Rüzgâr dinmişti. Dumanı dimdik yükseliyor, sonra geceye karışıyordu. O anda gökyüzünün yıldızlarla dolu olduğunu gördüm.

"Bir şey mi oldu?" diye sordum ona.

"Evet" diye karşılık verdi. "Çok garip bir şey oldu. Sanki benim için bir tür tuzak kurulmuştu. Bugün bile, düşündükçe ürperiyorum." Sigarasız eliyle şakağını ovuşturdu. "Üzgünüm, size sürekli kendimden söz ediyorum. Siz Naoko için geldiniz buraya, beni dinlemek için değil."

"Hikâyenizi duymak istiyorum ama" dedim. "Eğer mahzuru yoksa, devamını dinlemek isterim."

"Kızımız anaokuluna başladığında, yavaş yavaş ben de yeniden piyano çalmaya başladım. Sadece kendim için çalıyordum bu kez, başkaları için değil. Bach'tan, Mozart'tan veya Scarlatti'den küçük parçalar çalıyordum. Gerçi, uzun süredir piyanoyu bıraktığım için, eski kıvraklığımı yakalayamıyordum. Parmaklarım eskisi gibi hareket etmiyordu. Ama yeniden piyano çalabildiğim için çok heyecanlıydım. Gene çalabileceğimi hissediyordum. Böyle, yeniden piyano çalarken, müziği ne kadar çok sevdiğimi, ne kadar özlediğimi anladım. Kendim için müzik yapmak mükemmel bir şeydi.

Demin de söylediğim gibi, dört yaşından beri piyano çalmıştım ve anladım ki tek bir kez bile, kendim için çalmamışım. Hep ya bir sınavı geçmek ya bir ödevi tamamlamak ya da birlerini etkilemek için çalmışım. Tüm bunlar da elbette önemlidir, insan çalgısına hâkim olmak istiyorsa. Ama, belirli bir yaştan sonra, müziği salt kendin için çalman gerekir. İşte bu, müziğin ta kendisidir. Ve ben bunu, otuz bir-otuz iki

yaşlarımda, seçkin sınıf tarafından göz ardı edildikten sonra anlamıştım ancak. Kızımızı anaokuluna götürüyor, evin işlerini çarçabuk bitiriyor, sonra da bir iki saat sevdiğim parçaları çalıyordum. Buraya kadar her şey yolunda, değil mi?"

Başımla onayladım.

"Ama günün birinde sadece uzaktan tanıdığım ve sokakta karşılaştığımızda selam verdiğim bir kadın bana geldi ve kızına ders verebilir miyim diye sordu. Aynı mahallede oturuyorduk gerçi, ama evlerimiz uzaktı ve söz konusu genç kızı tanımıyordum; annesine bakılırsa, evimin önünden geçerken piyano çaldığımı duymuş ve çok etkilenmişti. Beni uzaktan da görmüş ve benden ders almak için annesine baskı yapıyormuş. Dördüncü sınıftaymış, birkaç öğretmenden piyano dersi almış, ama çeşitli nedenlerle yürütememiş ve şu an bir öğretmeni yokmuş.

Geri çevirdim öneriyi. Çünkü çalmayalı yıllar olmuştu ve birine ders vermek zorunda kalsam bile, bunu ancak, yıllardır ders alan biriyle değil, başlangıç seviyesinde olan biriyle yapabilirdim. Zaten kızım tüm zamanımı alıyordu. Üstelik, bunu ona söylemedim, ama kimse durmadan öğretmen değiştiren bir çocuğa ders vermek istemez. Israrcı bir kadındı, beni kolay kolay bırakmayacağını anlamıştım, kızla buluşmayı kabul ettim, ama sadece buluşacaktım. Üç gün sonra, genç kız geldi, yalnızdı. Bir melek gibiydi; saf, tatlı, saydam bir güzelliği vardı. Hayatımda o güne dek böylesine güzel bir kız görmemiştim, sonra da görmedim. Upuzun, parlak, çini mürekkebiyle boyanmış gibi saçları vardı, kolları ve bacakları incecik, zarifti. Gözleri pırıl pırıl parlıyordu, dudakları sanki az önce son şeklini almış gibi yumuşacıktı. Onu gördüğümde, hemen konuşamadım, güzelliği beni öylesine sarsmıştı. Oturma odasındaki kanepeye oturttum ve varlığı odayı muhteşem bir salona dönüştürdü. İnsan ona bakınca gözleri öyle kamaşıyordu ki, gözlerimi kısmak zorunda kalıyordum. Ney-

se, böyleydi işte. Dün gibi, hâlâ gözümün önünde."

Reiko bir an gözlerini kıstı, genç kızın yüzünü bir kez daha seyrediyormuş gibiydi.

"Kahve içerek, bir saate yakın konuştuk. Her şeyden; müzikten, okuldan... Akıllı bir kız olduğu hemen anlaşılabiliyordu. Sohbet etmeyi iyi biliyordu; açık ve keskin fikirleri vardı ve insanı kendisine çekme konusunda doğuştan bir çekiciliğe sahipti. Neredeyse ürkütücü bir şeydi bu. Ama onunla asıl korkutucu olan şeyi o zaman henüz anlamamıştım. Sadece ürkütücü derecede zeki olduğunu anlamıştım, o kadar. Ama onunla konuşurken, normal akıl yürütme yeteneğini yavaş yavaş yitiriyordu insan. O kadar genç ve güzeldi ki, insan kendini daha aşağı bir tür olarak görmeye başlıyordu, onun hakkında bende oluşan negatif hisleri de işte bu yüzden kendi çarpık ve kirli zihnime yordum."

Reiko birkaç kez başını salladı.

"Ben de o kız kadar güzel ve akıllı olsaydım, normal bir insan olabilirdim. İnsan böylesine akıllı ve güzel olmaktan başka ne isteyebilir ki? Çevren tarafından onca sevilirken, insanın aşağılık kompleksleriyle ne işi olur! Öyle davranmasının ne gibi bir sebebi olabilirdi ki?"

"Size bir kötülüğü mü dokundu?"

"Şey, her şeyden önce şunu belirtmeliyim ki, kızda yalan söyleme hastalığı vardı. Hastaydı, bu kadar basit ve açık. Her şeyle ilgili masal uyduruyordu. Hikâyelerini yazarken, doğruluğuna kendi de inanıyordu. Etrafındaki her şeyi hikâyesine uygun düşecek şekilde değiştiriyordu. Ama kafası inanılmaz bir hızla çalıştığı için, herkesten bir adım önde oluyor, anlattığı herhangi bir şeyi garip bulduğunuzda, işleri hemen yoluna sokuyor ve yalan söyleyebileceği aklınızın ucundan bile geçmiyordu. Zaten böylesine güzel bir kızın böylesine önemsiz şeyler üzerine yalan söyleyebileceğini kimse düşünemezdi bile. Ben de kesinlikle düşünmedim. Tuhaf bir şeyler olduğu-

nu anlayana kadar tam altı ay boyunca bana tonlarca yalan söyledi. Her şey hakkında yalan söylemiş ve ben hiç şüphelenmemiştim. Bunun kulağa delice geldiğini biliyorum."

"Ne tür yalanlar örneğin?"

"Her türden" diye karşılık verdi Reiko, alaycı bir şekilde gülerek. "Az önce de söyledim, değil mi? İnsan bir konuda yalan söyleyince, ilk yalana uygun daha pek çok yalan söylemek zorunda kalır. İşte mitomani budur. Ama bu hastalığa tutulmuş olanların yalanları genelde masum yalanlardır ve hemen fark edilirler. Ama bu kız değişikti. Kendini korumak için, gözünü bile kırpmadan yıkıcı yalanlar söyleyebiliyordu. Karşısında bulunan kişiye göre, az ya da çok yalan söylüyordu.

Örneğin, annesine ve yakın arkadaşlarına çok yalan söylemiyordu, yalanını çarçabuk anlayabilecek kimselere de öyle; zaman zaman onlara da söylemek zorunda kaldığında, yalanı ortaya çıkmasın diye pek dikkatli davranıyordu. Yalanı ortaya çıktığında bu kez güzel gözlerinden iri iri yaşlar dökülmeye başlıyor ve ince bir sesle özür diliyordu. Böyle yapınca da kimse ona kızamıyordu.

Kancayı neden bana taktığını hâlâ bilmiyorum. Beni kurban olarak mı seçti, yoksa kurtuluşu için mi? Bilmiyorum. Zaten önemi de yok artık. Her şey bittiğine göre. Ben artık böyle olduğuma göre..."

Araya kısa bir sessizlik girdi.

"Annesinin söylediklerini yineledi bana. Evimin önünden geçerken piyano çalışımı duyduğunda çok etkilenmişti. Sonra da sokakta birkaç kez görmüş beni ve bana tapmaya başlamış. Gerçekten de 'tapma' kelimesini kullandı. Bu sözü duyunca kızardım. Bir bebek kadar güzel bir kızın taptığı kişi olmak! Ama sanıyorum bu tümüyle yalan da değildi. Kuşkusuz, otuz yaşımı geçmiştim; ne onun kadar güzel, ne onun kadar akıllıydım, özel bir yeteneğim yoktu, ama her nasılsa onu bana çeken bir şey vardı. Bende olup onda olmayan bir şey. Herhalde

bu yüzden benimle ilgilendi. Geriye dönüp bakınca böyle olduğuna inanıyorum. Ve bunu övünmek için söylemiyorum."

"Hayır, sanırım ne demek istediğinizi anlıyorum."

"Bir şarkı notası getirmişti ve onu çalmak için izin istedi benden. Çalmasına izin verdim. Bach'tan bir parçaydı. Ve bu, nasıl demeli, ilginç bir yorumdu. Ya da garip mi demeliyim? Tabii ki çok parlak değildi. Profesyonel bir müzik okuluna devam etmiyordu ve derslerine canı isteyince gidiyor, istemeyince gitmiyordu; daha çok kendi kendine öğrenmişti. Eğitimsiz bir müziği vardı. Müzik okulu tarafından hemen reddedilmişti. Ama bir şekilde çalıyordu. Çalışı yüzde doksan berbattı ama geri kalan yüzde onu, oradaydı, iyiydi ve gerçekten müzikti. Ve bu bir Bach parçasıydı. İlgimi çekmişti. Acaba başka neler yapabilir diye merak ediyordum. Kuşkusuz, dünyada, Bach'ın parçalarını ondan çok daha iyi yorumlayabilen bir yığın çocuk vardır. Yirmi kat daha iyi. Ama pek çoğunun çalışında bir özellik yoktur. İçi kof, bomboştur. Bu kızın tekniği kötüydü, ama insanları çeken bir şeye sahipti, en azından beni çeken. O zaman ona ders vermeye değeceğini düşündüm. Elbette ki onu bu noktada ele alıp bir profesyonel yapmak söz konusu bile değildi. Ama öyle sanıyordum ki, onu mutlu bir piyanist yapabilirdim, en azından benim o zaman ve halen olduğum gibi; kendi çaldığından zevk alabilecek bir piyanist. Sonunda bunun boş bir umut olduğu ortaya çıktı. Çünkü o, bir şeyi sadece kendisi için, sessizce yapacak türden bir insan değildi. Her şeyi en ufak ayrıntısına değin hesap eden, başkalarında hayranlık uyandırmak için her yola başvuran bir çocuktu. Başkalarının onu beğenmesi ve kutlaması için ne yapılması gerektiğini çok iyi biliyordu. Beni baştan çıkarmak için nasıl çalacağını da biliyordu. Her şeyi hesaplamıştı. Ve kuşkusuz bana dinletmek istediği parçayı da çok sıkı çalışmış, zor bölümleri tekrar tekrar çalmış olmalıydı. Bunu yapışını gözümde canlandırabiliyorum... Gene de,

şimdi bile, her şeyi anlamış olmama karşın, o parçayı hâlâ çok ilginç biçimde çaldığını düşünüyorum ve bana gene çalacak olsa, tüylerim diken diken olur. Kurnazlığını, yalanlarını ve kusurlarını bilsem bile, etkilenirim. Bakın bir şey söyleyeyim mi, hayatta böyle şeyler olabiliyor."

Hafif bir öksürükle boğazını temizledi ve sonra sustu.

"Peki, onu öğrenci olarak kabul ettiniz mi?" diye sordum.

"Evet. Haftada bir kez. Cumartesi sabahları. Cumartesi günleri okulu yoktu. Bulunmaz bir öğrenciydi, tek bir dersi bile kaçırmıyor, hiç geç kalmıyordu. Derslere hep çalışmış gelirdi. Ders bitince, pasta yiyerek çene çalıyorduk."

Reiko birden saatine göz attı. "Artık odaya dönmemiz gerekmez mi sizce? Naoko için biraz endişeliyim. Eminim onu unutmamışsınızdır, yoksa unuttunuz mu?"

Elbette hayır" diye yanıt verdim, gülerek. "Sadece, hikâyenize dalmışım işte."

"Gerisini dinlemek isterseniz, yarın devam ederim. Öyle uzun ki, bir defada hepsini anlatamam size zaten."

"Şehrazad gibisiniz."

"Biliyorum" dedi o da, gülerek. "Tokyo'ya asla dönemeyeceksiniz."

Gene ormandan geçen patikadan, kendi ayak izlerimizi takip eder gibi yürüyerek döndük. Mum yanmıyordu ve salonun ışığı kapalıydı. Odanın kapısı açık, başucu lambası yanıyordu ve hafif ışık salona vuruyordu. Naoko yarı karanlıkta kanepede oturuyordu. Üzerine dökümlü mavi bir sabahlık giymiş, düğmeleri çenesine değin iliklemiş ve bacaklarını altına kıvırarak kanepeye oturmuştu. Reiko onun yanına gidip elini başına koydu.

"Şimdi iyi misin?"

"İyiyim. Özür dilerim" diye alçak sesle karşılık verdi. Bana doğru döndü. "Seni korkutmuş olmalıyım."

"Biraz" dedim, ona gülümseyerek.

"Gel buraya" dedi. Yanına oturduğumda, bacakları kıvrılmış halde bana doğru yaklaştı, bir sır vermek istiyormuş gibi ağzını kulağıma yaklaştırdı. Sonra kulağıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Özür dilerim" dedi bir kez daha, bu sefer kulağımın içine doğru, daha alçak sesle.

"Bazen kafam öyle karışıyor ki, ne olduğunu anlayamıyorum."

"Bu benim de hep başıma geliyor" dedim.

Naoko gülümseyerek bana baktı.

"Eğer senin için mahzuru yoksa, senin hakkında daha fazla şey duymak istiyorum. Buradaki hayatın hakkında. Her gün ne yaptığın. Tanıştığın insanlar" dedim.

Naoko buradaki günlük rutinini, kısa ama kristal kadar berrak cümlelerle anlatmaya başladı. Sabah saat altıda kalkış. Evde kahvaltı. Kümes temizliği. Günlük çiftlik işleri. Sebzelere o bakıyormuş. Öğle yemeğinden önce ya da sonra, doktoruyla bir saatlik görüşmesi ya da bir grup terapisi oluyormuş. Öğleden sonra serbestmiş, istediği dersleri alabiliyor, dışarıdaki çalışmalara katılıyor ya da spor yapıyormuş. Pek çok ders almış: Fransızca, örgü, piyano ve eskiçağ tarihi. "Reiko bana piyano öğretiyor. Ayrıca gitar da öğretiyor. Hepimiz sırayla öğrenci ve öğretmen oluyoruz. Fransızca bilenler Fransızca öğretiyor, tarih dersini eski bir tarih öğretmeni veriyor, örgüye eli yatkın olanlar ise örgü; burada bayağı etkileyici bir okulumuz oluyor böylece. Ne yazık ki benim başkalarına öğretebileceğim bir şey yok."

"Benim de yok."

"Burada derslere üniversiteden çok daha fazla enerji harcayabiliyorum. Çok ciddi çalışıyorum ve bu da çok hoşuma gidiyor."

"Akşam yemeğinden sonra ne yapıyorsun?"

"Reiko'yla konuşuyorum, okuyorum, plak dinliyorum, öte-

ki odaları dolaşıyorum, oyunlar oynuyoruz, işte böyle."

"Ben de gitar çalışıyorum ve anılarımı yazıyorum" diye söze karıştı Reiko.

"Anılarınızı mı?"

"Şaka yapmıştım" dedi, gülerek. "On gibi yatıyoruz. Oldukça sağlıklı bir yaşam, sizce de öyle değil mi? Bebekler gibi uyuyoruz." Saatime baktım, dokuza birkaç dakika vardı. "O halde uykunuz gelmek üzere?"

"Önemli değil. Bugün geç yatabiliriz" dedi Naoko. "Görüşmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki, canım daha fazla konuşmak istiyor. Bize bir şeyler anlat."

"Yalnız kaldığımda, birdenbire eski günler geldi aklıma. Hatırlıyor musun, Kizuki ile birlikte seni hastanede ziyarete gelmiştik hani? Sen deniz kıyısında bir hastanedeydin. Sanırım lise birdeydik."

"Göğsümden ameliyat olduğumda" dedi gülümseyerek. "Tabii, iyi hatırlıyorum. Sen ve Kuziki motosikletle gelmiştiniz. Bana çikolata getirmiştiniz de hepsi erimişti yolda. Yemek nasıl da zor olmuştu o çikolatayı! Sanki aradan çok, çok uzun zaman geçmiş gibi geliyor şimdi."

"Doğru. Sen o zaman çok uzun bir şiir yazıyordun, değil mi?"

"O yaştaki tüm kızlar şiir yazar" dedi Naoko, usulca gülerek. "Nereden aklına geldi şimdi bu?"

"Bilmem. Denizden esen rüzgâr ve zakkum kokusu, birdenbire aklıma geldi işte. Söylesene, Kizuki hastaneye sık sık seni görmeye gelir miydi?"

"Kesinlikle hayır. Hatta sonra bu yüzden fena kavga etmiştik. İlk seferinde yalnız gelmişti, sonra bir de seninle, hepsi bu. Böyle konularda çok fenaydı. Üstelik ilk gelişinde yerinde duramıyordu ve sadece on dakika kadar kaldı. Bana portakal getirmişti, sonra hemen söylenmeye başladı, ne dediğini anlamıyordum, sonra da bir portakal soydu benim için, bir yandan da söylenmeye devam ediyordu, sonra da çekti

gitti. Hastanelere dayanamadığını söylemişti bana."

Naoko gülmeye başladı. "Böyle konularda bir çocuk gibiydi. Hastaneyi kim sever, öyle değil mi? Zaten bu yüzden hastaları ziyarete gidilir, onlara destek olmak, moral vermek için. Ama Kizuki bunu anlayamıyordu."

"Birlikte geldiğimizde, o kadar rahatsız görünmüyordu. Her zamanki gibiydi."

"Sen vardın da ondan" dedi Naoko. "Seninleyken daima öyle davranırdı. Zayıf noktalarını göstermemeye çalışırdı. Hiç kuşkusuz seni sevdiğinden. Bu yüzden sana sadece en iyi yönlerini göstermeye çabalıyordu. Ama baş başa olduğumuzda öyle değildi. Koruma kalkanlarını indirirdi. Gerçekten çok dengesiz olabiliyordu. Bir an konuşkan olur, sonra birdenbire kabuğuna çekilirdi. Bu hep olurdu. Küçüklüğünden beri böyleydi. Kendini değiştirmek, geliştirmek için hep çabaladı."

Naoko kanepenin üstünde tekrar bacak bacak üstüne attı.

"Değişmek için çok çaba harcıyordu, ama bunun bir faydası olmuyordu, işte onu üzen, kızdıran da buydu. İyi ve güzel pek çok şeye sahipti, ama gene de ihtiyaç duyduğu kendine güveni asla bulamadı. 'Bunu yapmam lazım, bunu değiştirmem lazım' diye düşünüyordu hep. Zavallı Kizuki!"

"Gene de, eğer bana sadece iyi yönlerini göstermek için elinden geleni yapmışsa, başarılı olduğunu söyleyebilirim. Ben onun sadece iyi yönlerini gördüm."

Naoko gülümsedi. "Bu sözlerini duyabilseydi eğer, çok sevinirdi. Onun tek dostuydun sen."

"O da benim tek dostumdu" dedim. "Ondan önce ya da sonra dostum diyebileceğim kimse olmadı."

"İşte bu yüzden ben ikinizle birlikte olmayı çok seviyordum. Çünkü o zamanlarda ben de onun yalnızca iyi yönlerini görüyordum. Üçümüz bir aradayken rahatlıyor ve endişelenmekten vazgeçiyordum. Bunlar benim en sevdiğim anlardı. Senin ne hissettiğini bilmiyorum ama."

"Bense hep senin ne düşündüğünü anlamaya çalışır, endişelenirdim" dedim hafifçe başımı sallayarak.

"Ama sorun böyle bir şeyin sonsuza dek süremeyecek olmasıydı. Böylesine mükemmel küçük bir çemberin korunması zordur. Kizuki bunu biliyordu, sen ve ben de bunu biliyorduk, değil mi?"

Başımla onayladım.

"Doğrusunu söylemek gerekirse, onun zayıf yönlerini çok severdim. Hemen hemen iyi yönlerini sevdiğim kadar. İçinde en ufak bir kötülük ya da kurnazlık yoktu. Sadece zayıf bir insandı, ama bunu ona söylediğimde bana inanmazdı. Bana ne yanıt verirdi biliyor musun? Üç yaşımızdan beri beraber olduğumuzdan onu çok iyi tanıyormuşum ve işte o yüzden her şeyi birbirine karıştırıyormuşum, artık iyi yönlerini kusurlarından ayırt edemiyormuşum. Ama bu yönleri onun hakkındaki düşüncelerimi değiştirmezdi. Ben onu aynı şekilde sevmeye devam ettim ve ondan başka kimseyle ilgilenmedim."

Naoko hüzünlü bir gülümseyişle bana baktı.

"Bizim ilişkimiz, sıradan bir oğlanla sıradan bir kızın kurabileceği ilişkiden çok farklıydı. Sanki fiziksel olarak da birbirimize bağlı gibiydik. Uzaklaşır uzaklaşmaz, özel bir çekim gücü bizi birbirimize çekiyordu sanki. Bunun içindir ki, sevgili olmamız doğaldı. Düşünmemiz ya da seçim yapmamız gerekmemişti. On iki yaşımızdayken öpüştük ve on üçümüzde oynaşmaya başlamıştık. Ya ben ona giderdim ya da o bana gelirdi ve onu elimle rahatlatırdım... Ama bu işe zamanından erken kalkıştığımızı hiç hissetmedim. Bu doğal sürecin bir parçası olarak gelişti. Canı istediğinde göğsümü ya da cinsel organımı okşaması beni utandırmıyordu ve elbette, eğer isterse zevk almasına yardımcı olmak da öyle. Ve eğer biri bizi yanlış bir şeyler yapmakla suçlasaydı, ikimiz de çok şaşırırdık. Çünkü yanlış bir şey yapmıyorduk. Yapmamız gerekeni yapıyorduk sadece. Bedenlerimizin her yerini birbirimize gösteriyorduk. Sanki karşılıklı olarak

birimiz ötekinin bedeninin sahibiymiş gibi. Ama bir süre, daha ileri gitmemeye karar vermiştik. Gebe kalmamdan korkuyorduk ve o dönemde bunu engellemenin yolları konusunda hiçbir fikrimiz yoktu. Her neyse, böyle büyüdük işte, bir çift olarak ve el ele, hiç ayrılmadan. Sıradan çocukların ergenlikte hissettiği cinsel baskıyı ve egonun şişmesiyle gelen ıstırapları hemen hemen hiç yaşamadık. Cinsellik konusunda birbirimize tamamen açıktık; egolarımız söz konusu olduğunda da, birbirimizin kişiliğini özümseyebildiğimiz ve paylaşabildiğimiz için hiç sorun yaşamadık. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Galiba anlıyorum."

"Birbirimizden ayrı kalmaya dayanamıyorduk. Bunun için de, Kizuki yaşasaydı, birlikte olmaya devam edecektik, birbirimizi sevecektik ve adım adım mutsuz olmaya doğru gidecektik."

"Mutsuz mu? Neden ki?"

Naoko parmaklarıyla saçının arkasını birkaç kez taradı. Tokasını çıkarmış olduğundan, başını eğdiğinde saçları önüne düşüyor ve yüzünü tümüyle gizliyordu.

"Çünkü bu dünyaya olan borcumuzu ödememiz gerekiyordu" dedi başını kaldırarak. "Büyümenin yol açtığı acı. Biz bunu zamanında yaşamamıştık ve er geç ödemek zorundaydık. Bunun içindir ki Kizuki, yaptığı şeyi yaptı ve ben de buradayım. Issız adada büyümüş iki çıplak çocuk gibiydik. Acıktığımızda muz yiyorduk ve kendimizi yalnız hissettiğimizde birbirimizin kollarında uyuyorduk. Ama bu, sonsuza dek böyle süremezdi. Çok çabuk büyüyorduk ve er geç toplum içindeki yerimizi almamız gerekecekti. Bu yüzden, senin varlığın bizim için çok önemliydi. Sen bizi dış dünyaya bağlayan halkaydın. Dış dünyaya uyum sağlamak için elimizden geleni yapıyorduk. Ama sonunda, yürümedi tabii ki."

Başımla onayladım.

"Ama sakın seni kullandığımızı sanmayasın. Kizuki seni

gerçekten seviyordu. Seninle olan ilişki dış dünyayla da kurduğumuz ilk ilişki oluverdi. Ve hâlâ da öyle. Kizuki ölmüş olabilir, ama sen hâlâ beni dış dünyaya bağlayan tek bağsın. Ve ben de seni, Kizuki'nin seni sevdiği gibi seviyorum. Seni hiçbir zaman kırmak istemezdik, ama muhtemelen bunu yaptık ve muhtemelen kalbinde derin bir yara açıldı sonuçta. Böyle olacağını hiç düşünememiştik."

Naoko başını öne eğdi ve sessizliğe gömüldü.

"Hey, bir fincan kakaoya ne dersiniz?" diye sordu Reiko.

"Güzel. Ben isterim" diye karşılık verdi Naoko.

"Eğer sizin için mahzuru yoksa, yanımda getirdiğim konyağı içeyim" dedim.

"A, tabii ki" dedi Reiko. "Ben de bir yudum alabilir miyim?"

"Tabii" dedim, gülerek.

Reiko iki bardak getirdi ve kadeh kaldırdık. Sonra Reiko, kakao ısıtmak için mutfağa gitti.

"Daha neşeli bir konudan bahsedebilir miyiz?" diye öneride bulundu Naoko.

Ortaya atabileceğim eğlenceli tek bir konum bile yoktu ki. Keşke Faşo hâlâ etrafımda olsaydı diye düşündüm. Bu çocuğun ilham verdiği hikâyeler hiç bitmezdi. Bu hikâyeleri dinledikçe insan kendini anında daha iyi hissederdi. Yapabileceğim tek şey yurttaki oğlanların ne kadar pis olduğunu anlatmaktı. Ben de öyle yaptım. Yurttaki berbat yaşamımızı uzun uzadıya anlattım. Onca pis şeyden bahsetmek beni bile fena yapmıştı ama Naoko ve Reiko gülmekten yerlere yattılar. Sonra Reiko birkaç akıl hastasını taklide başladı. Buna da çok güldük. Saat on bire doğru, Naoko uyku gözünden akıyormuş gibi göründüğünden, Reiko yatağımı yapmak için kanepeyi açtı, bana yastık, çarşaf ve battaniye verdi.

"Eğer gece gece aklınıza birine tecavüz etmek gelirse, aman sakın karıştırmayın" dedi Reiko. "Soldaki kırışık olmayan vücut Naoko'nunki."

"Yalancı. Benimki sağdaki yatak" dedi Naoko.

Reiko ekledi: "Unutmadan, yarın öğleden sonraki birçok etkinlikten kurtulmayı başardık. Neden üçümüz birlikte piknik yapmıyoruz? Yakınlarda çok güzel bir yer biliyorum."

"İyi fikir" diye karşılık verdim.

Dişlerini fırçalamak için sırayla banyoya girdiler, sonra odalarına çekildiler. Kendime biraz konyak koydum, yatağa uzanıp, sabahtan beri yaşadığım olayları bir bir aklımdan geçirdim. Fazlasıyla uzun bir gün yaşadım gibi geliyordu. Oda hâlâ bembeyaz ay ışığıyla aydınlanıyordu. Ara sıra Naoko ile Reiko'nun uyudukları odadan gelen karyola gıcırtıları dışında hiçbir ses duyulmuyordu. Gözlerimi kapatınca, karanlıklar içinde minicik geometrik şekiller dans etmeye başladı, kulaklarımda hâlâ Reiko'nun gitarı yankılanıyordu, ama tüm bunlar uzun sürmedi. Uyku bastırdı, beni ılık bir batağa çekti. Düşümde salkımsöğütler gördüm. Çok sayıda ağaç bir dağ yolu boyunca sıralanmıştı. Sert bir rüzgâr esiyordu, ama söğüt ağaçlarının dalları hiç kıpırdamıyordu. Kendi kendime, neden acaba diye sordum ve daha yakından bakınca gördüm ki, dalların her birine küçücük kuşlar konmuştu, ağırlıkları dalların kıpırdamasını engelliyordu. En yakın dala vurmak için yerden bir sopa aldım. Kuşları kovmak istiyordum, dallar kıpırdayabilsinler diye. Ama kuşlar uçmadılar. Madeni kuşlara dönüşüp yere düştüler.

Gözlerimi açtığımda, düşüm devam ediyormuş izlenimine kapıldım. Oda, ayın beyaz parlaklığında yüzüyordu. Refleks olarak, kalkıp yatağa oturdum ve yerde madeni kuşları aramaya başladım, ama kuşkusuz bulamadım. Onun yerine, yatağımın ayakucunda yalnız başına oturmuş, camdan dışarı bakan Naoko'yu gördüm. Bacaklarını kıvırmış ve çenesini dizlerine dayamıştı, acıkmış bir yetim çocuk gibi görünüyordu. Saatin kaç olduğunu görmek için, başucuma bıraktığım kol saatimi aradım, ama olması gereken yerde bulamadım. Ay ışığına

bakarak, sabahın ikisi, üçü olması gerektiğini düşündüm. Korkunç bir susuzluk hissettim, ama kıpırdamadan Naoko'yu seyretmeye karar verdim. Daha önce giydiği mavi sabahlık üzerindeydi. Saçlarını yandan, kelebek biçimli tokasıyla tutturmuştu; böylece, ay ışığı yüzünün güzelliğini iyice ortaya çıkarıyordu. Garip, diye düşündüm, uyumadan önce tokasını çıkarmıştı.

Naoko hiç kıpırdamadan duruyordu, ay ışığının çekimine kapılmış bir gece hayvanı gibiydi. Dudakları, ay ışığının vuruş açısıyla daha büyümüş gibi görünüyordu. Öylesine kırılgan ve hassas görünen bu gölge, yürek atışlarının ritmiyle nabız gibi atıyordu. Dudakları, karanlığa, duyulmaz sözcükler fısıldıyormuş gibiydi.

Kurumuş gırtlağımı ıslatmak için yutkununca çıkardığım gürültü, gecenin sessizliğinde yankılandı. O zaman Naoko, bir çağrıya karşılık verir gibi kalktı ve hafif bir kumaş hışırtısıyla geldi. Başucuma diz çöktü ve gözlerimin içine baktı. Ben de onunkilere baktım, ama gözleri bana hiçbir şey söylemiyordu. Garip bir şeffaflığa bürünmüşlerdi, sanki başka dünyaya açılan pencereler gibiydiler, ama derinliklerine ne kadar bakarsam bakayım, hiçbir şey göremedim. Yüzlerimiz birbirinden ancak otuz santim uzaktaydı, ama aramızda sanki ışık yılları bulunuyordu.

Ona dokunmak için elimi uzattım, dudakları hafifçe titreyerek geri çekildi. Birden ellerini kaldırıp ağır ağır sabahlığının düğmelerini çözmeye başladı. Hepsi hepsi yedi düğmeydi. Hâlâ düşte gibiydim; o güzelim, incecik parmaklarını, düğmeleri teker teker çözerken seyrediyordum. Bu yedi küçük beyaz düğmenin hepsini çözdüğünde, sabahlığını omuzlarının üzerinden kaydırarak yere bıraktı ve kabuk değiştiren bir böcek gibi, çırılçıplak kaldı. Sabahlığın altına hiçbir şey giymemişti. Üstünde kalan tek şey, kelebek biçimli tokaydı. Şimdi çıplak, yere diz çökmüş, bana bakıyordu. Aydan gelen o yumuşak ışıkla aydınlanan çıplak vücudu, taptaze

henüz dünyaya gelmiş bir beden gibiydi. Belli belirsiz kıpırdadıkça, bedende dans eden ışık ve gölgeler hafifçe yer değiştirdiler. Göğüslerinin şişkin yuvarlaklığı, küçük meme uçları, göbek çukuru, kalça kemikleri ve apışarası tüyleri... Tüm bunların gölgeleri tıpkı sakin bir gölün yüzeyinde birbiri ardına açılan halkalar gibi yayılıyordu.

"Ne kadar mükemmel bir ten!" diye düşündüm. "Naoko ne zaman böyle mükemmel bir vücuda sahip oldu? Geçen bahar, kollarımda tuttuğum bedene ne oldu?"

O gece, usulca giysilerini çıkardığımda o ağlarken bedeni henüz gelişmesini tamamlamamış gibi gelmişti bana. Göğüslerini sert bulmuştum, göğüs uçları garip bir şekilde yükseliyordu ve kalçaları esneklikten yoksundu. Kuşkusuz güzel bir kızdı, vücudu muhteşem ve çekiciydi. Beni cinsel bakımdan kışkırtmış ve az bulunur bir güçle alıp sürüklemişti. Ama gene de, çıplak bedenini kollarımla sararken, okşarken, ona dudaklarımı dokundururken birdenbire nedense, bedeninin dengesizliğini ve beceriksizliğini duyumsamıştım. Onu kollarımdan bırakmadan, bu durumu açıklamak isterdim: "Şu an seninle sevişiyorum. Senin içindeyim. Ama bu gerçekten hiçbir şey değil. Bir önemi yok. Sadece iki bedenin birleşmesi. Tek yaptığımız, mükemmel olmayan bedenlerimizi birbirine sürerek, anlatabileceğimiz şeyleri anlatmak. Bunu yaparken, kusurlarımızı paylaşıyoruz." Ama elbette, anlaşılma umudu olmayan bu sözleri asla söyleyemezdim. Onu sadece kollarımda sıkı sıkı tuttum. Onu kucaklarken, içindeki taşlaşmış bir maddenin, asla yaklaşamayacağım o şeyin varlığını hissediyorum. İşte bu his kalbimi Naoko'yla dolduruyor ve ereksiyonuma müthiş bir sertlik veriyordu.

Ama şimdi karşımda duran beden o zaman sarıldığım bedenden tümüyle başkaydı. Bu beden, ay ışığı altında en mükemmel haliyle yeniden doğmak için pek çok değişimden geçmişti. O tombul küçük kız bedeni, Kizuki'nin ölümüyle yontul-

muş, olgun bir kadının bedenine dönüşmüştü. O derece kusursuz bir güzellik olup çıkmıştı ki, artık hiçbir cinsel uyarı hissetmiyordum. Gözlerim kamaşmış biçimde, onu seyretmekle yetiniyor, kalçalarının eşsiz kıvrımına, göğsünün dolgunluğuna, soluk alıp verdikçe kıpırdayan ince karnına ve biraz aşağıda, apışarası kıllarının bulutsu karasına bakıyordum.

Çıplak bedenini bakışlarıma sunarak, sanırım beş altı dakika öylece kaldı, sonrasında tekrar sabahlığına sarındı ve gene yukarıdan başlayarak düğmeleri iliklemeye koyuldu. Son düğmeyi ilikler iliklemez ayağa kalktı, yatak odasına yöneldi, usulca odanın kapısını açtı ve yok oldu.

Yatağın üzerinde öylece kıpırdamadan, oldukça uzun bir süre kaldım, sonra yataktan çıkmaya karar verdim. Yere düşmüş olan saatimi aldım ve ay ışığına tuttum. Dörde yirmi vardı. Mutfakta birkaç bardak su içtikten sonra yeniden yatağa girdim, ama ayın soluk ışığı yerini, odayı tüm köşelerine varıncaya dek aydınlatan gün ışığına bırakmadan, uykum gelmek bilmedi. Tam uykunun kıyısındaydım ki, Reiko gelip yanağıma vurdu; "Sabah oldu, sabah oldu!" diye bağırdı.

Reiko kanepedeki yatağımı toplarken, Naoko mutfağa geçerek kahvaltı hazırlamaya başladı. Bana gülümseyerek, "Günaydın" dedi.

Ben de ona, "Günaydın" dedim. Bir an süzdüm onu, su kaynatıp ekmek kesiyor, bir yandan da mırıldanıyordu, ama bir gece önce çıplak vücudunu sergilediğine dair hiçbir ipucu yoktu tavırlarında.

"Gözlerin kızarmış. İyi misin?" dedi kahvemi koyarken.

"Gecenin bir yarısı uyandım ve bir daha uyuyamadım."

"Eminim horlamışızdır" dedi Reiko.

"Yok, hiç de değil."

"İyi öyleyse" dedi Naoko.

"Terbiyeli biri de ondan böyle söylüyor" dedi Reiko, esneyerek.

Önce, Naoko'nun Reiko yüzünden ya da utandığı için, bir şey olmamış gibi davrandığını sandım. Ama Reiko bir anlığına odadan çıktığında bile davranışında bir değişme olmadı, gözleri her zamanki saydam bakışlara sahipti.

"İyi uyudun mu?" diye sordum.

"Kütük gibi uyumuşum" diye karşılık verdi. Saçlarını sade, hiç süsü olmayan bir tokayla tutturmuştu.

Bütün bunlara ne anlam vereceğimi bilmiyordum ve kahvaltı boyunca bu çelişkili duyguyu içimden atamadım. Ekmeğime tereyağı sürerken de, yumurtamı kırarken de karşımda oturan Naoko'ya kaçamak bakışlar atıyordum, herhangi bir belirti yakalayabilirim umuduyla.

"Bana niye öyle bakıp duruyorsun?" diye sordu gülümseyerek.

"Galiba birine âşık" diye araya girdi Reiko.

"Sahi birine âşık mısın?" diye yineledi Naoko da.

"Olabilir" dedim, gülümsemesine karşılık vererek. İki genç kadın benimle dalga geçmeye başladıklarında, bir gece önce olup bitenleri artık düşünmekten vazgeçip, dikkatimi ekmeğime ve kahveme verdim.

Kahvaltı bitince, kümese, hayvanlara yem vermeye gideceklerini söylediler. Ben de onlara eşlik etmeye karar verdim. Blucin ve bir iş gömleği giyip, ayaklarına beyaz çizmeler geçirdiler. Kümes, tenis kortunun arkasındaki küçük bir parkın ortasındaydı, etrafı duvarla çevriliydi; içinde tavuktan güvercine, tavus kuşuna ve papağana varıncaya değin her türlü kümes hayvanı bulunuyordu. Etrafta çepeçevre çiçek tarhları, fundalar ve banklar vardı. Hasta oldukları belli olan, kırklı yaşlarında iki adam, yoldaki kuru yaprakları süpürmekteydiler. Reiko ile Naoko onların yanına giderek günaydın dediler ve Reiko, her zamanki şakalarından birini yaparak onları güldürdü. Tarhlarda kozmoslar çiçek açmıştı ve fundalar özenle biçilmişti. Reiko'yu uzaktan görünce, kuşlar kafeslerinde tiz

çığlıklar atarak oradan oraya koşuşturmaya başladılar.

Bizimkiler kümesin yanındaki araç gereç kulübesine girip, ellerinde bir tahıl torbası ve bir lastik hortumla çıktılar. Naoko hortumu takıp musluğu açtı. Sonra, hayvanların kaçmamasına dikkat ederek kümese girdi. Naoko suyla pislikleri akıtırken, Reiko da yerleri bir güverte fırçasıyla sert bir şekilde fırçalıyordu. Su damlacıkları sabah güneşinde göz alıyordu. Tavus kuşları, tüyleri ıslanmasın diye kanat çırparak kümesin içlerine doğru kaçıyordu. Hindi boynunu uzatıp, öfkeli bir ihtiyar gibi karanlık bakışlarını yüzüme dikerken, dalına tünemiş olan papağan da mutsuz bir gürültüyle kanat çırpıyordu. Reiko, kedi gibi miyavlayarak ona döndü ve hayvan, boynunu içine çekerek bir köşeye sindi, ama biraz sonra bağırdı: "Teşekkürler!", "Deli!", "Bok kafa!"

"Böyle konuşmayı ona kim öğretti acaba!" dedi Naoko, içini çekerek.

"Ben değilim. Asla böyle bir şey yapmam" diye karşılık verdi Reiko; sonra yeniden miyavlamaya başlayınca papağan sustu.

Gülerek açıklama yaptı Reiko: "Bir defasında bir kediyle kavga etmişti de, o günden beri kedilerden ölümüne korkuyor."

Temizlik bitince, aletleri yerine koyup yemlikleri doldurdular. Hindi su birikintilerine bata çıka, çevresine sular sıçratarak gelip kafasını yemliğe daldırdı. Naoko kuyruğuna ne kadar vurursa vursun kendini öyle kaptırmıştı ki, yemeyi sürdürdü.

"Bunu her sabah yapıyor musunuz?" diye sordum Naoko'ya.

"Her sabah! Bu işi genelde yeni gelen kadınlara veriyorlar. Çünkü çok kolay. Tavşanları görmek ister misin?"

"Tabii" dedim. Tavşan kafesleri kümesin arkasındaydı. On kadar tavşan, samanların içinde uyuyordu. Naoko pisliklerini süpürdü, onlara yiyecek verdi, sonra da yavru bir tavşanı alıp yanağına sürttü.

"Ne şirin, değil mi?" dedi, mutlu mutlu. Yavruyu bana verdi. Bu küçük, ılık tüy yumağı, kucağımda burnunu titreterek kıpırtısız büzüldü.

"Korkma. Bir şey yapmaz" dedi, yavrunun başını parmaklarının ucuyla okşayarak Naoko, bir yandan da gülümseyerek bana bakıyordu. Hiçbir gölgeye yer olmayan öyle aydınlık bir gülümsemeydi ki, ben de gülümsemekten kendimi alamadım. "Peki bir gece önceki Naoko kimdi?" diye düşündüm. Hiç kuşkusuz, gerçek Naoko oydu, ben düş görmemiştim; önümde soyunan ve çıplak vücudunu bana gösteren gerçekten oydu.

Reiko bir yandan "Proud Mary" şarkısını ıslıkla ustaca çalarken, çöpleri topladı, bir plastik torbaya doldurup ağzını kapattı. Ben de iş gereçlerini ve yem torbasını kulübeye taşımalarına yardım ettim.

"En çok sabahları seviyorum" dedi Naoko. "Sanki her şey yeniden ve taptaze bir şekilde başlıyor. Öğleden itibaren, içime hüzün çöküyor ve güneşin batmasından nefret ediyorum. İşte her gün, bu hislerle yaşayıp gidiyorum."

"Sen böyle hislerle yaşarken, siz gençler de benim gibi yaşlanıyorsunuz. Gündüzün ardından gecenin nasıl geldiğini düşünürken, bir bakıyorsun yaşlısın" dedi neşeyle Reiko.

"Ama yaşlanmaktan memnunsun sen" dedi Naoko.

"Çok da değil. Ama kesinlikle yeniden genç olmak istemezdim."

"Niçin istemezdiniz?" diye sordum.

"Çünkü gençlik tam bir bela da ondan!" diye yanıt verdi Reiko. Sonra, ıslıkla "Proud Mary"yi çalmayı sürdürerek süpürgeyi kulübeye attığı gibi kapıyı kapadı.

Eve döndüğümüzde, lastik çizmelerini çıkartıp günlük, spor ayakkabılar giydiler ve tarlalara gideceklerini söylediler. Reiko bana evde kalıp kitap okumamın ya da bir şekilde vakit geçirmemin daha iyi olacağını söyledi, çünkü tarlada-

ki iş başkalarıyla ortaklaşa yapılan bir işti, üstelik seyrinden de zevk alınmayacak bir çalışmaydı. "Bizi beklerken lavabonun altında yığılı kirli iç çamaşırları da yıkar mısınız?" dedi.

"Şaka mı yapıyorsunuz?" diye karşılık verdim, çok şaşırmıştım.

"E herhalde" dedi Reiko, gülerek. "Çok tatlısınız. Öyle değil mi Naoko?"

"Gerçekten de öyle" dedi Naoko, o da Reiko'yla birlikte gülerek.

"Ben de Almanca çalışayım bari" diye içimi çektim.

"Evet, iyi bir çocuk gibi uslu durun. Öğle yemeğinden önce döneriz biz."

Sonra kıkır kıkır gülerek odadan çıktılar. Birkaç kişinin pencerenin altından, konuşarak geçtiğini duydum.

Banyoya girdim, bir kez daha yüzümü yıkadım; sonra da orada duran bir tırnak makasını alarak tırnaklarımı kestim. Bu, iki kadının paylaştığı bir banyo olmasına rağmen son derece yalındı. Derli topluydu. Bir şişe yüz temizleme jeli, dudak nemlendiricisi ve güneş kremi dışında kozmetik olarak adlandırılabilecek hiçbir şey yoktu. Tırnaklarımı kestikten sonra, mutfağa gidip kendime kahve yaptım ve masaya oturup Almanca kitabımı önüme açtım. Güneş ışığının doldurduğu mutfağın ortasında, üzerimde sadece tişörtle oturmuş, Almanca gramerden bir fiil çekimini ezberlerken, birden garip bir duyguya kapıldım. Almanca düzensiz fiiller ile şu mutfak masasının arasında hayal edilebilecek en büyük uzaklığın olduğu hissi uyandı içimde.

İkisi de saat on bir buçukta döndüler, sırayla duş yaptılar ve üstlerini değiştirdiler. Üçümüz birlikte öğle yemeği için yemekhaneye gittik, sonra da giriş kapısına kadar yürüdük. Bu kez bekçi, kulübesindeydi. Masasına oturmuş, yemekhaneden getirilen yemeğini iştahla yiyordu. Raftaki transistor-

lu radyo eski bir pop şarkı çalıyordu. Geldiğimizi görünce, elini kaldırıp dostça selamladı ve biz de ona karşılık verdik.

Reiko ona, biraz gezmek için dışarı çıkacağımızı ve üç saate kadar dönme niyetinde olduğumuzu haber verdi.

"Harika" dedi görevli. "Çok şanslısınız, hava öyle güzel ki. Ama vadiden uzak durun. Geçen yağmurda toprak kayması oldu. Onun dışında problem yoktur."

Reiko kendi adını ve Naoko'nun adını, bir de çıkış gün ve saatini bir deftere kaydetti.

"Keyfini çıkarın" dedi bekçi. "Ve dikkat edin."

"İyi bir adam" dedim.

"Biraz çatlaktır" dedi Reiko, parmağıyla başına dokunarak.

Gerçekten, bekçinin de söylediği gibi, hava pek güzeldi. Gök kubbeye hafif fırça vuruşlarıyla resmedilmiş beyaz bulutlar dışında gök masmaviydi. Bir süre Ami Hostel'in alçak taş duvarı boyunca yürüdük, sonra biraz uzaklaşıp, daracık ve dimdik bir keçiyolunu tek sıra halinde tırmanmaya başladık. En önde Reiko gidiyordu, ardından Naoko, en arkada da ben. Reiko, dağın bu köşesini avucunun içi gibi bildiğini bize kanıtlamak istercesine hızlı hızlı yürüyordu. Tek sözcük konuşmadan konsantre olmuş şekilde yürüyorduk. Naoko, blucini ve beyaz gömleğiyleydi, ceketini çıkartıp eline almıştı. Ben onun dümdüz saçlarının omuzlarında sağa sola savruluşunu seyrederek yürüyordum. Ara sıra dönüyor, göz göze geldiğimizde bana gülümsüyordu. Bu tırmanış öyle uzun sürdü ki, gücüm tükenmek üzereydi, ama Reiko hiç yavaşlamadı. Naoko da pes etmeden, zaman zaman alnındaki teri silerek, onu takip etti. Uzun bir süredir açık havada böyle bir aktiviteye katılmadığımdan soluk soluğa kalmıştım.

"Bunu sık yapıyor musunuz?" diye sordum Naoko'ya.

"Haftada bir kez" diye karşılık verdi. "Zorlanıyor musun?"

"Biraz öyle gibi" dedim.

"Neredeyse vardık. En azından yolun üçte ikisini kat ettik sayılır. Hadi ama, siz erkeksiniz, değil mi?" dedi Reiko.

"Evet, ama idmansızım."

"Çünkü sürekli kızlarla zaman geçiriyorsun" dedi Naoko, alçak sesle, kendi kendine konuşuyormuş gibi.

Ona cevap vermek istedim, ama çok yorulmuştum. İkide bir, tepeleri sorguçlu kırmızı kuşlar, patikanın üzerinden uçuyordu ve mavi gökyüzünde göz alıcı görünüyorlardı. Çevremizdeki kırlar, beyaz, mavi ve sarı çiçeklerle doluydu; her yerden arı vızıltıları geliyordu. Gözlerimin önünden geçen manzarayı seyrederek adımlarımı atıyordum, hiçbir şey düşünmeden.

Derken, on dakika sonra, yol bitti ve bir tür yaylayı andıran düz bir yere geldik. Terimizi silmek, soluklanmak ve mataralarımızdan su içmek için mola verdik. Reiko gidip bir yaprak buldu ve bunu kullanarak ıslıklar çaldı.

Hafifçe inişe geçen yolun iki yanı boyunca rüzgârda salınan uzun çalılıklar vardı. On beş dakika kadar yürüdükten sonra bir köye vardık. Ortalıkta kimseler yoktu, bir düzine kadar ev vardı, ama hepsi de az ya da çok harabe durumundaydı. Evleri bele kadar gelen otlar sarmıştı ve duvarlardaki delikler bembeyaz güvercin gübresiyle dolmuştu. Kimi evler öyle yıkıktı ki, sadece taşıyıcı sütunları ayaktaydı, kimileri ise kepenklerini açıp hemen içinde oturulabilir gibi gözüküyordu. Bu sessiz ve ölü evlerin her iki tarafta sıralandığı yoldan geçtik.

"Daha yedi sekiz yıl öncesine kadar burada insanlar yaşıyordu" diye bilgi verdi Reiko. "Buralar hep tarlaydı. Ama hepsi geçip gitti. Yaşam fazlasıyla çetindi. Kışın, kar yüzünden burada mahsur kalıyorlardı. Ve toprak da pek verimli değil. Şehirde hayat daha kolay onlar için."

"Yazık. Oysa bazı evler hâlâ kullanılabilir durumda."

"Bir süre, burada hippiler yaşamaya çalıştı, ama vazgeçtiler sonradan. Buranın kışına dayanamadılar."

Köyden çıkar çıkmaz, bir çitle çevrilmiş geniş bir meraya

geldik. Meranın ucunda otlayan birkaç at gördük. Çit boyunca yürürken, iri bir köpek kuyruğunu sallayarak, koşa koşa geldi. Reiko'nun üstüne atılıp yüzünü kokladı, sonra oynamak için Naoko'ya saldırdı. Ben ıslık çalınca bana geldi, uzun diliyle elimi yaladı.

Naoko hayvanın başını okşarken, köpeğin meranın köpeği olduğunu söyledi. "Neredeyse yirmi yaşında. Dişleri o kadar kötü ki katı şeyler pek yiyemiyor. Hep bakkalın önünde uyur ve ayak sesleri duyar duymaz koşarak gelir." Reiko torbasından bir parça peynir çıkardı. Köpek, kokuyu alınca, Reiko'nun üzerine atlayıp peyniri sevinçle yuttu.

"Kısa bir süre sonra onu artık hiç göremeyeceğiz" diyen Reiko, köpeğin başını okşadı. "Ekim ayının ortasına doğru, atları ve inekleri kamyonlara yükleyip az aşağıdaki ahıra götürürler. Sadece yazın böyle yükseklerde özgürce otlamalarına izin verilir; bu mevsimde turistler için bir tür küçük kafe bile vardır. Turistler derken... Günde ancak yirmi kadar yürüyüşçü gelir. Bir şey içmeye ne dersiniz?"

"İyi fikir" dedim.

Köpek önümüze düşüp bizi kafeye götürdü. Saçağından, boyası solmuş, kahve fincanı şeklinde bir levha sallanan, beyaz, küçük verandalı bir evdi burası. Köpek merdivenleri çıkarak önümüz sıra verandaya vardı ve yatıp gözlerini kapadı. Masaya oturur oturmaz beyaz blucin ve tişörtlü, saçlarını atkuyruğu yapmış bir genç kız gelip, Reiko ile Naoko'yu güler yüzle selamladı.

"Naoko'nun bir arkadaşı" diye Reiko beni tanıttı.

"Merhaba" dedi genç kız.

"Merhaba!" diye yanıt verdim.

Üç kadın, kısa bir sohbete girişmişlerdi, bense masanın altındaki köpeğin başını okşuyordum. Yaşlı köpeklere özgü sert, kat kat olmuş bir boynu vardı. Ensesindeki sert yerleri kaşıyordum, o da mutlu hırıltılarla gözlerini kapatıyordu.

"Adı ne bunun?" diye genç kıza sordum.

"Pepe" dedi.

"Hey Pepe!" diye seslendim. Köpek hiç tepki vermedi.

"Kulakları çok zor işitiyor. Sesinizi yükseltmezseniz sizi duymaz" dedi kız.

"Pepe!" diye bağırdım. Köpek gözlerini açtı ve havladı.

"Hadi, tamam Pepe, çok uyu, çok yaşa" dedi genç kız. Pepe gene ayaklarımın dibine uzandı.

Naoko ile Reiko soğuk süt ısmarladılar, bense bir bira istedim.

Reiko genç kızdan radyoyu açmasını rica etti ve o da FM kanalını açtı. Blood, Sweat and Tears topluluğundan "Spinning Wheel" çalıyordu.

Reiko memnun görünüyordu. "Doğrusunu söylemek gerekirse, işte bunun için buradayız. Odamızda radyo yok ve ara sıra buraya gelmezsek şu sıra dışarıda neler çaldığından haberdar olamayacağız."

"Siz geceleri de burada mı kalıyorsunuz?" diye sordum genç kıza.

"Hayatta olmaz!" dedi, gülerek. "Gece burada kalacak olursam yalnızlıktan ölürüm. Akşamları, meranın çalışanı şehre bırakıyor, sabahları da tekrar geliyorum." Eliyle mera ofisinin önüne park etmiş olan dört çeker kamyoneti gösterdi.

"Yakında tatile gireceksiniz, değil mi?" diye sordu Reiko.

"Evet, yakında burayı kapatacağız" dedi kız. Reiko ona bir sigara ikram etti, ikisi birer tane tüttürdüler.

"Sizi özleyeceğim" dedi Reiko.

"Gelecek mayısta döneceğim ama" diyerek güldü genç kız.

Cream topluluğunun "White Room"u çaldı. Reklamın ardından da Simon and Garfunkel'ın "Scarborough Fair" adlı parçası.

"Bu şarkıyı seviyorum" dedi Reiko, şarkı bitince.

"Ben filmi de görmüştüm" dedim.

"Kim oynuyordu?"

"Dustin Hoffman."

"Tanımıyorum" dedi, başını acı acı sallayarak, "dünya olanca hızıyla değişiyor ve ne olup bittiğini bilmiyorum."

Genç kızdan gitarını ödünç istedi. Kız da radyoyu kapatıp, eski bir gitarla geldi. Köpek başını kaldırıp, gitarı kokladı.

"Onu yiyemezsin" dedi Reiko, yapmacık bir sertlikle. Ot kokulu bir esinti verandayı yalayıp geçti. Dağlar gözümüzün önünde, keskin sırtlarıyla gökyüzüne uzanıyordu.

"Sanki *Neşeli Günler*'den bir sahne, değil mi?" dedim, gitarı akort etmekte olan Reiko'ya.

"O nedir?" diye sordu.

"Scarborough Fair"in akorunu bulmak için gitarını tıngırdattı. Anlaşılan, ilk kez çalıyordu, birkaç yanlış notadan sonra baştan sona tereddütsüz bir şekilde çaldı. Üçüncü çalışta şarkıyı mükemmel çıkardı ve hatta üzerine yer yer süslemeler ekledi. "Kulağım iyidir" dedi Reiko, göz kırparak. "Genellikle bir parçayı çalmam için üç kere dinlemem yeterli oluyor."

Sözlerini mırıldanarak "Scarborough Fair"i baştan sona oldukça güzel çaldı. Üçümüz birden alkışladık. Reiko zarif bir hareketle başını eğip selam verdi.

"Ben eskiden Mozart konçertoları çalarken alkışlar çok daha kuvvetli olurdu" dedi.

Bunun üzerine kafedeki genç kız, Beatles'tan "Here Comes the Sun"ı çalarsa sütlerin parasını almayacağını söyledi. Reiko da başparmağını kaldırarak tamam işareti yaptı ve şarkıya başladı. Sesi pek güçlü değildi ve çok sigara içtiğinden, kuşkusuz biraz kısılmıştı da, ama etkileyici ve çok güzeldi. Bira içerek dağları seyrederken onu dinlemek, güneşin şarkıdaki gibi gerçekten doğacağı hissini uyandırıyordu. Yumuşacık ve sıcak bir histi bu.

Reiko, şarkısını bitirince gitarı genç kıza geri verdi ve rad-

yoyu yeniden açmasını istedi. Sonra Naoko'yla, bir saat kadar etrafta dolaşmamızı önerdi.

"Ben biraz daha radyo dinleyip, onunla takılmak istiyorum. Eğer üç gibi geri dönerseniz iyi olur."

"Bu kadar uzun baş başa kalmamız doğru mu?" diye sordum.

"Şey, doğrusu bu kurallara aykırı, ama canı cehenneme. Onun bekçisi değilim ya. Benim de bir molaya ihtiyacım var. Ayrıca ta Tokyo'dan buraya geldin, eminim birbirinize söyleyecek çok şeyiniz vardır."

Reiko, konuşurken bir sigara daha yaktı.

"Hadi gidelim" dedi Naoko, ayağa kalkarak.

Peşine takılmak için ben de kalktım. Köpek uyandı ve bir süre bizi izledi, ama çok geçmeden vazgeçip verandadaki yerine döndü. Merayı kuşatan çit boyunca bir süre yürüdük. Zaman zaman Naoko elimi tutuyor ya da koluma giriyordu.

"Böyle, eski günlerdeki gibiyiz değil mi?" dedi bana.

"Eski günler mi?" diye güldüm. "Biliyorsun daha bu ilkbahardı. Eğer eski günler buysa, on yıl önce olup bitenlere de antikçağ denir."

"Gene de çok eski zamanlarmış gibi hissediyorum" dedi Naoko. "Ama bağışla beni, dün için. Sinirlerim pek gergindi. Tokyo'dan buraya o kadar yolu beni görmek için geldin, öyle davranmamalıydım."

"Önemli değil. İkimizin de hislerimizi açığa vurmamız gerekiyor. Eğer o hisleri alıp, onlarla birine vurman gerekiyorsa, bana vurabilirsin. Böylece birbirimizi daha iyi anlayabiliriz."

"Beni daha iyi anlarsan ne olacak?"

"Anlamıyorsun, değil mi?" dedim. "Mesele ne olacağında değil ki. Bazı insanlar vardır tren tarifeleri okumayı sever, bütün günlerini bunu yaparak geçirirler. Bazıları kibritlerden dev gemi maketleri yapar. Yani bunları yapanlar varken, seni anlamaya çalışan en azından bir kişinin olması neden olağanüstü olsun?"

"Yani bir tür hobi gibi mi?" dedi, şaşırmış görünerek.

"Evet, sanırım öyle de diyebilirsin. Genelde, sıradan insanlar buna daha çok arkadaşlık, aşk ya da öyle bir şey derler, ama sen hobi demek istiyorsan, o da tamam."

"Söylesene" dedi, "Kizuki'yi severdin, değil mi?"

"Elbette."

"Peki ya Reiko?"

"Çok sevdim onu da. İyi bir kız."

"Söyle bana, niçin hep böyle insanları seviyorsun, yani bizim gibileri? Biz üçümüz de biraz kaçığız, biraz garibiz, dibe vurmuşuz – ben, Kizuki ve Reiko. Neden daha normal insanları sevemiyorsun?"

"Çünkü ben öyle görmüyorum" dedim, biraz düşündükten sonra. "Seni, Kizuki'yi ya da Reiko'yu herhangi bir açıdan kaçık olarak görmüyorum. Bence asıl kaçıkların hepsi de dışarıda geziyorlar."

"Ama biz kaçığız" dedi Naoko. "Bunu görebiliyorum."

Bir süre sessizce yürüdük. Yol meranın çitinden uzaklaşıp, ağaçlarla çevrelenmiş yuvarlak, küçük bir göle benzeyen çayırlığın ortasına vardı.

"Zaman zaman geceleri korkuyla uyanıyorum" dedi Naoko, koluma sıkı sıkı yapışarak. "Bana öyle geliyor ki, bir daha iyileşemeyeceğim. Böyle kaçık kalacağım, burada yaşlanıp öleceğim. Bu düşünceyle adeta iliklerime kadar donuyorum. Berbat bir şey. Buz gibi."

Ona sarıldım ve onu kendime doğru çektim.

"Sanki Kizuki gölgelerin arasından bana uzanıyor ve 'Naoko, biz ayrılamayız' diyor. Öyle hissediyorum. İşte bunu duyduğum zaman ne yapacağımı bilemiyorum."

"Peki, böyle hissedince ne yapıyorsun?"

"Şey... Bunu yanlış anlamanı istemem."

"Tamam, anlamam."

"Reiko'dan beni kucaklamasını istiyorum. Onu uyandırıyo-

rum, yanına süzülüyorum ve bana sıkıca sarılmasını istiyorum. Sonra da ağlıyorum. O beni okşuyor, içimdeki o buz eriyene kadar. Bu garip mi sence?"

"Hayır, sadece, Reiko'nun yerine sana sarılan ben olmak isterdim diye düşünüyorum."

"O halde sarıl bana. Şimdi. Burada."

Kuru otların üzerine oturduk ve birbirimize sarıldık. Biz sarılır sarılmaz bedenlerimiz tümüyle otlara gömülüp gizlendi ve artık gökten ve bulutlardan başka bir şey göremez olduk. Naoko'yu usulca çimene uzatıp kucakladım. Bedeni esnek ve ılıktı ve elleri beni arıyordu. Tatlı tatlı öpüştük.

"Söyle bana Toru..." diye kulağıma fısıldadı.

"Neyi?"

"Benimle yatmak istiyor musun?"

"Elbette."

"Ama bekleyebilir misin?"

"Elbette bekleyebilirim."

"Bunu yapmadan önce, biraz daha iyileşmek istiyorum. Kendimi senin hobine yaraşır bir insan haline getirmek istiyorum. Benim için bunu yapabilir misin?"

"Elbette yaparım."

"Sertleştin mi, şimdi?"

"Ayak tabanlarımı mı kastediyorsun?"

"Hadi oradan aptal" dedi, gülerek.

"Erkekliğimin uyanıp uyanmadığını sormak istiyorsan eğer, elbette, evet."

"Bana bir iyilik yapıp, sürekli 'elbette' demekten vazgeçer misin?"

"Tamam, vazgeçtim."

"Zor mu?"

"Ne?

"Böyle tamamen sertleşmek."

"Zor mu?" diye yineledim.

"Yani şey... Acı veriyor mu?"

"Olaya nasıl baktığına bağlı."

"Seni bundan kurtarayım ister misin?"

"Elinle mi?"

"Hı hı. Doğrusunu söylemek gerekirse, buraya uzandığımızdan beri bana batıp duruyor. Canımı acıtıyor."

Kalçamı hafifçe yana kaydırdım. "Daha iyi mi?" diye sordum.

"Teşekkürler."

"Biliyor musun?" dedim.

"Neyi?"

"Aslında onu yapmanı isterdim."

"Tamam" dedi nazikçe gülümseyerek. Sonra pantolonumun fermuarını açtı ve sertleşmiş penisimi eline aldı.

"Sıcak" dedi.

Beni okşamaya başladı, ama onu durdurdum, gömleğinin düğmelerini çözüp elimi sırtına kaydırarak sutyenini açtım. O yumuşak, pembe meme uçlarını öptüm. Gözlerini kapadı ve yavaşça parmaklarını kıpırdatmaya başladı.

"Bu işte oldukça iyisin" dedim ona.

"Uslu çocuk ol ve çeneni kapa" diye karşılık verdi Naoko.

Boşaldıktan sonra, onu sevecenlikle kollarıma aldım ve gene öptüm. Sonra sutyenini taktı, gömleğini giydi, ben de pantolonumun önünü kapadım.

"Böyle, yürümen daha kolay, değil mi?" diye sordu.

"Bunu sana borçluyum."

"Öyleyse beyefendi, eğer size uyarsa, biraz daha yürüyebilir miyiz."

"Kuşkusuz."

Çayırı geçtik, sonra küçük bir koru ve sonra gene bir çayır geldi... Hem yürüdük, hem de Naoko bana, ölen ablasını anlattı. O zamana değin ondan hemen hemen kimseye söz etmediğini, ama bana anlatması gerektiğini hissettiğini söyledi.

"Benden altı yaş büyüktü ve huylarımız tamamen farklıydı, ama gene de çok iyi anlaşıyorduk. Tek bir kez bile kavga etmedik. Gerçekten. Tabii, aramızda bu kadar yaş farkı olunca, kavga edecek bir şey de kalmıyordu."

Ablası her şeyde başarılı olan kızlardan biriymiş. Süper bir öğrenci, süper bir atlet, popüler, lider, nazik, dürüst, oğlanların hoşlandığı, öğretmenlerin sevgilisi olan, duvarları takdir belgeleriyle dolu bir kız. Her okulda mutlaka böyle bir kız vardır.

"Bunu ablam olduğu için söylemiyorum, ama bunlar kesinlikle onu şımartmadı, hiç hava atmadı ya da gösteriş yapmadı. Sadece ona ne verirsen ver, her şeyi iyi yapardı, bu onun doğasında vardı. Bu yüzden, ben de sevimli bir kız olmaya karar vermiştim çocukken."

Naoko konuşurken, bir yandan da elindeki başak tutamını burup duruyordu. "Anlıyorsun değil mi, sürekli onun ne kadar akıllı, zeki, sportif ve popüler olduğunu duyarak büyüdüm ben. Sanıyorum ki, ne yaparsam yapayım onunla yarışmamın yolu yoktu. Bu yüzden, en azından yüzüm onunkinden güzel olduğu için annemle babam herhalde beni sevimli bir kız olarak yetiştirmek istediler. Bunun içindir ki, daha birinci sınıftan o okula verdiler. Ardından, kadife elbiseler, dantelli bluzlar, siyah ruganlar, piyano ve bale dersleri geldi. Ama tüm bunlar, ablamın beni daha çok sevmesine yol açtı; onun sevimli küçük kardeşiydim. Bana bir sürü armağan verir, beni her yere götürür, derslerime yardım ederdi. Erkek arkadaşıyla buluşmalarına bile birlikte giderdim. Herkesin sahip olmak isteyeceği bulunmaz bir ablaydı.

Niçin canına kıydığını kimse anlamadı. Tıpkı Kizuki gibi. O da on yedi yaşındaydı. İntihar edeceğine dair hiçbir ipucu vermedi. Not da bırakmadı... Gerçekten, tamamen aynı şekilde, sen de öyle düşünmüyor musun?"

"Kulağa öyle geliyor" dedim.

"Herkes, çok akıllı olduğu için ya da fazla kitap okuduğu

için dedi. Çok okuduğu doğru. Birçok kitabı vardı ve ölümünden sonra, ben de birçoğunu okudum ve çok üzücüydü. Sayfa kenarlarında notlarına, sayfaların arasında sevgililerinden mektuplara denk geliyordum ve bunlara denk geldiğimde ağlıyordum. Çok ağladım."

Naoko bir an, tuttuğu başakları elinde evirip çevirerek sustu.

"Kendi başının çaresine bakan insanlardandı. Asla ne öğüt, ne de yardım isterdi. Bu, gururundan değildi bence. Böyle davranmayı normal bulduğundandı. Annemiz ve babamız buna alışkındılar ve kendi işini kendi görsün diyerek onu bırakırlardı. Bense ondan her zaman öğüt vermesini isterdim ve her zaman vermeye hazırdı, ama o başkalarına gitmezdi bunun için. Yapılması gerekeni kendi kendine yapardı. Hiçbir zaman öfkelenmez, hatta surat bile asmazdı. İnan bana, abartmıyorum. Sen de bilirsin ki, kızlar sinirli olurlar, sinirlerini başkalarından çıkarırlar, ama onda bu bile yoktu. Surat asacak yerde, durgunlaşırdı. Her iki üç ayda bir böyle olurdu: Odasına kapanır, yataktan çıkmaz, okula gitmez, ağzına lokma koymaz, ışıkları açmaz ve dünyadan kopardı. Okuldan döndüğümde beni odasına çağırır, yanına oturtur ve o günümü anlattırırdı. Çok ilginç olmazdı söylediklerim. Arkadaşlarımla ne oyunlar oynadığımı, öğretmenimin neler söylediğini ya da aldığım notları anlatırdım ona. Beni ilgiyle dinler, bu konuda düşündüklerini söyler, bana öğütler verirdi. Ama ben yanından ayrılır ayrılmaz, mesela arkadaşlarımla oynamaya ya da bale dersine gittiğimde gene dünyadan kopardı. İki gün sonra, hiçbir şey olmamış gibi toparlanır ve okulun yolunu tutardı. Galiba bu durum dört yıl kadar sürdü böyle. Başlangıçta annemle babam kaygılanmış, hatta bir doktora bile danışmışlardı, ama iki günde geçtiği için, onu rahat bırakmaya karar verdiler, her şey kendiliğinden yoluna girer dediler, çok parlak ve tutarlı bir kızdı çünkü.

Ama ölümünden sonra, annem ve babam arasındaki bir konuşmaya tanık oldum. Çok uzun zaman önce ölmüş olan, babamın küçük erkek kardeşinden söz ediyorlardı. O da çok akıllıymış, ama on yedi ile yirmi yaş arasında, tam dört sene kendini eve kapatmış ve sonunda günün birinde, çıkıp kendini bir trenin önüne atmış. O zaman babam, 'Bu benim tarafımda, kalıtımsal belki de' demişti."

Naoko, konuşurken, farkına varmadan elindeki başakları yoluyor, kopan parçalar rüzgârda savruluyordu. Bitirince, başak sapını bir ip gibi parmaklarına doladı.

"Ablam öldüğünde onu bulan bendim" diye sürdürdü konuşmasını. "Sonbahardı ve lise birinci sınıftaydım. Kasım. Karanlık, yağmurlu bir gün. Ablam o zaman son sınıftaydı. Piyano dersinden döndüğümde saat altı buçuktu ve annem mutfakta yemek pişiriyordu. Bana, gidip ablamı akşam yemeğine çağırmamı söyledi. Üst kata çıktım, odasının kapısını vurdum ve 'Yemek hazır' diye bağırdım, ama yanıt alamadım. Odasından hiç ses gelmiyordu. Bunu garip buldum, bir kez daha vurdum kapıyı, usulca açtım ve içeri girdim. Uyuduğunu sanmıştım. Ama yatakta değildi. Pencerenin önünde ayaktaydı, başı düşünüyormuş gibi hafifçe eğik, dışarıyı seyrediyordu. Oda karanlıktı, lamba yanmıyordu ve herhangi bir şey görmek zordu. 'Ne yapıyorsun?' diye sordum ona. 'Yemek hazır' dedim. İşte o an boyunun her zamankinden daha uzun olduğunu fark ettim. Buna bir anlam veremedim. Bu çok garip dedim. Belki de yüksek topuklu pabuç giymiştir ya da bir şeye tırmanmıştır diye düşündüm. Ona doğru yaklaştım, tam onunla yeniden konuşacağım sırada gördüm: Başının üzerinde bir ip vardı. İp tavandan bir çubuk gibi sarkıyordu ve nasıl dümdüzdü, tahmin edemezsin; cetvelle boşluğa çizilmiş bir çizgiydi sanki. Ablamın üzerinde basit, biraz benim bugün giydiğime benzeyen, beyaz bir gömlek ile kurşuni bir etek vardı. Ayakları dümdüz sarkmıştı, bale

yaparken parmak uçlarında yükselmiş gibi; tek fark, ayaklarının ucu ile yer arasındaki yirmi santim kadar mesafeydi. Tüm bunları ayrıntısıyla gördüm. Yüzünü bile. Yüzüne baktım. Kendimi alamadım. Hemen aşağı gidip anneme haber vermem gerektiğini düşündüm. Bağırmam gerekiyordu. Ama bedenim sözümü dinlemiyordu. Kendi kendine, bilincimden ayrı davranıyordu. Bedenim ipi aşağı çekmeye çalışırken, zihnim hemen aşağı koşmamı söylüyordu. Ama kuşkusuz, bir çocuğun gücü yetmez bu işi yapmaya. Herhalde tamamen gerçeklikten kopmuş olmalıyım. Beş altı dakika, mutlak boşlukta, içimde bir şey ölmüş gibi. Orada, soğukta ve karanlıkta, öylece kaldım ablamla, ta ki annem, ne yaptığımı sormak için gelinceye kadar."

Naoko başını salladı.

"Ondan sonra tam üç gün konuşamadım. Yatağımda bir ölü gibi yattım, gözlerim fal taşı gibi açık, boşluğa baktım. Ne olduğunu artık hiç bilmiyordum." Naoko koluma yaslandı. "Sana mektubumda yazmıştım, değil mi? Sandığından çok daha kusurlu bir insan olduğumu hani? Hastalığım senin sandığından çok daha kötü; kökleri çok daha derinde. Bunun için, eğer yapabileceksen beni aşmanı istiyorum. Beni bekleme. Başka kızlarla yatmak istersen, yat. Bana beslediğin duyguların seni engellemesine izin verme. Canın neyi istiyorsa onu yap. Yoksa seni peşimden sürükleyebilirim ve bu yapmak istediğim tek şey. Senin yaşamına engel olmak istemiyorum. Kimsenin yaşamına engel olmak istemiyorum. Daha önce de söylediğim gibi, ara sıra beni görmeye gel ve beni her zaman hatırla. Tüm istediğim bu."

"Ama benim tüm istediğim bu değil" dedim.

"Benim yüzümden yaşamını boşa harcıyorsun."

"Hiçbir şeyi boşa harcadığım yok."

"Ama ben hiç iyileşmeyebilirim. Beni sonsuza dek bekleyecek misin? Beni on ya da yirmi yıl bekleyebilir misin?"

"Kendine korkmak için çok fazla şey buluyorsun" dedim ona. "Karanlık, karabasanlar, ölümün gücü. Tüm bunları unutmalısın. Bunu yaparsan iyileşeceğinden eminim."

"Eğer yapabilirsem..." dedi başını sallayarak.

"Eğer buradan çıkabilirsen, benimle birlikte yaşar mısın?" diye sordum. "O zaman seni karanlıktan da, karabasanlardan da koruyabilirim. İşler zorlaştığında, Reiko değil ben olurum yanında, sana sarılmak için."

Naoko koluma sımsıkı asıldı.

"Bu harika olurdu" dedi.

Saat üçe gelirken kafeye döndük. Reiko, radyodan Brahms'ın *2 Numaralı Piyano Konçertosu*'nu dinleyerek kitap okuyordu. Göz alabildiğine bomboş uzanan bir meranın kıyısında, Brahms'ın bu müziği, kulağa harikulade geliyordu. Reiko, üçüncü bölümün başındaki viyolonsel pasajına ıslıkla eşlik etti.

"Backhaus ile Böhm" dedi. "Bir zamanlar bu plağı, her tarafı çizik içinde kalana değin dinlemiştim. Kelimenin tam anlamıyla. Durmaksızın dinlemekten plak çizik çizik olmuştu. İçindeki tüm müziği içime çekmiştim sanki."

Naoko ile ben, birer kahve ısmarladık.

"Konuşabildiniz mi?" diye sordu Reiko.

"Evet, hem de çok konuştuk" diye karşılık verdi Naoko.

"Umarım sonra bana nasıl geçtiğini ayrıntılarıyla anlatırsın ha, anladın sen."

"Ama öyle bir şey yapmadık ki" diyen Naoko, kızardı.

"Sahi mi?" dedi Reiko, bana dönerek.

"Sahi!" dedim.

"Sı-kı-cı!" dedi Reiko, canı sıkılmış gibi.

"Gerçekten öyle" dedim, kahvemden bir yudum içerek.

7

Akşam yemeğinin önceki akşamdan farkı yoktu; ruh hali, sesler, yüzler... Sadece yemekler değişmişti. Yerçekimsiz ortamda mide sularından söz eden beyaz gömlekli adam bize katıldı ve durmadan, beynin büyüklüğü ile zekâ arasındaki ilişkiden söz etti. Bir yandan soya fasulyeli burgerimizi yerken, bir yandan Bismarck ve Napolyon'un beyinlerinin hacmi konusundaki detayları dinledik. Tabağını kenara çekti ve bir bloknot kâğıdı üzerine, dolmakalemle, beyin eskizleri çizdi. Tam çizmeye başlıyor; sonra, "Hayır, tam olarak bu değil" diyerek yenisine geçiyordu. Bunu pek çok kez tekrar etti. Sonra da çizimini tamamlayınca, kâğıdı özenle beyaz ceketinin cebine yerleştirdi, dolmakalemini ise göğüs cebine taktı. O cepte zaten üç tükenmezkalem, kurşunkalemler ve bir de cetvel bulunuyordu. Sonra da, yemeğini bitirince, bir gün önce söylediklerinin aynısını tekrarladı: "Burası kışın çok güzeldir. Mutlaka kışın gene gelin." Sonra yemekhaneden ayrıldı.

"Bu adam doktor mu, yoksa hasta mı?" diye sordum Reiko'ya.

"Sizce hangisi?"

"Gerçekten bilemiyorum. Her iki olasılıkta da bana pek normal görünmedi."

"Bir doktor o. Profesör Miyata" dedi Naoko.

"Evet" dedi Reiko. "Ama iddiaya girerim buranın en delisi odur."

"Ama bekçi, Bay Omura da hiç fena sayılmaz" dedi Naoko.

"Evet, doğru" diye onaylayan Reiko, çatalını bir brokoliye batırdı. "Her sabah anlaşılmaz şeyler haykırarak çılgın gibi jimnastik yapar. Sonra siz gelmeden önce, bir kız vardı işletme ofisinde, Bayan Kinoşita adında, intihara kalkıştı. Ve geçen sene de Tokuşima adında bir hastabakıcıyı uzaklaştırdılar, ciddi boyutta alkol problemi vardı."

"Öyle görünüyor ki, hastalar ile personel yer değiştirebilir" dedim.

"Çok haklısınız" dedi Reiko da, çatalını havada sallayarak, "sonunda, burada işlerin nasıl yürüdüğünü anlamaya başladınız."

"Sanırım."

"Bizi normal yapan şey" dedi Reiko, "normal olmadığımızı biliyor oluşumuz."

Eve döndüğümüzde, Reiko gitarla Bach çalışırken, Naoko ile ben kâğıt oynadık.

"Saat kaçta gidiyorsunuz yarın?" diye sordu Reiko, çalmaya ara verip bir sigara yakarken.

"Kahvaltıdan sonra. Zaten otobüs saat dokuz gibi geçiyor, böylece akşam işime yetişebilirim."

"Yazık, biraz daha kalabilseniz güzel olurdu."

"Burada uzun süre kalırsam, bir daha hiç ayrılamam" dedim, gülerek.

"Belki de" dedi Reiko. Naoko'ya döndü bu kez: "Sahi, unutmuşum, üzüm almak için Bay Oka'ya gitmemiz gerekiyordu. Tamamen aklımdan çıkmış."

"Seninle gelmemi ister misin?" dedi Naoko.

"Senden Bay Vatanabe'yi bir süreliğine alsam nasıl olur?"

"Olur" dedi Naoko.

"İyi. O halde ikimiz bir gece gezmesi daha yapalım hadi" dedi Reiko, elimi tutarak. "Dün neredeyse işi nihayetine vardırıyorduk bu akşam, niyetim sonuna dek gitmek."

"Güzel. Ne istiyorsanız yapın" dedi Naoko, kıkır kıkır gülerek.

Gece hava soğuktu. Reiko, gömleğinin üstüne açık mavi bir hırka giymişti ve elleri kot pantolonunun ceplerinde yürüyordu. Gökyüzüne bakarak, havayı bir köpek gibi kokladı. "Yağmur kokusu var" dedi. Ben de onun gibi koklamayı denedim, ama hiç koku alamadım. Sadece, gökyüzünün ayı gizleyen bulutlarla yüklü olduğunu gördüm.

"İnsan burada uzun süre yaşayınca, sadece koklayarak bile, havanın nasıl olacağını anlıyor" dedi Reiko.

Personel konutlarının bulunduğu ormana girdik. Reiko benden beklememi istedi, evlerden birinin ön kapısına yürüdü ve zile bastı. Eşikte bir kadın belirdi, bir süre Reiko'yla konuştular, güldüler. Sonra kadın içeri girip, elinde kocaman plastik bir torbayla çıktı. Reiko ona teşekkür edip iyi akşamlar diledikten sonra, elinde torbayla yanıma geldi.

"Bakın" dedi, torbanın ağzını açarak.

Torbanın içi tıka basa üzüm salkımlarıyla doluydu.

"Üzüm sever misiniz?"

"Bayılırım."

Torbanın üstündekilerden bir salkım alıp bana verdi.

"Yıkanmıştır, yiyebilirsiniz."

Hem yürüdük, hem üzüm yedik; kabukları ve çekirdekleri yere tükürüyorduk. Taze ve lezzetliydiler.

"Ara sıra oğullarına piyano dersi veririm, onlar da teşekkür için bana böyle ufak tefek şeyler getirirler. Dünkü şarap da onlardandı. Bazen şehirden benim için ufak tefek alışveriş yapmalarını da istiyorum."

"Dün anlattığınız hikâyenin devamını dinlemek isterim" dedim.

"Peki" dedi. "Ama her akşam geç dönersek Naoko bir şeylerden kuşkulanmaya başlayabilir."

"Risk almaya hazırım."

"Pekâlâ o halde. Çatı altı bir yer bulalım ama. Bu akşam hava soğuk."

Tenis kortuna yaklaşınca sola saptı. Dar merdiveni tırmandık ve ambar görevi gören bir dizi baraka çıktı karşımıza. Reiko ilk kulübenin kapısını açtı ve içeri girip ışığı yaktı. "İçeri girsenize" dedi. "Görülecek pek bir şey yok ama."

Kulübenin içinde kayaklar, kayak sopaları ve botlar özenle dizilmişti; yerde kar küremek için araç gereçle kayatuzu çuvalları yığılıydı.

"Eskiden, yalnız kalmak istediğimde sık sık buraya gelir, gitar çalışırdım. Hoş ve samimi, değil mi?"

Reiko bir tuz torbasının üstüne oturup, beni de yanına çağırdı. Ben de yanına gittim.

"Havalandırması pek iyi değil, ama bir sigara içebilir miyim acaba?"

"Müsaade sizin" dedim.

"İşte bu vazgeçemediğim alışkanlığım" dedi Reiko, kaşlarını çatarak, fakat bariz bir keyifle de sigarasını yaktı. Böylesine zevk alarak sigara içeni pek seyrek görmüşümdür. Ben de üzümlerimi birbiri ardına, özenle soyarak yiyor, kabuklarını ve çekirdeklerini çöp kutusu işini gören bir teneke kutuya atıyordum.

"Şimdi, bakalım, dün nerede kalmıştık?" diye sordu.

"Karanlık ve fırtınalı bir gece, kuş yuvasına ulaşmak için dik bir uçurumu tırmanıyordunuz."

"İnanılmazsınız, böyle ciddi bir yüz ifadesiyle öyle şakalar yapıyorsunuz ki!" dedi Reiko. "Şimdi, galiba o kıza cumartesi sabahları piyano dersleri verdiğim yerde kalmıştım."

"Tam üstüne bastınız."

"Eğer insanlar öğretmeyi bilenler ve bilmeyenler diye ikiye ayrılacak olursa, ben kuşkusuz birincilere girerim. Ama gençken öyle olduğumu bilmiyordum, ayrıca kendimi öy-

le düşünmek de istemiyordum. Ama belli bir yaşa geldiğimde ve kendi hakkımda bilgiler edindiğimde, bunun doğru olduğunu gördüm: İnsanlara bir şeyler öğretme konusunda iyiyim. Gerçekten iyiyim."

"Eminim öylesiniz."

"Başkalarına karşı, kendime olduğumdan çok daha sabırlıyım ve başkalarının iyi yönlerini, kendiminkilerden çok daha kolayca ortaya çıkarıyorum. Ben böyleyim işte. Kısacası bir kibrit kutusunun kibrit sürtme yerine benziyorum. Ama önemli değil. Beni özellikle rahatsız etmiyor. İkinci sınıf bir kibrit olmaktansa, birinci sınıf bir kibrit kutusu olmayı yeğlerim. O kıza ders vermeye başladığımda gerçekten benim için iyice netlik kazandı bu. O zamana değin, çok daha genç ken, ek iş olarak birkaç öğrencim olmuştu, ama henüz bunun farkına varmamıştım. O kıza ders vermeye başladığımda, 'Ya ben bu öğretme işinde iyiyim' diye düşünmeye başladım. İşte dersler o kadar iyi gidiyordu.

Dün de size söylediğim gibi, kızın tekniği olağanüstü değildi, profesyonel müzisyen olması söz konusu değildi, bu yüzden fazla üstüne gitmiyordum. Üstelik, devam ettiği kız okulunu bitirmesi, üniversiteye girmesi için yeterliydi, bu yüzden de fazla sıkı çalışmasına gerek yoktu, zaten annesi de onu fazla zorlamamı istemiyordu. Bunun içindir ki, onu fazla zorlamadım. Daha ilk buluşmamızda, zorla hiçbir şey yaptıramayacağın kızlardan olduğunu anlamıştım. Yapmak istediği şeylere tatlılıkla evet diyen, ama istemediği şeyi de kesinlikle reddeden çocuklardandı. Bu yüzden, ondan ilk olarak, dilediği parçayı tamamen kendi yorumuyla çalmasını istiyordum. Sonra ben aynı parçayı birkaç farklı yorumla çalıyordum ve ardından, hangisini daha çok sevdiğini tartışıyorduk. Sonrasında parçayı tekrar çalmasına izin veriyordum ve performansı ilkine göre on kat daha iyi oluyordu. Kendisi neyin müziği daha güzel kıldığını görüyor ve bunları kendi çalışına adapte ediyordu."

Reiko bir soluk aldı ve sigarasının yanan ucuna dalıp gitti bir süre. Ben, sessizce üzüm yemeyi sürdürüyordum.

"Benim müzik kulağım oldukça iyidir, ama onunki benden daha iyiydi. 'Ne büyük bir kayıp!' diye düşünüyordum. 'Eğer zamanında iyi bir öğretmenle doğru dürüst bir eğitim alsaydı, çok daha ileride olurdu.' Ama yanılıyordum. Çünkü o düzgün bir eğitim alabilecek çocuklardan değildi. Böyle insanlar vardır. Olağanüstü bir yeteneğe sahiptirler, ama bunu sistematize edecek çabayı gösteremezler. Sonunda yeteneklerini azar azar ziyan ederler. Böylelerini çok görmüşümdür. Başlangıçta göz kamaştırırlar. Çok zor bir parçayı, notasına bakar bakmaz anlar ve sonuna kadar müthiş güzel bir biçimde çalarlar. Onları izlersin ve şaşar kalırsın. İçinden, 'Bir milyon yıl geçse ben bunu yapamam" dersin. Ama gittiği, gideceği yer budur. Niçin? Çünkü çaba göstermezler. Çünkü disiplin aşılanmamıştır. Şımartılmışlardır hep. Çok yetenekli olduklarından, ta küçüklüklerinden beri çok iyi çaldıkları için övgüler almışlardır ve sıkı çalışma onlara aptalca gelir. Başkalarının üç haftada öğrendikleri bir parçayı, onlar bunun yarısı kadar bir zamanda öğrenirler, öğretmen de yeterince çalıştıklarını düşündüğünden bir sonraki parçaya geçirir onları. Onu da başkalarının öğrendiğinin yarısı kadar bir zamanda öğrenip diğerine geçerler. Böylece bir öğretmen tarafından zora koşulmak nedir bilmezler, insan kişiliğinin biçimlenmesi için hayati bir öğe onlarda eksik kalır. Çok acı bir durumdur bu. Bende de böyle eğilimler vardı, ama şanslıydım ki, öğretmenim çok sert biriydi ve her şey kontrol altındaydı.

Her neyse, ona ders vermek hoşuma gidiyordu. Güçlü bir spor arabayla bir otobanda gitmek gibi bir şeydi bu, en ufak dokunuşunuza hemen yanıt veren, hatta bazen fazla hızlı yanıt veren bir araba gibiydi. Bu gibi çocukları eğitmenin püf noktası, onlara aşırı övgü yağdırmamaktır. O kadar alışmışlardır ki, övgünün onlar için hiçbir anlamı yoktur. Bunu bil-

gece yapmanız gerekir. Ve onlara hiçbir şeyi zorla yaptıramazsınız. Daha ileri gitmeleri için acele ettirilmemeleri, durmak ve düşünmek için teşvik edilmeleri gerekir. İşte hepsi bu. Eğer bunları yaparsanız, iyi sonuçlar alırsınız."

Reiko sigarasını yere atıp ayağıyla ezdi, söndürdü. Sonra, sakinleşmek ister gibi, derin bir soluk aldı.

"Ders bitince, çay içerek çene çalıyorduk. Zaman zaman, ona caz piyano stillerini tanıtıyordum, 'Bu Bud Powell, bu Thelonious Monk' gibi... Ama genelde, konuşan oydu. Hem de ne konuşmacıydı! Sizi alıp istediği yere sürüklüyordu. Size dün de söylediğim gibi, anlattıkları, çoğunu uydursa bile, çok ilgi çekiciydi. Keskin bir gözlem becerisine sahipti, dili iyi kullanıyordu. Sivri dilli ve komikti. Duygularınızla oynayabiliyordu. Evet, gerçekten de bu işte iyiydi, insanların duygularını karıştırıyor ve sizi altüst ediyordu. Bu güce sahip olduğunu biliyordu üstelik. Bunu ustaca ve etkili biçimde kullanıyordu. Duygularınızı canı nasıl isterse öyle manipüle edebiliyordu... Kızgın, üzgün, neşeli, hayal kırıklığına uğramış ya da mutlu... Sırf gücünü test etmek için, başkalarının duygularını manipüle ediyordu. Tabii bunu çok daha sonra anlayabildim. O zamanlar, bana ne yapmakta olduğunun farkında bile değildim."

Reiko, başını salladı, sonra birkaç tane üzüm yedi.

"Bu bir hastalıktı" diye sürdürdü konuşmasını. "Bu kız hastaydı. Çevresindeki tüm elmaları çürütüp mahveden çürük bir elma gibiydi. Ve kimse de onu iyileştiremezdi. Ömür boyu böyle kalacaktı. Bu açıdan, küçük, hüzünlü bir yaratıktı. Eğer onun kurbanı olmasaydım, ona acıyabilirdim de. Ben onu kurbanın gözünden gördüm."

Reiko birkaç üzüm daha yedi. Olan biteni en iyi nasıl anlatacağını düşünüyor gibiydi.

"Neyse, altı ay boyunca ona ders vermekten keyif aldım. Zaman zaman beni şaşırtan ya da garip bulduğum şeyler söy-

lediği oluyordu. Konuşmalarımızda, onun birine karşı ne kadar şiddetli bir nefret duyabileceğini ya da onun fazla akıllı olduğunu gördüğümde, bir korku atağı yaşıyordum ve gerçekten ne düşünüyor acaba diye merak ediyordum. Ama, sonuçta herkesin kusurları vardır, öyle değil mi? Hem ben kim oluyordum da, onun kişiliğini ve karakterini sorguluyordum! Sadece onun piyano öğretmeniydim. Beni sadece yeterince çalışıp çalışmadığı ilgilendirirdi. Bunun yanı sıra, açık söylemek gerekirse, ondan hoşlanıyordum. Gerçekten çok hoşlanıyordum.

Ne var ki, kendimle ilgili fazla kişisel konulara girmemeye dikkat ediyordum. Altıncı hissim bu konularda konuşmamamın daha iyi olduğunu söylüyordu. Bana yüzlerce soru soruyordu –benimle ilgili daha çok şey öğrenmek için ölüp bitiyordu–,, ama ona çocukluğum, gittiğim okul gibi sadece zararsız şeyleri anlatıyordum. Hakkımda daha çok şey bilmek istediğini söylüyordu, ben de ona anlatacak hiçbir şeyim olmadığını söylüyordum: Sıkıcı bir hayatım olduğunu, sıradan bir koca, sıradan bir çocuk ve tonlarca ev işi. O zaman gözlerimin içine yakarır gibi bakar ve 'Ama senden çok hoşlanıyorum ben' derdi. Bana böyle baktığında, içim bir hoş, tüylerim diken diken oluyordu. Gene de ona asla gerektiğinden fazlasını söylemedim.

Bir gün, aylardan mayıstı galiba, ders sırasında birdenbire, kendini iyi hissetmediğini söyledi. Yüzü sararmış ve boncuk boncuk terlemişti, eve dönmek isteyip istemediğini sordum. Biraz uzanırsa kendini daha iyi hissedeceğini söyledi. Ben de onu odama götürdüm, yatağıma kadar neredeyse taşıdım. Onu odama götürmüştüm, çünkü salondaki kanepe çok küçüktü. Başıma dert açtığı için benden özür diledi; ben de onu bunun için kaygılanmamasını söyleyip, bir şey içmek isteyip istemediğini sordum. İstemedi ve benden sadece yanında kalmamı rica etti; ben de seve seve bunu yapacağımı söyledim. Acı çeker gibi sesler çıkarıyor ve deli gibi terliyordu, bu yüz-

den ona masaj yapmaya başladım. Sonra özür dileyerek, sutyeninin acıttığını, onu çıkarıp çıkaramayacağımı sordu. Böylece, ben de çıkardım. Gömleği çok dar olduğu için, sutyeninin kancalarını açmadan gömleğin iliklerini çözdüm. On üç yaşında bir kız için göğüsleri oldukça büyüktü. Benimkinin en az iki katıydı. Zaten sutyeni de ergenlerin taktıkları başlangıç modellerinden değil, büyüklere göre olanlardan, pahalı bir modeldi. Ve tabii ki ben bunu da pek önemsemeyip, aptal gibi sırtını ovmaya devam ettim. O hep öyle özür diliyor, dokunaklı bir sesle üzgün olduğunu söylüyor ve her defasında ben de ona, bunun önemli olmadığını yineliyordum."

Reiko sigarasının külünü ayaklarının dibine silkti. O sırada üzüm yemekten vazgeçmiştim ve kulak kesilmiş, onu dinliyordum.

"Çok geçmeden, hıçkırmaya başladı, 'Ne var?' diye sordum. 'Hiç.' 'Var bir şey mutlaka. Bana açıkça söyle.' 'Bazen böyle olur bana. Elimden bir şey gelmez. Kendimi üzgün ve yalnız hissederim, kimse benimle ilgilenmiyor ve kimseyle konuşamıyorum. Öyle canım acır ki, işte sonucu böyle olur. Geceleri uyuyamaz olurum, iştahım kaçar. Tek avuntum, sizin derslerinize gelmek.' 'Seni dinliyorum. Anlatsana bana, neden böyle oluyorsun.' Evde işlerin iyi gitmediğini söyledi. Annesini ve babasını bir türlü sevemiyormuş ve onlar da onu sevmiyorlarmış. Babasının hayatında bir başka kadın varmış ve eve pek seyrek geliyormuş; bu durum annesini neredeyse delirtmiş ve o da hırsını kızından çıkartıyormuş, annesinden dayak yemediği gün neredeyse yokmuş. Eve gitmekten nefret ediyormuş. Bunu söylerken feryat figan ağlıyordu, o güzel gözleri yaşlarla doluydu. Bu görüntü Tanrı'yı bile ağlatırdı. Ona, evde olmak bu kadar zorsa, istediği zaman evime gelebileceğini söyledim. 'Çok özür dilerim, ama hayatımda olmasaydınız ne yapardım bilmiyorum. Lütfen sırtınızı bana dönmeyin. Eğer bunu yaparsanız gidecek hiçbir yerim kalmaz' dedi.

Ben de onu bir çocuk gibi yatıştırabilmek için, başını okşayarak kucaklıyor, 'Tamam geçti' diyorum; bana sarılıyor, sırtımı okşuyor ve birden kendimi çok garip hissediyorum, sanki tüm vücudumu ateş basıyor. Şimdi şöyle: Yatakta dergiden fırlamışa benzeyen güzellikte bir kız var, birbirimize sarılmışız, elleri kocamın yanına bile yaklaşamayacağı bir şehvetle sırtımı okşuyor, vücudumun tüm vidaları gevşiyor. Daha ben farkına bile varamadan bir bakıyorum gömleğimi, sutyenimi çıkarmış, göğüslerimi okşuyor. İşte tam o an, su katılmamış bir lezbiyen olduğunu anladım. Bu önceden de başıma bir kez gelmişti. Lisede, son sınıftan bir kızla. Hemen durmasını söylüyorum.

'Ne olursunuz. Sadece birazcık. Öyle yalnızım, öyle yalnızım ki, lütfen bana inanın, sizden başka kimsem yok, benden yüz çevirmeyin' diyor. Sonra elimi tutup göğsüne koyuyor. Göğüsleri çok güzel; evet, bir kadınım, ama elim değdiği anda bir elektrik tüm vücudumu kat ediyor. Artık ne yapacağımı bilemiyorum. Sadece aptal gibi, hayır, hayır, hayır, diyorum. Felç olmuş gibiyim, kıpırdayamıyorum. Okuldaki kızı kendimden uzak tutmayı başarmıştım, ama şimdi hiçbir şey yapamıyorum. Bedenim beni dinlemiyor. Sol eliyle elimi göğsüne bastırıyor, bir yandan meme uçlarımı yalayıp öpüyor; sağ eli ile sırtımı, yanlarımı ve kalçalarımı okşuyor.

Evet, işte orada, perdeleri kapatılmış bir odada, on üç yaşında bir kız tarafından çırılçıplak soyulmuştum –çünkü ben farkına bile varmadan, giysilerimi teker teker çıkarmıştı–, o tüm vücudumu okşarken, ben haz içinde kıvranıyordum. Şimdi dönüp baktığımda, inanılmaz geliyor. Demek istediğim, gerçekten çılgınca, öyle değil mi? Ama o sırada, büyülenmiş gibiydim.

Bir yandan meme uçlarımı emerken, bir yandan da bana durmadan, 'Öyle kederliyim ki. Sizden başka kimsem yok. Beni kendinizden uzaklaştırmayın. Gerçekten çok yalnızım'

diyordu ve ben de sürekli, bunu yapmaması gerektiğini söyleyip duruyordum."

Reiko sustu ve sigarasından bir nefes çekti.

"Biliyor musunuz, bunu ilk kez bir erkeğe anlatıyorum" dedi, yüzüme bakarak. "Size anlatıyorum, çünkü böyle yapmam gerektiğini düşünüyorum, ama bunu gerçekten utanç verici buluyorum."

"Özür dilerim" dedim. Başka ne söyleyeceğimi bilememiştim.

"Bu epey sürdü, sonra sağ eli yavaş yavaş aşağı indi. Külotumun üzerinden dokundu bana. O sırada, zaten tamamen ıslanmış durumdaydım. Söylemekten utanıyorum, ama ilk kez böylesine ıslanıyordum ve böyle bir şey bir daha hiç olmadı. O zamana değin kendimi hep, cinsel açıdan isteksiz sayardım, bu yüzden bu kadar uyarılmış olmak beni hayrete düşürmüştü. Sonra, o yumuşak ve incecik parmaklarını çamaşırımın içine soktu ve... Şey, biliyorsunuz, bunları söze dökemiyorum. Demek istediğim, bir erkeğin hoyrat ellerini oranıza koymasından tamamen farklı bir şey. Gerçekten. Sanki kuştüyü gibi. Kafamda havai fişekler patlayacak gibiydi. Ama hâlâ, yarı dumanlı kafamın içinde, bu olanları durdurmam gerektiği düşüncesi vardı.

Eğer bunun bir kez bile olmasına izin verirsem, bir daha asla duramazdım ve içimde böyle bir sırla kafam gene altüst olurdu. Sonra kızımı da düşündüm. Beni böyle görse, ne olurdu? Her cumartesi saat üçe kadar benim ailemle olurdu kızım, ama ya bir şey çıkar da habersizce döner gelirse ne yapardım? Bu düşünce gücümü toplamama yardımcı oldu ve yatakta doğruldum. 'Dur artık, lütfen dur!' diye bağırdım.

Ama durmuyordu. İç çamaşırımı indirmiş ve dilini kullanmaya başlamıştı. Bundan utandığım için, kocamın bile yapmasına çok nadir izin verirdim ve işte on üç yaşındaki bir kız oramı yalıyordu. Tek yapabildiğim, ağlamaktı. Ve kendimi tamamen cennette hissediyordum.

'Dur!' diye bağırdım gene ve yanağını olanca gücümle tokatladım. O da sonunda durdu, doğruldu ve uzun uzun baktı bana. O sırada, ikimiz de çırılçıplaktık ve yatakta dizlerimizin üzerinde yarı doğrulmuş, birbirimize bakıyorduk. O on üç yaşındaydı, bense otuz bir... Ama ne bileyim, vücuduna bakınca büyülenmiş gibi oluyordum. Şimdi bile, o görüntü capcanlı zihnimde. Bunun on üç yaşında bir kızın bedeni olduğuna inanamıyordum ve hâlâ da inanamıyorum. Onunkinin yanında, benim vücudum içler acısı durumdaydı. Bu doğru, inanın."

Söyleyecek hiçbir şeyim yoktu, sessizliğimi korudum.

"Neden durduğumuzu sordu bana. 'Bundan hoşlanıyorsunuz, değil mi? Sizi ilk gördüğümden beri biliyorum. Hoşunuza gittiğini biliyorum. Bir erkekle yapmaktan çok daha zevkli, değil mi? Nasıl da ıslandığınıza bakın. Size daha da çok zevk verebilirim. Bu doğru. Bedeniniz eriyip gidiyormuş gibi hissettirebilirim size. Beni istiyorsunuz, değil mi?' Söyledikleri doğruydu. Kocamdan çok daha iyiydi. Ve devam etmesini istiyordum. Ama bunun olmasına izin veremezdim. 'Haftada bir kez yapalım bunu. Sadece bir kez. Kimse bilmez. İkimizin küçük sırrı olarak kalır' dedi bana.

Ama ben kalktım, sabahlığımı giydim, sonra da ona gitmesini ve bir daha hiç gelmemesini söyledim. İşte o zaman baktı bana. Gözlerinde, her zamankinin tersine, hiç derinlik yoktu. Daha önce gözlerini hiç böyle görmemiştim. Bir kartona çizilmiş gibi dümdüzdüler. Bomboştular. Bir süre bana baktıktan sonra, sessizce giysilerini aldı, inadına yavaş yavaş giyindi, karşımda kendini sergilemek istercesine. Sonra piyanonun olduğu odaya döndü, çantasını karıştırıp fırçasını aldı. Saçlarını taradı ve dudaklarındaki kanı mendiliyle sildi, ayakkabılarını giydi ve gitti. Gitmeden önce, 'Siz bir lezbiyensiniz, biliyorum. Bu gerçek. Ne kadar saklamak isteseniz de öleceğiniz güne kadar böyle kalacaksınız' dedi bana."

"Bu doğru mu?" diye sordum.

Reiko dudaklarını bükerek bir an düşündü.

"Hem evet, hem hayır. Gerçek şu ki, onlayken, kocamla aldığımdan daha çok zevk aldım. Bu bir gerçek. Bunun için de bir süre, lezbiyen olup olmadığımı kendi kendime sorup, ıstırap çektim. Belki gerçekten lezbiyendim de o ana kadar farkına varmamıştım. Ama artık inanmıyorum öyle olduğuma. Gerçi bunu söylemekle eğilimim olmadığını da söylemiyorum. Büyük ihtimalle var. Ama sözcüğün tam anlamıyla lezbiyen değilim. Bir kadına baktığımda arzu duymuyorum. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

Başımla onayladım.

"Kimi kadınlar, evet, bana karşı duyarsız kalamıyorlar ve ben de bunu hissediyorum. Yani içimdeki eğilim sadece bu anlarda ortaya çıkıyor. Örneğin, Naoko'yu kollarıma alabilirim, özel hiçbir şey hissetmem. Hava sıcak olduğunda, odamızda hemen hemen çırılçıplak yaşarız, birlikte banyoya gireriz, hatta bazen aynı yatakta uyuduğumuz bile olur, ama aramızda hiçbir şey geçmez. Tek bir şey bile hissetmem. Oysa kusursuz bir bedeni olduğunu görebiliyorum, ama hepsi bu. Biliyor musunuz, bir kez Naoko'yla bir oyun oynadık. İkimiz de lezbiyenmişiz gibi davrandık. Bunu duymak ister misiniz?"

"Tabii. Anlatın."

"Az evvel size bahsettiğim olayı ona anlattığımda –çünkü aramızda her şeyi konuşuruz biz–, Naoko bir deney yapmak istedi. İkimiz de soyunduk ve beni okşamaya çalıştı, ama hiçbir şekilde olmadı. Sadece gıdıklandım. Gülmekten öleceğimizi sandım. Şimdi bile düşününce gülesim geliyor. Bu konuda çok beceriksizdi. Eminim bunu duymaktan hoşnutsunuzdur."

"Öyleyim, doğrusunu söylemek gerekirse."

"İşte aşağı yukarı olup bitenler bunlar" dedi, kaşının ucunu serçeparmağıyla kaşıyarak. "Kız gittikten sonra, bir sandalye aldım ve ne yapacağımı düşünerek öylece oturdum kaldım.

İçimin ta derinlerinde, yüreğimin küt küt atışlarını duyuyordum. Ellerim ve ayaklarım sanki bir ton ağırlaşmıştı ve ağzımı, bir güve çiğnemişim gibi, kupkuru hissediyordum. Ama kızım birazdan döneceği için, kendimi banyoya attım. Özellikle de bedenimin, o kız tarafından okşanmış ve yalanmış yerlerini yıkamak istiyordum. Ama ne kadar sabunlanırsam sabunlanayım, gene de o vıcık vıcıklıktan bir türlü arındıramadım kendimi. Biliyordum ki bu sadece hayal dünyamın bir ürünüydü, ama bunu bilmenin bir faydası yoktu. Bu histen kurtulmak için, o gece kocamdan benimle sevişmesini istedim. Elbette kocama hiçbir şey söylemedim, söyleyemezdim. Ona tek söylediğim, her zamankinden yavaş olmasıydı. O da öyle yaptı. Yavaş yavaş, hiçbir detayı atlamadan, tüm dikkatini vererek ilgilendi benimle ve evet, o geceki orgazmım daha önce evlilik hayatında tattığım hiçbir şeye benzemiyordu. Sizce neden böyle oldu? Çünkü o kızın parmaklarının dokunuşları hâlâ bedenimde duruyordu da ondan. İşte gerçek budyu.

Of, bu utanç verici. Baksanıza, terlemişim. Bunları söylediğime inanamıyorum, yok benimle sevişti, yok orgazm oldum!" Reiko dudaklarını yeniden büktü. "Ama bu bile işe yaramadı. İki üç gün sonra, hâlâ kızın dokunuşu oradaydı. Ayrıca gitmeden önce söyledikleri, kafamın içinde yankılanıp duruyordu.

Ertesi cumartesi, gelmedi. Evde kalbim güm güm atarak bekledim onu, gelecek olursa ne yapacağımı bilemeden. Hiçbir şeye konsantre olamıyordum. Ama bir daha hiç gelmedi. Elbette. Gururlu bir kızdı ve onuruna dokunmuştu. Ne ertesi hafta geldi, ne daha sonraki hafta; bir ay böyle geçti. Yeterli zaman geçerse unutacağımı sanıyordum, ama bunu başaramadım. Evde yalnızken, varlığını hissediyordum ve bütün sinirlerim ayağa kalkıyordu. O bir ay boyunca hiçbir şey yapamadım; ne piyano çalabiliyor, ne doğru dürüst düşünebiliyordum. Sonra bir gün farkına vardım ki, dışarı çıktığımda çok

garip bir şeyler oluyordu. Komşular bana bir garip bakıyorlardı. Gözlerinde bir mesafe vardı. Bana verdikleri selamlarda eskisi gibi kibarlardı, ama seslerinde ve davranışlarında bir değişiklik vardı sanki. Ara sıra beni ziyarete gelen komşum artık benden kaçıyor gibiydi. Ama bunların beni rahatsız etmesine izin vermiyordum. Çünkü bu tür şeyleri fark etmeye başladığınız anda, hastalığınızın ilk belirtileri de başlamış demektir."

Bir gün, arkadaş olduğum bir ev hanımı ziyaretime geldi. Epey yakındık, çünkü benim yaşımdaydı, annemin bir arkadaşının kızıydı ve çocuklarımız da aynı anaokulundaydılar. Ansızın çıkageldi ve hakkımdaki berbat dedikodudan haberim olup olmadığını sordu. 'Nasıl bir dedikodu?' diye sordum. 'O kadar kötü ki, söyleyemiyorum bile' yanıtını aldım. 'Mademki başladın bir kez, gerisini anlatman gerekir.'

Anlatmamak için direndi, ama sonunda ağzından aldım. Hem zaten unutmamalı ki, salt bunun için gelmişti ve nasıl olsa sonunda anlatacaktı. Ona bakılırsa, dedikodulara göre ben, bilinen bir lezbiyenmişim ve bu yüzden akıl hastanesine birkaç kez girip çıkmışım. Benim hakkımda, piyano dersi verdiğim öğrencilerden birini soymaya çalıştığım ve o bana direnince de sert bir tokat atarak suratını şişirdiğim konuşuluyormuş. Hikâyeyi tersyüz etmiş olmaları tabii ki yeterince korkunçtu, ama beni asıl şok eden, hastaneye yattığımı bilmeleriydi.

Arkadaşım, beni uzun zamandır tanıdığı için, herkese bunun doğru olmadığını anlatıyormuş, ama kızın ana babası onun hikâyesine inanıp, bunu tüm mahalleye yayıyorlarmış. Ayrıca geçmişimi de araştırıp, akıl sağlığı tarihçemi de öğrenmişler.

Anlattıklarına göre, bir gün, yani o olayın geçtiği gün, kız piyano dersinden eve yüzü şiş, dudağı yarık ve kanlı, gömleğinin düğmeleri kopuk ve hatta iç çamaşırı yırtılmış halde gelmiş. İnanabiliyor musunuz? Kuşkusuz bunların hepsini, anlattıklarının inandırıcı olması için kendi yapmış olmalı.

Gözümle görmüş gibiyim hepsini; gömleğine kan bulaştırıyor, sonra düğmelerini kopartıp sutyeninin dantelini yırtıyor, gözleri kızarana kadar ağlıyor, saçlarını karıştırıyor ve annesine bir sürü yalanlar söylüyor.

Ama ona inandılar diye başkalarını kınamıyorum. Onların yerinde olsaydım, ben de inanırdım. Şeytan dilli bir taşbebek... Eve ağlayarak geliyor, utandığı için anlatmayı reddediyor ve sonra ne var ne yoksa dökülüyor. Tabii ki insanlar inanacak. Daha da kötüsü, ruhsal sorunlarım nedeniyle akıl hastanesine girip çıkmışlığım doğru ve kızın suratına atabildiğim kadar sert bir tokat attığım da. Bana kim inanır? Muhtemelen sadece kocam.

Uzun süre ona anlatıp anlatmama konusunda kendimle boğuştum, ama anlattığımda bana inandı. Elbette. O gün olup biten her şeyi anlattım ona. Beni lezbiyen şeyler yapmaya zorladığı için kızı tokatladığımı da söyledim. Tabii ki, o gün neler hissettiğimi anlatmadım ona. Neyse, kocam çok sinirlendi ve hemen kızın ailesine gidip konuşma konusunda ısrar etti. 'Sen evli bir kadınsın sonuçta. Benimle evlisin. Ve bir annesin. Lezbiyen olmana imkân yok. Şaka mı bu!'

Ama gitmesine engel oldum. Durumu büsbütün arapsaçına çevirmekten öte bir işe yaramayacaktı bu. Biliyordum. Kızın hasta olduğunu biliyordum. Biliyordum, çünkü onun gibi yüzlerce hasta görmüşlüğüm vardı. İliklerine kadar çürümüş bir kızdı o. O benzersiz tenin bir kat altında, çürümüş etten başka bir şey yoktu. Böyle konuşmak belki dehşet verici gelebilir, ama gerçek buydu. Sıradan insanlar bunun ayırdına varmamışlardı ve benim onları kazanmamın hiçbir yolu yoktu. Etrafındaki yetişkinlerin duygularıyla oynama sanatında bu kızın kimse üstesinden gelemezdi ve elimizde hiçbir geçerli kanıt bulunmuyordu. Birincisi, on üç yaşındaki bir kızın otuzunu geçmiş bir kadına homoseksüel bir tuzak kurduğuna kim inanırdı ki? Biz ne dersek diyelim, insanlar inanmak

istediklerine inanacaklardı. Biz de ne denli savaşırsak, o kadar kırılgan hale gelecektik.

Bizim yapabileceğimiz tek şey var, dedim: Taşınmak zorundayız. Eğer o mahallede kalmaya devam edersek, daha da gerginleşecektim ve kafamın zembereği yeniden boşalacaktı. Zaten halihazırda olan da buydu. Çekip uzaklara gitmemiz gerekiyordu, bizi kimsenin tanımadığı bir yere. Ama kocam gitmeye hazır değildi. Durumun ne denli ciddi olduğunu henüz anlamamıştı. Çalıştığı şirketteki işinin pek yolunda gittiği bir dönemdi, prefabrik de olsa sonunda kendi evimize yerleşmiştik ve kızımız da anaokuluna alışmıştı. 'Dur bir dakika' dedi, 'böyle alelacele taşınamayız. Hemen bir iş bulamam ki. Evi satmamız ve başka anaokulu bulmamız gerek. En az iki ay alır.'

'İki ay bekleyemem' dedim ona. 'Eğer bunu hemen yapmazsak, bir daha düzelemem, biterim ben. Şaka yapmıyorum. İnan bana. Ne söylediğimi çok iyi biliyorum.' Belirtiler halihazırda başlamıştı: Kulaklarım uğulduyordu, sesler duyuyordum, uyuyamıyordum. O zaman benim önden gitmemi önerdi, bir yer bulacaktık, ben yalnız başıma gidecektim ve o da her şeyi yoluna koyar koymaz arkamdan gelecekti.

'Hayır' dedim ona. 'Yalnız gitmek istemiyorum. Eğer sen olmazsan paramparça olurum. Sana ihtiyacım var. Beni yalnız bırakma.' O zaman beni kollarına aldı ve biraz daha sabırlı olmamı istedi. Sadece bir ay, dedi. O süre içinde, her şeyi yoluna koyacaktı. İşini bırakacak, evi satacak, anaokulunu ayarlayacak ve yeni bir iş bulacaktı. Belki Avustralya'da uygun bir pozisyon olabilir, dedi. Sadece bir ay beklememi istiyordu ve her şey yoluna girecekti. Ona daha fazla ne söyleyebilirdim ki? Karşı koymaya çalıştım, çünkü bu durum beni büsbütün dünyadan koparacaktı."

Reiko içini çekti ve tavandaki lambaya baktı.

"Ama bir ay bekleyemedim işte. Günün birinde, kafamın içindeki zemberek birden boşaldı. Ve bu seferki çok kötüydü.

Uyku ilacı alıp havagazını açtım. Bir hastane yatağında gözlerimi açtım; artık herkes bana ne olduğunu öğrenmişti. Birkaç ay sonra, aklımı başıma toplayabildiğimde, kocama boşanmak istediğimi söyledim. Hem o, hem de kızımız için en iyi yolun bu olduğunu söyledim, benim için de en iyi yol buydu. Bana, boşanmaya niyeti olmadığı karşılığını verdi. 'Yeni bir başlangıç yapabiliriz' dedi. 'Yeni bir yere gidebiliriz, sadece üçümüz.' 'Artık çok geç' dedim ona. 'Gerçekten her şeye yeni baştan başlamak olsaydı niyetin, bana bunu söylemezdin. Nereye gidersek gidelim, ne denli uzağa taşınırsak taşınalım, aynı şey yeniden olacak. Ve senden aynı şeyi yeniden isteyerek sana yeniden acı çektireceğim. Artık bunu yapmak istemiyorum.'

Ve böylece boşandık. Daha doğrusu, ben onu boşadım. İki yıl önce yeniden evlendi. Hâlâ benden ayrılmasını sağladığım için mutluyum. Gerçekten. Biliyorum ki, hayatımın sonuna kadar böyle olacağım ve kimseyi peşimden sürüklemek istemiyorum. Kimsenin, her an, kafamın içindeki zemberek ne zaman boşalacak korkusuyla yaşamasını istemiyordum.

Bana karşı mükemmeldi. Sadık, güçlü, sabırlı ve tamamen güvenebileceğim, ideal bir kocaydı. İyileşmem için elinden gelen her şeyi yaptı ve ben de hem onun, hem kızımızın iyiliği için, iyileşmek uğruna her şeyi yaptım. Ve ben de iyileştiğime inanmıştım. Evli olduğumuz altı yıl boyunca çok mutluydum. Beni yüzde doksan dokuz iyileştirdi o, ama geriye kalan yüzde bir işleri raydan çıkardı. Gümm diye! Kurmuş olduğumuz her şey çöktü. Bir anda, her şey hiçbir şeye dönüştü. Ve bunu yapan, o kızdı."

Reiko ayaklarının dibine biriktirdiği sigara izmaritlerini toplayıp teneke kutuya attı.

"Berbat bir hikâye bu. O kadar çok çaba sarf ettik ki, yavaş yavaş tuğlaları tek tek yerleştirerek. Ama yıkılması için tek bir an yetti. Daha farkına bile varamadan, her şey yok olup gitmişti."

Reiko kalktı ve ellerini pantolon ceplerine soktu. "Dönelim. Zaten geç oldu."

Gökyüzü, az öncesine oranla daha da bulut yüklüydü ve ay hepten görünmez olmuştu. Şimdi, farkına vardım ki, ben de Reiko gibi yağmur kokusunu alabiliyordum. Ve bu koku torbada taşıdığım taze toplanmış üzüm kokusuna karışıyordu.

"İşte bunun için bir türlü buradan çıkamıyorum" dedi Reiko. "Dış dünyaya karışmaktan korkuyorum. Yeni insanlarla karşılaşmaktan ve yeni duygular yaşamaktan korkuyorum."

"Anlıyorum" dedim. "Ama öyle sanıyorum ki, bunu yapabilirsiniz. Dışarıya çıkıp, bunu başarabilirsiniz."

Reiko içtenlikle güldü, ama konuşmadı.

Naoko, elinde bir kitapla kanepedeydi. Bacak bacak üstüne atmış, parmakları şakaklarında, okuyordu. kafasına dolan sözcüklerin her birine parmaklarıyla dokunuyor ve onları sınıyor gibiydi. Seyrek yağmur damlaları çatıya düşmeye başlamıştı. Lambanın ışığı bedenini incecik bir tozla sarıyordu sanki. Reiko'yla bunca uzun zaman konuştuktan sonra, Naoko'nun gençliği beni yeni bir şekilde etkilemişti.

"Geciktiğimiz için bizi bağışla" dedi Reiko, onun başını okşayarak.

"İyi zaman geçirdiniz mi?" diye sordu Naoko, başını kaldırarak.

"Elbette" diye karşılık verdi Reiko.

"Ne yaptınız?" diye bana sordu bu defa. "Baş başa ikiniz?"

"Bunu söylemeye cesaretim yok hanımefendi" diye yanıtladım onu.

Naoko gülerek elindeki kitabı bıraktı. Sonra üçümüz yağmuru dinleyerek üzüm yedik.

"Böyle yağınca, dünyada yalnız üçümüz varmışız gibi geliyor bana" dedi Naoko. "Keşke yağmur hiç dinmese, böylece biz de üçümüz beraber kalabilsek."

"Ah, tabii" dedi Reiko. "Ve siz birbirinizin kollarındayken, ben uzun saplı yelpazemi size sallayıp, gitarımı çalan geyşa oluyorum. Kalsın, sağ olun!"

"Ara sıra onu sana ödünç veririm" dedi Naoko, gülerek.

"Tamam o zaman, beni de sayabilirsiniz" dedi Reiko. "Hadi yağmur, yağ, boşal gökyüzünden!"

Yağmur yağdı ve yağmaya devam etti. Ara sıra gök gürlüyordu. Üzüm yemeyi bitirince, Reiko her zamanki gibi bir sigara yaktı ve yatağın altından gitarı çıkartıp çalmaya başladı. "Desafinado"yu, arkasından "Girl from Ipanema"yı çaldı, sonra da Bacharach'tan, Lennon ve McCartney'den birkaç parça. Onunla ben, biraz daha şarap içtik ve şarap bitince, mataramda kalan konyağı paylaştık. Gece vakti üçümüz böyle konuşurken, samimi, yakın ve sıcak bir his beni sarmaladı, ben de aynen Naoko gibi yağmurun sonsuza dek sürmesini istemeye başlamıştım.

"Beni görmeye gene gelecek misin?" diye sordu Naoko, bana bakarak.

"Elbette geleceğim."

"Bana yazacak mısın?"

"Her hafta."

"Peki benim için de birkaç satır yazar mısınız?" diye sordu Reiko.

"Onu da yaparım" dedim. "Seve seve."

Saat on birde, Reiko bir akşam önce yaptığı gibi, yatağımı hazırlamak için kanepeyi açtı. Sonra birbirimize iyi geceler diledik, ışığı söndürdük ve yattık. Bir türlü uyku tutmadığı için, çantamdan cep fenerimi ve *Büyülü Dağ*'ı çıkardım, okumaya başladım. Gece yarısına doğru, odanın kapısı usulca açıldı, Naoko girip yanıma süzüldü. Bir önceki gecenin tersine, gerçekten oydu bu kez. Bakışları net, hareketleri can-

lıydı. Ağzını kulağıma yaklaştırdı ve alçak sesle, "Neden bilmem, ama bir türlü uyuyamıyorum" dedi.

"Ben de öyle" dedim. Kitabımı bıraktım, cep fenerimi söndürdüm, onu kollarıma alıp öptüm. Karanlık ve yağmurun sesi bizi tatlı tatlı kuşatıyordu.

"Peki ya Reiko?"

"Merak etme, derin derin uyuyor. Uyudu mu bir daha uyanmaz" dedi bana. "Beni gene görmeye geleceksin, değil mi?"

"Elbette geleceğim."

"Senin için bir şey yapamasam da mı?"

Karanlıkta başımı evet anlamında salladım. Memelerinin biçimini göğsümün üzerinde açık seçik hissediyordum. Sabahlığının üzerinden, bedeninin kıvrımlarını avucumla izliyordum. Ellerimi tekrar tekrar omuzlarından kalçalarına doğru, kıvrımlarını ve yumuşaklığını beynime kazımak için gezdirdim. Bir süre sevgiyle kucaklaştıktan sonra, alnıma hafif bir öpücük kondurup yataktan dışarı kaydı. Soluk mavi sabahlığı karanlıkta bir balık gibi parlıyordu.

"Hoşça kal" dedi bana, alçak sesle.

Ve yağmurun sesini dinleyerek, tatlı bir uykuya daldım.

Ertesi sabah, yağmur hâlâ yağıyordu. Önceki gecenin tersine, neredeyse görünmez bir güz yağmuruydu. Su birikintileri ve ağaçlardan süzülen damlalar olmasa, yağdığı anlaşılmayacaktı. Gözlerimi açtığımda, pencereleri puslu bir beyazlık sarmıştı, ama güneş yükseldikçe esinti sisi dağıttı; ağaçların tepeleri ve dağların doruğu yavaş yavaş belirmeye başladı.

Tıpkı önceki sabah gibi, üçümüz kahvaltımızı yaptıktan sonra kümese bakmaya gittik. Naoko ile Reiko kapüşonlu sarı yağmurluk giyiyorlardı. Bense kazağımın üzerine bir rüzgârlık geçirmiştim. Hava soğuk ve rutubetliydi. Kuşlar da yağmurdan sakınmak için kümesin dibinde kümelenmişlerdi.

"Yağmur yağınca soğuk oluyormuş yahu" dedim Reiko'ya.

"Artık her yağmurda hava biraz daha soğuyacak, ta ki yağışlar kara dönüşene kadar" dedi Reiko. "Japon Denizi'nden gelen bulutlar tonlarca karı buraya boşalttıktan sonra yollarına devam ederler."

"Kışın kümesteki kuşları ne yapıyorsunuz?"

"Onları kapalı yere alıyoruz elbette. Ne yapalım, ilkbaharda karı kazıp, donmuş kuşları mı çıkaralım yani? Buzlarını çözeriz, onları hayata geri döndürür, bağırırız: Hadi, tamam, hadi gelip yeminizi yiyin!"

Parmağımla kafese vurdum ve papağan kanatlarını çırparak, tiz bir sesle bağırdı: "Bok kafa!", "Teşekkürler!", "Deli!"

"Bak bunun donmasını isterdim işte" dedi Naoko, acı bir sesle. "Bunu her sabah duyacak olursam, gerçekten delireceğim."

Kümesin temizlenmesi biter bitmez eve döndük. Ben eşyalarımı toplarken, hanımlar tarlaya gitmek için kıyafet değiştirdiler. Evden birlikte çıktık ve tenis kortunu biraz geçince ayrıldık. Onlar sağa döndü, bense dümdüz devam ettim. Birbirimize veda ettik ve gene geleceğime söz verdim. Naoko, köşeyi dönüp gözden kaybolmadan önce, dönüp bana gülümsedi.

Kapıya varıncaya kadar yolda birkaç kişiye rastladım. Herkes Naoko ile Reiko'nun giydiği sarı yağmurluktan giymişti ve kapüşonları iyice kafalarına geçirmişlerdi. Yağmur sayesinde tüm renkler alışılmışın dışında bir berraklığa sahipti: Toprak koyu bir siyahtı, çam dalları parlak yeşildi ve sarı yağmurluklarına bürünmüş insanlar, bu yağmurlu sabahta yeryüzünde gezmek için izin almış dünya dışı ruhlara benziyordu. Ellerinde tarım aletleri, bir sepet ya da bir torba, sessizce süzülür gibiydiler.

Bekçi ismimi hatırladı ve çıkarken ziyaretçiler listesindeki adıma işaret koydu.

"Tokyo'dan geliyorsunuz, değil mi?" dedi yaşlı adam. "Bir kez gitmiştim oraya, nefis domuz eti pişiriyorlar orada."

"Ya öyle mi?" dedim, ne diyeceğimi bilemeden.

"Genel olarak, Tokyo'da yediğim çoğu şeyi beğenmedim, ama domuz eti çok lezzetliydi. Sanırım özel bir besleme yöntemine sahip olmalılar ha?"

Bu konuda bir şey bilmediğimi ve bunu ilk kez ondan duyduğumu söyledim. "Bu arada, ne zaman gitmiştiniz Tokyo'ya?"

"Ne zamandı acaba?" dedi yaşlı adam, başını yukarı doğru kaldırarak. "Veliaht prensin düğünü sırasında mıydı acaba? Orada yaşayan oğlum hiç değilse bir kere şehri görmemi istiyordu. 1959 yılı olmalı."

"O dönemde, tabii, Tokyo'da domuz eti iyi olmalı" dedim.

"Peki, bugünlerde nasıl?"

"Pek emin değilim" dedim, bu konuyla ilgili özel bir şey duymamıştım. Bu yanıtım onu biraz hayal kırıklığına uğratmış gibi oldu. Besbelli benimle gevezeliği sürdürme niyetindeydi, ama otobüs saatimin geldiğini söyleyerek yola doğru yürümeye başladım. Akarsu boyunca uzanan yolun şurasında burasında hâlâ sis bulutları oyalanıyor ve rüzgârın önü sıra dağ yamaçlarında geziniyordu. Yolda arada bir duruyor, arkamı dönüyor ve her defasında anlamsız biçimde derin derin iç çekiyordum. Kendimi yerçekiminin biraz farklı olduğu bir gezegene gelmiş gibi hissediyordum. Evet ya, tabii, dedim kendi kendime üzüntüyle; artık dış dünyadaydım.

Yurda geldiğimde saat dört buçuktu, hemen üstümü değiştirip Şincuku'daki plakçıya, mesaimi doldurmaya gittim. Saat altıdan on buçuğa kadar mağazayı bekledim ve birkaç plak sattım, ama genel olarak öylece oturup, dışarıda akıp giden insanları izledim. Aileler vardı, çiftler, sarhoşlar, gangsterler, mini etekli hayat dolu kızlar, sakallı hippiler, bar kızları ve tanımlayamayacağım daha pek çok insan... *Rock* müziği çaldığımda, hippiler ile evsizler mağazanın önünde yığılıyor, dans ediyor, tiner kokluyor ya da bir şey yapmadan yerde oturuyorlardı. Tony Bennett'in bir plağını koyacak olursam, hemen dağılıyorlardı.

Yanı başımızda, hep uykulu görünen yaşlı bir adamın "yetişkin oyuncakları" sattığı bir dükkân vardı. Bu tür seks ıvır zıvırlarına kimin heves edebileceğini bir türlü anlamıyordum, ama görünen oydu ki, bu alanda ticaret oldukça hareketliydi. Karşıda, mağazanın hafifçe çaprazında kalan dar sokakta, içkiyi fazla kaçırmış bir üniversiteli kusuyordu. Sokağın karşısındaki oyun merkezinde ise, komşu lokantanın aşçısı boş zamanını bingo bahisleriyle öldürüyordu. Esmer bir serseri, kapalı bir dükkânın kepenginin altında, yere çömelmiş, kıpırtısızca durmaktaydı. Taş çatlasın on iki-on üç yaşlarında, açık pembe rujlu bir kız, mağazaya girip Rolling Stones'un "Jumping Jack Flash"ini çalmamı istedi benden. Plağı buldum, koydum, o da müziğe uyup kalçalarını kıvırarak ve parmaklarını şaklatarak dükkânda dans etti. Sonra bir sigara istedi benden. Mağaza sahibinin bırakmış olduğu sigaralardan bir tane verdim. Şükran dolu bir yüzle içti sigarasını, sonra da plak bitince, bir teşekkür bile etmeden çekti gitti. Her on beş dakikada bir, cankurtaran ya da polis arabası sireni duyuluyordu. Hepsi birbirinden sarhoş üç şirket yöneticisi kılıklı adam, telefon kulübesindeki uzun saçlı, güzel kadına, "Harika popo!" diye bağırıyor ve her seferinde yüksek sesle gülüyorlardı.

İzledikçe kafam daha da karışıyordu. Tüm bunlar ne anlama geliyordu? Hayrete düşmüştüm. Bunlar ne demek olabilirdi?

Mağaza sahibi akşam yemeğinden sonra geldi ve "Hey, biliyor musun Vatanabe? Evvelsi gece butikteki piliçle yattım" dedi. Uzun süredir yakınlarda bir butikte çalışan kızı gözüne kestirmişti ve ara sıra dükkândan aldığı plakları ona armağan ediyordu.

"Tebrikler" dedim ve o da bana kızı nasıl tavladığını ayrıntılarıyla anlattı.

"Eğer bir piliç istiyorsan, şunları yapacaksın" diyerek kendinden son derece emin bir şekilde anlatmaya başladı. "İlk önce ona hediyeler vereceksin. Sonra onu sarhoş edeceksin.

Ama zilzurna. Sonra da işi bitireceksin. Çok kolay. Ne dediğimi anlıyor musun?"

Trene binip, kafam gene öyle karışık, yurda döndüm. Odamın perdelerini çektim, ışığı söndürüp yatağıma uzandım, Naoko her an gelip koynuma giriverecekmiş gibi bir hisse kapıldım. Gözlerimi kapattığımda, göğsümün üzerinde memelerinin esnek yuvarlaklığını hissettim, fısıldadığını duydum, hatta ellerimi bedeninin kıvrımlarında hissettim. Karanlığın ortasında, onun küçük dünyasına döndüm. Ot kokusunu duydum, yağmurun sesini işittim. Naoko'yu, öyle, ay ışığında çıplak gördüğüm haliyle hayal ettim; onu, kümesi temizlerken, kusursuz ve kıvrak bedeni, sarı yağmurluğuna bürünmüş, sebzelerle uğraşırken gördüm. Sertleşen penisimi kavrayıp, Naoko'yu düşünerek boşaldım. Boşalınca kafamın içindeki kargaşa biraz diner gibi oldu, ama uykuya dalmama yardımcı olmadı bu. Korkunç yorgundum, uykuya hasrettim, ama beynim işbirliği yapmayı reddediyordu.

Kalktım ve bir an pencerenin önünde dikilerek, dalgın dalgın, bahçede, sabahları bayrak çekilen gönderi seyretmeye koyuldum. Direk, üzerinde bayrak olmayınca gecenin karanlığını delen dev bir beyaz kemiği andırıyordu. Naoko şimdi ne yapıyordu acaba? Merak ediyordum. Tabii ki uyuyor olmalıydı, derin derin, garip küçük dünyasının karanlıklarına gömülü. Kendimi, ne olur kötü rüyalar görmesin diye dua ederken buldum.

8

Ertesi gün, perşembe sabahı, beden eğitimi dersinde, elli metrelik yüzme havuzunda pek çok kez gidip geldim. Bu ağır egzersiz iyi geldi, beni acıktırdı. Öğrencilerin gittiği, büyük porsiyonlarıyla bilinen bir lokantada iyice karnımı doyurduktan sonra, araştırma yapmak için edebiyat fakültesinin kütüphanesine giderken Midori Kobayaşi'ye rastladım. Yanında gözlüklü, ufak tefek bir kız vardı, ama uzaktan beni görür görmez, kızı bırakıp yanıma geldi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Edebiyat fakültesi kütüphanesine."

"Gitmesen de benimle yemeğe gelsen?"

"Zaten yedim."

"Olsun! Yeniden yersin!"

Sonunda onunla birlikte yakındaki bir kafeye gittik; o, körili bir şeyler yedi, ben de kahve içtim. Uzun kollu beyaz bir gömlek, üzerine balıklar işlenmiş sarı bir yelek giymiş, boynuna dar bir altın zincir, koluna da Disney saati takmıştı. Yemeğini beğenmiş görünüyordu ve üç bardak da su içti.

"Nerelerdeydin?" diye sordu. "Kaç kez aradım seni."

"Konuşmak istediğin bir şey mi vardı?"

"Özel bir şey yoktu. Sadece aradım işte."

"Anlıyorum."

"Neyi anlıyorsun?"

"Hiçbir şeyi. Sadece 'anlıyorum' dedim. Son zamanlarda yangın filan çıktı mı?"

"Sahi, ne kadar eğlenmiştik, değil mi? Zaten pek bir hasar da olmamıştı, ama gene de o dumanla filan, gerçek gibiydi. Müthiş bir olaydı." Midori bir bardak su daha içti, nefes aldı ve bir süre yüzüme baktı. "Hey, neyin var senin?" diye sordu. "Kafayı bulmuş gibi görünüyorsun. Gözlerin odaklanamıyor gibi bakıyor."

"İyiyim" dedim. "Bir yolculuktan yeni döndüm ve yorgunum."

"Sanki hayalet görmüş gibisin."

"Anlıyorum."

"Söylesene Vatanabe, öğleden sonra dersin var mı?"

"Evet, 'Almanca' ve 'İlahiyat'."

"Dersleri kırabilir misin?"

"Hayır, 'Almanca'yı olmaz. Bugün sınav var."

"Kaçta bitiyor?"

"İkide."

"Tamam. Öğleden sonra biraz kafa çekmek için şehre inelim ister misin?"

"Öğleden sonra saat ikide mi?"

"Bir değişiklik olur, niye ki? Uçmuş gibi gözüküyorsun. Hadi benimle içmeye gel ve sana biraz hayat aşılayalım. İşte bunu yapmak istiyorum, seninle içmek ve kendime de hayat aşılamak. Ne dersin?"

"Pekâlâ, gidelim bakalım" dedim, içimi çekerek. "Saat ikide seni edebiyat fakültesinin avlusunda bekleyeceğim."

Almanca dersinden sonra, otobüse binip Şincuku'ya gittik ve Kinokuniya Kitabevi'nin arkasındaki sokakta, ismi DUG olan *underground* bir bara oturup, ikişer votka tonikle açılışı yaptık.

"Ara sıra buraya gelirim, çünkü gündüz vakti içtiğin için utandırmıyorlar seni."

"Öğleden sonraları sık mı içiyorsun?"

"Bazen" dedi, bardağını sallayıp içindeki buzları şıngırdatarak. "Dünyada yaşamak zorlaştığında votka tonik için buraya gelirim."

"Dünya yaşamak için zorlaşıyor mu?"

"Bazen" dedi Midori. "Benim de kendime göre özel küçük sorunlarım var."

"Ne gibi?"

"Aile gibi, erkek arkadaşları gibi, düzensiz aybaşlarım gibi. Böyle şeyler."

"Bir tane daha iç."

"İçeceğim."

Elimi kaldırıp garsonu çağırarak iki votka tonik daha ısmarladım.

"Geçen pazar geldiğinde, beni nasıl öpmüştün? Bunun üzerinde düşündüm. Hoştu. Gerçekten çok hoştu."

"Ne hoş."

"Ne hoş" diye yineledi. "Konuşmaların gerçekten çok garip."

"Öyle mi?"

"Her neyse, o an düşünüyordum. Eğer bu bir erkekle ilk öpüşmem olsaydı, ne kadar muhteşem olurdu diye düşünüyordum. Eğer yaşamımın tarihsel akışını değiştirebilsem, bunu kesinlikle ilk öpücüğüm yapardım. Ve sonra yaşamımın geri kalanında da şöyle düşünerek yaşardım: Acaba, beni çamaşır terasında ilk defa öpen o Vatanabe'ye ne oldu, şimdi elli sekiz yaşında mıdır? Gerçekten hoş olmaz mıydı?"

"Evet, gerçekten" dedim, bir şamfıstığını ayıklarken.

"Neyin var senin? Neden bu kadar dalgınsın? Hâlâ cevap vermedin bana."

"Herhalde dünyaya tamamen adapte olamadım henüz" dedim, bir an düşündükten sonra. "Bilmiyorum, bunun gerçek dünya olmadığını hissediyorum. İnsanlar, manzaralar gerçek değilmiş gibi geliyor bana."

Midori dirseklerini tezgâha dayadı ve yüzüme dikkatle baktı. "Jim Morrison'ın bir şarkısında buna benzer bir şey vardı, neredeyse eminim."

"Sen yabancı olduğunda, insanlar da yabancılaşır."

"İşte bu, anlaştık" dedi Midori.

"Anlaştık" diye karşılık verdim.

"Gerçekten de benimle birlikte Uruguay'a gelmelisin" dedi Midori, tezgâha dayanarak. "Kız arkadaşını, aileni, üniversiteyi... Hepsini geride bırakıp."

"Kötü bir fikir değil" dedim, gülerek.

"Her şeyi bırakıp kimse tarafından tanınmadığın bir yere gitmek harika olmaz mı? Zaman zaman, bunu yapmayı istiyorum. Bir gün bunu gerçekten, ama gerçekten yapmak istiyorum. Yani, beni çok uzaklarda bir yere götürdüğünü farz et, sana aslan gibi güçlü bir sürü çocuk doğururdum. Ve sonsuza dek mutlu yaşardık."

Üçüncü votka toniğimi gülerek bitirdim.

"Demek henüz aslan gibi güçlü bir sürü çocuk istemiyorsun, öyle mi?"

"Meraklandım" dedim. "Neye benzediklerini görmek isterdim."

"Tamam, eğer istemiyorsan problem değil" dedi, bir fıstık yiyerek. "Burada oturmuş, öğle vakti içip içip, aklıma ne eserse söylüyorum. Her şeyi geride bırakıp bir yerlere kaçmak! Uruguay'a gitmenin ne manası var! Orada, eşek pisliğinden başka bir şey yok ki."

"Belki de haklısındır."

"Her yerde eşek pisliği var. Burada pislik, orada pislik, tüm dünyada eşek pisliği. Hey, bunu açamadım. Sen denesene." Midori bana bir fıstık uzattı. Kabuğunu açana kadar bayağı uğraştım. "Ama ah, geçen pazar nasıl da hafiftim. Senin yanında, verandada içki içip şarkı söyleyerek yangını seyrederken. En son kendimi ne zaman böyle iyi hissettiğimi hatırla-

yamıyorum bile. Çevremde herkes beni bir şeyler yapmaya zorluyor. Boyuna ne yapmam gerektiğini söylüyorlar bana. Sen, en azından, beni rahat bırakıyorsun."

"Seni yeterince tanımıyorum ki, herhangi bir şey yapmaya zorlayayım."

"Yani, beni daha iyi tanıdığında, sen de bir şeyler yapmaya zorlayacaksın, öyle mi?"

"Bu mümkün" dedim. "Çünkü gerçek dünyada insanlar böyle yaşar; birbirlerini bir şeyler yapmaya zorlarlar."

"Ama sen bunu yapmazsın. Biliyorum. Ben insanlara zorla bir şeyler yaptırma ve başkalarının da beni zorlaması konusunda uzmanımdır. Sen öyle değilsin. Bunun için senin yanında rahat edebiliyorum. Biliyor musun, dünyada müdahale etmekten de, müdahale edilmesinden de hoşlanan o kadar çok insan var ki. Milyonlarca! Sonra da söylenip dururlar, 'Onu buna ben zorladım', 'Sen beni buna zorladın!' Bundan hoşlanırlar. Ama ben hoşlanmıyorum. Bir şeyi sadece, yapmam gerektiği için yaparım."

"Peki sen insanları neye zorluyorsun ya da onlar seni neye zorluyor?"

Midori ağzına bir parça buz attı ve bir süre emdi.

"Beni daha iyi tanımak ister misin?" diye sordu.

"Evet, bir şekilde."

"Hey, baksana sen! Sana, 'Beni daha iyi tanımak ister misin?' diye sordum. Bu nasıl bir cevap."

"Evet Midori, seni daha iyi tanımak isterim" dedim.

"Sahiden mi?"

"Evet, sahiden."

"Gözlerini, göreceğin şeyden kaçırmak zorunda kalsan bile mi?"

"O kadar korkunç musun ki?"

"Evet, bir bakıma" dedi Midori, yüzünü buruşturarak. "Bir tane daha içki istiyorum."

Dördüncü kez sipariş vermek için garsonu çağırdım. İçkilerimiz gelinceye kadar Midori, çenesi ellerinin arasında, dirsekleri tezgâha dayanmış bir şekilde durdu. Ben de sessiz kalarak, Thelonious Monk'tan "Honeysuckle Rose" parçasını dinledim. Barda beş altı müşteri daha vardı, ama bizden başka içki içen yoktu. Yoğun kahve kokusu, bu kasvetli mekâna samimi bir hava veriyordu.

"Bu pazar boş musun?" diye sordu Midori.

"Sanırım sana daha önce de söylemiştim, pazar günleri hep boşum. Akşam altıda işim başlayana dek."

"Tamam, o halde pazarı benimle geçirmek ister misin?"

"Elbette" dedim.

"Pazar sabahı gelir seni yurttan alırım. Ama saatini tam olarak söyleyemiyorum. Sence sakıncası var mı?"

"Tamam" dedim. "Problem değil."

"Şimdi, sana sormak istiyorum; şu anda canım ne yapmak istiyor, biliyor musun?"

"Aklıma bir şey gelmiyor."

"Her şeyden önce, büyük, geniş, yumuşacık bir yatağa uzanmak istiyorum. Kendimi rahat hissetmek ve sarhoş olmak istiyorum, ayrıca çevremde tek bir eşek pisliği bulunmamasını ve senin de yanıma uzanmanı istiyorum. Sonra, üstümdekileri teker teker çıkartıyorsun. Çok şefkatli. Çocuğunu soyan bir anne gibi. Çook yumuşak."

"Hımm..."

"Bir noktaya kadar bırakıyorum kendimi, hoşuma gidiyor. Ama çok geçmeden ne olup bittiğinin farkına varıyor ve 'Dur Vatanabe! Senden gerçekten hoşlanıyorum, ama bir başkası var ve bunu yapamam. İster inan ister inanma bu konularda epey tutucuyum, bu yüzden lütfen dur!' diye bağırıyorum. Ama sen durmuyorsun."

"Ama dururdum."

"Bunu biliyorum. Boş ver, bu benim fantezim. Sonra onu ba-

na gösteriyorsun. Şeyini. İyice kalkmış. Hemen gözlerimi kaçırsam da bir an görüyorum onu. Bunun üzerine, 'Dur. Bunu yapma. Böyle kocaman ve sert bir şey istemiyorum!' diyorum."

"Çok büyük değil. Oldukça sıradandır."

"Önemli değil, bu bir fantezi. O zaman üzgün bir yüz ifadesi takınıyorsun, senin için üzülüyorum ve seni avutuyorum. 'Tamam tamam, zavallı şey' diye."

"Ve şu anda yapmak istediğin şeyin bu olduğunu söylüyorsun ha?"

"Aynen öyle."

"Vay canına be!"

Beşer votka tonik içtikten sonra kalktık. Hesabı ödemek istediğimde Midori elime vurdu ve hesabı cüzdanından çıkardığı yepyeni on bin yenlik bir banknotla ödedi.

"Benden" dedi. "Daha yeni maaşımı aldım ve seni ben davet ettim. Tabii eğer kredi kartı taşıyan bir faşistsen ve kız parasıyla içki içmeyi reddediyorsan..."

"Hayır, hayır. Sorun değil."

"Üstelik içime girmene de izin vermedim."

"Kocaman ve sertti de ondan" dedim.

"Evet" dedi Midori. "Kocaman ve sertti de ondan."

Hafifçe kafayı bulmuş olan Midori, bir basamağı atlayıverince kendimizi neredeyse merdivenin dibinde buluyorduk. Dışarıda, gökyüzünü karartan bulutlar gitmişti ve akşam güneşi nazik ışıklarını şehrin sokaklarına saçıyordu. Bir süre sokaklarda rastgele yürüdük. Midori bana, canının ağaçlara tırmanmak istediğini söyledi, ama ne yazık ki Şincuku'da tırmanılabilecek ağaç yoktu ve Şincuku Kraliyet Parkı da kapanıyordu.

"Yazık, ağaca tırmanmayı öyle severim ki!" dedi.

Midori'yle, vitrinlere bakarak yürürken, sokaklar geçmişte olduğundan çok daha gerçek göründü bana.

"Sana rastladığıma memnunum" dedim. "Sanırım dünya-

ya birazcık daha adapte oldum şimdi."

Midori durup dik dik yüzüme baktı. "Bu doğru" dedi. "Bakışların önceki kadar dalgın değil. Gördün mü? Benimle takılmak sana iyi geliyor."

"Bu konuda hiç şüphem yok."

Saat beş buçukta Midori, artık eve döneceğini, çünkü akşam yemeğini hazırlaması gerektiğini söyledi. Ben de ona, yurda otobüsle döneceğimi söyledim ve onu Şincuku Garı'na kadar geçirdim.

"Şu an ne istiyorum biliyor musun?" diye sordu bana gitmeden.

"Aklında ne olduğu konusunda kesinlikle hiçbir fikrim yok."

"Korsanların seni ve beni tutsak etmesini istiyorum. Sonra bizi soyup bağlamalarını istiyorum, yüz yüze ve birbirimize sımsıkı yapışık bir şekilde."

"Neden böyle bir şey yapsınlar?"

"Sapık korsanlar onlar" dedi.

"Asıl sapık olan sensin" dedim.

"Sonra da bizi ambara kilitleyip, 'Bir saat sonra sizi denize atacağız, o zamana kadar hoşça vakit geçirin!' diyorlar.

"Ya sonra?"

"Bir saat boyunca, yerde alt alta üst üste yuvarlanarak eğleniyoruz."

"Şu anda en çok istediğin şey bu ha?"

"İşte bu."

"Vay canına be!" dedim, başımı sallayarak.

Pazar sabahı Midori saat dokuz buçukta beni almaya geldi. Daha yeni uyanmıştım ve yüzümü bile yıkamamıştım. Biri gelip güm güm kapıma vurmuş, aşağıda bir kızın olduğunu bağırarak haber vermişti. Lobiye indiğimde karşımda Midori'yi bulmuştum, koridorda bir iskemleye oturmuş, kısacık kot eteğiyle bacak bacak üzerine atmış, esniyordu. Kah-

valtıya giden çocuklar, önünden geçerken, uzun ince bacaklarına bakmak için şöyle bir yavaşlıyorlardı. Gerçekten de çok güzeldi bacakları.

"Çok mu erken geldim yoksa? İddiaya girerim yeni kalktın."

"On beş dakika bekleyebilir misin?" diye sordum. "Yüzümü yıkayıp tıraş olacağım."

"Elbette bekleyebilirim, ama deminden beri herkes bacaklarıma bakıp duruyor."

"Ne bekliyordun ki, erkekler yurduna böylesine kısa bir etekle gelince... Tabii ki bakacaklar."

"Of, peki, tamam. Bugün, iç çamaşırlarım çok güzel. Pembe, fırfırlı, dantelli. – "Bu işi daha da kötü yapıyor" dedim iç çekerek. Odaya çıktım, olabildiğince hızlı yıkandım ve tıraş oldum, düğmeli mavi bir gömleğin üstüne gri tüvit bir ceket giydim, sonra aşağı indim ve Midori'yi yurdun kapısına yönlendirdim. Soğuk terler döküyordum.

"Söyler misin Vatanabe" dedi, kafasını kaldırıp yurt binalarına bakarak, "buradaki tüm oğlanlar mastürbasyon yapıyor mudur?"

"Büyük ihtimalle."

"Erkekler kızları düşünerek mi yaparlar bunu?"

"Sanırım. Otuzbir çekerken borsayı, fiil çekimlerini ya da Süveyş Kanalı'nı düşünenler olduğundan şüpheliyim. Yok yok, herkesin bunu yaparken kızları düşündüğünden eminim."

"Süveyş Kanalı'nı mı?"

"Mesela."

"Yani belli kızları düşünürler, değil mi?"

"Bunu sevgiline sorman gerekmez mi?" dedim. "Bir pazar sabahı tüm bunları niçin sana açıklamak zorundayım ki?"

"Sadece merak ettim" dedi. "Ayrıca ona soracak olursam, müthiş kızar. Böyle şeyleri sormanın kızlara düşmeyeceğini söyler."

"Tamamen normal bir bakış açısı."

"Ama bilmek istiyorum. Salt meraktan. Mastürbasyon yaparken, belirli kızları mı düşünürsünüz?"

Sorudan kaçmaktan vazgeçtim. "Evet. En azından benim için, bu böyledir. Ama başkalarının nasıl yaptığını pek bilemeyeceğim."

"Hiç yaparken beni düşündüğün oldu mu? Doğruyu söyle. Kızmayacağım."

"Açık söylemek gerekirse hayır" diye samimi bir karşılık verdim.

"Neden? Yeterince çekici değil miyim?"

"Kesinlikle çekicisin. Güzelsin ve seksi kıyafetler üzerinde çok hoş duruyor."

"O halde niçin beni düşünmüyorsun?"

"Her şeyden önce sana arkadaş gözüyle bakıyorum ve seni bu tür seks fantezilerime karıştırmak istemiyorum. Ve ikinci olarak da..."

"Düşünmen gereken başka biri var."

"Evet, aşağı yukarı böyle" dedim.

"Böyle konularda bile, pek terbiyelisin" dedi Midori. "İşte sende sevdiğim bu. Ama gene de, hiç olmazsa bir defacık seks fantezilerinde, hayallerinde ya da bunları nasıl isimlendiriyorsan, bana kısacık da olsa bir rol verir misin? Böyle bir şeyi başka kimden isteyebilirim! Herhangi birine gidip, 'Bu gece otuzbir çekerken, lütfen beni düşünür müsünüz?' diyemem ki. Seni arkadaş olarak gördüğüm için istiyorum bunu. Ve sonrasında nasıl geçtiğini bana anlatmanı isterim. Bilirsin işte, neler yaptığın gibi şeyler."

İçimi çektim.

"Ama içime giremezsin. Çünkü sadece arkadaşız. Değil mi? İçime girmediğin sürece, istediğin her şeyi yapabilirsin, ne hayal edersen."

"Bilemiyorum, daha önce hiç böyle bir kısıtlamayla yaptığım olmamıştı" dedim.

"Sadece ama sadece beni düşünür müsün?"

"Peki, tamam, seni düşüneceğim."

"Şunu iyi bil ki Vatanabe, benim hakkımda yanlış bir izlenime kapılmanı istemem, ben ne nemfoman, ne yozlaşmış, ne de şakacı biriyim. Sadece bu gibi şeylere ilgi duyuyorum. Bu meseleyle ilgili öğrenmek istediğim şeyler var. Sadece kızların olduğu bir kız okulunda büyüdüm, biliyorsun. Erkeklerin ne düşündüğünü ve bedensel olarak nasıl yaratıldıklarını bilmeyi çok istiyorum. Ama sadece kadın dergilerinin eklerinden değil, gerçek hayat örneklerinden."

"Hayat örnekleri mi?" diye mırıldandım.

"Ama erkek arkadaşım, bir şeyler öğrenmek ya da denemek istediğimde bundan hoşlanmıyor. Öfkeleniyor, bana nemfoman ya da deli diyor. Onunla oral seks yapmama bile izin vermedi. Oysa, bunu yapmak için can atıyorum."

"Hımmm..."

"Sen ağza alınmasından nefret eder misin?"

"Yo, öyle değil, nefret etmem..."

"Hoşuna gittiğini söyleyebilir misin?"

"Evet, söyleyebilirim. Ama bunu başka zaman konuşmaya ne dersin? Böyle güzel bir pazar sabahını, mastürbasyon ve oral seks konuşarak heba etmek istemiyorum. Başka şeylerden konuşalım. Sevgilin bizimle aynı üniversitede mi?"

"Hayır. Başka bir üniversitede elbette. Bir okul kulübü etkinliğinde karşılaştık. Ben bir kız lisesindeydim, o da erkek lisesinde ve bilirsin bu tür okulların konser filan gibi ortak etkinlikleri olur. Biz liseyi bitirdikten sonra yakınlaştık ama. Söyler misin Vatanabe?"

"Neyi?"

"Sadece bir kez yapacaksın. Yalnızca beni düşüneceksin, tamam mı?"

"Tamam, bir dahaki sefere denerim" dedim ona, çaresiz.

Trenle Oşanomizu'ya gittik. Henüz kahvaltı etmediğim için, Şincuku Garı'nda aktarma yaparken, perondan incecik bir sandviç aldım. Sandviçle aldığım kahvenin tadı kaynamış matbaa mürekkebi gibiydi. Pazar sabahı trenleri, gezmeye çıkmış ailelerle ve çiftlerle doluydu. Beyzbol sopaları ellerinde, aynı beyzbol formasını giymiş bir grup delikanlı, trende şamata yapıyorlardı. Trendeki pek çok kızın üzerinde mini etek vardı, ama hiçbirininki Midori'nin eteği kadar kısa değildi. Ara sıra eteğini çekiştirip duruyordu. Bazı erkeklerin, kalçalarına bakmasından huzursuz olmuştum, ama o aldırmıyor gibiydi.

"Şu anda canım ne yapmak istiyor, biliyor musun?" diye alçak sesle sordu, bir süre yol aldıktan sonra.

"En ufak bir fikrim yok" diye karşılık verdim. "Ama lütfen öyle şeyler anlatma. Birileri seni duyabilir."

"Yazık. Oysa, bu anlatacağım oldukça vahşiydi" dedi, hayal kırıklığına uğramış bir tavırla.

"Her neyse, neden Oşanomizu'ya gidiyoruz?"

"Bekle, görürsün."

Oşanomizu Garı'nın etrafı dershane doluydu, pazarları bu bölge, sınavlara hazırlanan öğrencilerle dolup taşıyordu. Sol eli omzundan geçirdiği çantasının sapında, sağ eli de benimkinde, Midori bu öğrenci kalabalığını yararak geçiyordu.

"Vatanabe, İngilizcede şimdiki zamanın istek kipiyle şartlı geçmiş zamanın istek kipi arasındaki farkı bana doğru olarak anlatabilir misin?" diye ansızın sordu.

"Sanırım evet" karşılığını verdim.

"Peki o zaman, şunu da sormama izin ver, günlük yaşamda bunun gibi şeyler ne işe yarıyor?"

"Bir işe yaramıyor" dedim. "Ama elle tutulur bir yararı olmasa da, genel olarak konuları daha sistematik biçimde anlamanı sağlayacak bir alıştırma olanağı veriyor."

Midori, ona söylediklerim üzerinde ciddi ciddi düşündü.

"Gerçekten olağanüstü bir insansın" dedi biraz sonra.

"Şimdiye kadar bunu hiç düşünmemiştim ben. İstek kipi, diferansiyel matematik ya da kimya sembollerinin hiçbir işe yaramadığını düşünürdüm. Tam bir baş ağrısı olduklarını. Hep göz ardı ettim. Şimdi, tüm hayatım boyunca hata mı yaptım diye düşünüyorum."

"Göz ardı mı ediyordun?"

"Evet. Tüm bunlar hiç yokmuş gibi davranıyordum. Sinüs ne demek, kosinüs ne demek, en ufak bir fikrim yok."

"Bu inanılmaz! E, sınavlarını nasıl geçtin? Üniversiteye nasıl girdin?"

"Şapşallaşma" dedi Midori. "Üniversite giriş sınavını kazanmak için bir şey bilmene gerek yok ki! Tek ihtiyacın olan biraz sezgi ve benim sezgilerim çok güçlüdür. 'Üç seçenek içinden en doğru olanı seç.' İşte ben anında hangisinin doğru olduğunu biliyorum."

"Benim sezgilerim seninkiler kadar güçlü olmadığı için, bir dereceye kadar sistematik olmak zorundayım. Parlak nesneleri ağaç kovuğunda biriktiren bir saksağan gibi."

"Peki bu işine yarıyor mu?"

"Bilmem. Muhtemelen bazı konularda bana yardımı oluyordur."

"Nasıl konular? Bana bir örnek ver?"

"Mesela metafizik düşüncede. Ya da birden fazla dil öğrenirken."

"Nasıl bir yardımı oluyor?"

"İnsanına göre değişir. Yararlananlar da vardır yararlanamayanlar da. Ama temel olarak bu bir alıştırma. Bir amaca hizmet ediyor mu etmiyor mu sorusu başka bir soru. Başlangıçta da sana söylediğim gibi."

Midori, hayranlığını belirtir bir çığlık attı ve elimi tutarak, yokuş aşağı inmeyi sürdürdü.

"İnsanlara bir şey anlatmada gerçekten çok iyisin, biliyor musun?"

"Acaba?"

"Bu doğru. Şimdiye kadar İngilizce dilek kipinin yararı sorusunu epey kişiye sormuşumdur, ama hiçbiri bana senin kadar iyi ve net bir yanıt veremedi. İngilizce öğretmenleri bile. Soruyu sorduğumda ya kafaları karıştı ya sinirlendiler ya da gülüp geçtiler. Kimse bana makul bir yanıt vermedi. Eğer bu soruyu sorduğumda, etrafımda düzgün yanıt verebilecek senin gibi biri olsaydı, dilek kipine ilgi duyabilirdim. Kahretsin!"

"Hımm..."

"*Kapital*'i okudun mu?" diye sordu.

"Evet. Tamamını değil elbette. Çoğu kimsenin yaptığı gibi bazı parçalarını okudum."

"Anladın mı?"

"Kimi yerlerini evet, ama hepsini değil. *Kapital*'i doğru düzgün okumak için, entelektüel donanıma sahip olmak gerekir. Gerçi öyle sanıyorum ki, genel bir düşünce olarak Marksizmi anlıyorum."

"Sence daha önce hiç böyle bir kitap okumamış, üniversite birinci sınıf öğrencisi biri *Kapital*'i anlayabilir mi?"

"Bu hemen hemen imkânsız derim."

"Biliyor musun, üniversiteye girdiğimde bir halk müziği kulübüne yazıldım. Sadece şarkı söylemek istiyordum. Ama üyeleri tam bir düzenbaz güruhuydu. Aklıma geldiklerinde hâlâ tüylerim ürperiyor. İlk söyledikleri şey, kulübe girmek için, önce Marx okumak gerektiğiydi. Bize, 'Bir sonraki buluşmaya kadar şu sayfadan şu sayfaya kadar okuyun' deniyordu. Birisi halk müziğinin toplumla ve radikal hareketlerle sıkı bir ilişkisi olması gerektiği konusunda dersler veriyordu. Bu yüzden, hepsinin canı cehenneme deyip eve gittim ve elimden gelenin en iyisini yaparak okumaya çalıştım, ama hiçbir şey anlamadım. Dilek kipinden de beterdi. Üç sayfa sonunda vazgeçtim. Ve ertesi haftaki toplantıda onlara, okuduğumu, ama hiçbir şey anlamadığımı söyledim. O günden beri bana buda-

la muamelesi yaptılar. Sınıf mücadelesi için kritik önemi olan farkındalık bende yokmuş ve sosyal eleştri bilincim eksikmiş. Çok ciddiydiler. Ve tüm bunların nedeni, bir metni anlayamamış olmamdı. Sence de boktan tipler değiller mi?"

"Hı hı.."

"Ve sözde tartışmaları da boktandı. Herkes büyük büyük laflar ediyor ve her şeyden haberi varmış gibi davranıyordu. Bu yüzden ben de, ne zaman anlamadığım bir şey olsa onlara sorular soruyordum. 'Şu konuşup durduğunuz emperyalist sömürü nedir? Bir şekilde Doğu Hindistan Şirketi'yle bağlantılı mı? Eğitim-endüstri işbirliğini ortadan kaldırmak, üniversiteden sonra bir şirkette çalışmamamız gerektiği anlamına mı geliyor?' İşte böyle sorular. Kimse bana bir açıklama yapmak istemiyordu. Onun yerine, gerçekten sinirleniyorlardı. İnanabiliyor musun?"

"Evet, inanabiliyorum."

"Bir adam, 'Seni aptal orospu, bu boş beyinle nasıl yaşıyorsun?' diye bağırdı bana. Bu, bardağı taşıran son damla oldu.

Bu kadarına da gelemezdim artık. Tamam, pek akıllı olmadığımı ben de biliyorum. Emekçi sınıfındanım. Ama dünyayı ayakta tutan, bu sınıf; ayrıca sömürülenler de bu emekçi sınıfı. Nasıl bir devrim ki bu, emekçi sınıfının anlayamayacağı büyük büyük laflar atıyor ortaya! Ne kadar saçma bir sosyal devrimdir bu! Tamam, ben de dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek istiyorum. Eğer birileri sömürülüyorsa buna son vermeliyiz. İşte ben buna inanıyorum ve bunun içindir ki, sorular soruyorum. Haklı mıyım, değil miyim?"

"Haklısın."

"İşte o zaman anladım. Bu adamların hepsi sahteydi. Akıllarındaki tek şey, gurur duydukları büyük büyük laflarla yeni kızları etkilemek ve ellerini eteklerinin içine sokmaktı. Ve sonra mezun olduklarında saçlarını kısacık kestiriyor, Mitsubishi'de, IBM'de veya Fuji Bankası'nda işe giriyorlardı. Sonra

da Marx'ı hiç okumamış güzel, genç bir kadınla evleniyorlar ve çocuklarına olmadık, gülünç adlar veriyorlardı. Hangi eğitim-endüstri işbirliğini yok etmekten bahsediyorsunuz! Beni güldürmeyin! Yeni üyeler de en az eskileri kadar kötüydüler. Toplantıdan sonra bana, 'Aptal olma. Anlamasan ne olur ki! Sadece her söylediklerine katıl yeter' diyorlardı. Ve biliyor musun, beni daha da delirten bir şey oldu. Dinlemek ister misin?"

"Tabii, neden olmasın?"

"Bir gün, geç bir saatte toplantıya çağırdılar ve kızlardan, her birinin yemek için yirmi pirinç köftesi getirmesi istendi. Yani tam bir cinsiyet ayrımcılığı! Ama her zaman maraza çıkaran ben olmak istemediğim için, hiçbir şey söylemedim ve yirmi pirinç köftemi hazırladım. İçinde erik tuzlaması, çevresinde bir yosun yaprağıyla. Ve sonra ne deseler beğenirsin! İçinde sadece erik tuzlaması varmış ve yanına yakışacak başka hiçbir şey de getirmemişim! Öteki kızların köfteleri somon ve balık yumurtalıydı, hatta içlerine kalın omlet dilimleri de eklemişlerdi. O kadar sinirlendim ki, konuşamadım bile. Bu devrim tüccarları kim oluyor da, pirinç köfteleri hakkında sızlanıyordu? Yosun ve erik tuzlaması için şükran duymalıydılar. Hindistan'da açlıktan ölen çocukları düşünsene!"

Gülmeye başladım. "Sonra ne oldu o kulüp işi?"

"Öyle tepem attı ki, haziranda bıraktım" dedi Midori. "Bu öğrenci milletinin hemen hemen tümü sahtekâr. Birisi hiçbir şey bilmediklerini çakacak diye, ölümüne korkuyorlar. Hepsi aynı kitapları okuyorlar, aynı sloganları atıyorlar, John Coltrane dinlemeye ve Pasolini'nin filmlerine bayılıyor. Sence bu mu devrim?"

"Bana sorma. Hayatımda hiç gerçek bir devrim görmedim."

"Eğer devrim buysa eksik olsun, istemem. Herhalde pirinç köftelerimin içine sadece erik tuzlaması koyduğum için beni kurşuna dizerler. Seni de, dilek kipini anlamış olduğun için vururlar."

"Olabilir."

"İnan bana, ne dediğimi çok iyi biliyorum. Ben emekçi sınıfına mensubum. Devrim olsun olmasın, aynı bok çukurunun içinde hayatını tırnaklarıyla kazıyarak kazanmaya devam edecek olanlardanım. Peki nedir devrim? Sadece belediye meclisindeki kişileri değiştirmek olmadığından bal gibi eminim. Ama bu oğlanlar, devrimden hiçbir şey anlamıyorlar, büyük laflar edip duranlar yani. Söylesene Vatanabe, sen hiç vergi memuru gördün mü?"

"Hiç görmedim."

"Ben çok gördüm. Paldır küldür, büyük adam havalarında içeri girerler. 'Nedir bu muhasebe defteri? Rastgele çiziktirmişsiniz! Peki buna işletme gideri mi diyorsun? Hemen bütün faturaları görmek istiyorum!' Bu sırada hepimiz bir köşeye büzülürüz ve öğle yemeği saati geldiğinde en pahalı suşileri ısmarlamamız gerekir. Sana bir şey söyleyeyim mi, babam hayatında asla vergi kaçırmamıştır. O öyledir, eski ve dik kafalı. Ama gel de bunu vergi memuruna anlat. Tek yaptıkları, sürekli sıkıştırmaktır. 'Geliriniz biraz fazla düşük değil mi sizce?' Tabii ki para kazanamıyorsan gelirin düşüktür! Bunları duyunca çığlık atmak istiyorum, 'Gidin zenginlere yapın bunu!' diye. Eğer devrim olursa vergi memurlarının tutumunun değişeceğini düşünüyor musun?"

"Çok şüpheliyim."

"Tamam, olay açıklığa kavuşmuştur. Ben lanet olası devrime inanmıyorum. Sadece aşka inanacağım!"

"Anlaştık!" dedim.

"Anlaştık!"

"Baksana, nereye gidiyoruz biz?"

"Hastaneye. Babam hastanede ve bütün günü onunla geçirme sırası da bende."

"Baban mı?! Onun Uruguay'da olduğunu sanıyordum."

"Yalandı" dedi hemen, hiç istifini bozmadan. "Durmadan

Uruguay'a gideceğini söylerdi, ama bunu asla yapamayacak. Tokyo'dan bile ayrılacak durumda değil!"

"Ne kadar kötü durumu?"

"Ölümü artık an meselesi."

Bir süre sessizce yürüdük.

"Ne söylediğimi iyi biliyorum. Onunki de annemin hastalığından. Beyin tümörü. İnanabiliyor musun? Annem neredeyse iki yıl önce bu yüzden öldü ve şimdi babamda da var."

Üniversite hastanesi, hafta sonu ziyaretçileri ve durumu daha hafif hastalarla, kalabalık ve gürültülüydü. Kesif bir hastane kokusu havada dalgalanıyordu. Antibakteriyel sıvı kokusu, ziyaretçilerin çiçek demetlerinin, idrar ve yatakların kokusu birbirine karışmıştı. Hemşireler, tok topuk tıkırtıları eşliğinde dolanıp duruyorlardı.

Midori'nin babası, iki kişilik özel bir odada, kapıya yakın olan yataktaydı. Yattığı yerde, ölümcül bir yara almış küçük bir hayvanı anımsatıyordu. Yan dönmüştü, uyuşmuş gibi yatıyordu, uzatılmış sol kolunda serum vardı.

Ufak tefek ve zayıftı, ama daha da ufalıp zayıflayacak gibi duruyordu. Kafasına beyaz bir sargı sarılmıştı ve solgun kolları iğne ve serum izleriyle doluydu. Yarı aralık gözlerini, boşlukta bir noktaya dikmişti, ama biz gelince, kan çanağına dönmüş gözleri bize bakmak için hafifçe oynadı. On saniye bize odaklandıktan sonra, boşluktaki sabit noktasına geri döndü bakışları.

Gözlerini görünce, yakında öleceğini anlıyordunuz. Bedeninde artık hiçbir canlılık kalmamıştı, daha önce içini dolduran yaşam gücünün silik izleri kalmıştı sadece. Eşyaları ve içinde oturanlar çıkartılmış, yıkılmayı bekleyen eski bir ev gibiydi. Kurumuş dudaklarının çevresinde yabani otlar gibi birkaç kıl uzamıştı. Kalan azıcık canına karşın, sakalının gene de uzamayı sürdürdüğünü düşündüm.

Midori, pencerenin yanında yatan, orta yaşlı, topluca adama, günaydın dedi. Adam belli ki konuşamıyordu, sadece gülümseyerek, başıyla selam verdi. İki üç kez öksürdükten sonra, başucu masasındaki sudan içti; sonra, dışarı bakmak için, yan tarafına dönerek bakışlarını pencereye çevirdi. Pencerenin ardında sadece bir elektrik direği ve birkaç kablo görünüyordu, o kadar; gökyüzünde bulut bile yoktu.

"Babacığım, kendini nasıl hissediyorsun?" dedi Midori, babasının kulağına yaklaşarak, tıpkı bir mikrofonu deniyormuş gibi... "Nasılsın bugün?"

Babası yavaş yavaş dudaklarını kıpırdattı. "İyi değilim" dedi. Sanki konuşmuyor da gırtlağının dibindeki kuru havadan sözcükleri geçiriyor gibiydi. "Başım."

"Başın mı ağrıyor?" diye sordu Midori.

"Eeeet" dedi babası. Birden fazla harfi aynı anda seslendiremiyor gibiydi.

"Şaşırmamak gerek" dedi Midori. "Başın daha yeni kesilip biçildi. Elbette ağrıyacak. Çok kötü, biliyorum, ama cesur olman gerekiyor. Bu, arkadaşım Vatanabe."

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum" dedim. Adam dudaklarını biraz araladı, sonra gene kapadı.

Midori oturmam için bana yatağın ayakucunda duran, yuvarlak, plastik bir iskemleyi gösterdi. Söyleneni yaptım. Midori babasına su içirdi; bir meyve ya da meyveli jöle ister mi diye sordu. "Hayır" dedi adam. Midori, biraz yemesi konusunda ısrar edince, "Yedim" dedi.

Yatağın yanında bir başucu masası duruyordu, üzerinde bir su şişesi, bir bardak, bir tabak ve küçük bir saat vardı. Midori, masanın altında bulunan büyük bir kesekâğıdından, temiz pijamalar, iç çamaşırı ve birkaç öteberi çıkartıp katladı ve kapının yanındaki dolaba yerleştirdi. Kesekâğıdının dibinde hasta için yiyecekler de vardı. İki greyfurt, meyveli jöle ve üç salatalık.

"Salatalık mı? Bunlar ne arıyor burada?" diye sordu Midori. "Kardeşimin aklı neredeydi acaba? Oysa telefonda ona söylemiştim alması gerekenleri ve kesinlikle salatalık demedim. Kivi4 alması gerekiyordu."

"Belki seni yanlış anlamıştır" dedim.

"Tabii tabii, eğer biraz oturup düşünseydi salatalığın uygun olmadığını anlardı. Yani hasta ne yapacak? Yatağında oturup çiğ çiğ salatalık mı yiyecek? Baba, salatalık ister misin?"

"Hayır" dedi babası.

Midori, onun başucuna oturdu ve babasına evden ufak tefek haberler anlatmaya başladı. Televizyonun görüntüsü bozulmuş, eve tamirci çağırmıştı, Takaido'daki teyzesi birkaç gün içinde onu görmeye gelecekti, eczacı Bay Miyagi bisikletten düşmüştü... Babası söylediklerine homurtularla cevap veriyordu.

"Gerçekten bir şey yemek istemiyor musun baba?"

"Hayır" diye karşılık verdi babası.

"Sen Vatanabe, sen bir greyfurt yemez misin?"

"Hayır" diye yanıtladım.

Az sonra beni televizyon odasına götürdü ve bir kanepeye oturup sigara içti. Pijamalı üç hasta daha vardı ve sigara içerek politik bir tartışma izliyorlardı.

Hişt" diye fısıldadı Midori, gözlerinde bir kıvılcımla, "şuradakini görüyor musun, şu koltuk değnekliyi? Geldiğimden beri bacaklarıma bakıyor. Şu mavi pijamalı, gözlüklü adam."

"Böyle bir etek giyip, sonra ne bekliyorsun ki?"

"Ama gene de iyi bence. Eminim burada canları çok sıkılıyor. Onlara iyi geliyordur. Belki heyecan onların iyileşmelerini hızlandırabilir."

"Tam tersi olmasın da."

Midori bir an, sigarasından dümdüz yükselen dumana dalıp gitti.

4. Japoncada salatalığa *kyuri*; kiviye *kyuvi* denir. (ç.n.)

"Babama gelince" diye, tekrar söze başladı, "kötü biri değildir. Zaman zaman berbat şeyler söyler ve beni sinirlendirir, ama aslında dürüst bir adamdır ve annemi canıgönülden severdi. Üstelik, elinden geldiğince hayattan zevk almaya çalıştı. Zayıf yönleri vardı, ticarete yatkın biri değildi ve asla pek sevilen biri olmadı. Ama çevresinde dolanan, kaypak oldukları için sürekli birilerinin suyuna giden yalancılarla ve riyakârlarla karşılaştırıldığında, onlardan çok daha iyiydi. O da benim kadar inatçı olduğundan onunla çok kavga ederdik, ama gerçekte kötü biri değildir."

Midori, sanki yere düşmüş bir şeyi yerden alıyormuş gibi elimi tuttu ve kendi dizine koydu. Elimin yarısı eteğinin kumaşında, öteki yarısı bacağındaydı. Bir an gözlerimin içine baktı.

"Seni böyle bir yere getirdiğim için üzgünüm. Ama benimle biraz daha kalır mısın?"

"Dilersen seninle tüm gün kalırım" dedim. "Beşe kadar. Seninle olmak hoşuma gidiyor, hem yapacak başka şeyim de yok zaten."

"Genelde pazar günlerini nasıl geçirirsin?"

"Çamaşır yıkarım. Sonra da ütü yaparım."

"Sanırım o kızdan, yani kız arkadaşından bana söz etmek istemiyorsun..."

"Doğru, istemiyorum. Karmaşık bir durum ve sana çok iyi anlatamayabilirim."

"Tamam. Hiçbir şey anlatmak zorunda değilsin. Ama ben sana aklımdakileri söyleyebilir miyim?"

"Elbette, hadi söyle. Aklından geçenler genelde çok ilginç oluyor."

"Onun evli bir kadın olduğunu düşünüyorum."

"Öyle mi?"

"Evet, otuz iki-otuz üç yaşlarında, güzel ve zengin bir kadın, kürk mantolar, Charles Jourdan ayakkabılar ve ipek ça-

maşırlar giyiyor ve sekse aç; ayrıca, çok fena şeyler yapmaktan hoşlanıyor. İkiniz hafta içi öğleden sonraları buluşuyor ve birbirinizin bedenlerinin tadını çıkarıyorsunuz. Ama pazarları görüşemiyorsunuz, çünkü kocası evde. Doğru mu?"

"Çok, çok ilginç."

"Kendini kıskıvrak bağlatıyor, gözlerini kapattırıyor ve sonra bedeninin her bir santimini yalattırıyor. Sonra içine garip şeyler sokmanı istiyor ya da garip şeyler giyiyor ve akrobat gibi inanılmaz pozisyonlara giriyor; sen de Polaroid makineyle onun fotoğraflarını çekiyorsun."

"Kulağa pek eğlenceli geliyor."

"Canı sürekli yapmak istiyor. Hep bunu düşünüyor. Çünkü yapacak başka hiçbir şeyi yok ve sürekli bir sonraki sefer Vatanabe'yle şöyle yaparız, böyle yaparız diye planlıyor. Yatağa girer girmez çılgına dönüyor, farklı farklı pozisyonlar deniyor ve her seferinde üç kez orgazm oluyor. Sonra, sana şöyle diyor: 'Söyle bakalım, muhteşem bir vücudum var, değil mi? Artık asla genç kızlarla zevk alamazsın. Genç kızlar bunu sana yapamaz, yapabilirler mi? Ya da bunu! Hoşuna gidiyor, değil mi? Ama sakın boşalma!'"

"Çok fazla porno film seyretmişsin" dedim, gülerek.

"Öyle mi düşünüyorsun? Bu konu beni biraz endişelendiriyor. Ama porno filmleri seviyorum. Öyle bir filme bir sonraki gidişinde beni de götür."

"Tamam, sen boş olduğunda gideriz."

"Sahi mi? Sabırsızlanıyorum bunun için. Bir sadomazo filme gideriz, kırbaçlı, hani kızların çiş falan yaptıklarından. En çok onları seviyorum."

"Gideriz."

"Porno film oynatan sinemalarda en çok hoşuma giden nedir, biliyor musun?"

"Tahmin bile edemiyorum."

"Seks sahneleri olunca etraftaki herkesin gürültüyle 'gulp'

diye yutkunduğu duyulur" dedi Midori. "Bu 'gulp' sesini çok seviyorum. Çok hoş."

Hastanın odasına döndüğümüzde, Midori gene babasıyla oradan buradan konuşmaya başladı, babası da yanıt olarak bazen homurdanıyor, bazen susuyordu. Saat on bire doğru yandaki yatakta yatan adamın karısı geldi, pijamasını değiştirdi, ona bir meyve soydu. Yusyuvarlak yüzlü, sevimli bir kadıncağızdı ve Midori'yle çene çaldılar. Hemşire serumu değiştirmeye geldi; Midori'yle ve öteki kadınla birkaç kelime konuştuktan sonra gitti. Bu süre içinde ben, hiçbir şey yapmadan odanın ortasında dikilmiş, hem odadakilere, hem de dışarıda gözüme ilişen elektrik tellerine bakıyordum. Kırlangıçlar zaman zaman tellere konuyordu. Midori babasıyla konuşuyor, onun terini siliyor, balgam çıkarmasına yardım ediyor, kadınla, hemşirelerle ve benimle çene çalıyor, serumun akışını denetliyordu.

Doktorun vizite saati on bir buçuktu; Midori ile ben, koridorda beklemek için odadan çıktık. Doktor çıktığında, Midori ona, babasının nasıl olduğunu sordu.

"Ameliyattan yeni çıktı ve ağrı kesicilerin etkisi altında, bu yüzden bitkin durumda. Ameliyat sonucunu değerlendirmek için iki üç güne ihtiyacım var. Eğer durum iyiyse ne âlâ, yok değilse, bu noktada bazı kararlar vermemiz gerekecek."

"Herhalde kafasını yeniden açacak haliniz yok, değil mi?"

"Zamanı gelmeden bir şey söyleyemem" dedi doktor. "Vay vay vay, giydiğiniz etek ne kadar da kısa!"

"Güzel, değil mi?"

"Merdivenlerde ne yapıyorsunuz?"

"Her zamanki gibi. Her şeyi gösteriyorum" karşılığını verdi Midori. Arkamızda duran hemşire gülmeye başladı.

"İnanılmaz. Bir ara gelin de sizin de kafanızın içini bir açalım. Bakalım içeride neler var. Bana bir iyilik yapın ve hastanede asansör kullanın. Daha fazla hastaya bakacak du-

rumda değilim. Şu sırada işim başımdan aşkın zaten."

Doktorun vizitesi bittikten kısa bir süre sonra öğle yemeği saati geldi. Hemşire, yemek arabasıyla odadan odaya geçerek yemekleri dağıttı. Midori'nin babasının yemeği çorba, meyve, kılçıkları ayıklanmış balık ve sebze püresinden ibaretti. Midori babasının sırtüstü uzanmasına yardım etti, karyolanın ayakucunda bulunan kolu çevirerek başını yükseltti ve kaşıkla çorbasını içirdi. Beş altı yudumdan sonra, adam başını öte yana çevirerek, "Daha fazla istemem" dedi.

"Ama biraz yemen gerek" dedi kızı.

"Sonra" diye karşılık verdi babası.

"Umutsuz vakasın. Doğru dürüst yemezsen eski gücüne kavuşamazsın. Hâlâ çişin gelmedi mi?"

"Hayır" dedi babası.

"Vatanabe, hadi aşağıdaki kafeteryaya inelim."

Peki, dedim, ama aslında pek acıkmamıştım. Kafeterya, ziyaretçiler, doktorlar ve hemşirelerle tıklık tıklım doluydu. Bodrumdaki penceresiz, geniş bir hole masalar ve sandalyeler sıralanmıştı; herkes bir yandan, şüphesiz hastalıklardan konuşarak yemeğini yiyor ve sesler bir tüneldeymişiz gibi yankılanıyordu. Ara sıra hoparlörden, bir doktoru veya bir hemşireyi çağıran bir ses yükseliyordu. Ben bir masa tutarken, Midori de, bir alüminyum tepside ikimize yemek getirdi. Hastalarınkine benzeyen beyaz plastik kaplar içinde, krema soslu kroketler, patates salatası, ince kıyılmış lahana, haşlanmış sebzeler, pirinç ve miso çorbası vardı. Ben neredeyse yemeğimin yarısını bıraktım. Midori son lokmasına kadar hepsini iştahla yedi.

"Aç değil misin?" diye sordu çayını yudumlarken.

"Pek değilim."

"Hastane yüzündendir" diye, kafeteryaya bir göz atarak yorumda bulundu. "İnsan alışık değilse böyle oluyor. Koku, gürültü, ağır hava, hastaların suratı, gerilim, öfke, umutsuz-

luk, acı ve yorgunluk; işte bunlar yüzünden. Tüm bunlar mideyi tutar, iştahı keser. Ama bir kez alışılınca artık hiç etkilemez, problem olmaz. Üstelik, bir hastaya bakmak için de yemek gerekir. Bu gerçek. Bunu iyi biliyorum, çünkü dedeme baktım, anneanneme baktım, anneme baktım ve şimdi de babama bakıyorum. Çünkü bakarsın, beklenmedik bir şey yemek yemeni engeller. Bunun için, yiyebildiğinde yemek önemlidir."

"Ne demek istediğini anlıyorum."

"Akrabalar ziyarete geldiğinde, benimle burada yerler ve her zaman senin gibi yemeklerinin yarısını tabaklarında bırakırlar. Her zaman da, 'Midori, ne kadar iştahlısın, harika bu. Ben o kadar üzüldüm ki yiyemiyorum' derler. Güldürmeyin beni, hastaya bakan benim. Onlar kırk yılda bir uğrayıp, yakınlık gösterirler. Ama altını temizleyen, balgamını, alın terini silen benim. Eğer duygulanmayla bu pislikler temizlenecek olsaydı, herkesten elli kat fazla duygulanırdım. Bunun yerine onlar ne yapıyor, garip bakışlarla yemek yiyişimi izleyip, 'Ah Midori, ne kadar da iştahlısın!' diyorlar. Ne sanıyorlar beni, araba çeken bir eşek mi? Dünyanın gerçeklerini bilecek yaşa geldikleri halde, neden bu kadar aptallar? Büyük konuşmak kolay; önemli olan, pisliği temizlemektir. Ben de kırılabilirim. Herkes kadar ben de yorulabilirim. Ben de kendimi kötü hissettiğimde ağlamak isterim. Biraz kendilerini benim yerime koymayı denesinler bir sürü doktorun birinin kafasının içini açmalarını izlesinler bakalım, hem de hiç kurtuluş umudu yokken. Kafanın içini kurcalarlar, bir açıp bir kapatırlar, her seferinde durum daha da kötüleşir, kesip biçtikleri insan biraz daha delirir, bakalım hoşlarına gidecek mi! Tüm bunların üstüne, birikimlerin de eriyip gider. Üniversiteye üç buçuk yıl daha devam edebilir miyim bilmiyorum, bu koşullarda ablamın da düğün falan yapması imkânsız."

"Buraya haftada kaç gün geliyorsun?" diye sordum.

"Genelde dört. Burada her şeyin hemşireler tarafından halledileceği iddia ediliyor; hemşireler de harika, ama yapacakları çok fazla iş var. Aileden birinin yardım için etrafta olması gerekiyor. Ablam dükkânla ilgileniyor ve benim de okulum var. Gene de ablam haftada üç gün geliyor, bense dört. Biraz zaman bulur bulmaz buraya geliyoruz. İnan bana, tamzamanlı bir iş gibi."

"Madem bu kadar çok işin var, benimle nasıl bu kadar sık buluşuyorsun?"

"Çünkü seninle vakit geçirmeyi seviyorum" dedi, plastik bardağıyla oynayarak.

"Hadi birkaç saatliğine dışarı çık ve yürüyüş yap" dedim. "Bu arada babanla ben ilgilenirim."

"Neden?"

"Hastaneden uzaklaşmaya ve yalnız kalıp rahatlamaya ihtiyacın var. Kimseyle konuşmadan, sadece zihnini temizlemek için."

Midori bir an düşündü; sonra, "Evet, belki de haklısın. Ama ne yapılacağını biliyor musun? Babama nasıl bakacağını?" diye sordu.

"Seni izledim. Ne yapılacağını anladım... Serumu kontrol edilecek, su içirilecek, teri kurulanacak, balgamını tükürmesine yardım edilecek. Ördeğe gelince, karyolanın altında ve acıkırsa yemeğin kalanı yedirilecek. İçinden çıkamadığım bir şey olursa da hemşireye sorarım."

"Bu kadarı yeter" dedi gülümseyerek. "Yalnız bir şey var, saçmalamaya başladı ve bazen garip şeyler söylüyor, kimsenin anlayamadığı şeyler. Eğer böyle olursa, sakın önemseme."

"Merak etme sen."

Hastanın odasına döndüğümüzde, Midori babasına bir işi olduğu için çıkması gerektiğini ve bu arada onunla benim ilgileneceğimi söyledi. Hastanın buna karşı söyleyecek pek bir şeyi yok gibiydi. Ya da belki Midori'nin ona söylediklerinden hiç-

bir şey anlamamıştı. Sırtüstü uzanmış, tavana bakıyordu. Ara sıra gözlerini kırpıştırmasa, insan onu ölü sanabilirdi. Gözleri, sarhoş gibi, kan çanağına dönmüştü ve derin derin soluk aldığında burun kanatları hafifçe şişiyordu. Hiç kımıldamıyordu ve Midori onunla konuştuğunda, karşılık vermeye bile kalkışmıyordu. O karanlık bilincinin derinliklerinden neler geçiyor olabileceğine, ne hissettiğine ilişkin en ufak bir fikrim yoktu.

Midori gittikten sonra, ona bir şey söylemek istedim, ama ne diyeceğimi bilmediğim için, sonunda sesimi çıkarmamaya karar verdim. Zaten çok geçmeden gözlerini kapadı ve uyudu. Başucunda bir iskemleye oturmuş, burnunun arada bir seğirmesini izlerken, bir yandan da gözlerimin önünde ölmemesi için dua ediyordum. Eğer bu adam, ben yanındayken son nefesini verirse ne kadar tuhaf olacağını düşünüyordum. Ne de olsa onunla az önce ilk kez karşılaşmış bulunuyordum ve bizi birbirimize bağlayan tek şey Midori'ydi; onu da üniversitede, "Tiyatro Tarihi" dersinden tanıyordum.

Ama adam can çekişmiyordu, sadece derin bir uykudaydı. Kulağımı yüzüne yaklaştırınca, zayıf soluğunun sesini duyabiliyordum. O zaman, içim rahatladı ve yandaki adamın eşiyle sohbete giriştim. Kadın beni besbelli Midori'nin sevgilisi sandığı için, durmadan ondan söz ediyordu.

"Gerçekten çok iyi bir kız" dedi bana. "Babasına pek güzel bakıyor, sevecen, tatlı, dikkatli, yürekli ve hepsinin üstüne bir de güzel. Ona iyi davranın. Sakın kaçırmayın. Onun gibi kız bulamazsınız."

"Ona iyi davranacağım" dedim kısaca.

"Benim bir oğlum, bir kızım var. Biri on yedi, diğeri yirmi bir yaşında, ama ikisi de hastaneye gelmeyi düşünmez bile. Okuldan çıkar çıkmaz ya sörfe ya da sevgilileriyle buluşmaya giderler. Çok fenalar. Beni harçlık için sıkıştırıp para koparttıyor, sonra da ortadan yok oluyorlar."

Kadın bir buçukta, alışveriş yapmak için dışarı çıktı. İki hasta da derin derin uyuyordu. Öğle sonrasının tatlı güneşi odaya dolmaktaydı; öyle ki, neredeyse ben de iskemlemde uykuya yenik düşecektim. Pencerenin yanındaki masanın üstünde bir vazoya yerleştirilmiş beyaz ve sarı kasımpatları sonbaharda olduğumuzu hatırlatıyordu. Odada, öğleden kalma, kimsenin el sürmediği haşlanmış balığın tatlı kokusu vardı. Hemşireler koridorlarda tıkır tıkır gidip gelmeyi sürdürüyor, birbirleriyle yüksek sesle konuşuyorlardı. Ara sıra odaya uğruyor, iki hastanın da derin derin uyuduğunu görünce gülümsüyorlardı. O an, keşke okuyacak bir şeylerim olsaydı diye düşündüm, ama odada ne kitap vardı, ne dergi, ne gazete. Sadece duvarda bir takvim asılıydı.

Naoko'yu düşündüm. Onun çıplak halini düşündüm, saçındaki tokası dışında üzerinde hiçbir şey yokken. Belinin kıvrımını ve apışarasındaki tüylerin koyu gölgesini hayal ettim. Neden karşımda öyle çırılçıplak soyunmuştu? Uyurgezer miydi? Yoksa bu sadece benim fantezimden mi ibaretti? Zaman geçtikçe ve o küçücük dünya benden uzaklaştıkça, o gece olan bitenler gerçek miydi, gittikçe daha az emin oluyordum. Kendime, "Evet, gerçekti" dediğimde gerçek olduğuna inanıyordum; "Bu bir fanteziydi" dediğimde ise her şey fantezi gibi görünüyordu. Olay, fantezi olamayacak kadar net ve detaylıydı, diğer yandan da gerçek olamayacak kadar güzel ve eksiksizdi: Naoko'nun bedeni ve ay ışığı.

Midori'nin babasının birden gözlerini açması ve öksürmeye başlaması, hayallerimi sona erdirdi. Balgamını mendile tükürmesi için yardım ettim ve bir havluyla alnında biriken teri sildim.

Su içmek isteyip istemediğini sordum, başını birkaç milim oynatarak, istediğini belirtti. Küçük cam sürahiden yavaş yavaş içirdim, kurumuş dudakları titriyor, boğazı seğiriyordu. sürahideki ılık suyun tümünü içti.

"Daha ister misiniz?" diye sordum. Bana bir şey söylemek ister gibiydi, ona kulağımı yaklaştırdım.

"Hayır, yeterli" dedi bana, alçak, kuru bir sesle. Sesi eskisinden de kuru ve alçak çıkıyordu.

"Bir şeyler yemek ister misiniz? Acıkmış olmalısınız" deyince kafasıyla hafifçe onay verdi. Midori'nin yaptığı gibi, karyolayı yükselttim ve ona biraz sebze püresi, balıktan da birkaç kaşık yedirdim. Yarısını yemesi bile inanılmaz uzun bir süre aldı, yeterli olduğunu anlatmak için kafasını gene salladı. Belli belirsiz bir hareketti, belli ki daha büyük hareketler canını yakıyordu.

"Peki meyve ister misiniz?" diye sordum.

"Hayır" diye karşılık verdi.

Bunun üzerine, havluyla ağzını sildim, karyolayı gene yatay duruma getirdim ve tepsiyi koridora bıraktım.

"Yemek iyi miydi?" diye sordum, döndüğümde.

"Berbattı" diye karşılık verdi.

"Gerçekten de kötü görünüyordu" dedim, gülümseyerek. Adam orada sessizce yatarken, gözlerini açması mı kapatması mı gerektiğini pek bilemiyormuş gibi bana bakıyordu. Acaba benim kim olduğumu biliyor muydu? Çünkü benimle yalnızken, Midori'yle olduğundan daha rahatmış gibi görünüyordu. Ya da belki beni bir başkası sanıyordu. En azından, ben böyle olmasını tercih ederdim.

"Dışarıda hava gerçekten çok güzel" diyerek söze giriştim. İskemlede bacak bacak üzerine atıp oturmuştum. "Mevsimlerden sonbahar, günlerden pazar, hava güzel ve her yer tıklım tıklım. Böyle günlerde en iyisi, içeride bu şekilde dinlenmek. Kalabalıkta insan yoruluyor. Genelde pazar günleri çamaşır günümdür, sabah çamaşırımı yıkarım, yurdun damına asarım, güneş batmadan toplar, sonra güzelce ütülerim. Ütü beni hiç sıkmaz. Buruşmuş şeyleri düzeltmek insana özel bir tatmin duygusu veriyor. Üstelik, bu işte oldukça becerikli-

yimdir. Tabii en başlarda berbattım. Ütülüyorum diye çamaşırları daha da kırıştırıyordum. Ama bir ay pratik yapınca, artık nasıl yapılacağını öğrendim. İşte, pazar, benim çamaşır ve ütü günümdür. Ama tabii bugün yapamadım. Maalesef mükemmel bir çamaşır gününü kaçırdım.

Ama önemli değil, yarın sabah erken kalkar yıkarım çamaşırımı. Endişelenmeyin. Çünkü genellikle pazar günü yapacak başka bir işim yoktur.

Yarın, yıkadığım çamaşırları astıktan sonra, saat ondaki derse giderim. O derste Midori'yle birlikteyim: "Tiyatro Tarihi." Şu sıralar Euripides'i okuyoruz. Euripides'i bilir misiniz? Bir antik Yunanlıdır; Aiskhylos, Sophokles ve o, Yunan tragedyasının 'Büyük Ağaç'ını oluştururlar. Makedonya'da bir köpeğin saldırısından sonra öldüğünü söylerler, ama herkes inanmaz buna. Her neyse, işte Euripides bu. Ben şahsen Sophokles'i yeğlerim, ama bu bir zevk meselesi. Hangisinin daha iyi olduğunu cidden bilemiyorum.

Onun tragedyalarının özelliği şudur: Olaylar öyle karışık bir hal alır ki kahramanlar kendilerini kapana kısılmış hissederler. Ne demek istediğimi anlayabiliyor musunuz? Kendilerine ait durumları, sebep ve özürleri olan pek çok farklı kişi, gene kendilerine göre adalet ve mutluluk arayışı içindedir. Sonuçta kimsenin elinden bir şey gelmez. Şüphesiz. Yani demek istediğim, herkes için adaletin yerini bulması ya da herkesin mutluluğa ulaşması imkânsızdır, sonunda kaos galip gelir. Ve sonra ne olabilir sizce? Cevap basit, sonunda Tanrı gözükür ve bu trafiği yönetir. 'Sen oraya git, sen buraya gel, sen onunla beraber ol, sen bir süre yerinde otur' gibi şeyler söyler. Her şeyi yoluna koyar ve nihayet işler mükemmel biçimde yoluna girer. İşte, *deus ex machina* dedikleri budur. Euripides tiyatrosunda, neredeyse her zaman *deus ex machina* vardır ve onun tragedyaları işte bununla tanınır.

Ama gerçek dünyada da böyle bir *deux ex machina* olduğu-

nu düşünsenize! Her şey ne kadar kolay olurdu, değil mi? İnsan bir çıkmaza girdiğinde ya da adım atamaz duruma geldiğinde, Tanrı gökten inip her şeyi yoluna koyardı. Bundan daha basit ne olabilir ki? Her neyse, işte "Tiyatro Tarihi" dersi bu. Genel olarak üniversitede biz bu tür şeyler öğreniyoruz."

Ben konuşurken Midori'nin babası, dalgın dalgın yüzüme bakıyor, bir şey söylemiyordu. Tabii ki, bakışlarından söylediklerimi anlayıp anlamadığı da anlaşılmıyordu.

"Anlatabildim mi?" dedim sözlerimi noktalamak için.

Bu kadar konuşmadan sonra kendimi aç hissediyordum. Çünkü, neredeyse kahvaltı etmemiş, üstüne öğle yemeğimin de yarısını bırakmıştım. Doğru dürüst yemek yemediğim için pişmanlık duyuyordum, ama bunun bana hiç yararı yoktu. Ağza atılacak bir şey bulmak için dolabı karıştırdım, ama sadece bir kutu deniz yosunu, Vicks pastilleri ve soya sosu bulabildim. Kesekâğıdında greyfurt ve salatalıklar vardı.

"Sizin için sakıncası yoksa, biraz salatalık yiyeceğim" dedim, Midori'nin babasına. Hiçbir şey söylemedi. Üç salatalığı muslukta yıkadım, tabağa biraz soya sosu döktüm. Sonra bir salatalığı yosun yaprağına sararak sosa batırdıktan sonra afiyetle mideye indirdim.

"Mımm, harika!" dedim. "Basit, taze ve yaşam kokusu saçıyor. Güzel salatalıklar bunlar. Bana sorarsanız, bence kividen çok daha iyi..."

Birinci salatalığı bitirince, ikincisine giriştim. Isırırken çıkardığım gürültü tüm odada yankılanıyordu. Ancak bu ikinci salatalığı da yalayıp yuttuktan sonra biraz soluklanabildim. Sonra gidip, koridorda bulunan gazocağında su kaynattım, çay yaptım.

"İçecek bir şey ister misiniz? Su? Meyve suyu?" diye sordum ona.

"Salatalık" diye karşılık verdi.

"Harika" dedim, gülümseyerek. "Yosunlu mu olsun?" Ba-

şıyla hafifçe onayladı. Karyolayı gene yükselttim, yemesi daha kolay olsun diye salatalıktan bir lokma kestim, yosun yaprağına sardım, bir meze kürdanı sapladım, soya sosuna batırıp adamın ağzına verdim. Yüz ifadesini değiştirmeden, tekrar tekrar çiğnedi, sonra yuttu.

"Eee, ne diyorsunuz? Güzel, değil mi?" diye sordum.

"Güzel" dedi.

"Yiyeceğin lezzetli gelmesi iyi bir şey. Sanki yaşadığınızın bir tür kanıtı gibi."

Sonunda, salatalığın tamamını yedi. Bitirdiğinde su istedi, ona şişeden su içirdim. Birkaç dakika sonra bana çişinin geldiğini söyledi, ben de kavanozu yatağın altından çıkardım, penisinin ucuna tuttum. Sonrasında tuvalete gidip idrarı döktüm ve kabı muslukta çalkaladım. Ardından, hastanın odasına dönüp, çayımın kalanını içtim.

"Nasıl hissediyorsunuz kendinizi?" diye sordum.

"Baş...ım" dedi.

"Ağrıyor mu?"

"Biraz" diye cevap verdi, kaşlarını hafifçe çatarak.

"Daha yeni ameliyat geçirdiniz, bu normal. Ama ben nasıl olduğunu bilemem, çünkü hiç ameliyat geçirmedim."

"Bilet" dedi.

"Bilet mi? Hangi bilet?"

"Midori" dedi, sonra da "bilet".

Ne demek istediğini anlamadığım için, susmayı yeğledim. O da sustu bir süre. Sonra sanki, "Lütfen" der gibi oldu. Gözlerini fal taşı gibi açmış, bana bakıyordu. Bana bir şeyler söylemek istediğini görebiliyordum, ama ne olduğu konusunda hiçbir fikim yoktu.

"Ueno" dedi. "Midori."

"Ueno Garı mı?"

Başını hafifçe sallayarak onayladı.

Söylediklerini zihnimde toparlamaya çalıştım: "Bilet. Mi-

dori. Lütfen. Ueno Garı." Ama ne demek istediğini hiç anlamıyordum. Kafasının bulandığını düşünüyordum, ama bakışları az öncesine oranla çok daha kararlı görünüyordu. Seruma bağlı olmayan kolunu kaldırarak bana doğru uzattı. Bunun için çok çaba harcaması gerekmiş gibi eli titriyordu. Kalktım ve bu buruşmuş, çelimsiz eli elime aldım. O da elimi, kuvveti el verdiğince sıktı ve sonra gene, "Lütfen" dedi.

"Endişelenmeyin. Biletle de, Midori'yle de ilgileneceğim." Eli tekrar yatağına düştü ve gözleri kapandı. Sonra, derin ve gürültülü bir nefesle uykuya daldı. Yaşadığından emin olmak için kontrol ettim, sonrasında çay suyu kaynatmak için dışarı çıktım. Kaynar sıvıyı yudumlarken fark ettim ki, ölümün kıyısındaki bu küçük adama yakınlık duymaya başlamıştım.

Az sonra komşu yataktaki hastanın karısı döndü, bana her şeyin yolunda olup olmadığını sordu. Yolunda olduğunu söyledim. Kocası da derin derin nefes alarak uyuyordu.

Midori döndüğünde saat üçü geçiyordu.

"Parkta öylece, başıboş gezindim" dedi. "Öğüdünü tuttum, kimseyle konuşmadım ve kafamı boşalttım."

"Nasıldı peki?"

"Sana teşekkür ederim, çok daha iyiyim. Gerçi hâlâ kendimi biraz yorgun ve sıkıntılı hissediyorum, ama bedenim eskiye oranla çok daha hafif. Sandığımdan da yorgunmuşum meğer."

Babası derin derin uyuyordu ve yapacak hiçbir şey de olmadığından kahve makinesinden kahve alıp televizyon odasında içtik. Midori'ye o yokken neler olup bittiğini tek tek anlattım. Babası derin derin uyumuş, uyandığında öğle yemeğinden artanın yarısını yemiş, sonra benim salatalık yediğimi görünce, o da bir bütün salatalığı yemiş ve çişini yapmıştı.

"Vatanabe, sen gerçekten olağanüstü birisin. Ona bir şeyler yedirebilmek için deliye dönüyoruz ve sen ona bütün bir salatalığı yedirmişsin. İnanılır gibi değil!"

"Bilmiyorum ki, belki de karşısında iştahla yediğim içindir."

"Ya da belki başkalarını rahatlatmak gibi özel bir becerin var."

"Amma yaptın!" dedim, gülerek. "Pek çok kimse de bunun tam tersini söyler."

"Babamla ilgili ne düşünüyorsun?"

"Onu sevdim. Birbirimize söyleyecek çok fazla şeyimiz olduğundan değil. Bilmiyorum, hoş birine benziyor."

"Sakin miydi?"

"Çok."

"Onu bir hafta önce görecektin. Korkunçtu" dedi, başını sallayarak. "Keçileri kaçırdı ve zapt edilemez oldu. Suratıma bir bardak fırlattı, bana söylemediğini bırakmadı. 'Umarım geberirsin, seni aptal kaltak!' dedi mesela. Ara sıra böyle oluyor bu hastalıkta. Neden bilinmiyor, ama bir an geliyor, pek acımasız oluyorlar. Annemde de öyle olmuştu. Bana ne dese beğenirsin? Onun kızı olmadığımı ve benden nefret ettiğini söyledi. Bunu duyduğumda bir an bütün dünyam kararmıştı. Bu hastalığın özelliklerinden biri de bu. Beynin kimi bölümlerinde bir şeyler baskı oluşturuyor ve hasta, insanlara her türden fena şeyi söyleyebiliyor. Hastalığın bir sonucu olduğunu bilsen bile, gene de kırılıyorsun. Ne yapacaksın, böyle işte. Ben elimden geleni yapmaya çalışıyorum ve bana rezalet şeyler söylüyor."

"Seni anlıyorum" dedim. Sonra da aklıma babasının söylediği tutarsız şeyler geldi.

"Bilet mi? Ueno Garı mı?" diye yineledi Midori. "Ne demek istedi acaba?"

"Sonra da, 'Lütfen Midori' dedi."

"Belki de beni sana emanet etmek istiyordu!"

"Ya da belki Ueno Garı'na gidip bir bilet almanı istiyordu" dedim. "Dört sözcüğü öyle karışık söyledi ki, ne demek istediğini Tanrı bilir Ueno Garı senin için bir şey ifade ediyor mu?"

"Hımm, Ueno Garı." Midori bir süre düşündü. "Aklıma ge-

len tek şey evden kaçışlarım, iki kere yaptım bunu, birinde sekiz, birinde on yaşındaydım. Her ikisinde de, Ueno'dan trene bindim, Fukuşima'ya gitmek için. Biletleri, kasadan aldığım parayla ödedim. Evden birisi beni çok kızdırmıştı, ben de canlarını yakmak istemiştim. Ve Fukuşima'ya gittim, çünkü çok sevdiğim bir halam orada oturuyordu. Beni babam alıp eve getirdi her seferinde. Ta Fukuşima'ya kadar, yüz elli kilometre yol tepip geldi! Ueno'ya dönerken yolda öğle yemeği yedik. Bana arada bir, parça parça bir sürü şey anlattı seyahatimiz boyunca. 1923'teki büyük deprem, savaş ya da doğduğum zamanla ilgili, normalde anlatmadığı şeyler. Şimdi düşünüyorum da, sadece o iki yolculukta onunla uzun uzun ve baş başa sohbet edebildik biz. Ya inanabiliyor musun, babam tarihin en büyük depremlerinden birinde Tokyo'nun göbeğindeymiş ve hiçbir şeyin farkına varmamış!"

"İmkânsız bu!"

"Ama doğru. O sırada Koişikava mahallesinde, arkasında alışveriş çekçeği olan bisikletini sürüyormuş ve hiçbir şey hissetmemiş. Eve döndüğünde bir bakmış mahallenin tüm çatı kiremitleri yerlerde, tüm ailesi de tir tir titreyerek evin sütunlarına sarılmış. Hâlâ bir şey anlamamış ve 'Burada ne oluyor yahu?' diye sormuş. İşte babamın büyük Kanto depremine ait anısı bu."

Midori gülmeye başladı. "Babamın tüm hikâyeleri böyledir. Hepsi biraz saçmadır. İçlerinde hiç keder yoktur. Ne bileyim, onun öykülerini dinlediğinde, son elli altmış sene içinde Japonya'da hiçbir büyük olay yaşanmamış gibi hissedebilirsin. 1936'da genç askerlerin ayaklanması, Pasifik Savaşı; hepsini de, 'Ha, evet ya, böyle de bir şey olmuş, anlatmıştı' der geçersin. Gerçekten komik bir durum!

Her neyse, Fukuşima'dan Ueno'ya dönüşlerimizde bana böyle, bölük pörçük hikâyelerini anlattı. Ve sözlerini noktala-

mak için hep aynı şeyi söylüyordu: 'İşte gördüğün gibi, nereye gidersen git Midori, hiçbir şey değişmeyecek.' O kadar gençtim ki, bu tür sözlerden etkileniyordum."

"Yani, bunlar mı Ueno Garı'nın sende çağrıştırdıkları?" diye sordum.

"Evet. Ya sen Vatanabe, sen hiç evden kaçtın mı?"

"Hayır."

"Neden?"

"Hayal gücü eksikliği. Aklıma hiç gelmedi ki."

"Ne garip bir insansın" dedi, başını kaldırıp bana hayranlıkla bakarak.

"Acaba?" dedim.

"Her neyse, bence babam, benimle ilgilenmeni istediğini söylemiş sana."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Bu tür şeyleri anlarım. Sezgilerimle. Peki sen babama ne karşılık verdin?"

"Ne söylediğini anlamadığım için, ona kaygılanacak bir şey olmadığını, her şeyin yolunda gideceğini, seninle de, biletle de ilgileneceğimi söyledim."

"Demek babama, benimle ilgileneceğine söz verdin, öyle mi?" dedi, ciddi ciddi gözlerini gözlerime dikerek.

"Hayır, öyle değil" diye telaşla atıldım. "O sırada, ne söylediğini gerçekten anlamamıştım da..."

"Merak etme, şaka yaptım" diyerek, güldü. "Öyle hoş oluyorsun ki, böyle zamanlarda."

Kahvemizi içtikten sonra odaya döndük. Babası hâlâ derin derin uyuyordu. Üzerine eğilince, sakin soluğu duyuluyordu. Akşama doğru, pencerenin dışındaki aydınlık, sonbahara özgü o tatlı ve sakin renge büründü. Bir sürü kuş gelip elektrik tellerine kondu, sonra uzaklaştılar. Midori ile ben, odanın bir köşesinde yan yana oturmuş, şuradan buradan laflıyorduk. El falıma baktı ve yüz beş yaşıma kadar yaşayacağımı, üç kez

evleneceğimi ve bir trafik kazasında öleceğimi haber verdi. "Kötü bir hayat sayılmaz" dedim ona.

Saat dördü geçtiğinde, babası uyandı ve Midori gidip onun başucuna oturdu, terini kuruladı, su verdi ve baş ağrısını sordu. Hemşire gelip ateşine baktı, kaç kez idrara çıktığını sordu ve serumu kontrol etti. Televizyon odasına gidip biraz futbol seyrettim.

Beşe doğru artık gitmem gerektiğini söyledim, Midori'ye. Babasına da durumu açıkladım, "İşe gitmem gerekiyor. Altıdan on buçuğa kadar, Şincuku'da plak satıyorum."

Gözlerini bana çevirdi ve başıyla usulca onayladı.

"Hey Vatanabe" dedi bana Midori, dışarı çıktığımızda, "bunu tam olarak nasıl ifade ederim bilmiyorum, ama bugün yaptıkların için sana gerçekten minnettarım." Beni resepsiyona kadar geçirdi.

"Pek bir şey de yapmadım" diye karşılık verdim. "Ama eğer sana yardımı olacaksa, haftaya da gelebilirim. Babanı gene görmek isterim."

"Sahi mi?"

"Nasıl olsa yurtta yapacak pek bir işim yok; en azından, buraya gelir salatalık yerim."

Midori, kollarını kavuşturup, topuğunu muşamba zemine vurdu.

"Gene seninle gidip içmek isterim" dedi, başını hafifçe yana eğerek.

"Peki ya porno filmler?"

"Bir porno film seyrettikten sonra içeriz" dedi. "Sonra da, her zamanki gibi, iğrenç şeylerden konuşuruz."

"İğrenç şeylerden konuşan ben değilim ki. Sensin" diyerek itiraz ettim.

"Her neyse, bu tür şeylerden konuşuruz, sarhoş oluruz, sonra da yatağa gireriz."

"Peki sonra ne olacak? Ben yapmaya çalışacağım, sen de

bana izin vermeyeceksin. Değil mi?"

Burnun sesli sesli güldü.

"Her neyse" dedim. "Gelecek pazar sabahı beni gene al. Beraber buraya gelelim."

"Biraz daha uzun bir etek giyeyim, değil mi?"

"Kesinlikle" dedim.

Ama ertesi pazar hastaneye gidemedim. Çünkü Midori'nin babası cuma sabahı öldü.

Midori, haberi o sabah, saat altı buçukta telefonda verdi. Bana telefon olduğunu belirten zil çalmaya başlayınca pijamamın üstüne bir hırka geçirip telefona bakmak için aşağıya, lobiye indim. Soğuk ve sessiz bir yağmur yağıyordu.

"Babam birkaç dakika önce öldü" dedi Midori, sakin ve alçak bir sesle. Ona, yapabileceğim bir şey olup olmadığını sordum. "Teşekkürler" dedi. "Yapılacak bir şey yok. Cenazelere alışkınız biz. Sadece sana haber vermek istedim."

Dudaklarından bir iç çekiş sesi çıktı.

"Sakın cenazeye gelme, tamam mı? Böyle şeylerden nefret ederim. Seni orada görmek istemiyorum."

"Anladım."

"Beni porno filme götüreceksin, değil mi?"

"Elbette götürürüm."

"İyice sapık bir film olsun, tamam mı?"

"Araştırıp bulurum senin için."

"Güzel. Seni arayacağım" dedi ve kapattı.

Ama bir hafta boyunca, ondan ses seda çıkmadı. Ne aradı, ne de derse geldi. Yurda her dönüşümde, mesajını bulma umudu taşıyordum, ama ne arayan vardı, ne soran. Bir gece, verdiğim sözü yerine getirmiş olmak için, onu düşünerek mastürbasyon yapmayı denedim, ama işe yaramadı. Sonra Naoko'yu düşünmeye çalıştım, ama bu bile işe yaramadı. Ben

de, bu yaptığımı saçma bularak vazgeçtim. Sonra viski içtim, dişlerimi fırçalayıp yattım.

Pazar sabahı, Naoko'ya mektup yazdım. Ona Midori'nin babasından da söz ettim.

Hastaneye giderek sınıf arkadaşım olan bir kızın babasını ziyaret ettim ve odasında salatalık yedim. Ben karşısında kıtır kıtır yiyince, o da imrenip istedi ve aynen benim gibi kıtır kıtır yedi salatalığını. Ama beş gün sonra öldü. Salatalığı yerken çıkardığı hafif çıtırtıları hâlâ net bir şekilde hatırlıyordum. İnsanlar ölünce arkalarında garip ve minik anılar bırakıyor.

Mektubum şöyle devam ediyordu:

Sabahleyin uyandığımda, yatağımda seni, Reiko'yu ve kümesi düşünüyorum. Tavus kuşlarını, güvercinleri, papağanları ve hindileri, hatta tavşanları... Yağmur yağdığı sabah giydiğiniz kapüşonlu sarı yağmurlukları da anımsıyorum. Sıcacık yatağımda seni düşünmek çok hoş oluyor. Hemen yanımda, bana iyice sokulmuş, top gibi büzülmüş uyuyormuşsun gibi bir hisse kapılıyorum. Bu, gerçek olsa ne iyi olurdu, diyorum kendi kendime.

Zaman zaman seni müthiş özlesem de, genellikle elimden gelen en iyi şekilde yaşamaya devam ediyorum. Her sabah, tıpkı senin kuşlarla ve sebze bahçesiyle ilgilendiğin gibi, ben de kendi zembereğimi kuruyorum. Yataktan kalkana kadar zembereğimi en az otuz altı kez çevirmiş oluyorum, dişlerimi fırçalıyor, tıraş oluyor, kahvaltımı yapıyor, üstümü giyiniyor, yurttan çıkıp üniversiteye gidiyorum. Kendime, "Hadi bakalım, bugünü de güzel bir şekilde geçirelim" diyorum. Ben fark etmemiştim, ama son günlerde sık sık kendi kendime konuştuğumu söylüyorlar. Herhalde, zembereğimi kurarken kendi kendime mırıldanıyorum.

Seni göremiyor olmak çok zor, ama eğer sen olmasaydın Tok-

yo'daki hayatım çok daha zor olurdu. Çünkü sabahları yatağımda seni düşünüyorum; zembereğimi kurabiliyor ve kendime güzel bir gün daha yaşamak zorunda olduğumu söylüyorum. Biliyorum ki, aynen senin orada yaptığın gibi ben de burada elimden gelenin en iyisini yapmak zorundayım.

Ama bugün pazar, zembereğimi kurmadığım gün. Çamaşırımı yıkadım ve şimdi odamda sana mektup yazıyorum. Bu mektubumu bitirip de pulunu yapıştırınca ve mektup kutusuna atınca, artık akşama dek yapacak işim kalmayacak. Pazar günleri ders de çalışmıyorum. Hafta içi ders aralarında kütüphaneye gidiyor ve çalışıyorum, pazar günlerine hiçbir şey kalmıyor. Pazar öğleden sonraları sakin, sessiz ve yalnız zamanlar. Kitap okuyorum veya müzik dinliyorum. Zaman zaman, Tokyo'da seninle pazarları dolandığımız farklı rotaları düşünüyorum. Her bir yürüyüşte giydiğin giysileri açık seçik hatırlıyorum. O pazar öğleden sonralarıyla ilgili her şeyi anımsıyorum.

Reiko'ya selamımı ilet. Akşamları, onun gitarını gerçekten özlüyorum.

Mektubumu bitirince, gidip yakınlardaki fırından yumurtalı sandviç ve kola aldım. Parktaki bir banka oturarak, bunları öğle yemeği niyetine yiyip, sahada beyzbol oynayan çocukları izledim. Sonbaharda gökyüzünün maviliği ve derinliği artıyordu. Başımı kaldırdığımda, iki uçak izi gördüm, tren rayları gibi birbirine koşut, batıya doğru gidiyorlardı. Ayağımın dibine yuvarlanan bir topu onlara geri gönderdiğimde çocuklar, kasketlerine saygıyla dokunup, "Teşekkür ederiz efendim" dediler. Küçükler beyzbol oynadığında, toplar hep oraya buraya kaçıyor, hedefi şaşırıyordu.

Öğleden sonra, okumak için odaya döndüm, ama bir türlü konsantre olamadım. Bunun yerine, uzandığım yerde gözlerimi tavana dikmiş, Midori'yi düşünürken buldum kendimi. Acaba babası gerçekten de onu bana mı emanet etmek is-

temişti, adamın kafasında ne olduğunu söyleyebilmek mümkün değildi. Beni büyük ihtimalle bir başkasıyla karıştırmıştı. Gerçek olan bir şey varsa, soğuk yağmurun indirdiği bir cuma sabahı ölmüştü ve artık bunu öğrenmemin hiçbir yolu yoktu. Ölürken daha da büzülüp, iyice küçüldüğünü hayal ettim. Cesedi yakıldığında da, geriye sadece küller kalmıştı. Arkasında ne bırakmıştı? Küçük bir mahallede küçük bir kitabevi; en az biri için "biraz garip" tanımından daha fazlası söylenebilecek iki kız. Acaba nasıl bir hayattı bu? Kafası kesilip biçilmiş, beyni bulanmış bir halde hastane yatağında yatarken, aklından benim için ne geçiriyordu?

Midori'nin babasını düşünmek beni feci bir ruh haline sokmuştu, bu yüzden damdaki çamaşırlarım daha kurumadan aşağı indirdim ve sokaklarında zaman öldürmek için Şincuku mahallesine doğru yola çıktım. Pazar kalabalığı beni biraz yatıştırdı. Faulkner'in *Ağustos Işığı* kitabını satın aldım, olabilecek en gürültülü caz barına girdim, yeni kitabımı okuyup, Ornette Coleman'ı ve Bud Powell'ı dinleyerek sıcak, koyu, berbat kahveyi içtim. Saat beş buçukta, kitabımı kapatıp, hafif bir akşam yemeği yemek için çıktım. Birden kendi kendime sordum: beni böyle daha kaç yüz pazar bekliyor acaba? "Sakin, huzurlu ve yalnız bir pazar" dedim, yüksek sesle. Pazar günleri zembereğimi kurmuyordum.

9

Hafta ortasına doğru, elimi bir cam parçasıyla, hem de oldukça derin kestim. Cam plak raflarından birinin kenarının kırılmış olduğunu fark etmemişim. Elim öyle çok kanadı ki şaşırdım; kan damlaları çok geçmeden ayağımın dibinde, yerde, parlak kırmızı bir leke oluşturdu. Mağaza müdürü birkaç küçük havlu getirip elimi sıkı sıkı sardı. Sonra da acil servisi aradı. Çoğu zaman işe yaramaz adamın tekiydi, ama şaşırtıcı derecede yardımcı oldu. Neyse ki yakında bir hastane vardı, ama ben oraya gidinceye kadar, havlular kıpkırmızı olmuştu ve kan damlaları, iri iri, asfalta damlıyordu. İnsanlar bana yol vermek için telaşla kenara çekiliyorlardı. Bir kavga sırasında yaralandığımı sanıyorlardı herhalde. Pek acı duymuyordum, ama kan da durmak bilmiyordu.

Doktor kanlı havluları açarken çok sakindi, kanı durdurmak için bileğimi sıkı sıkı bir turnikeyle bağladı, yarayı mikrop öldürücüyle temizledikten sonra dikmeye başladı; ertesi gün gene gelmemi söyledi. Plakçıya döndüğümde, patron bana izin verdi, eve gitmemi söyledi, o gün çalışmış sayılacaktım. Otobüse binip yurda döndüm ve dosdoğru Nagasava'nın odasına çıktım. Yaralanmak beni heyecanlandırmıştı, biriyle konuşmak istiyordum, üstelik Nagasava'yı görmeyeli epey zaman olmuştu.

Televizyonda İspanyolca dersi izleyerek birasını içiyordu

Elimdeki sargıyı görünce, "Kahretsin, ne oldu sana böyle?" diye sordu. Elimi kestiğimi, ama önemli olmadığını söyledim. Bir bira teklif etti, istemedim.

"Bekle, şimdi bitiyor" dedi. Ve İspanyolca telaffuza çalışmayı sürdürdü. Su kaynatıp, kendime bir fincan poşet çay yaptım. Bir İspanyol kadın örnek cümleler okuyordu: "İlk kez böyle şiddetli yağmur yağıyor!", "Barcelona'da birkaç köprüyü sel sürüklemiş." Nagasava, önce cümleleri sesli olarak okuyordu. "Ne kadar berbat cümleler" dedi. "Hep böyle saçma şeyler okutuyorlar insana."

İspanyolca dersi biter bitmez, televizyonu kapadı, küçük buzdolabından bir bira daha aldı.

"Seni rahatsız etmiyorum ya?" diye sordum.

"Yok ya. Can sıkıntısından patlıyordum. Bira istemediğinden emin misin?"

"Cidden istemiyorum."

"Ha sahi, geçen günkü sınavların sonuçları geldi. Kazanmışım!" dedi.

"Dışişleri Bakanlığı sınavlarını mı?"

"Evet. Resmi adı, 'Dışişleri Bakanlığı Devlet İşleri Birinci Sınıf Hizmet, Memur Alma Sınavı'. Şaka gibi!"

"Kutlarım" dedim ve sol elimle elini sıktım.

"Teşekkürler."

"Kazanmana şaşırmadım tabii ki."

"Ben de şaşırmadım" diye gülerek karşılık verdi. "Ama artık resmi olarak açıklanmış olması güzel."

"Peki işe başlayınca yurtdışına gidecek misin?"

"Hayır, ilk yıl eğitim senesi. Sonra de bir süreliğine denizaşırı yerlere gönderiyorlar."

Çayımdan bir yudum aldım, o da tadını çıkara çıkara birasını içti.

"Eğer istersen, giderken bu buzdolabını sana verebilirim. İster misin? Bira için iyi oluyor."

"Evet, isterim doğrusu. Ama sana gerekmeyecek mi? Kendine daire filan tutarsın."

"Saçmalama! Buradan gittiğimde, kendime büyük bir buzdolabı alacağım. Lüks içinde yaşamak istiyorum. Dört yıl, böyle bir delikte yaşamak için yeterince uzun. Burada kullandığım hiçbir şeyi görmek bile istemiyorum. Ne istersen hepsini veririm sana; televizyonu da, termosu da, radyoyu da, hepsini!"

"İstediğini ver o zaman" dedim ben de. Masasının üzerinde duran İspanyolca kitabını alıp içine baktım.

"İspanyolcaya mı başladın?"

"Evet, özel bir dil yeteneği var bende; ne kadar dil bilirsen o kadar iyi. Fransızcayı kendi kendime öğrendim ve mükemmel konuşurum, biliyorsun. Dil öğrenmek oyun gibi. Kuralları öğrendin mi, gerisi kendiliğinden geliyor. Kadınlar gibi."

"Ah, ne kadar da tutarlı bir hayat!" dedim, alaylı alaylı.

"Ha, aklıma gelmişken, yakında bir akşam yemeğine çıkalım."

"Gene kız tavlamaya mı çıkacağız yoksa?"

"Hayır, gerçek bir yemeğe. Sen, ben ve Hatsumi, iyi bir restoranda. Nasıl olsa, parayı babam ödüyor, iyisi mi pahalı bir yere gidelim!"

"Neden Hatsumi'yle yalnız gitmiyorsun?"

"Sen olursan daha iyi olur. Ben daha rahat olurum, Hatsumi de öyle."

Ah hayır, diye düşündüm, Kizuki, Naoko ve ben... Ve gene aynı sahne.

"Yemekten sonra ona giderim ben. Yani sadece yemekte katılacaksın bize."

"İkiniz de benim de orada olmamı istiyorsanız tamam" dedim. "Baksana Nagasava, Hatsumi konusunda niyetin nedir, ne yapmayı düşünüyorsun? Stajın bitince, birkaç yıl görev için yurtdışında olacaksın, değil mi? Peki o ne olacak?"

"Bu onun sorunu."

"Anlayamıyorum" dedim.

Bacakları çalışma masasının üstünde, birasından büyük bir yudum aldı ve esnedi.

"Bana bak, evlenmeye hiç niyetim yok. Bunu Hatsumi'ye de açık açık söyledim. Bu yüzden, evlenmek istiyorsa, dilediğiyle evlenebilir. Hiç engel olmam. Beni beklemek istiyorsa da beklesin. İşte bunu demek istiyorum."

"Tabii senin bileceğin bir şey" dedim.

"Benim bir pislik olduğumu düşünüyorsun, değil mi?" dedi bu kez.

"Düşünüyorum."

"Bak, bu dünya özünde adaletsiz bir yer. Kuralları ben yazmadım. Başından beri böyle bu. Hatsumi'yi bir kere bile aldatmadım. Benim bir pislik olduğumu biliyor ve dayanamadığı noktada beni terk edebilir. Bunu ona daha işin en başında söyledim ben."

Nagasava birasını bitirdi ve bir sigara yaktı.

"Hayatta korktuğun hiçbir şey yok mu?" diye sordum.

"O kadar da aptal değilim" diye karşılık verdi. "Elbette ara sıra hayat beni de korkutur. Ama korku, yapmam gerekeni engellemez. Olanaklarımı sonuna dek, yüzde yüz kullanmak istiyorum. İstediğimi alacağım, istemediğimi bırakacağım. Hayatımı böyle yaşamak istiyorum, eğer işler kötü giderse, o zaman durup düşünürüm. Adaletsiz bir dünya aynı zamanda, tersinden bakıldığında, olanakları ta sonuna kadar kullanabilmene imkân sağlıyor."

"Kulağa oldukça bencil bir hayatmış gibi geliyor."

"Olabilir, ama armut piş ağzıma düş diye beklemem. Kendime göre çok çalışıyorum. Senin on katın çaba harcıyorum."

"Evet, büyük ihtimalle bu doğru."

"Bazen etrafıma bakıyorum ve mideme kramplar giriyor.

Neden bu piç kuruları hiçbir şey yapmıyor, kıllarını kıpırdatmıyor ve şikâyet edip duruyorlar acaba, diyorum."

Sesindeki acımasızlık beni şaşırtmıştı, Nagasava'ya bakakaldım.

"Benim gördüğümse, insanlar çok çalışıyor. Bir deri bir kemik kalana kadar. Ya da ben mi yanlış görüyorum yoksa?"

"Bu çok çalışmak değil. Sadece kas gücü kullanmak, o kadar" dedi, nokta koymak ister gibi. "Benim bahsettiğim 'sıkı çalışma', amacı olan ve kişinin kendisinin yönettiği bir şey."

"Örneğin, başkaları tembellik yaparken, senin İspanyolca çalışman gibi mi?"

"Tastamam öyle. Gelecek ilkbahar, İspanyolcayı mükemmel biçimde öğrenmiş olacağım. İngilizce, Almanca ve Fransızca zaten cepte, İtalyancada da başımın çaresine bakıyorum sayılır. Böyle şeyler çok çalışmadan başarılabilir mi?"

Nagasava sigarasını içiyordu, bense Midori'nin babasını düşünüyordum.

Televizyondan İspanyolca öğrenmeyi aklına bile getirmeyen bir adam vardı. Büyük ihtimalle, çok çalışma ile el emeği arasındaki farkı da hiç düşünmemişti. Bunu düşünmeye zaman bulamayacak derecede işi başından aşkındı. Çok işi vardı, üstelik bir de evden kaçmış kızını getirmek için kalkıp ta Fukuşima'ya gitmesi gerekiyordu.

"Birlikte yiyeceğimiz yemek için gelecek cumartesi uygun mu sana?"

"Uygun" dedim.

Nagasava'nın seçtiği yer, Azabu'nun sessiz arka sokaklarında şık bir Fransız restoranıydı. Nagasava kendini tanıtınca bizi lokantanın dip tarafında, özel bir salona aldılar. Burası küçük bir odaydı, duvarlarında on beş kadar taşbasması resim asılıydı. Hatsumi'yi beklerken lezzetli şarabımızı yudumlayıp, Joseph Conrad'ın romanlarından konuştuk. Nagasava, pahalı görünen gri bir takım giymişti, bendeyse sıra-

dan bir lacivert blazer ceket vardı.

Hatsumi on beş dakika sonra geldi. Özenle makyaj yapmış, altın küpeler takmıştı, koyu mavi zarif bir elbise ve pek şık, kırmızı ayakkabılar giymişti. Elbisesinin rengi konusunda iltifat edince, bu renge gece mavisi dendiğini söyledi.

"Ne kadar da zarif bir mekân" dedi.

"Bizim peder Tokyo'ya geldiğinde hep burada yer. Ben de bir kez onunla gelmiştim. Böyle burnu havada yerlerin delisi değilim."

"Gene de, arada bir gelmenin bir zararı yok. Sence de öyle değil mi Vatanabe?" dedi Hatsumi, bana dönerek.

"Haklısın, paralar benden çıkmadıktan sonra."

"Genelde peder buraya metresini getirir. Tokyo'da bir metresi var, biliyor musunuz?" dedi Nagasava.

"Sahi mi?" diye sordu Hatsumi.

Duymazlıktan gelerek şarabımı içmeyi sürdürdüm.

Az sonra garson geldi ve siparişlerimizi aldı. Çorba ve açılış yemeklerimizi söyledikten sonra, Nagasava ördek, Hatsumi ile ben de levrek istedik. Yemek servisi yavaştı, bu da şarap eşliğinde sohbetin keyfini çıkarmamıza izin veriyordu. Önce Nagasava bize Dışişleri Bakanlığı sınavını anlattı. Adayların çoğu öyle berbatmış ki, onları seve seve dipsiz bir bataklığa atabilirmiş, ama aralarında pek de fena sayılmayacak birkaç tip varmış gene de. Toplumun genelinde berbat olanların oranı iyilere göre daha mı yüksek, daha mı düşük diye sordum ona.

"İkisi eşit" dedi. "Her yerde aynıdır. Bu kanun hiç değişmez."

Şarap bitince, Nagasava bir şişe daha istedi ve kendine de bir duble viski ısmarladı. Sonra Hatsumi, benimle tanıştırmak istediği bir kızdan söz etmeye başladı. Ne zaman yan yana gelsek hep aynı muhabbet olurdu. Hep bana, "Benim kulübümden çok cici bir kız" derdi ve ben de her zaman bir yolunu bulup yan çizerdim.

"Ama gerçekten çok sevimli ve çok da güzel. Gelecek defa onu da getireceğim. Onunla konuşmalısın. Hoşlanacağından eminim."

"Hatsumi, vaktini boşa harcıyorsun" dedim. "Senin üniversitenden bir kızla çıkacak kadar zengin değilim ben. Onlarla konuşamam."

"Hiç de değil. Bu kız çok sade, doğal ve samimi."

"Hadi ya Vatanabe" dedi Nagasava. "Buluş kızla. Onunla yatmak zorunda da değilsin."

"Yatmasan iyi edersin. Bakire o" diye söze karıştı Hatsumi.

"Senin eskiden olduğun gibi" dedi Nagasava.

"Aynen" dedi Hatsumi, kocaman bir gülümsemeyle. "Eskiden öyleydim. Ama biliyor musun Vatanabe, fakirliği bahane etme. Bununla hiçbir ilgisi yok. Gerçi evet; sınıfta, inanılmayacak derecede havalı birkaç kız yok değil, ama genelde son derece sıradan kızlarız hepimiz. Öğleyin kafeteryada, hepimiz iki yüz yenlik bir öğlen yemeği yeriz."

"Orada dur Hatsumi" diyerek sözünü kestim. "Okulumun kafeteryasında üç mönü var: A, B ve C. A mönüsü yüz yirmi yen, B mönüsü yüz ve C mönüsü seksen yen. A mönüsü alacak olursam, herkes bana yan yan bakar. C mönüsü bile yiyemeyenlere gelince, onlar da altmış yenlik erişte çorbasıyla yetinirler. İşte okulum böyle bir yer. Senin okulundan kızlarla anlaşabileceğimizi hâlâ düşünüyor musun?"

Hatsumi bir kahkaha patlattı. "Gerçekten de çok ucuzmuş! Bir gün gelip ben de yiyeyim bari. Ama Vatanabe, sen çok hoş bir çocuksun ve onunla iyi anlaşacağından eminim. Yüz yirmi yenlik öğle yemeği yemekten hoşlanabilir bile."

"Hiç yolu yok" dedim, gülerek. "Kimse o yemekleri beğendiği için yemiyor, başka hiçbir şeye paraları yetmeyeceği için yiyorlar."

"Gene de, dışarıdan bakıp karar verme. Evet, uçuk bir okula gittiğimiz doğru, ama aramızda hayat hakkında ciddi fikir-

leri olan ciddi kızlar da var. Herkes spor arabası olan bir erkek arkadaş bulma derdinde değil."

"Biliyorum."

"Vatanabe'nin zaten sevdiği bir kız var. Âşık o" diye araya girdi Nagasava. "Ama ondan hiç söz etmez. Bu konuda dut yemiş bülbül kesilir. Bilinmezliklerle dolu bir sır."

"Sahi öyle mi?" diye sordu Hatsumi.

"Öyle. Ama pek de gizemli değil. Sadece kolayca anlatılamayacak kadar karmaşık."

"Yoksa yasak bir aşk mı? Bana anlatabilirsin!"

Şarabımdan bir yudum alarak, konuyu geçiştirmeye çalıştım.

"Ne dediğimi anladın mı şimdi?" dedi Nagasava, üçüncü viskisini yudumlarken. "Ağzı çok sıkı. Hiçbir şey söylememeye karar verdiyse, kimse ağzından laf alamaz"

"Yazık" dedi Hatsumi, çatalının ucundaki küçük bir et parçasını ağzına götürürken. "Onunla anlaşsan, dördümüz birlikte çıkabilirdik."

"İçip sarhoş olduktan sonra da eş değiştirebilirdik" diye ekledi Nagasava.

"Böyle konuşma lütfen" dedi Hatsumi.

"Ne demek, 'Böyle konuşma'? Vatanabe sana abayı yakmış" dedi Nagasava.

"Bunun söylediğim şeyle hiçbir alakası yok" diye mırıldandı Hatsumi. "O böyle biri değil. Samimi ve şefkatli biri o. Bunu görüyorum. Zaten bu yüzden onu biriyle tanıştırmak istedim ya."

"Evet ya, samimi. Aramızda kızları değiştirdiğimiz eski günlerdeki gibi. Hatırlıyor musun Vatanabe?" dedi Nagasava, yüzünde bıkkın bir ifadeyle. Sonra viskisini kafasına dikip, bir tane daha ısmarladı.

Hatsumi bıçağını çatalını bıraktı ve ağzını usulca peçeteyle

sildi. Sonra bana baktı ve "Vatanabe, doğru mu bu?" diye sordu.

"Anlat ona" dedi Nagasava. "Canı cehenneme." Muhabbetin tadı kaçmaya başlamıştı. Nagasava içtiği zamanlarda, acımasız olabiliyordu. Ama bu akşam, acımasızlığının hedefi ben değil Hatsumi'ydi. Bunu bilerek orada oturmaya devam etmek zor gelmeye başlamıştı.

"Bunu duymak isterim. Kulağa çok ilginç geliyor" dedi Hatsumi. "Sarhoştuk" dedim.

"Önemli değil Toru. Seni suçlamıyorum. Sadece bana ne olduğunu anlatmanı istiyorum."

"Şibuya'da bir barda içiyorduk ki, iki kızla tanıştık. Yüksekokulda öğrenciydi kızlar ve tanıştığımızda onlar da epeyce kafayı bulmuşlardı. Her neyse, sonra bir otele gittik ve onlarla yattık. Odalarımız yan yanaydı. Gece yarısı, Nagasava benim kapımı vurup kızları değiştirmemizi önerdi, bunun üzerine ben onun odasına geçtim, o da benimkine."

"Kızlar bir şey demediler mi?"

"Hayır, onlar da sarhoştu."

"Her neyse, bunu yapmak için iyi bir nedenim vardı" diye ekledi Nagasava.

"İyi bir neden mi?"

"Çünkü, kızlar birbirinden çok farklıydı. Birisi gerçekten çok güzeldi, ama diğeri köpek gibiydi. Bu bana haksızlık gibi göründü. Çünkü güzel olanı ben almıştım ve Vatanabe de diğerine mecbur kaldı. İşte bunun için değiş tokuş yaptık. Değil mi Vatanabe?"

"Evet, sanırım" dedim. "Ama doğruyu söylemek gerekirse, güzel olmayandan hoşlanmıştım ben. Güler yüzlü ve iyi huyluydu. Seviştikten sonra yatakta tatlı tatlı çene çalıyorken, Nagasava gelip değiş tokuş önerisinde bulunmuştu. Kıza ne düşündüğünü sordum, eğer bunu istiyorsak sorun olmayacağını söylemişti. Herhalde daha güzel olan arkadaşıyla sevişmek istediğimi düşünmüştü."

"Eğlenceli miydi bari?" diye sordu bana Hatsumi.

"Değiş tokuş mu demek istiyorsun?"

"Hepsi."

"Pek sayılmaz. Sadece yaptık işte. Kızlarla bu şekilde sevişmek çok da eğlenceli değil."

"Öyleyse bunu niçin yapıyorsun?"

"Benim yüzümden" dedi Nagasava.

"Ben Vatanabe'ye soruyorum" diye kestirip attı Hatsumi. "Niçin böyle bir şey yapıyorsun?"

"Çünkü zaman zaman bir kızla yatmak için müthiş bir arzu duyuyorum."

"Eğer birine âşıksan, öyle ya da böyle neden onunla yapamıyorsun?" diye sordu, biraz düşündükten sonra.

"Durum çok karışık."

Hatsumi içini çekti.

O sırada kapı açıldı ve yemeği getirdiler. Nagasava'ya fırında ördek servisi yapıldı, arkasından da levrek tabakları Hatsumi ile benim önümüze kondu. Yemeklerle birlikte sıcak sebze ve sos da getirilmişti. Garsonlar bunları da servis ettikten sonra çekildiler ve üçümüz gene baş başa kaldık. Nagasava ördeğini bıçağıyla kesip iştahla yedi, sonra da viski içti. Ben ıspanakların tadına baktım. Hatsumi tabağına dokunmadı bile.

"Biliyor musun Toru, durumu karmaşıklaştıran nedir, hiçbir fikrim yok, ama anlattığın şeyin senin için doğru olduğunu düşünmüyorum. Sen böyle biri değilsin. Sen ne dersin?" diye sordu. Ellerini masanın üstüne koydu ve gözlerini bana dikti.

"Doğrusu" dedim, "benim de böyle hissettiğim zamanlar oluyor."

"O halde niçin devam ediyorsun?"

"Çünkü ara sıra insan sıcaklığına ihtiyacım oluyor" diye dürüstçe yanıtladım onu. "Bazen, kadın teninin sıcaklığını hissedemediğimde, kendimi o kadar yalnız hissediyorum ki, buna katlanamıyorum."

"Neler olup bittiğini ben sana kısaca anlatayım" diye söze karıştı Nagasava. "Vatanabe bir kızı seviyor, ama bazı karışık nedenlerle birlikte olamıyorlar. Bu yüzden, seks sadece sekstir diyerek, ihtiyacını başka insanlarla karşılıyor. Bunun neresi yanlış? Çok mantıklı. Odasına kapanıp sürekli mastürbasyon yapamaz ki, öyle değil mi?"

"Ama o kızı eğer gerçekten seviyorsan, kendini tutman mümkün olmaz mıydı Toru?"

"Evet, belki" dedim, ağzıma krema soslu bir lokma balık götürürken.

"Bir erkeğin cinsel ihtiyaçlarını anlayamıyorsun işte" dedi Nagasava Hatsumi'ye. "Örneğin, bana bak. Üç yıldır seninle çıkıyorum ve bu süre içinde pek çok kızla beraber oldum. Ve hiçbiri hakkında en ufak bir şey anımsayamıyorum. Adlarını bilmiyorum, yüzleri gözümün önüne gelmiyor. Her biriyle sadece bir kez yattım. Karşılaştık, seviştik ve ayrıldık. Hepsi bu. Bunda yanlış olan ne var ki?"

"İşte dayanamadığım, sendeki bu küstahlık" dedi Hatsumi, yumuşak bir sesle. "Senin, başka kızlarla yatıp yatmadığın değil mesele. Bugüne değin, başka kızlarla yattın diye ben hiç kızmadım, kızdım mı?"

"Buna kızlarla yatmak bile denemez. Bir oyun işte, hepsi bu. Kimse incinmiyor ki" dedi Nagasava.

"Ama ben inciniyorum" dedi Hatsumi. "Ben niçin sana yetmiyorum?" Nagasava bir süre, viski bardağını çalkalayarak, sustu.

"Sorun bana yetmemen değil ki. Bu başka bir aşama, başka bir soru. Bu benim içimdeki açlıkla ilgili bir durum. Seni incittiysem özür dilerim. Ama bu senin bana yetip yetmemen meselesi değil. Ben bu açlıkla yaşıyorum. Ben böyle bir adamım. Beni ben yapan bu. Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok, görmüyor musun?"

Hatsumi sonunda, balığını yemeye karar verip çatal ve bı-

çağını eline aldı. "Hiç olmazsa Toru'yu oyunlarına sürüklememeliydin."

"Biz birbirimize çok benziyoruz ama, Vatanabe ve ben. Benim gibi o da, ikimiz de temelde, sadece ama sadece kendimizle ilgiliyiz. Tamam, ben kibirliyim, o değil, ama her ikimiz de kendi düşündüğümüz, kendi hissettiğimiz, kendi yaptığımızla ilgileniyoruz. Bunun için, olayları kendimizi başkalarından soyutlayarak değerlendirebiliyoruz. Bu nedenle onu beğeniyorum. Aramızdaki tek fark, Vatanabe'nin henüz bunun farkında olmayışı, bu yüzden tereddüt ediyor, bu yüzden kendini incinmiş hissediyor."

"Nasıl bir insan hiç tereddüt etmez ya da hiç incinmez, bana söyler misin?" dedi Hatsumi. "Sen bu duyguları hiç yaşamadığını söylemeye mi çalışıyorsun?"

"Tabii ki yaşıyorum, ama kendimi, bu duyguları en aza indirgemek için eğittim. Bir fare bile, kendisine elektrik verildiğinde en az acı veren duruşu seçer."

"Ama fareler âşık olmaz."

"Fareler âşık olmaz" diye yineleyen Nagasava, bana döndü. "Çok güzel. Bunun için bir fon müziğimiz de olmalıydı. Çift arplı, büyük bir orkestra..."

"Benimle dalga geçme. Ben ciddiyim."

"Akşam yemeğindeyiz" dedi Nagasava. "Ve Vatanabe bizimle. Bu yüzden, ciddi konuşmaları başka bir sefere bırakmalıyız."

"Ben gidebilirim" diye öneride bulundum.

"Hayır" dedi Hatsumi. "Lütfen kal. Senin olman daha iyi."

"En azından tatlını ye" dedi Nagasava.

"Bana göre hava hoş."

Üçümüz bir süre sessizce yemeğimizi yemeyi sürdürdük. Ben balığımı bitirdim, Hatsumi yarısını bıraktı. Ördeğini çoktan bitirmiş olan Nagasava ise viski içmeyi sürdürüyordu.

"Harika bir levrekti" diyecek oldum. Kimse karşılık verme-

di. Dipsiz bir kuyuya bir taş atmıştım sanki.

Tabaklarımızı aldılar, sonra bize limonlu sorbe ile espresso getirdiler. Nagasava dondurma ve kahvenin sadece tadına bakıp, hemen bir sigara yaktı. Hatsumi dondurmasına elini bile sürmedi. Bense, dondurmamı bitirdim, kahvemi de içtim. Hatsumi, masanın üstüne koyduğu ellerini seyrediyordu. Giyindiği her şey gibi, elleri de zarif, şık ve pahalı görünüyordu. Naoko ile Reiko'yu düşündüm. Şu sırada ne yapıyorlardı acaba? Belki de Naoko kanepeye uzanmış, okuyor ve Reiko da gitarla "Norwegian Wood"u çalıyordu. Birdenbire, onların yaşadığı o küçük odaya dönmek için dayanılmaz bir istek duydum. Burada ne işim vardı benim yahu?

"Bizi, Vatanabe ile beni birbirimize benzer kılan, başkalarının bizi anlayıp anlamadığını umursamıyor oluşumuz" dedi Nagasava. "Bu bizi diğerlerinden farklı kılıyor. Başkaları tarafından anlaşılma konusu herkesi endişelendiriyor. Ama beni ve Vatanabe'yi değil. Bu umurumuzda bile değil. Biz biziz, başkaları da başkaları."

"Doğru mu bu?" diye sordu bana Hatsumi.

"Hayır" diye karşılık verdim. "Ben o kadar güçlü değilim. Kimse beni anlamazsa, kendimi iyi hissedemem. Anlamak istediğim, onlar tarafından anlaşılmak istediğim insanlar var. Ama bu birkaç kişinin dışında umutsuz vakayım. Nagasava'yla hemfikir değilim. İnsanların beni anlayıp anlamamasını umursuyorum."

"Bu söylediklerin uygulama açısından benim söylediklerimle aynı" dedi Nagasava, kahve kaşığını eline alırken. "Aynı şey. Geç yapılmış bir kahvaltıyla erken yenmiş bir öğle yemeği arasındaki fark gibi. Aynı saat, aynı yiyecekler, farklı isimler."

Şimdi konuşma sırası Hatsumi'deydi. "Peki benim seni anlayıp anlamamam umurunda mı?"

"Anlamıyorsun değil mi? A kişisi B kişisini, ancak bunun

için doğru zaman olduğunda anlar, B kişisi A kişisi tarafından anlaşılmak istediği için değil."

"Peki, bir başkası –mesela sen– tarafından anlaşılmayı istemenin neresi yanlış?"

"Yok, bu yanlış değil" diye yanıtladı Nagasava. "Pek çok insan buna aşk diyor, eğer beni anlamak istediğini düşünüyorsan. Benim yaşama sistemim başkalarınınkinden oldukça farklıdır, bilirsin."

"O zaman, bana âşık olmadığını söylüyorsun, öyle değil mi?"

"İşte, benim sistemimle senin..."

"Lanet sisteminin canı cehenneme!" diye bağırdı Hatsumi. Bu onun bağırdığını ilk ve son duyuşumdu. Nagasava masanın yanındaki zile bastı ve bir garson hesabı getirdi. Nagasava kredi kartını çıkartıp ona verdi.

"Bunlar için beni bağışla Vatanabe" dedi bana. "Hatsumi'yi evine götüreceğim, yurda yalnız dönersin, olur mu?"

"Özür dilemek zorunda değilsin. Yemek nefisti" dedim, ama kimseden başka ses çıkmadı.

Garson kredi kartını getirdi ve Nagasava toplamı kontrol ettikten sonra tükenmezkalemle imzaladı. Sonra kalkıp lokantadan ayrıldık. Nagasava sokağa çıktı ve bir taksi çevirmek istedi, ama Hatsumi onu önledi.

"Sağ ol, ama bugün seninle daha fazla vakit harcamak istemiyorum. Beni eve götürme. Yemek için teşekkür ederim."

"Nasıl istersen" dedi Nagasava.

"Beni eve Toru'nun götürmesini istiyorum."

"Nasıl istersen" dedi Nagasava. "Ama Vatanabe de benden pek farklı değil. Sevimli bir adam olabilir, ama kalbinin derinlerinde kimseyi sevmesi mümkün değil. Onun hep bir parçası uyanıktır, kopuktur. Onda da dinmek bilmeyen bir açlık var. Bana inan, ne söylediğimi biliyorum." Bir taksi durdurdum, önce Hatsumi'yi bindirdim ve Nagasava'ya, "Eve ulaştığından emin olmak istiyorum" dedim.

"Sana bunları yaşattığım için özür dilerim" dedi Nagasava, ama halihazırda bambaşka şeyler düşünmekte olduğunu görebiliyordum.

"Nereye gidiyorsun? Ebisu'ya mı dönüyorsun?" diye sordum, taksinin içinde Hatsumi'ye. Evi o mahalledeydi.

Başını salladı.

"Öyleyse, bir yerlerde bir şey içmeye ne dersin?"

Başını "evet" anlamında salladı.

"Şibuya'ya" dedim şoföre.

Hatsumi, kollarını kavuşturmuş, gözleri kapalı, taksinin arka koltuğunun kenarında büzülmüştü. Küçük altın küpeleri, otomobil sarsıldıkça parlıyordu. Gece mavisi elbisesi, taksinin karanlığına uysun diye dikilmişti sanki. Güzel biçimli, solgun dudakları, söyleyeceği şeyden son anda vazgeçiyormuş gibi kıpırdıyordu arada bir. Onu izledikçe, Nagasava'nın niçin ayrıcalıklı kız arkadaşı olarak onu seçtiğini anlıyordum. Hiç kuşkusuz ondan daha güzel pek çok kız vardı ve Nagasava kuşkusuz onları elde edebilirdi. Ama bu kızda sizi derinden sarsan bir şeyler vardı işte. Ve bu heyecan zoraki oluşmuyordu. Ondan yayılan enerji sakindi ama derinden bir titreşim yaratıyordu. Taksi Şibuya'ya gelinceye kadar gözlerimi ondan ayırmadım, bir yandan da bende yarattığı bu duygusal yansımanın ne tür bir şey olduğunu soruyordum kendi kendime, cevabını hiç bulamadan.

Bunun ne olduğunu ancak yıllar sonra öğrendim. Bir ressamla söyleşi yapmaya Santa Fe'ye gitmiştim; akşam olduğunda bir pizzacıya girdim; orada bira içip pizzamı yerken, mucize denecek kadar olağanüstü güzel bir günbatımı seyrediyordum. Her yer baştan aşağıya kırmızıya kesmişti. Ellerim, tabağım, masa, tüm dünya, sanki her şeyin üzeri özel bir meyve suyuyla kaplanmış gibi görünüyordu. Bu muhteşem günbatımının ortasında birden Hatsumi'yi düşündüm ve kalp çarpıntısının ne olduğunu anladım. Bir tür, çocukluğa

duyulan özlemdi bu, asla doyurulmayacak olan. Bu tertemiz ve saf özlemin içimde var olduğunu, gizlendiğini tamamen unutmuştum. Hatsumi işte, tüm bu zaman süresince içimde uyuyagelmiş olan bu "parçayı" uyandırmıştı. Bunu anlayınca öylesine üzüldüm ki, neredeyse ağlayacaktım. Hatsumi gerçekten de çok özel bir kadındı. Birinin onu kurtarmak için bir şeyler yapması gerekirdi.

Ama ne Nagasava, ne ben yapabilmiştik bunu. Hatsumi de, tanıdığım pek çok kişi gibi, hayatı bir eşiğe vardığında, birdenbire onu sonlandırmaya karar verdi. Nagasava'nın Almanya'ya gidişinden iki yıl sonra bir başkasıyla evlenmişti, bu olaydan iki yıl sonra da bileklerini tıraş bıçağıyla kesti.

Ölümünü bana haber veren, elbette Nagasava oldu. Bonn'dan bana bir mektup yazdı. "Hatsumi'nin ölümüyle, yaşamımdan bir şey kayboldu. Bu benim gibi bir insana bile, dayanılmaz bir üzüntü ve acı veriyor." Mektubu parçalayıp çöpe attım. Nagasava'ya bir daha hiç yazmadım.

Bir bara girdik ve birkaç kadeh yuvarladık. Hemen hemen hiç konuşmuyorduk. Öyle, karşı karşıya oturmuş, sessizce içki içip fıstık yerken, birbirinden sıkılmış evli çiftler gibiydik. Az sonra, içerisi dolmaya başlayınca, çıkıp dolaşmaya karar verdik. Parayı Hatsumi ödemek istedi, ama onu davet edenin ben olduğumu söyleyerek buna izin vermedim.

Dışarıda, müthiş soğuk bir gece havası vardı. Hatsumi, açık kurşuni renkteki hırkasına sarınmıştı ve yanımda sessizce yürüyordu. Hiçbir hedefimiz yoktu; ellerimi pantolon ceplerime daldırmış, karanlık sokaklarda ağır ağır yürüyordum. Birden, Naoko'yla da tam böyle yürüdüğümüz aklıma geldi.

"Vatanabe, buralarda bilardo oynayabileceğimiz bir yer var mı?" diye sordu birden.

"Bilardo mu? Sen oynuyor musun?"

"Evet, hiç fena sayılmam. Ya sen?"

"Biraz oynarım. Ama pek de iyi değilim."

"Tamam o zaman. Hadi gidelim!"

Yakınlarda bir bilardo salonu bulduk ve içeri girdik. Küçük bir sokağın dibinde, küçük bir salondu. Hatsumi'nin şık elbisesi, benim lacivert ceketim ve kravatımla bu pasaklı mekâna hiç uymuyorduk, ama Hatsumi hiç oralı değildi ve bir isteka alıp ucuna dikkatle tebeşir sürdü. Sonra da çantasından bir toka çıkartıp, topa vururken rahatsız etmesin diye saçlarını topladı.

İki oyun oynadık. Söylediği gibi Hatsumi oldukça ustaydı, bense elimdeki kocaman sargıyla topa vurmakta zorlanıyordum. Beni ezdi geçti.

"Süpersin" dedim hayranlıkla.

"Görüntü yanıltıcı olabiliyor, değil mi?" diye gülümseyerek karşılık verirken, bir vuruşa hazırlanıyordu.

"Böyle oynamayı nerede öğrendin?"

"Büyükbabam yani babamın babası iyi oynardı. Evinde bir bilardo masası vardı. Ona gittiğimizde, ağabeyim ve ben eğlenmek için oynardık; biraz büyüyünce, bana doğru dürüst oynamayı öğretti. Harika bir adamdı, stil sahibi, yakışıklı. Ama öldü. Bir zamanlar New York'ta Deanna Durbin'le tanışmış olmaktan pek gurur duyardı."

Üçüncü oyunu da kazandı, dördüncüsünü kaybetti. Bin bir güçlükle birkaç sayı yapmayı başardıktan sonra, kolay bir vuruşu yapamadım, kaçırdım.

"Elindeki sargı yüzünden" dedi, beni avutmak için.

"Hayır, çok uzun zamandır oynamadım da ondan. Tamı tamına iki yıl beş ay."

"Nasıl böyle günü gününe hatırlıyorsun?"

"Çünkü bilardo oynadığım arkadaşım o oyundan sonra o gece ölmüştü."

"Ve bu yüzden oynamayı bıraktın?"

"Hayır, pek de öyle sayılmaz" diye, bir an düşündükten sonra yanıt verdim. "Ondan sonra bir daha hiç fırsatım olmadı. Hepsi bu."

"Arkadaşın nasıl öldü?"
"Trafik kazasında."

Her bir vuruşu ciddiyetle ve isabetle ayarlayarak, pek çok vuruş yaptı. Onu, kibarca çuhanın üzerine koyduğu güzel ince parmakları, toplanmış saçları, parıltılar saçan küpeleri ve yere sağlam basan ayakkabılarıyla izlerken, şu pis salon gözüme birdenbire zarif bir sosyal etkinliğin parçasıymış gibi gözüktü. Onunla ilk kez yalnız kalıyordum ve bu benim için eşi bulunmaz bir deneyim oldu. Onun yanında, hayatım sanki daha yüksek bir seviyeye çıkıyordu. Üç oyun sonra –kuşkusuz üçüncüyü de kazanmıştı– yaram zonklamaya başladığı için oyunu bıraktık.

"Bağışla, sana hiç bilardo oynayalım dememem gerekirdi" dedi, endişe dolu bir yüzle.

"Yok canım, kötü bir kesik değil, üstelik de eğlendim. Gerçekten."

Oradan ayrılırken, mekânın sahibi sıska bir kadın Hatsumi'ye, "Çok iyi bir gözünüz var kardeşim" dedi. Hatsumi hesabı öderken, ona gülümseyerek teşekkür etti.

"Acıyor mu?" diye sordu dışarı çıktığımızda.

"Çok değil" dedim.

"Yaran yeniden açılmış olabilir mi?"

"Hayır, sanmıyorum."

"Tamam! Benim evime gel. Sargını değiştiririm. Evde gereken her şey var, sargı bezi, oksijenli su. Hadi gel, çok yakın."

Ona gene, ciddi bir durum, kaygılanacak bir şey olmadığını söyledim, ama o, yaranın açılıp açılmadığını kontrol etme konusunda diretiyordu.

"Yoksa benimle birlikte olmaktan hoşlanmıyor musun? Bir an önce odana mı dönmek istiyorsun?" dedi, muzip bir gülüşle.

"Hiç de bile."

"Tamam o zaman. Çekinmene gerek yok. Evim çok yakın."

Hatsumi'nin evi, Şibuya'dan Ebisu'ya doğru, on beş dakikalık bir uzaklıktaydı. Göz alıcı bir bina değildi, ama lobisi ve asansörüyle güzel bir apartmandı. Hatsumi beni mutfak masasına oturtup üstünü değiştirmek için yatak odasına geçti. Döndüğünde, pamuklu bir pantolon ve Princeton yazılı kapüşonlu bir kazak giymişti, altın küpeleri artık yoktu. İlkyardım çantasını masanın üzerine yerleştirdi, sargımı çıkardı, yarayı kontrol etti, üzerine mikrop öldürücü sürüp, yeniden sardı. Bunları büyük bir uzmanlıkla yapıyordu. "Nasıl oluyor da bir sürü konuda böyle iyi olabiliyorsun?" diye sordum ona.

"Bir hastanede gönüllü işler yaptım. Hemşirecilik oynar gibi. İşte orada öğrendim."

Pansumanımı bitirir bitirmez, gidip buzdolabından iki kutu bira getirdi. Birinin yarısını içti, ben de kendiminkinin üzerine onunkinin kalan yarısını içtim. Sonra bana kulüpteki diğer kızların fotoğraflarını gösterdi. Haklıydı, bazıları çok hoştu.

"Eğer bir kız arkadaş istediğine karar verirsen bana gel. Sana hemen bir tane ayarlarım."

"Anlaştık küçükhanım."

"Baksana Toru, bana doğruyu söyle. Beni yaşlı bir çöpçatan gibi görüyorsun değil mi?"

"Belki biraz" diyerek doğruyu söyledim, gülerek başımı salladım. Hatsumi de gülümsedi. Gülümsediğinde güzel görünüyordu.

"Peki söylesene Toru, Nagasava ile benim hakkımda ne düşünüyorsun?"

"Ne düşünüyorsun derken neyi kastediyorsun? Ne hakkında?"

"Bundan sonra ne yapmam gerektiği konusunda."

"Benim ne düşündüğümün hiçbir önemi yok" diye karşılık verdim, buz gibi biramı içerken.

"Tamam. Sen gene de tam olarak ne düşündüğünü söyle."

"Şey, ben senin yerinde olsaydım, onu bırakırdım. Olaylara daha normal bakabilen birini bulur ve sonsuza dek mutlu yaşardım. Onunla mutlu olabilmenin hiçbir yolu yok. Yaşantısına bak, kendini ya da başkalarını mutlu etmek aklının ucundan bile geçmiyor. Onunla devam etmen sinirlerini altüst etmekten başka işe yaramayacak. Bana göre, üç yıl boyunca onunla olman bile bir mucize. Ben de elbette ki onu kendimce seviyorum. Eğlenceli ve pek çok iyi yönü var. Asla sahip olamayacağım güçlere ve yeteneklere sahip. Ama sonuçta, fikirleri ve hayatı yaşama biçimi hiç de normal değil. Bazen onunla konuşurken hep olduğum yerde dönüp dolaşıyormuşum hissine kapılıyorum. Onu sürekli yukarıya çeken şey beni bir çember içinde döndürüp duruyor. Kendimi öyle boş hissettiriyor ki! Son olarak da, ikimizin sistemleri tamamen farklı. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Evet" derken, gidip buzdolabından bana bir bira daha çıkardı.

"Ayrıca, Dışişleri Bakanlığı'na girdi ve bir yıllık stajını tamamlayınca uzun süre için yurtdışına gidecek. O zaman sen ne yapacaksın? Onu bekleyecek misin? Evlenmeye hiç mi hiç niyeti yok."

"Bunu ben de biliyorum."

"O halde başka söyleyecek bir şeyim yok."

"Anlıyorum" dedi Hatsumi.

Bardağıma ağır ağır bira doldurdum.

"Az önce, seninle bilardo oynarken, aklıma bir şey geldi" diye tekrar lafa girdim. "Kardeşim yok benim, yalnız büyüdüm, ama bu yüzden hiç üzülmedim, çevremde kız ya da erkek kardeş de aramadım. Ama demin seninle bilardo oynarken, birden senin gibi bir ablam olsaydı ne iyi olurdu diye geliverdi aklıma. Zarif ve şık bir abla, gece mavisi elbisesi, altın küpeleri ve ustaca tuttuğu istekasıyla."

Hatsumi, mutlu mutlu gülerek baktı bana. "Son bir yıl

içinde duyduğum en güzel sözler bunlar. Gerçekten."

"Senin için tüm istediğim" dedim kızararak, "mutlu olman. Delice biliyorum. Sen kiminle olursa olsun, mutlu olabilecek birine benziyorsun, peki bu kadar insan içinde neden Nagasava'ya takılıp kaldın?"

"Böyle şeyler oluyor. Yapılabilecek hiçbir şey yok. Söylediklerin doğru. Nagasava'ya bakarsan bu sadece benim sorunum, onun değil."

"Aynen, öyle" diye onayladım.

"Ama, biliyor musun Vatanabe, ben dünyanın en akıllı kızı değilim. Hatta aptal ve modası geçmiş biri bile sayılırım. Sistemmiş, sorumluluklarmış, tüm bunlar umurumda değil benim. Evlenmek, her akşam sevdiğim adamın kollarında uyumak, çocuk sahibi olmak... Tüm bunlar bana yeter. Hayattan tek istediğim bu."

"Ve bu dediklerinin Nagasava'nın hayattan bekledikleriyle hiçbir alakası yok."

"Ama insanlar değişir, sen de öyle düşünmüyor musun?" diye sordu.

"Yani şöyle mi diyorsun, insanlar topluma karışır, popoya tekmeyi yer ve sonra da aklı başına gelir."

"Evet. Belki benden uzun süre ayrı kalırsa, benim için hisleri değişebilir, öyle değil mi?"

"Eğer, normal bir insan olsa olabilirdi" dedim. "Ama o farklı. Senin ya da benim sandığımızdan çok daha güçlü bir iradeye sahip. Ayrıca her geçen gün iradesi daha da güçleniyor. Eğer onu bir şey yerle bir ederse, daha da güçlenmiş olarak geri dönüyor. Sırf tükürdüğünü yalamamak için, sümüklüböcek yedi. Böyle bir adamdan ne bekleyebilirsin ki?"

"Ama Vatanabe, benim onu beklemekten başka çarem yok" dedi; dirseklerini masaya dayamış, çenesini ellerinin arasına almıştı.

"Onu bu kadar çok mu seviyorsun?"

"Evet" dedi, bir an bile tereddüt etmeden.

"Vay be" diye içimi çekip, biramın son yudumunu içtim. "Birini sevdiğinden bu kadar emin olmak çok güzel bir şey olmalı."

"Ben sadece aptal ve modası geçmiş biriyim" dedi. "Bir bira daha ister misin?"

"Hayır, sağ ol. Artık yurda dönmeliyim. Pansuman için de, bira için de teşekkürler."

Holde ayakkabılarımı giyerken telefon çalmaya başladı. Hatsumi bana baktı, telefona bir göz attı, sonra gene bana baktı. Ona iyi geceler dileyip kapıyı usulca kapatırken, ahizeyi eline aldığını gördüm. Bu, onu son görüşüm oldu.

Yurda döndüğümde saat on bir buçuktu. Hemen Nagasava'nın odasına gidip kapısını çaldım. On kez kadar vurduktan sonra, günlerden cumartesi olduğunu anımsadım. Cumartesi akşamları Nagasava, akrabalarının yanında kalma bahanesiyle izin alırdı.

Odama döndüm, kravatımı çıkardım, pantolonumu ve ceketimi elbise askısına astım, pijamamı giydim ve dişlerimi fırçaladım. Ertesi günün pazar olduğunu düşününce içime gene sıkıntı bastı. Sanki her dört günden biri pazarmış gibi geliyordu bana. İki pazar sonra, yirmi yaşımda olacaktım. Yatağıma uzandım ve yüreğimde bir sıkıntıyla takvime baktım.

Çalışma masamın başına geçtim ve her pazar sabahı olduğu gibi Naoko'ya mektup yazmaya koyuldum. Bir yandan eski Miles Davis albümlerini dinliyor, bir yandan da kocaman bir fincandan kahvemi içiyordum. Dışarıda yağmur çiseliyordu ve odam bir akvaryum kadar serindi. Kutudan henüz çıkardığım kalın kazağım hâlâ naftalin kokuyordu. Camın yukarısına, kocaman ve şişman bir sinek konmuş, kıpırdamıyordu. Doğan Güneş bayrağı, onu sallayacak rüzgâr olmadığından kıpırdamıyor, yaşlı bir Roma senatörünün ehramı gibi, direğine sarılmış, sarkıyordu. Ürkek bakışlı, kahverengi,

sıska bir köpek bahçeye girmiş, çiçek tarhındaki tüm tomurcukları koklayarak geziniyordu. Kendi kendime, böyle yağmurlu bir günde köpeğin ne diye çiçekleri kokladığını sordum, bir yanıt bulamadım.

Mektubum uzundu, dolmakalemi tutan sağ elim ne zaman iyice acıyacak olsa, yağmur altındaki o bahçeyi seyre dalıp gidiyordum.

Önce ona, plakçıda çalışırken avucumu çok fena kestiğimi, sonra da cumartesi akşamı, Nagasava ve Hatsumi'yle Nagasava'nın Dışişleri Bakanlığı sınavındaki başarısını kutladığımızı yazdım. Ona, gittiğimiz restoranı ve yediklerimizi tarif ettim. Yemekler nefisti dedim, ama yemek sırasında ortamın yavaş yavaş gerildiğini anlattım.

Hatsumi'yle oynadığımız bilardoyu anlatmaya Kizuki yüzünden tereddüt ettiysem de, sonunda yazmaya karar verdim. Yazmam gereken bir şeymiş gibi geldi bana.

Kizuki'nin o günkü son vuruşunu anımsıyorum – öldüğü günkü. Kolay değildi ve kaçıracak sanmıştım. Ama şans ondan yanaydı, mükemmel bir vuruş oldu, beyaz top ile kırmızı top, yeşil çuhanın üzerinde usulca vuruştular ve o da oyunu kazandıran sayıyı yaptı. Öyle güzel ve etkileyici bir vuruştu ki, sanki bugün gibi gözümün önünde. Ve iki buçuk yılı aşkın bir süredir, istekaya hiç dokunmadım.

Ama Hatsumi'yle bilardo oynadığım akşam, birinci oyunun sonuna değin, tek bir kez bile Kizuki'yi düşünmedim ve bu benim için sarsıcı oldu. Yani demek istediğim, onun ölümünden sonra, sanırdım ki, her bilardo oynayışımda onu hatırlayacağım. Ama birinci oyunun sonunda, oyun salonundaki otomatik makineden alınmış bir Pepsi'yi içtiğim ana değin bir kez bile düşünmedim Kizuki'yi. Onu düşünmeme neden olan otomatik Pepsi makinesiydi, çünkü onunla sık sık bilardoya gittiğimiz yerde de bir kola makinesi vardı ve çoğu zaman bir kutu içeceğine oynardık.

Kizuki'yi hatırlamamış olmam, bana kendimi suçlu hissettirdi, çünkü onu terk etmişim gibi hissettim. Ama düşündüğümde şu sonuca vardım: Olayın üzerinden iki buçuk yıl geçti ve o hâlâ on yedi yaşında. Ama bu, onun bendeki anısının silinmiş olması anlamına gelmez gene de. Onun ölümünün yol açtığı duygular hâlâ içimde, capcanlı, hatta bazıları olayın olduğu zamandan bile daha belirgin. Söylemek istediğim şu: Yakında yirmi yaşında olacağım. Onunla on altı-on yedi yaşındayken yaşadıklarımız bitti gitti ve ne kadar ağlarsak ağlayalım bunlar geri gelmeyecek. Bundan daha iyi anlatamam, ama biliyorum ki hissettiklerimi ve ne söylemeye çalıştığımı sen anlarsın. Doğrusu, bunu dünyada anlayabilecek tek kişi sensin.

Seni şimdiye değin düşündüğümden çok daha sık düşünüyorum. Bugün yağmur yağıyor. Yağmurlu pazarlar benim için çok zor. Yağmur yağdığında çamaşır yıkayamıyorum, dolayısıyla ütü de yapamıyorum. Ne yürüyüş yapabiliyor, ne terasta vakit geçirebiliyorum. Yapabildiğim tek şey, Kind of Blue albümünü otomatik tekrara alıp üst üste dinlemek ve avluya düşen yağmuru izlemek. Sana önce de yazmış olduğum gibi, pazar günü zembereğimi kurmuyorum. İşte bu yüzden, mektubum korkunç uzun oldu. Artık bitiriyorum. Öğle yemeği için kafeteryaya gideceğim.

Sağlıcakla kal.

10

Ertesi günkü derste de Midori'den hiçbir iz yoktu. Ona ne olmuştu acaba? Son telefon konuşmamızın üzerinden on gün geçmişti. Onu aramayı düşündüm, ama sonra vazgeçtim. Beni arayacağını söylemişti.

O hafta perşembe günü, kafeteryada Nagasava'yla karşılaştım. Yemek dolu tepsisiyle yanıma oturdu ve "partimizin" tatsızlaşmasından dolayı özür diledi.

"Boş ver" dedim. "Sana o müthiş akşam yemeği için teşekkür etmem gerekir. Ama kabul etmeliyim ki, ilk işini kutlamak için garip bir etkinlik oldu."

"Hatsumi'yle barıştım."

"Şaşırmadım."

"Sana da olmayacak şeyler söyledim, yanlış anımsamıyorsam."

"Bu özürler de ne oluyor? Hasta filan mısın?"

"Olabilirim" dedi, başını iki üç kez sallayarak. "Hatsumi'ye beni bırakması gerektiğini söylemişsin."

"Mantıklı olan bu" dedim ona.

"Evet, sanırım."

"O, müthiş bir kız" dedim, miso çorbamı içerken.

"Biliyorum" dedi içini çekerek. "Bana göre biraz fazla iyi."

Aşağıdan telefona çağırıldığımı bildiren zil çaldığında, ölü gibi uyuyordum. Derin bir uykudan akıl karışıklığına geçiş yaptım. Sanki kafamı suya sokup uyumuşum ve beynim şiş-

miş gibi hissediyordum. Saatim altıyı çeyrek geçeyi gösteriyordu, ama sabah mı, akşam mı olduğunu kestiremiyordum ya da günlerden hangi gün olduğunu. Pencereden bakınca bayrağın direkte olmadığını gördüm. O zaman, akşam olmalıydı. Sonunda bayrak töreni bir işe yaramıştı.

"Hey Vatanabe, şu an müsait misin?" diye sordu Midori.

"Bilmiyorum. Bugün günlerden ne?"

"Cuma."

"Sabah mı, akşam mı şu an?"

"Tabii ki akşam! Ne acayipsin! Bakalım, şey, saat altıyı on sekiz geçiyor."

Demek akşamdı. Doğru, yatağıma uzanmış okurken derin bir uykuya dalıp gitmiştim. Cuma... Kafam çalışmaya başlamıştı. Cuma akşamı plakçıda çalışmıyordum. "Boşum. Sen neredesin şimdi?"

"Ueno Garı'nda. Neden Şincuku'da buluşmuyoruz. Şimdi çıkıyorum yola."

Buluşma yerimizi ve zamanını saptadıktan sonra telefonu kapadık.

DUG'a vardığımda, Midori barın uzak ucuna oturmuş, içiyordu. Buruşuk, beyaz bir erkek yağmurluğunun altına blucin ile sarı bir kazak giymişti ve bileğinde iki bilezik vardı.

"Ne içiyorsun?" diye sordum.

"Tom Collins."

Bir viski soda ısmarladıktan sonra ayaklarının dibindeki büyük bavulu gördüm.

"Uzaklara gitmiştim" dedi. "Yeni döndüm."

"Nereye gittin?"

"Güneyde Nara'ya ve kuzeyde Aomori'ye."

"Aynı seyahatte mi?!"

"Deli misin! Aynı anda nasıl hem güneye, hem kuzeye gidebilirim. Nara'ya erkek arkadaşımla, sonrasında da tek başıma Aomori'ye gittim."

Viski sodamdan bir yudum içtim ve dudaklarının arasındaki Marlboro'sunu yaktım. "Zor zamanlar geçirmiş olmalısın, cenaze falan."

"Yok ya, cenaze çocuk oyuncağıydı. Alıştık artık. Siyah kimononu giyip köşede bir hanımefendi gibi oturuyorsun, amcalar, komşular, birileri işleri hallediyor. Sake getiriyorlar, suşi ısmarlanıyor, avutmalar, ağlamalar, hayat devam ediyor lafları, ölenle ilgili anılar... Her gün hemşirelik yaptıktan sonra, neredeyse pikniğe gitmek gibi geliyor. Bitmiştik, ablam ve ben... Öyle ki, ağlayamadık bile. Gözyaşımız kalmamıştı. Ama böyle olunca, konu komşu hemen konuşmaya başlıyor: 'Bu kızlar da buz gibi soğuk.' Sonra da, inadına ağlamadık, ablam ve ben böyleyizdir. Ağlar gibi yapabilirdik, ama asla böyle bir şey yapmayız. Piç kuruları! Ağlamamızı ne kadar bekledilerse, biz de o tatmini onlara vermemek için o kadar inat ettik. Ablamla birbirimizden çok farklıyızdır, ama böyle bir durumda aynı şekilde davranırız."

Midori bileziklerini şıngırdatarak barmene bir işaret çaktı ve hem bir Tom Collins daha ve hem de bir tabak fıstık ısmarladı.

"Cenazeden sonra, herkes çekip gittiğinde, güneş batıncaya dek ikimiz oturup sake içtik. O büyük iki litrelik şişelerden birinin tamamını, birinin de yarısını götürdük, sonra da milleti çekiştirdik: O tam bir aptal, şu bok kafanın teki, o herif uyuzun teki, diğeri domuz, şu ikiyüzlü, diğeri sahtekâr. Kendimizi nasıl iyi hissettik anlatamam."

"Hayal edebiliyorum."

"Sonra da, iyice kafayı bulduğumuzda yattık ve hemen kurşun gibi ağır bir uykuya dalıp gittik. Saatlerce uyuduk, telefon çaldığında boş verdik. Dünyaya kapılarımızı kapattık. Uyanınca, suşi getirttik ve ne yapmamız gerektiğini konuştuk. Kitapçıyı bir süreliğine kapatmaya, hayatın tadını çıkarmaya karar verdik. Aylardık ölümüne çabaladık ve bir molayı hak ediyoruz. Ablam nişanlısıyla biraz vakit geçirme-

ye karar verdi ve ben de birkaç günlük yolculuğa çıkıp, deli gibi sevişmeye karar verdim." Midori birden susup, kulaklarını elleriyle kapadı. "Off, pardon."

"Önemli değil. Demek sonra da Nara'ya gittin."

"Evet. Nara'yı öteden beri severim. Tapınaklar, geyik parkı."

"Peki deli gibi seviştiniz mi?"

"Ne gezer. Bir kere bile yapamadık" dedi, içini çekerek. "Tam otel odasına girip çantamı bıraktığım sırada âdet kanamam başladı. Resmen fışkırdı."

Kendimi gülmekten alamadım.

"Hey, hiç komik değil. Kanama bir hafta erken geldi. Ağlamaya başladım, gözyaşlarıma hâkim olamıyordum. Şu son günlerde yaşadığım stres yüzünden olmalı. Ve erkek arkadaşım öfkeden deliye döndü! Böyledir o, hemen tepesi atar. Ama kabahat benim değildi ki. Ben istediğim için olmadı ki bu. Ben âdetlerimi çok ağır geçiririm. Birinci, ikinci günlerinde hiçbir şey yapmak istemem. Böyle günlerimde mutlaka benden uzak dur."

"Tabii, olur, ama nasıl anlayacağım bunu?"

"Tamam, aybaşım başladığında bir şapka takarım. Kırmızı şapka. Bence bu iş görür" dedi kahkahayla. "Sokakta beni kırmızı şapkamla görürsen, sakın benimle konuşma, kaç git."

"Harika. Keşke tüm kızlar böyle yapsa" dedim. "Peki neyse, Nara'da neler yaptınız?"

"Yapacak başka bir şey olmadığından, karacalarla eğlendik, dolaştık. Çok fenaydı. Erkek arkadaşımla çok kötü kavga ettik ve döndükten sonra onu hiç görmedim. Tokyo'ya dönüp birkaç gün dinlendikten sonra tek başıma güzel bir yolculuğa çıkmaya karar verdim. Aomori'ye gittim. İlk gün Hirosaki'de bir arkadaşımda kaldım, sonra da civarda gezindim, Şimokita, Tappi gibi yerlere uğradım. Pek güzel yerler. Daha önce o bölge için haritalı broşür hazırlamıştım. Sen hiç gitmiş miydin oralara?"

"Hiç gitmedim."

"Sonra da" diye tekrar söze başladı. Tom Collins'ten bir yudum aldı, bir fıstık soydu. "Tek başıma gezerken, sürekli sen aklıma geldin. Senin yanımda olman ne kadar da hoş olurdu diye düşündüm."

"Nasıl oldu?"

"Nasıl mı oldu?" dedi, gözlerini boşluğa dikerek. "Ne demek nasıl oldu?"

"Sana soruyorum işte, neden beni düşündün?"

"Belki senden hoşlanıyorumdur, belki de öyledir! Yoksa seni neden düşüneyim! Kim sevmediği biriyle birlikte olmanın hayalini kurar ki?"

"Ama erkek arkadaşın var senin. Beni düşünmek zorunda değilsin ki." Ağır ağır viski sodamı içtim.

"Erkek arkadaşım varsa seni düşünemez miyim yani?"

"Hayır, söylemek istediğim bu değil, ben sadece..."

"Şimdi Vatanabe, şunu iyi anla" diye, işaretparmağını bana uzatarak tekrar söze girdi. "Bak seni uyarıyorum, içimde son bir ayın ıstırabını taşıyorum ve her an patlayabilirim. Bu yüzden bana söylediklerine dikkat et. Eğer böyle konuşmaya devam edersen, gözyaşlarım sel olur, alıp götürür burayı. Bir başladım mı, tüm gece sürer. Buna hazır mısın? Biliyor musun, hayvan gibi ağlarım ben, çevremdekilere hiç aldırış etmem. Şaka yapmıyorum."

Başımı sallayıp sustum. İkinci viski sodamı ısmarladım ve birkaç fıstık yedim. Arkalarda bir yerlerde mikser çalışıyor, bardaklar şıngırdıyor ve buz kırma makinesi çalışıyordu, Sarah Vaughan ise eski moda bir aşk şarkısı söylüyordu.

"Erkek arkadaşımla aramız tampon olayından beri bir türlü düzelmedi" dedi Midori.

"Tampon olayı mı?"

"Evet, yaklaşık bir ay kadar önce, onunla ve birkaç arkadaşıyla dışarıda içiyorduk. Onlara mahallemdeki bir kadının

öyküsünü anlattım, aksırırken tamponu birden çıkıvermiş. Komik değil mi?"

"Evet, komik" diye onayladım, gülerek.

"Buna diğerleri de güldü. Ama o öfkelendi ve böylesine pis şeyleri anlatmamam gerektiğini söyledi. Birden ortamda soğuk bir hava esti."

"Vay be!"

"Kibar bir çocuktur, ama böyle şeyler söz konusu olduğunda çok dar kafalı olabiliyor" diye sürdürdü sözlerini Midori. "Örneğin, beyazdan başka renkte iç çamaşırı giyersem kızıyor. Sence bu dar kafalılık değil mi?"

"Belki de. Ama belki de bir zevk meselesidir" diye karşılık verdim.

Beni asıl şaşırtan, onun gibi bir çocuğun Midori gibi bir kız arkadaş istemesiydi. Ama bu düşünceyi kendime sakladım.

"Peki görüşmeyeli sen ne yaptın?"

"Hiç. Her zamanki gibi" dedim, ama sonra ona söz verdiğim gibi, onu düşünerek mastürbasyon yapma girişimimi hatırladım.

Midori parmaklarını şaklattı, yüzü birden aydınlanmıştı.

"Ee, nasıl gitti peki? İyi miydi?"

"Tam orta yerinde utandım ve durdum."

"Yani sertliğini mi kaybetti?"

"Büyük ölçüde."

"Kahretsin" dedi, bana içerleyen bir bakış atarak. "Utanmamalısın. Hemen çok seksi şeyler düşün. Tamam, bak ben sana izin veriyorum. Ah, şimdi aklıma geldi. İstersen, gelecek defa sana telefonda yardım ederim. 'Ah... Evet harika... Oh, hissediyorum... Oh hayır, yapma geliyorum... Aah yapma...' Sen yaparken ben sana böyle şeyler söylerim."

"Yurttaki telefon, ön kapının hemen yanındaki lobide ve insanlar sürekli gelir geçer. Yurt müdürü beni orada mastürbasyon yaparken görürse, beni kendi elleriyle öldürür."

"Of, çok kötü."

"Tasalanma. Önümüzdeki günlerde yeniden denerim."

"Elinden gelenin en iyisini yap" dedi Midori.

"Yapacağım."

"Acaba sorun bende mi?" diye sordu. "Belki de yeterince çekici değilim."

"Hayır, sorun o değil. Bir yaklaşım sorunu bu."

"Biliyor musun, sırtım inanılmaz duyarlıdır. Yumuşak dokunuşlarla okşandığım zaman, mmm."

"Bunu aklımda tutarım."

"Hey, niye sinemaya gidip, açık saçık bir film izlemiyoruz?" diye öneride bulundu. "Gerçek bir sadomazo film?"

Bardan çıktıktan sonra gidip yılanbalığı yedik; oradan da, Şinyuku'nun en eski yetişkin sinemasına gidip, "üç film birden" matinesine girdik. Çünkü gazeteye bakıp sadece orada sadomazo filmler oynatıldığını görmüştük. İçeriye tarif edilemeyecek bir koku hâkimdi. Zamanlamamız iyiydi, sadomazo film yeni başlıyordu. Bir sekreter kadın ile liseli kız kardeşinin öyküsüydü, birkaç adam tarafından kaçırılıp sadist işkencelere maruz bırakılıyorlardı. Adamlar eğer istediklerini yapmazsa küçük kız kardeşinin ırzına geçmekle korkutarak, ablaya korkunç şeyler yapıyorlardı; ama abla, ister istemez, tam bir mazoşist olup çıkıyor ve küçük kardeş de izlediği tüm o şeylerden ötürü heyecanlanıyordu. Film o kadar kendini tekrar ediyordu, o kadar iç karartıcıydı ki, bir süre sonra sıkıldım.

"Ben küçük kardeş olsaydım, bu kadar kolay uyarılmazdım. İzlemeye devam ederdim olanı biteni" dedi Midori.

"Eminim yapardın" dedim ona.

"Her neyse, küçük kardeşin meme uçları bir bakire, bir öğrenci için çok koyu değil mi?"

"Kesinlikle."

Midori'nin gözleri ekrana kilitlenmişti. Gerçekten etkilen-

miştim: Bir filmi böylesine tutkuyla seyrediyorsan eğer, verdiğin paraya fazlasıyla değmiş demektir. Sonra da, bana yorumlarda bulunuyordu: "Şuna bak, şuna!" veya "Aynı anda üç adam birden, kadını paramparça edecekler!" ya da "Şunu ben de birisiyle denemeyi isterdim Vatanabe!" Filmden çok, onu seyretmekten keyif aldım.

Film arasında, ortalık aydınlanınca, salonda başka kadın olmadığını fark ettim. Bize yakın oturan –muhtemelen öğrenci– genç bir adam, Midori'yi görünce, gidip uzağa oturdu.

"Söyler misin Vatanabe, bunları görünce sertleşiyor musun?"

"Evet, zaman zaman. Bu filmleri zaten bunun için yapıyorlar."

"Yani şöyle diyorsun, bu sahneler her çıktığında sinemadaki tüm erkeklerin şeyi kalkıyor. Otuz kırk tanesi aynı anda. Böyle düşününce, garip geliyor insana, sen de öyle düşünmüyor musun?"

"Evet, sanırım, sen böyle söyleyince garip geliyor."

İkinci film daha standart bir pornoydu, bu da daha can sıkıcı olduğu manasına geliyordu. Birçok oral seks sahnesi vardı ve ne zaman bir arkadan yaklaşma, yalama ya da altmış dokuz sahnesi olsa, salon filmden gelen emme ya da iç çekme sesleriyle çalkalanıyordu. Bu gürültüyü dinledikçe, ne kadar da acayip bir gezegende yaşadığımızı düşünüyordum.

"Bu sesleri kim buluyor acaba?" diye sordum Midori'ye.

"Bence çok muhteşem!" dedi.

Vajinanın içinde gidip gelen penis sesleri de vardı. O ana kadar, böyle bir sesin var olduğunu hiç fark etmemiştim. Erkekler sesli soluk alıyordu, erkeğin altında kıvranan kadınlarsa kesik kesik: "Evet!" ya da "Daha çok" gibi sıradan laflar ediyorlardı. Yatağın gıcırdadığı da işitiliyordu. Sahneler uzadıkça uzuyordu. Midori, önce hoşlanıyor görünüyordu, ama çok geçmeden sıkıldı ve çıkmayı önerdi. Dışarı çıktık ve derin derin birkaç nefes aldık. Şincuku'nun havası ilk kez bana böyle temiz geliyordu.

"Çok eğlendim" dedi Midori, "gene geliriz, değil mi?"

"Hep aynı şeyleri yapıyorlar."

"Başka ne yapabilirler ki? Hepimiz sürekli aynı şeyi yapıp duruyoruz zaten."

Bu konuda haklıydı.

Sonra başka bir bara girdik ve içki ısmarladık. Ben gene viski içtim, Midori ise ne idüğü belirsiz üç dört kokteyl devirdi. Dışarı çıktığımızda, ağaca tırmanmak istediğini söyledi.

"Burada ağaç filan yok. Ayrıca olsaydı bile, bu kadar yalpalarken tırmanamazsın ki."

"İlle de mantıklı konuşarak, her şeyi mahvediyorsun. Sarhoşsam eğer, istediğim için oldum. Bunun neresi yanlış? Kafayı bulmuş olsam bile ağaca tırmanabilirim ben. Görürsün. Yüksek, büyük, kocaman bir ağacın ta tepesine tırmanacağım ve yukarıdan, herkesin üzerine çiş yapacağım!"

"Tuvalete gitme ihtiyacın olmasın sakın?"

"İyi bildin!"

Midori'yi, Şincuku Garı'ndaki paralı tuvaletlere götürdüm, kapıya bozukluk attım, sonra da gazeteciden akşam gazetesi alıp, onu beklerken okudum. Ama bir türlü çıkmadı. On beş dakika sonra tam endişelenmeye başlamış ve içeri girip onu kontrol etmeye karar vermiştim ki, solgun halde kapıda göründü.

"Bağışla" dedi. "Sızmışım."

"İyi misin?" diye sordum, paltosunu omuzlarına koyarken.

"Pek iyi değilim" dedi.

"Seni evine götüreceğim. Eve gidip, uzun bir banyo yapıp, yatağa girmelisin. Yorgunsun."

"Ben eve gitmiyorum. Niye gideyim ki? Kimse yok orada. Öyle bir yerde tek başıma uyumak istemiyorum."

"Harika" dedim. "Peki ne yapmak istiyorsun?"

"Seninle birlikte bir aşk oteline gidip kollarında uyumak. Kütük gibi. Yarın bir yerlerde kahvaltı yapıp, derslere birlikte girmek."

"Başından beri planın buydu, değil mi? Beni bunun için aradın."

"Kesinlikle."

"Öyleyse erkek arkadaşını araman gerekirdi, beni değil. Mantıklı olan bu. Erkek arkadaşlar bunun içindir."

"Ama ben seninle birlikte olmak istiyorum."

"Benimle birlikte olamazsın" dedim ona. "İlk olarak, gece yarısından önce yurda dönmüş olmam gerekiyor. Yoksa, izinsiz dışarıda kalmış olurum. Bir kez başıma geldi de epey sıkıntı çektim. Sonra da bir kızla birlikte uyursam, canım onunla sevişmek ister ve şu an son istediğim şey, bu durumda kendimi tutmaya çalışmak. Şaka yapmıyorum, seni buna zorlayabilirim."

"Yani beni dövüp, tutup tecavüz mü edersin?"

"Bana bak, ben ciddiyim."

"Ama ben çok yalnızım. Birisiyle birlikte olmak istiyorum. Sana kötü şeyler yaptığımı, taleplerde bulunup karşılığında hiçbir şey vermediğimi, aklıma eseni söylediğimi, beni oraya buraya götürmen için seni zorladığımı biliyorum, ama tüm bunları yapabileceğim tek kişi sensin. Bu hayatta olduğum yirmi yıl içinde, bir kez bile yapmak istediğim şeyleri yapamadım ben. Babam ve annem benimle hiç ilgilenmediler, erkek arkadaşım da bu tür biri değil. Kendim gibi olmak istediğimde bana öfkeleniyor. Ve sonunda kavga ediyoruz. Sen bunları söyleyebileceğim tek kişisin. Şu anda öyle ama öyle yorgunum ki, benden hoşlandığını, ne kadar tatlı olduğumu söyleyen birini dinleyerek uyumak istiyorum. Tek istediğim bu. Uyandığımda, enerji dolu olurum ve bir daha bencil taleplerde bulunmam. Yemin ediyorum. İyi bir kız olacağım."

"İnan bana, seni anlıyorum, ama yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Ya, lütfen! Yoksa burada yere oturacağım ve tüm gece ağlayacağım. Benimle ilk konuşan erkekle de yatacağım."

Bu kadarı yetmişti. Yurdu arayıp, Nagasava'yı istedim. O akşam yurda dönmüş sayılmam için bir şeyler yapıp yapamayacağını sordum. Bir kızla birlikte olduğumu da ekledim.

"Tamamdır" dedi. "Bu iyi bir sebep. Sana memnuniyetle yardım ederim. İsim kartını ben koyacağım yoklama listesine. Endişelenme. İstediğin kadar takıl. Yarın sabah benim odamın penceresinden girersin."

"Teşekkür ederim. Borçluyum sana" dedim, telefonu kapatmadan önce.

"Her şey tamam mı?"diye sordu Midori.

"Evet, hemen hemen" dedim iç çekerek.

"Harika, hadi diskoya gidelim, saat daha erken."

"Bir dakika, yorgun değil miydin sen?"

"Böyle bir şey için değilim."

"Vay canına!"

Ve haklıydı. Diskoya gidip dans etmeye başladıktan sonra yavaş yavaş enerjisi yükseldi. Sonra iki tane kolalı viski içti ve kan ter içinde kalana kadar dans pistinden inmedi.

"Çok eğlenceli!" dedi, soluklanmak için gelip masaya oturduğunda. "Uzun zamandır böyle dans edememiştim. Bedenini böyle hareket ettirdiğinde, sanki ruhun özgürleşiyor."

"Senin ruhun hep özgür zaten."

"Hiç de değil" dedi, bana kafasını sallayıp gülümseyerek. "Neyse, şimdi kendimi iyi hissediyorum ya, kurt gibi açım. Hadi gidip pizza yiyelim."

Onu bildiğim bir pizzacıya götürdüm ve fıçı birasıyla ançüezli pizza ısmarladım. Pek aç olmadığım için, on iki dilimden dördünü ben yedim, kalanını Midori bitirdi.

"Çarçabuk toparlandın" dedim. "Az önce ayakta duramıyordun ve betin benzin atmıştı."

"Birisi bencil taleplerime boyun eğdi de ondan" diye yanıtladı. "Düğümlerim çözüldü. Of, bu pizza harika!"

"Peki söylesene, senin evde gerçekten kimse yok mu?"

"Kimse yok. Ablam arkadaşında kalıyor. Öyle korkaktır ki, ben yoksam evde uyuyamaz."

"Şu aşk oteli saçmalığını unutalım o zaman. Öyle bir yere gidince insan kendini ucuz hissediyor. Sana gidelim. Herhalde bana vereceğin bir yatağın vardır, değil mi?"

Midori bir an düşündü, sonra onayladı: "Tamam, geceyi bende geçirelim."

Yamate metrosuna binip Otsuka'ya kadar gittik ve kısa süre sonra kendimizi Kobayaşi Kitabevi'nin demir kepengini kaldırırken bulduk. Kepengin üzerindeki kâğıtta, BİR SÜRELİĞİNE KAPALI yazıyordu. Kepenk uzun süredir kaldırılmadığından, karanlık dükkânın içi eski kâğıt kokuyordu. Rafların büyük bölümü boştu ve dergilerin çoğu da geri gönderilmek üzere iple bağlanmıştı. İlk gelişimde duyduğum o boşluk ve üşüme hissi daha da yoğunlaşmıştı. Mekân karaya oturmuş bir gemi gibi görünüyordu.

"Dükkânı tekrar açmayı planlıyor musunuz?" diye sordum.

"Yok, satacağız burayı" dedi Midori. "Parayı bölüşüp, bir süre kendi halimizde, kimsenin korumasına ihtiyaç duymadan yaşayacağız. Ablam gelecek yıl evleniyor, benimse daha üç yılım var üniversitede. En azından bu zamanı çıkarmaya yetecek paramız var. Yarızamanlı işimi de sürdüreceğim. Burayı sattıktan sonra, ablamla bir süre kiralık bir dairede oturacağız."

"Burayı almak isteyen birileri çıkar mı sence?"

"Sanırım. Bir yün mağazası açmak isteyen birini tanıyorum. Geçenlerde, burayı satmayı düşünüp düşünmediğimizi sormuştu. Ama gene de, babam adına üzücü bir durum. Burayı almak için o kadar çok çalıştı ki, borç aldığı parayı yavaş yavaş ödedi ve sonunda da geriye hiçbir şey kalmadı. Nehrin üzerindeki sabun köpüğü gibi eridi gitti."

"Ama hayatında sen vardın" dedim.

"Ben mi?!" dedi bir kahkahayla. Derin bir nefes alıp verdi.

"Hadi yukarı çıkalım, burası soğuk."

Yukarıda, beni masaya oturttu, banyo suyunu ısıtmaya gitti. O bu işle meşgulken, ben de çay yapmak için çaydanlıkta su kaynattım. Sonra, banyonun hazır olmasını beklerken, masa başında oturup çayımızı içtik. Midori, çenesi ellerinde, bir süre beni seyretti. Saatin tik taklarından ve düzenli aralıklarla çalışan buzdolabının termostatından başka bir ses duyulmuyordu. Akrep ile yelkovan, gece yarısına yaklaştığımızı gösteriyordu.

"Sana dikkatle bakıldığında, oldukça ilgi çekici bir yüzün var" dedi.

"Öyle mi düşünüyorsun?" dedim, hafifçe gocunmuştum.

"Ben de fena sayılmam, ama senin yüzün pekâlâ iş görür."

"Ben de kendim için arada bir böyle düşünürüm. Aman neyse ne, iş görür işte."

"Ya, kötü tarafından alma. Hissettiklerimi söze dökmekte iyi değilimdir. Senden hoşlandığımı söylemeye çalışıyorum. Bunu daha önce sana söylemiş miydim?"

"Söylemiştin."

"Demek istediğim, erkekleri çözemeyen tek kişi ben değilim. Ama çözmek üzereyim, yavaş yavaş yol alıyorum."

Midori gidip bir paket Marlboro getirdi ve bir tane sigara yaktı.

"İnsan sıfırdan başlayınca, öğrenecek çok şey oluyor."

"Buna şaşırmam."

"Ah, neredeyse unutuyordum. Babam için bir tütsü yakmak ister misin?" diye sordu birden.

Onun arkasından Buda sunağının bulunduğu odaya gidip, babasının resminin önünde bir tütsü yaktım ve ellerimi kavuşturdum.

"Geçen gün ne yaptım biliyor musun?" diye söze başladı Midori. "Babamın fotoğrafının karşısında çırılçıplak soyundum. Üstümde ne var ne yoksa çıkardım ve beni uzun süre

seyretmesine izin verdim. Bir yoga pozunda durur gibi. Bak baba, işte göğüslerim, işte edep yerim."

"Neden böyle bir şey yaptın ki?" diye sordum.

"Bilmem, sadece ona göstermek istedim. Ne de olsa, varlığımı yarı yarıya onun spermlerine borçluyum, değil mi! Neden göstermeyeyim ki? 'İşte yapmış olduğun kız.' O anda biraz da sarhoştum. Bu da etkili olmuş olabilir."

"Herhalde."

"Tam o anda ablam geldi ve neredeyse düşüp bayılacaktı. Düşünsene, ben çırılçıplak halde, babamın fotoğrafının karşısında bacaklarımı alabildiğine açmışım. Şaşmasın da ne yapsın!"

"Evet, şaşırmıştır herhalde."

"Bunun üzerine ona aklımdan geçeni açıkladım ve 'Sen de soyun Momo –adı bu–, yanıma otur ve sen de göster' dedim. Ama bunu yapmadı. Şok olmuş vaziyette gitti. Bu tür konularda gerçekten tutucudur."

"Yani o görece daha normal, demek istiyorsun."

"Söylesene Vatanabe, babam hakkında ne düşündün?"

"Genelde, ilk tanıştığım insanlarla pek rahat değilimdir, ama onunla yalnız kalmak beni rahatsız etmedi. Oldukça rahattım. Pek çok konuda konuştuk."

"Nasıl konular?"

"Euripides" dedim.

Midori gürültülü bir şekilde güldü. "Çok garip birisin. Kimse ilk karşılaştığı ve ölmek üzere olan birine Euripides'ten söz etmez!"

"Hiçbir kız da ölmüş babasının fotoğrafı karşısında bacaklarını açıp oturmaz!"

Midori gene güldü ve sunağının çıngırağını çaldı. "İyi geceler babacığım. Şimdi biz biraz eğleneceğiz, endişelenme sen ve güzelce uyu. Artık bir yerin ağrımıyor, değil mi? Hâlâ bir yerin ağrıyorsa, tanrılara yakınırsın olur biter. Onlara, bunun acımasızlık olduğunu söyle. Umarım annemle buluşur ve birlikte olur-

sunuz. Sana çişini yaptırırken, pipini gördüm. Oldukça etkileyici görünüyordu. Elinden gelenin en iyisini yap. İyi geceler."

Arka arkaya banyo yaptık ve pijama giydik. Babasının hemen hemen hiç kullanmadığı, yepyeni bir pijamasını ödünç aldım. Biraz küçük geldi, ama hiç yoktan iyiydi. Midori sunağın bulunduğu odaya yer yatağı serdi.

"Sunağın önünde uyumaktan korkmazsın, değil mi?" diye sordu.

"Hiç korkmam. Ben kötü bir şey yapmadım ki" diye, gülerek karşılık verdim.

"Ama benimle kalacak ve ben uyuyuncaya değin beni kollarında tutacaksın, değil mi?"

"Doğru" dedim.

Midori'nin daracık yatağında yanına uzandım ve düşmemeye çalışarak, onu kollarımın arasında tuttum. Eli kalçamdaydı, burnu da göğsüme dayanmıştı. Sağ elimi sırtına kaydırmıştım, sol elimle de düşmemek için, yatağın kenarına tutunuyordum. Ortam, erkekliğin uyanışı için hiç de uygun değildi. Midori'nin başı hemen burnumun altındaydı ve kısacık kesilmiş saçları zaman zaman beni gıdıklıyordu.

"Bana bir şeyler söyle lütfen" dedi, yüzü göğsüme gömülüyken.

"Ne söylememi istersin?"

"Ne olursa. Bana kendimi iyi hissettirecek bir şey."

"Gerçekten çok sevimlisin" dedim.

"Midori" diye ekledi. "Adımı söyle."

"Gerçekten çok sevimlisin Midori" diye düzelttim.

"*Gerçekten* sevimli ile neyi kastediyorsun?"

"Yani dağları yerinden oynatacak, denizleri kurutacak derecede sevimli demek."

Midori başını kaldırıp bana baktı. "Kelimelerle aran gerçekten çok iyi."

"Bunu söylediğini duymak, kalbimi yumuşatıyor" dedim, gülerek.

"Daha da güzel bir şey söyle."

"Senden hoşlanıyorum Midori. Hem de çok."

"Ne kadar çok?"

"Bir bahar ayısı kadar."

"Bahar ayısı mı?" Midori başını kaldırıp baktı. "Bu da ne demek? Bahar ayısı?"

"Baharda bir gün kırda yalnız başına yürüyorsun ve karşıdan küçük bir ayı yavrusunun geldiğini görüyorsun, kadife gibi yumuşacık tüyleri ve parlak küçük gözleri var. Ve sana, 'Merhaba minik bayan. Benimle yuvarlanmak ister misin?' diyor. Sen ve o gün boyu yonca dolu tepeden aşağı birbirinizin kollarında yuvarlanıp duruyorsunuz. Hoş değil mi?"

"Geçekten de çok hoş."

"İşte senden bu kadar çok hoşlanıyorum."

"Bu, hayatta duyduğum en hoş şey" dedi ve göğsüme iyice sokuldu. "Mademki beni bu kadar çok seviyorsun, söylediğim her şeyi yaparsın, değil mi? Bana hiç kızmazsın, değil mi?"

"Elbette kızmam."

"Ve benimle her zaman, ama her zaman ilgilenecek misin?"

"Elbette" dedim ona. O kısa ve yumuşacık erkeksi saçlarını okşadım. "Endişelenme, her şey çok güzel olacak."

"Ama ben korkuyorum."

Onu usulca omuzlarından tutuyordum, sonunda omuzları düzenli olarak inip kalkmaya başladı ve düzenli uyku nefeslerini duymaya başladım. Usulca yataktan dışarı kayıp, bir bira içmek için mutfağa gittim. Hiç uyumak istemediğim için, bir kitap okumayı düşündüm, ama çevremde okumaya değecek bir şey bulamadım. Onun odasından bir tane almayı düşündüm, ama etrafı karıştırırken onu uyandırmak istemediğimden, bundan vazgeçtim.

Etrafa bakınarak sakin sakin biramı içerken, birden aklı-

ma, bir kitabevinde bulunduğum geldi. Bunun üzerine indim, dükkânın ışığını yaktım ve cep kitapları rafını aradım. Beni ilgilendirecek türde kitap azdı, zaten çoğunu da okumuştum, ama mutlaka bir şeyler okumak istiyordum. Hermann Hesse'nin *Çarklar Arasında*'sını buldum, kitabın renkleri solmuştu, uzun süre kitabevinde beklemiş olmalıydı, kitabın parasını kasanın yanına bıraktım. Bu benim, Kobayaşi Kitabevi'nin borçlarını azaltabilmesi için minik katkımdı.

Mutfak masasının başında oturup biramı içerken, *Çarklar Arasında*'yı okudum. Bu kitabı ilk seferinde, ortaokula girdiğim yıl okumuştum. Sekiz yıl sonra, gecenin bir yarısında, bir genç kızın evinde, kısa süre önce ölmüş babasının küçük gelen pijamalarını giymiş vaziyette, yeniden okuyordum. Ne komik! Bu olağandışı koşullar oluşmasaydı, bu kitabı kesin bir daha okumazdım.

Modası geçmiş birkaç bölümüne karşın, *Çarklar Arasında* fena bir roman değildi. Sakin sakin okudum kitabı, satır satır zevkle, sessiz bir kitabevinde, gecenin bir yarısında. Rafta, hafifçe toz tutmuş bir şişe konyak duruyordu. Bir kahve fincanına koyup yudumladım. Alkol içimi ısıttı, ama uykumun gelmesini sağlamadı.

Saat üçe doğru, gidip Midori'ye bir göz attım, derin uykudaydı. Yorgun olmalıydı. Sokaktaki dükkânların ışıkları ay ışığı gibi yumuşak bir beyazlıkla parlıyor, odayı aydınlatıyordu. Midori sırtını ışığa dönmüş yatıyordu. Hiç kıpırdamıyordu, donup kalmış gibiydi. Üzerine eğildiğimde, düzenli soluğu işitiliyordu. Tıpkı babası gibi uyuyordu.

Seyahatlerinde kullandığı bavulu yatağın yanındaydı. Beyaz yağmurluğu iskemlenin arkasında asılıydı. Çalışma masası derli topluydu ve üzerindeki duvara bir Snoopy takvimi asılmıştı. Pencerenin perdesini hafifçe kaldırdım, bomboş dükkânlara baktım. Tüm dükkânların kepenkleri inikti ve önlerinde otomatik satış makineleri duruyordu, sanki yalnı-

ğı bekler gibiydiler. Ara sıra, uzun yol kamyonlarının iniltileri havada yankılanıyor, insanın tüylerini diken diken ediyordu. Mutfağa döndüm, bir fincan konyak daha içtim ve *Çarklar Arasında*'yı okumayı sürdürdüm.

Kitabın sonuna geldiğimde, gökyüzü ağarmaya başlamıştı. Su kaynattım, hazır kahve yaptım, sonra da masanın üzerinde duran bir bloknot kâğıdına tükenmezkalemle Midori'ye bir not yazdım: *Biraz konyak içtim,* Çarklar Arasında *adlı romanı satın aldım. Hava aydınlanıyor ve ben gidiyorum. Hoşça kal.* Ardından, bir an duraksadıktan sonra, şöyle yazdım: *Uyurken çok sevimli görünüyorsun.* Fincanı yıkadım, mutfağın ışığını söndürdüm, merdivenden inip usulca kepengi kaldırdım ve çıktım. Mahallelinin, oradaki varlığımdan kuşkulanmasından korkuyordum, ama saat henüz altı olmamıştı ve sokaklarda kimse yoktu. Sadece kargalar, her zamanki gibi, evlerin damlarına konmuş, çevreyi kolaçan ediyorlardı. Midori'nin açık pembe perdelerine son bir göz attıktan sonra, tramvay durağına kadar yürüdüm, son durakta inip, oradan da yürüyerek yurda döndüm. Yurdun yakınında, kahvaltı servisi yapan bir kafeye rast geldim; orada bir çanak sıcak pirinç, miso çorbası, sebze turşusu ve omlet yedim. Sonra yurdu çepeçevre dolanıp arkaya geçtim ve usulca Nagasava'nın zemin kattaki odasının penceresini tıkırdattım. Hemen beni içeri aldı.

"Kahve?" diye sordu.

"Yok, istemem."

Ona teşekkür edip odama döndüm, dişlerimi fırçaladım; pantolonumu çıkartıp yatağıma süzüldüm ve gözlerimi hemen kapadım. Sonunda rüyasız bir uyku kurşundan bir kapı gibi üzerime kapandı.

Her hafta Naoko'ya yazıyordum, o da bana karşılık veriyordu. Mektupları hiçbir zaman uzun değildi. Bir süredir, soğuk kasım sabahları ve akşamlarından bahsediyordu.

Sonbahar aşağı yukarı senin Tokyo'ya döndüğün zamana denk geldiğinden, içimde hissettiğim boşluğun senin yokluğundan mı, yoksa mevsim değişikliğinden mi ileri geldiğini bir süre anlayamadım. Reiko'yla sık sık senden söz ediyoruz. Onun da sana selamı var. Bana her zamanki gibi harika davranıyor. Eğer o olmasaydı, sanırım bu yaşama dayanamazdım. Yalnız kaldığımda ağlıyorum. Reiko, ağlayabilmenin iyi bir şey olduğunu söylüyor. Ama yalnızlık hissetmek canımı yakıyor. Geceleri yalnız kaldığımda, insanlar karanlıklardan benimle konuşuyor. Gece ağaçların rüzgârda inlemesine benzer bir biçimde konuşuyorlar. Kizuki, ablam sürekli böyle konuşuyorlar benimle. Onlar da yalnız ve içlerini dökecek insan arayışındalar.

Kimi zaman, geceleri kendimi yalnız hissettiğimde ve acı çektiğimde, senin mektuplarını yeniden okuyorum. Dışarıdan gelen şeylerin çoğu aklımı karmakarışık ediyor, ama senin anlattığın dünyada olup bitenler yüreğime su serpiyor. Çok garip, değil mi? Neden acaba? Mektuplarını birkaç kez baştan okuyorum ve Reiko da aynı şeyi yapıyor. Sonra, Reiko ile ikimiz, onların içeriği üzerine konuşuyoruz. Midori adındaki kızın babasını anlattığın mektubu çok sevdim. Haftada bir gelen mektupların, en sevdiğimiz eğlencelerden biri – çünkü böyle bir yerde mektuplar bizim eğlencemiz.

Ben de, haftada bir sana yazmak için zaman ayırmaya çalışıyorum, ama kâğıdımın başına geçtiğimde, kendimi depresif hissediyorum. Bu mektubu yazmak için kendimi nasıl zorluyorum bilsen. Reiko sana cevap yazmam için söylenip durdu. Sakın yanlış anlama. Sana söylemek ya da anlatmak istediğim tonlarca şey var. Sadece bunları söze dökmekte zorlanıyorum. İşte bu yüzden, mektup yazmak benim için acı verici bir hal alıyor.

Midori'den bahsetmişken, ilginç birine benziyor. Mektubunu okurken, onun sana âşık olabileceğini hissettim. Bundan Reiko'ya söz ettiğimde, "Evet, tabii ki öyle. Ben bile Vatanabe'ye âşığım!" dedi. Her gün, mantar ve kestane toplu-

yor ve yiyoruz. Gerçekten de her gün; kestaneli pilav ve mantarlı pilav, ama öyle nefis ki, bıkmak bilmiyoruz. Reiko çok fazla yemiyor ama. Sigara üstüne sigara yakıp duruyor. Kuşlar ve tavşanlar iyi. Hoşça kal.

Yirminci yaş günümden üç gün sonra, Naoko'dan bir paket geldi. İçinden şarap renginde, bisiklet yaka bir kazak ile bir mektup çıktı.

Doğum günün kutlu olsun! Yirminci yaşını umarım mutlulukla geçirirsin. Benim yirmi yaşım galiba başladığı kadar kötü bitecek, ama senin ikimiz adına mutlu olman beni de mutlu eder. Gerçekten. Bu kazağı ikimiz ördük, Reiko ile ben. Eğer kendi başıma örecek olsaydım, gelecek Sevgililer Günü'nden önce eline geçemezdi herhalde. İyi örülmüş kısmı Reiko yaptı, iyi olmayan kısım da benimdir. Reiko her şeyde o kadar iyi ki, onu gördükçe, kimi zaman kendimden nefret ediyorum. Demek istediğim şu, çok iyi olduğum tek bir şey bile yok!

Hoşça kal.

Kendine iyi bak.

Pakette Reiko'dan da kısacık bir not vardı.

Nasılsınız? Naoko belki sizin için mutluluk şahikası olabilir, ama benim için beceriksiz bir kızdan öteye gitmiyor. Gene de kazağı zamanında tamamlamayı, yaş gününüze yetiştirmeyi başardık. Rengini ve modelini ikimiz birlikte seçtik. İyi ki doğdunuz!

11

1969 yılına dönüp baktığımda, aklıma berbat bir bataklık geliyor. Öyle derin, yapışkan bir bataklık ki, adım attıkça pabuçlarım saplanıp kalacakmış gibi hissediyorum. Çamurun içinde bitkin vaziyette yürüyorum. Önümde, arkamda, bataklığın sonsuz karanlığından başka hiçbir şey görmüyorum.

Zaman bile ağır ağır akıyordu, adımlarıma ayak uydurmak ister gibi. Etrafımdakiler çoktan yanımdan geçip gitmişlerdi ve ben hep öyle çamurun içinde debelenip duruyordum. Çevremdeki dünya büyük bir değişimin eşiğindeydi. Bu yıl birçok kişi, bu arada John Coltrane de o yıl yitirdiğimiz diğerlerine katılmış ve ölmüştü. İnsanlar devrim niteliğinde değişimler istiyorlardı ve bu değişim sanki köşe başında duruyor gibiydi. Ama değişim denen şey sanki ikiboyutlu sahne dekoru gibiydi, varlığı ya da anlamı olmayan. Ağır ağır, bir günden diğerine yaşıyordum; başımı hiç kaldırmadan, dikkatimi önümdeki uçsuz bucaksız bataklığa vererek, ilkönce sağ ayağımı, sonra sol ayağımı, tekrar sağ ve ardından sol ayağımı yere basarak, nerede olduğumu bilmeden, doğru yöne gidip gitmediğimi sorgulamadan, sadece hareket etmem gerektiğini bilerek, adımlarımı tek tek atıyordum.

Yirmi yaşımı doldurdum, sonbahar kışa döndü, ama yaşamımda önemli bir değişiklik yoktu. Hiç zevk almadan derslerime girmeyi, haftada üç kez plakçıda çalışmayı, ara sıra *Muhteşem Gatsby*'yi baştan okumayı ve pazar günleri çama-

şırımı yıkamayı ve Naoko'ya yazmayı sürdürdüm. Kimi zaman Midori'yle buluşuyordum ve birlikte yemeye çıkıyor, hayvanat bahçesinde geziyor ya da sinemaya gidiyorduk. Kobayaşi Kitabevi'nin satış işi yolunda gitti ve Midori ablasıyla birlikte, daha iyi bir mahalle olan Myogadani yakınında, iki odalı kiralık bir daireye taşındı. Midori bana, ablası evlendiğinde buradan ayrılıp, başka bir yerde bir daire kiralayacağını söyledi. Bir kez oraya öğle yemeği için çağırdı beni. Güneşli ve hoş bir evdi; Midori de Kobayaşi Kitabevi'nde olduğundan daha mutlu görünüyordu burada.

Nagasava beni arada bir birlikte eğlenmeye çağırıyordu, ama her defasında bir bahane buluyordum. Bütün o koşuşturmacayı canım çekmiyordu. Kızlarla yatmayı istemediğimden değil de, tüm o bildik rutin –içki iç, uygun kız ara, sohbet et, otele git– çok fazla enerji gerektirdiğinden yan çiziyordum. Ve bir kez daha, Nagasava'ya hayranlık duydum, tüm bu ritüele bunca uzun zamandır bıkıp usanmadan ve midesi bulanmadan devam edebildiği için. Belki de Hatsumi'nin bana söyledikleri etkili olmuştu; Naoko'yu düşünmek beni, adını bilmediğim aptal bir kızla yatmaktan daha çok mutlu ediyordu. Naoko'nun, kırların ortasında boşalmama yardım eden parmaklarının hissettirdikleri içimde hâlâ capcanlı duruyordu.

Aralık başında Naoko'ya yazdım ve Noel tatilinde onu görmeye gitmemin doğru olup olmayacağını sordum. Reiko'dan, çok mutlu olacaklarını söyleyen bir yanıt geldi. Naoko'nun yazmakta zorluk yaşadığını, bu nedenle kendisinin yanıtladığını belirtiyordu. Kaygılanacak bir şey yokmuş; çünkü Naoko'nun durumu kötü değilmiş. Böyle şeyler, dalgalar gibi, gelip geçermiş. Tatil başlayınca, eşyaları sırt çantama doldurdum, kar ayakkabılarımı ayağıma geçirerek Kyoto'nun yolunu tuttum. O garip doktorun da söylemiş olduğu gibi, dağların kar altındaki manzarası inanılmayacak kadar güzeldi. Geçen defaki gibi, iki gece onlarda kaldım ve aşağı yu-

karı aynı şeyleri yaparak o günlere benzer üç gün geçirdim. Gün batarken Reiko gitar çalmaya başlıyor ve üçümüz konuşuyorduk. Öğleyin piknik yapmak yerine, kayaklı yürüyüş yaptık. Kayaklar ayağımızda, bir saat dağda yürüdükten sonra soluk soluğa ve ter içinde kalıyorduk. Zamanımız olduğunda oradakilere kar küremek konusunda yardım ediyorduk. Miyata adındaki o garip doktor, akşam yemeğinde masamıza gelip, bize neden elin ortaparmağının işaretparmağından uzun, ayak parmaklarındaysa bunun tam tersi olduğunu açıkladı. Bekçi Bay Omura bana gene Tokyo'daki domuz etinden söz etti. Reiko, armağan olarak Tokyo'dan getirmiş olduğum plaklara bayıldı. Hemen bazı melodi ve bölümleri gitarla çalmaya girişti.

Sonbahardaki ziyaretime oranla Naoko çok daha suskundu. Üçümüz bir aradayken, yüzünde bir gülümsemeyle, kanepede oturuyor, hemen hiç ağzını açmıyordu. Reiko onun suskunluğunu telafi etmek için konuşup duruyordu. "Endişelenme sen" diyordu Naoko bana. "Sadece böyle bir dönem işte. Konuşmak yerine sizi dinlemek çok daha eğlenceli."

Bir gün Reiko bir iş bahane ederek yanımızdan ayrıldı ve böylelikle biz de kendimizi yatakta bulduk. Naoko'nun boynunu, omuzlarını ve göğsünü yavaşça öptüm; o ise, geçen defaki gibi, elleriyle bana zevk verdi. Boşaldıktan sonra, Naoko'yu kollarımda sımsıkı tutarken, şu iki ay boyunca parmaklarının hissettirdiklerini hiç unutmadığımı, bunu düşünerek mastürbasyon yaptığımı söyledim.

"Başka hiç kimseyle yatmadın mı?" diye sordu.

"Hayır" karşılığını verdim.

"Tamam o halde, işte sana hatırlaman için bir şey daha."

Aşağı kaydı ve penisimi öptü, sonra onu ağzının sıcaklığıyla sardı ve dilini her yerinde gezdirdi. Uzun ve düz saçları göbeğimde salınıyor ve dudaklarının ritmine uyarak titreşiyordu. İkinci kez boşaldım.

"Sence bunu hatırlayabilecek misin?" diye sordu sonra.

"Elbette hatırlayabilirim" dedim. "Hiç unutmayacağım." Onu kollarıma aldım, parmaklarımı çamaşırının içine kaydırdım ve hâlâ kuru olan vajinasına dokundum. Başını hayır dercesine sallayarak elimi uzaklaştırdı. Bir süre birbirimize sarılarak, konuşmadan durduk.

"Yıl sonunda yurttan ayrılıp, bir yerlerde kendime bir daire aramaya niyetliyim" dedim. "Yurttaki yaşam bana yetti. Eğer yarızamanlı çalışmaya devam edersem başımın çaresine bakabilirim. O zaman, sana daha önce de önerdiğim gibi, gelip benimle Tokyo'da yaşamaya ne dersin?"

"Ah Toru, çok teşekkür ederim. Böyle bir şeyi sorman beni çok mutlu etti" dedi.

"Buranın kötü bir yer olduğunu düşündüğümden değil" dedim. "Sakin bir yer, ortama söylenecek söz yok ve Reiko iyi bir insan. Ama burası uzun süre kalınabilecek bir yer değil. Aşırı kendine özgü bir yer, burada sonsuza dek yaşanmaz. Eminim ki, burada ne denli uzun süre kalınırsa, çıkılması o denli güçleşir."

Naoko cevap vermek yerine, dışarıya bakıyordu. Pencerenin ardında, kardan başka görülecek hiçbir şey yoktu. Ağır bulutlar iyice alçalmıştı, bulutların aralarında minik boşluklar ve karla kaplı dünya vardı...

"İstediğin kadar düşün" dedim ona. "Niyetim, en geç mart sonuna kadar taşınmak. Eğer benimle yaşamak istersen, dilediğin zaman gelebilirsin."

Naoko başıyla onayladı. Onu kırılgan, cam bir nesne tutuyormuşum gibi dikkatlice sarmaladım. O da kollarını boynuma doladı. Çıplaktım ve onun da beyaz çamaşırından başka bir şey yoktu üstünde. Vücudu o kadar güzeldi ki, bütün gün seyredebilirdim onu.

"Neden ıslanmıyorum acaba?" dedi bana, alçak sesle. "Sadece bir kez oldu bu. Nisanda, yirminci yaş günümde. Beni

kollarının arasına aldığın gece. Benim neyim var?"

"Eminim ki tamamen psikolojik bir durum" dedim. "Zamana bırak. Acelesi yok."

"Tüm sorunlarım tamamen psikolojik zaten" dedi Naoko. "Ya hiç iyileşemezsem? Ya hayatımın sonuna kadar hiç sevişemezsem? Beni aynı şekilde sevmeye devam edebilir misin? Sadece ellerim ve dudaklarım sana yetecek mi? Yoksa cinsel sorunlarını başka kızlarla yatarak mı çözeceksin?"

"Ben doğuştan iyimserim" dedim.

Naoko yatakta doğruldu, tişörtünü sırtına geçirdi, pazen gömleği ile blucinini giydi. Ben de üzerimi giyindim.

"Düşünmek için zaman ver bana" dedi, "sen de sakin sakin düşün bunu."

"Düşüneceğim. Hazır dudaklarından bahsetmişken, demin yaptığın şey muhteşemdi."

Naoko hafifçe kızardı ve bana içtenlikle gülümsedi. "Kizuki de böyle derdi."

"Zaten her zaman düşüncelerimiz ve zevklerimiz aynı olmuştur onunla" diye, gülümseyerek karşılık verdim.

Sonra, mutfak masasına karşılıklı oturduk, kahve içip eski günlerden konuştuk. Yavaş yavaş, Kizuki'den daha çok konuşabilmeye başladı. Kesik kesik, sözcüklerini dikkatle seçerek anlatıyordu düşündüklerini. Ara sıra kar atıştırıyor, sonra da duruyordu. Orada olduğum üç gün boyunca hava bir kez bile açmadı. Ayrılırken ona, "Mart ayında gene gelmeyi düşünüyorum" dedim. Sonra onu kalın paltomun üzerinden, sıkıca kucakladım ve dudaklarından öptüm. Bana, "Güle güle" dedi.

1970 yılı yepyeni bir havayla geldi çattı ve ergenliğime son noktayı koydu. Artık içinde bulunduğum bataklıktan çıkıp yeni bir bataklığa dalabilirdim. Sonra sınav dönemi geldi ve bütün derslerden rahatlıkla geçtim. Yapacak başka işiniz yoksa ve zamanınızı derslere girerek geçiriyorsanız, sene sonu sı-

navlarından başarıyla geçmek özel bir yetenek gerektirmiyor.

Fakat yurtta bazı problemler baş gösterdi. Bir siyasi fraksiyona mensup birkaç tip, odalarına kasklar ve demir çubuklar saklamışlar. Müdürün öncülüğündeki beyzbol takımı oyuncuları odaya baskın yaptı; bunun sonucunda iki kişi yaralandı ve altı öğrenci yurttan kovuldu. Olayın şokunun etkileri uzun süre devam etti, hemen hemen her gün ufak tefek kavgalar çıkıyordu. Yurtta ağır bir hava egemendi ve herkesin siniri tepesindeydi. Ben bile bir ara beyzbolculardan biriyle takışır gibi oldum, Nagasava araya girdi de ortalığı yatıştırdı. Her ne olursa olsun, buradan ayrılmamın zamanı gelmişti artık.

Sınavlar bitince, ciddi ciddi bir daire aramaya koyuldum. Bir haftanın sonunda, neyse ki işime gelen bir yer buldum, Kiçicoci mahallesinde. Ulaşım açısından pek elverişli değildi, ama gerçekten de müstakil bir evdi, bulunmaz bir fırsattı. Eskiden ya bir bahçıvan kulübesi ya da müştemilat olarak kullanılmış olmalıydı; genişçe bir arazinin bir köşesinde tek başına, ana binadan uzakta, bakımsız bir bahçeyle çevrili bir evdi. Ev sahipleri ana girişi; ben de arka kapıyı kullandığım için, herkesin özel yaşamına saygı gösterilmiş oluyordu. Ev, büyükçe bir oda, küçük bir mutfak ve bir de tuvaletten oluşuyordu, üstelik olağanüstü büyüklükte bir gömme dolabı da vardı. Ayrıca bahçeye açılan bir de verandası bulunuyordu. Tek koşul, gelecek yıl torunlarından biri Tokyo'ya gelip yerleşecek olursa evi boşaltmamdı; bu yüzden kirası, genelde istenen kiralara oranla ucuzdu. Ev sahipleri burada dilediğim gibi yaşayabileceğim ve başka hiçbir talepleri olmayacağı yönünde garanti verdiler.

Nagasava taşınmama yardım etti. Eşyamı taşımak için bir kamyonet ayarladı ve verdiği söze sadık kalarak, buzdolabını, televizyonunu ve koskocaman termosunu da bana armağan etti. Onun bunlara ihtiyacı olmayabilirdi, ama benim için mükemmel hediyelerdi. İki gün sonra, o da yurttan ayrılıp Mita'da bir daireye yerleşecekti.

"Sanırım uzunca bir süre görüşemeyeceğiz" dedi bana, ayrılırken. "Kendine iyi bak. Eminim ki, bundan yıllar sonra ilginç bir yerde tekrar karşılaşacağız."

"O günü iple çekiyorum" dedim.

"Ha, aklıma gelmişken, hani o kızları değiş tokuş ettiğimiz gün var ya, kızlardan güzel olmayan daha iyiydi."

"Kesinlikle" dedim, gülerek. "Ama bunu boş ver de, Hatsumi'ye iyi bak Nagasava. Öyle iyi bir kız bulmak kolay değil. Ve üstelik senin sandığından da hassas bir kız."

"Evet, biliyorum" dedi, başını sallayarak. "İşte tam da bu yüzden senin onunla birlikte olmanı isterdim. İkiniz gerçekten iyi bir çift olurdunuz."

"Yok artık!" dedim.

"Sadece şaka yapıyorum" dedi Nagasava. "Her neyse, mutlu ol. İçimde başına epey bir belanın açılacağına dair bir his var, ama sen de az inatçı değilsindir, eminim üstesinden gelirsin. Sana bir öğüt verebilir miyim?"

"Hadi durma."

"Kendine acıma. Bunu aptallar yapar."

"Aklımda tutarım" dedim.

El sıkıştık ve yollarımız ayrıldı. O, yeni bir dünyaya doğru yola çıkarken, ben de kendi bataklığıma döndüm. Taşındıktan üç gün sonra, Naoko'ya yazdım. Ona yeni evimi tarif ettim. Yurttaki aptallardan ve onların saçma düşüncelerinden uzak kalmanın beni nasıl da rahatlattığından bahsettim. Artık yeni bir yaşama, yeni bir bakış açısıyla başlayabilirdim.

Pencerem, mahallenin tüm kedilerinin, toplanma yeri olarak kullandığı büyük bir bahçeye bakıyor. Verandaya uzanıp onları seyretmekten keyif alıyorum. Sayılarını bilmiyorum, ama çok büyük bir kedi çetesi söz konusu. Gruplar halinde yatıp güneşleniyorlar. Beni bu kulübede görmekten pek mutlu olmuşa benzemiyorlar, ama bir defasında onlara bayat peynir parçaları bı-

raktım; birkaçı, yemek için ürkerek yaklaştı. Büyük ihtimalle çok geçmeden arkadaş oluruz onlarla. İçlerinde, kulakları yırtık erkek bir tekir var. Eskiden yaşadığım yurdun müdürüne şaşırtıcı derecede benziyor. Öyle ki, sanki bir an gelecek, bahçenin ortasında bayrak çekecekmiş gibi hissediyorum.

Üniversiteden biraz uzak burası, ama üçüncü sınıfa başladığımda sabah derslerim azalıyor, o yüzden sorun olmayacak. Hatta belki de trende rahat rahat okuyabileceğim için daha bile iyi olacak. Şimdi tek yapmam gereken, haftada üç dört gün gideceğim kolay bir iş bulmak. İşte o zaman zembereğimi kurduğum düzenli günlere geri dönebileceğim.

İşleri aceleye getirmek istemem, ama nisan ayı yeni şeylere başlamak için en uygun zaman ve hissediyorum ki, ikimiz için en iyisi, nisanda birlikte yaşamaya başlamamız olacak. Her şey yolunda giderse üniversiteye de dönebilirsin. Birlikte yaşamamız senin için sorun olursa, sana evimin yakınında bir daire bulabilirim. En önemlisi, birbirimize daima yakın olmamız. Ve tabii ki, ille de ilkbaharda olmalı diye bir kural yok. Eğer yazın senin için daha uygun olacağını düşünüyorsan, benim için de uygundur. Sadece ne düşündüğünü bildir bana, tamam mı?

Bu dönemde biraz daha fazla çalışmayı planlıyorum. Taşınma giderlerimi karşılamak için. Yalnız yaşamaya başlayınca, insana her türlü şey için epey para gerekiyor; tencereler, tavalar, tabaklar ve bunun gibi şeyler. Ama, mart ayında zamanım olacak ve mutlaka seni görmeye gelmek istiyorum. Senin için uygun olan tarihleri bana bildirebilir misin? Ben de o zamana bir Kyoto seyahati planlarım. Seni görmeyi ve cevabını almayı dört gözle bekliyorum.

Bunu izleyen günleri, Kiçicoci'nin alışveriş bölgesinden ihtiyaçlarımı karşılamaya ayırdım ve evde kendim için basit yemekler hazırlamaya başladım. Mahalledeki bir keresteciden kalaslar alıp, çalışma masası olarak kullanmak üze-

re kestirdim. Ve eğer üzerinde çalışabiliyorsam, şimdilik yemek de yiyebilirim diye düşündüm. Raflar da yaptırdım ve bir sürü baharat satın aldım. Altı aylık, küçük bir beyaz dişi kedi benden hoşlandı ve sonunda bende yemeye başladı. Ona Martı adını koydum.

İşleri biraz yoluna koyunca şehre indim ve geçici olarak bir boyacının yanında yardımcı olarak iş buldum. İki hafta boyunca çalıştım. Parası iyiydi, ama öldürücü bir işti ve boya kokuları başımı döndürüyordu. İşgünümü tamamlar tamamlamaz ucuz bir restoranda yemek yiyor, üstüne bir bira içiyor, ardından evime dönüp bir süre kedi yavrusuyla oynadıktan sonra külçe gibi uyuyordum. Bu süre zarfında Naoko'dan bir yanıt alamamıştım.

Boya yaparken birden aklıma Midori geldi. Üç haftadır onu arayıp sormadığımı, taşındığımı bile haber vermediğimi düşündüm. Sadece böyle bir niyetim olduğunu söylemiştim; o da bana, "Ah, gerçekten mi?" diye yanıt vermişti, bu onunla son konuşmamız olmuştu.

Bir telefon kulübesine girip, Midori'nin numarasını çevirdim. Yanıtlayan sanırım ablasıydı. Adımı söyleyince biraz beklememi söyledi, ama Midori telefona hiç gelmedi.

Sonra ablası ya da her kimse telefonda yeniden konuşmaya başladı. "Midori sizinle konuşamayacak kadar kızgın olduğunu söylüyor. Taşınmışsınız ve ona haber bile vermemişsiniz, değil mi? Nereye gittiğinizi bile söylemeden, ortadan kaybolmuşsunuz, değil mi? Ve şimdi tüm siniri tepesinde. Bir defa kızmayagörsün, öylece gider. Vahşi bir hayvan gibi..."

"Bakın, telefonu ona verebilir misiniz? Açıklayabilirim."

"Sizden açıklama filan beklemediğini söylüyor."

"O halde size açıklayabilir miyim? Bunu yapmak hiç hoş değil biliyorum, ama ben size anlatsam, siz ona aktarsanız..."

"Hayır, istemem" diye terslendi. "Kendiniz yapın. Nasıl bir erkeksiniz böyle? Bu sizin sorumluluğunuz, siz yapın ve bu-

nu doğru bir şekilde yapın!" Umutsuz bir durumdu. Teşekkür ederek kapadım telefonu. Sonra da, Midori'nin kızmakta haklı olduğunu düşündüm. Taşınmaydı, iş bulmaydı, yerleşmeydi, para denkleştirmek için çalışmaydı derken, onu tümüyle unutup gitmiştim. Naoko bile aklımın ucundan geçmemişti. Bu benim için yeni değildi. Kafam bir şeyle dolu olunca, geri kalan her şeyi unutup giderdim.

Sonra da kendimi onun yerine koydum, Midori hiçbir şey söylemeden taşınmış olsaydı, nereye gittiğini söylemeseydi, üç hafta beni arayıp sormasaydı, neler hissederdim! Kuşkusuz kırılırdım, hem de çok. Hayır, sevgili değildik, ama âşıkların birbirine açıldığından çok daha fazla açılmıştık birbirimize. Bunu düşününce içimi derin bir üzüntü kapladı. Gerçekten umursadığın birinin kalbini kırmak, hem de bunu bilinçsizce yapmak ne kadar korkunç bir şeydi.

İşten döner dönmez, Midori'ye yazmak için yeni çalışma masamın başına geçtim. Ne düşündüğümü, elimden geldiğince açık açık yazdım. Bahaneler ve açıklamalara girmeden, ona karşı böylesine duyarsız ve düşüncesiz davrandığım için özür diledim. *Seni özledim,* yazdım. *Seni en kısa zamanda görmek istiyorum. Seni yeni evimde görmek istiyorum. Lütfen bana yaz,* dedim ve ekspres postayla gönderdim.

Yanıt hiç gelmedi.

Çok garip bir ilkbahar başlangıcıydı bu. Tüm tatili, mektup bekleyerek geçirdim. Ne yolculuğa çıkabildim, ne anne babamın evini ziyaret edebildim, ne de yarızamanlı bir işe girebildim, çünkü Naoko'dan, her an ona uygun tarihleri belirten ve oraya gitmemi isteyen bir mektup gelebilirdi. Öğleden sonralarımı Kiçicoci mahallesinde ya arka arkaya iki film seyrederek ya da bir caz kafede okuyarak geçiriyordum. Kimseyle görüşmüyor, neredeyse kimseyle konuşmuyordum. Haftada bir Naoko'ya yazıyordum. Mektuplarımda, ondan yanıt istemiyordum. Çünkü onun kendisini herhangi bir şekilde

baskı altında hissetmesini istemiyordum. Boyacıdaki işimden, Martı'dan, bahçedeki şeftali ağacının çiçeklerinden, tofu satan sevimli yaşlı kadından, sebze satan asık suratlı yaşlı kadından ve kendime pişirdiğim yemeklerden söz ediyordum ona. Ama hâlâ yanıt gelmiyordu.

Okumaktan ve plak dinlemekten bıkınca, yavaş yavaş bahçeyle ilgilenmeye başladım. Ev sahibine gidip ondan bir süpürge, bir tırmık, bir faraş, bir bahçe makası ödünç aldım ve zamanımı ayrıkotlarını ayıklama ve bitkileri budamaya verdim. Bu kadarcık çabayla bile bahçe hemen güzelleşiverdi. Bir gün akşama doğru, bahçede çalışıyorken, ev sahibi beni çay içmeye çağırdı. Ana evin veradasına oturup hem çene çaldık, hem de yeşil çay içip pirinç krakerleri yedik. Bana, emekliye ayrıldıktan sonra bir sigorta şirketi için çalıştığını, ama birkaç yıl önce bu işi de bıraktığını, artık sakin sakin yaşadığını anlattı. Ev ile bahçesi uzun zamandır aileye aitmiş, çocuklar büyüyüp kendi yaşamlarını kurmuşlar ve o da yaşlılığını çalışmadan rahat bir şekilde geçirebiliyormuş. Böylece, karısıyla birlikte sık sık yolculuğa çıkıyorlarmış.

"Çok iyi" dedim.

"Hayır, değil" diye yanıtladı. "Yolculuk yapmak hiç de eğlenceli değil. Çalışmayı yeğlerim."

Bahçeyi böyle ihmal etmesinin nedeni mahallede doğru dürüst bahçıvan bulamamasıymış, ayrıca kendisinin de bahçe işleriyle ilgilenmesini imkânsız kılan bir alerjisi varmış. Çimenleri biçince bile hapşırmaya başlıyormuş.

Çayımızı bitirince, bana depoyu gösterdi ve oradaki her şeyi istediğim gibi kullanabileceğimi söyledi; bu teklifi, bahçeyle ilgilenmeme karşılık bir hediye gibi sunmuştu. "Biz artık bunları kullanmıyoruz" dedi, "lütfen al, çekinme."

Bu depoda gerçekten de akla hayale gelebilecek her şey, ama her şey vardı. Eski ahşap banyo küvetinden bir çocuk yüzme havuzuna, beyzbol sopasına varıncaya dek. Bir eski

bisiklet, iki iskemleyle küçük bir mutfak masası, bir ayna ve bir gitar buldum.

"Eğer sizin için bir mahsuru yoksa bunları ödünç alabilir miyim?" diye sordum.

"Lütfen al, çekinme" yanıtını verdi.

Bütün günümü bisiklet üzerinde çalışarak geçirdim; pasları temizledim, yağladım, lastikleri şişirdim, frenlerini ayarladım ve sonra da yeni bir vites kablosu taktırmak için bisikletçiye götürdüm. İşim bittiğinde bisiklet bambaşka görünüyordu. Masaya gelince, onun da tozunu aldıktan sonra kalın bir kat cila sürdüm. Gitarın tüm tellerini değiştirdim ve düşmek üzere olan bir parçasını yapıştırdım. Paslanmış yerleri temizleyip burgularını ayarladım. Olağanüstü bir çalgı değildi, ama en azından doğru sesleri çıkartabiliyordum. Farkına vardım ki, lise yıllarımdan beri elime gitar almamıştım. Verandaya oturup, Drifters topluluğunun "Up on the Roof" parçasını yavaş yavaş çalmayı denedim. Tüm akorları hâlâ hatırlıyor olmak beni çok şaşırtmıştı. Sonra, tahta parçalarından kendime kare bir mektup kutusu yaptım. Kırmızıya boyadım, üstüne adımı yazıp kapının dışına astım. Ama 3 Nisan'a kadar oraya atılan tek mektup, yurttan adresime yönlendirilen, lise mezunlar toplantısı daveti oldu. Böyle bir mezunlar buluşmasına katılmak, hayatta yapmak isteyeceğim en son şeydi. Kizuki ile birlikte okuduğumuz sınıftı bu. Davet mektubunu hemen çöp sepetine attım.

4 Nisan günü öğleden sonra, kutuda bir mektup buldum. Zarfın arkasında "Reiko İşida" yazılıydı. Zarfı makasla düzgünce kestim ve okumak için verandaya çıktım. Daha başından, haberlerin iyi olmadığı hissine kapılmıştım ve bu konuda haklıydım.

Mektubun başında, bana yanıt vermekte bu kadar geciktiği için özür diliyordu. Naoko, bana yazmak için umutsuzca çabalamış, ama bir mektubu tamamlamayı bir türlü başaramamıştı.

Birkaç kez onun yerine yazmayı önerdim, cevabı geciktirmenin ayıp olacağını her söyleyişimde, konunun fazlasıyla kişisel olduğunu, kendisinin yazması gerektiğini söylüyordu; işte bu nedenle daha evvel yazamadım. Gerçekten üzgünüm. Umarım beni affedebilirsiniz.

Bir ay boyunca mektup beklerken zor zamanlar geçirmiş olmalısınız, ama inanın bana, Naoko için de bu, zor bir ay oldu. Onun yaşadıklarını anlamaya çalışın lütfen. Doğruyu söylemek gerekirse, durumu iyi değil. Ayaklarının üstünde dimdik durabilmek için elinden geleni yaptı, ama sonucun iyi olduğu söylenemez.

Geriye dönüp baktığımda ilk belirtinin, artık yazamaması olduğunu görüyorum. Kasım sonu, aralık başıydı. Sonra, sesler duymaya başladı. Yazmaya oturur oturmaz bir sürü insan başına dikilip konuşmaya başlıyormuş ve bu da yazmasını imkânsız kılıyormuş. Sözcüklerini seçmeye çalışırken ona karışıyorlarmış. İkinci ziyaretinize kadar pek de kötü değildi, ben de çok ciddiye almamıştım. Buradaki hemen herkes, bu belirtileri zaman zaman döngüsel olarak yaşar. Onun durumunda, siz gittikten sonra, bu belirtiler ansızın ciddileşti. Şimdi, Naoko konuşmak için doğru kelimeleri bulamıyor ve bu onun aklını fena halde karıştırıyor, şaşkın ve korkmuş durumda. Aynı zamanda, yine bir şeyler "duymaya" başladı. Gün geçtikçe kötüleşiyor.

Her gün uzman doktorla toplantı yapıyoruz. Üçümüz, Naoko, doktor ve ben, her şeyi konuşuyor ve ondaki yara almış parçayı bulmaya çalışıyoruz. Bu toplantılardan birini sizinle yapmayı önerdim ve doktor da onayladı, ama Naoko buna karşı çıktı. O zaman söylediklerini sözcüğü sözcüğüne aktarmak isterim size: "Onunla buluştuğumda, bedenimin tüm bunlardan arınmış olmasını istiyorum." Onu, sorunun bu olmadığına, asıl problemin bir an önce iyileşmesi olduğuna inandırmaya çalıştım, ama ikna edemedim.

Sanırım size önce de anlatmış olduğum gibi, burası uzman bir hastane değil. Gerçi uzman hekimler var ve tedavileri etkili

oluyor, ama yoğunlaştırılmış bir terapi bambaşka bir konu. Bu kurumun amacı, hastalara kendi kendilerine iyileşme olanağı sağlayacak uygun bir ortam yaratmak; daha net ifade etmek gerekirse, bu amaç ilaç tedavisini kapsamıyor. Bunun içindir ki, Naoko'daki belirtiler daha da ağırlaşacak olursa, herhalde onu başka bir kuruma ya da hastaneye transfer etmeleri gerekecek. Bu benim için çok acı verici olur, ama başka çare de yok. Gerçi iş oraya varırsa bile bu sadece "geçici bir dönem" olacak ve Naoko'nun her zaman buraya dönme olanağı bulunacak. Hatta belki de, bakarsınız iyileşir ve hastaneden, doğrudan taburcu olur. Biz, her halükârda elimizden gelen her şeyi yapıyoruz ve Naoko da yapıyor. Şu an yapabileceğiniz en iyi şey, iyileşmesini ummak ve ona mektup göndermeye devam etmek olacaktır.

Üzerinde 31 Mart tarihi vardı. Mektubu okuduktan sonra, verandada oturup kaldım ve gözlerimi ilkbahar tazeliği ile dolup taşan bahçede gezdirdim. Yaşlı kiraz ağacı neredeyse tepeden tırnağa çiçeğe kesmişti. Tatlı bir esinti vardı ve gün ışığı tuhaf biçimde puslu, gölgeli renklerini her şeye bulaştırıyordu. Martı birden ortaya çıktı, tırnaklarını verandanın tahtalarında biledikten sonra yanıma uzandı ve uyumaya başladı.

Ciddi ciddi düşünmem gerektiğini biliyor, ama bunu nasıl yapacağımı kestiremiyordum. Gerçekte, doğruyu söylemek gerekirse, yapmak isteyeceğim son şey düşünmekti. Çok geçmeden düşünmek zorunda kalacaktım zaten, işte o zaman uzun uzun düşünür, bakardım çaresine. Şimdi değil ama. Şimdi değil.

Gün boyu öylece verandada kaldım, sırtımı bir sütuna vermiş, bahçeyi seyrederek ve Martı'yı okşayarak. Gücüm tamamen tükenmişti. Akşam olmak üzereydi, alacakaranlık bastırdı ve çok geçmeden mavi gölgeler bahçeyi sarmaladı. Martı gözden kayboldu, ama ben kiraz ağacının çiçeklerini soy-

retmeye devam ettim. İlkbahar karanlığında gözüme iltihaplı yaralardan fışkıran et gibi görünüyorlardı. Bahçe, çürüyen etlerin tatlı ve ağır kokusu ile dolmuştu. İşte o an Naoko'nun bedenini düşündüm. O kusursuz bedeni karanlıkta uzanmıştı ve sayısız küçük tomurcuk bitiyordu teninde, akşam rüzgârında tatlı tatlı sallanan küçücük, yeşil tomurcuklar. Böylesine güzel bir beden niçin hasta olur diye sordum kendime. Neden onu rahat bırakmazlar ki?

Eve girdim, pencerelerin perdelerini kapattım, ama ilkbaharın kokusundan odada bile kaçmak mümkün değildi. Her yeri, her şeyi kaplıyordu. Ama artık baharın kokusu çürümüşlükten başka bir şeyi çağrıştırmıyordu bana. Perdeleri kapatılmış odamda, ilkbahara yoğun bir nefret duymaya başladım. Bu mevsimin bana getirdiklerinden de, yüreğime çöreklenmiş bu dayanılmaz acıdan da nefret ediyordum. Ömrümde ilk kez bir şeye karşı böylesine şiddetle nefret duymaktaydım.

Bunu izleyen üç gün, sanki denizin dibinde yürüyor gibiydim. Bana söylenenleri pek net duyamıyordum ve biriyle konuştuğumda o da beni anlamakta güçlük çekiyordu. Sanki geçirgen olmayan bir zarla sımsıkı sarılıp sarmalanmış, dış dünyadan kopmuş gibiydim. Ben "onlar"a dokunamıyordum, "onlar" da bana. Son derece çaresizdim ve ben bu halde kaldıkça "onlar"ın bana ulaşması imkânsızdı.

Sırtımı duvara vermiş, dalgın dalgın tavanı seyrediyordum. Acıktığımda elimin altında ne varsa onu yiyor, su içiyor ve çok kederli olduğum zamanlarda da viski içip uyuyordum. Yıkanmıyordum, tıraş da olmuyordum. İşte, üç gün böyle akıp gitti.

6 Nisan'da Midori'den bir mektup geldi. 10 Nisan'da, derslere kayıt yaptıracağımız gün, üniversite bahçesinde buluşmayı öneriyor ve beni öğle yemeğine davet ediyordu. *Sana yazmayı elimden geldiği kadar geciktirdim ki, ödeşelim; bu yüzden artık buluşabiliriz. Kabul etmeliyim, seni özlüyorum.* Mektubu tekrar tek-

rar tam dört kez okudumsa da, onun bana ne demek istediğini anlayamadım. Ne anlama gelebilirdi bu mektup yahu? Kafam öyle dumanlıydı ki, cümleler arasında bir türlü bağlantı kuramıyordum. Kayıt günü buluşursak neden ödeşmiş olacaktık? Neden benimle "öğle yemeği" yemek istiyordu? Resmen aklımı kaçırıyordum. Beynimin içi bitkilerin yeraltına uzanan ıslak kökleri gibi pelteleşmişti. Ama bir şekilde bu halden çıkmam gerektiğini biliyordum. Ve birden Nagasava'nın sözleri aklıma geldi: "Sakın kendine acıma. Bunu sadece budalalar yapar."

"Tamam Nagasava. Haklısın" diye düşünürken buldum kendimi. Bir iç çektim ve ayağa kalktım.

Haftalardır ilk kez çamaşırımı yıkadım, hamama gittim ve orada tıraş oldum, odamı temizledim, alışverişimi yaptım, sonra da kendime doğru dürüst bir yemek hazırlayıp yedim, açlıktan gözü dönmüş olan Martı'yı besledim, sadece bira içtim ve yarım saat idman yaptım. Tıraş olurken, aynada bir deri bir kemik kalmış olduğumu fark ettim. Gözlerim yuvalarından fırlamıştı. Kendimi zor tanıdım.

Ertesi sabah çıkıp uzun süre bisikletle dolaştım, dönüşte evde öğle yemeğimi yedim, sonra da Reiko'nun mektubunu bir daha okudum. Ardından, ciddi ciddi, ne yapabileceğimi düşündüm. Mektubu okuyunca şiddetle sarsılışımın nedeni, büyük bir iyimserlikle, Naoko'nun iyileşmekte olduğuna inanmamdı. Naoko kendisi söylemişti: "Hastalığım senin sandığından çok daha kötü; kökleri çok daha derinde." Reiko da hastalığın ne yönde gelişeceğinin bilinmediğini anlatmıştı. Bununla birlikte, Naoko'yu iki kez görmüştüm ve onun daha iyiye gittiğini varsaymıştım. Bu yüzden tek sorunun, onun dış dünyaya dönme cesaretini toplaması olduğunu düşünmüş ve eğer bunu başarırsa ikimizin sırt sırta verip bu engeli göğüsleyebileceğimize inanmıştım.

Ama işte, bu kırılgan varsayımımı temel alarak kurduğum hayali şato, Reiko'nun mektubuyla yerle bir olmuş ve beni

feyç etmişti. Yeniden ayaklarımın üzerinde durabilmem için bir şeyler yapmam gerekiyordu. Naoko'nun tekrar toparlanabilmesi için muhtemelen uzun bir süre gerekecekti. Kendini toparlasa bile, daha da güçsüzleşecek ve kendine güveni eskisinden de az olacaktı. Bu yeni duruma ayak uydurmam gerekiyordu. Gerçi ne kadar güçlü durursam durayım, tüm sorunların çözüme kavuşacağı anlamına gelmezdi bu. O kadarını görebiliyordum. Ama yapabileceğim başka bir şey de yoktu; moralimi yüksek tutup, onun iyileşmesini bekleyecektim.

Eh Kizuki, diye düşündüm. Ben senin tersine, yaşamaya karar verdim, hem de bildiğim en iyi şekilde. Bu, senin için hiç kuşkusuz çok zor olmuştu. Canı cehenneme, benim için de çok zor. Gerçekten zor. Ve tüm bunlar, kendini öldürüp Naoko'yu geride bıraktığın için. Ama bunu yapmayacağım. Ondan hiçbir zaman yüz çevirmeyeceğim. Her şeyden önce, onu sevdiğim ve ondan daha güçlü olduğum için. Ve gittikçe daha güçlü olacağım. Ben olgunlaşacağım. Bir yetişkin olacağım. Çünkü yapmam gereken şey bu. Şimdiye değin, on yedi-on sekiz yaşımdaki gibi kalmayı istediğimi düşünüyordum. Ama artık böyle değil. Onlu yaşlarını süren bir yeniyetme değilim artık ben. Artık sorumluluk hissediyorum. Birlikte takıldığımız günlerdeki kişi değilim. Artık yirmi yaşına geldim. Ve yaşamımı sürdürmek için, bedelini ödemek zorundayım.

"Kahretsin Vatanabe, sana ne oldu böyle?" diye sordu Midori. "Bir deri bir kemik kalmışsın!"

"O kadar kötü ha?"

"İddiaya girerim, evli kız arkadaşınla işin dozunu kaçırdın?"

Gülerek başımı salladım. "Ekim ayının başından beri hiçbir kızla yatmadım."

"Vay be! Bu gerçek olamaz. Altı aydan bahsediyoruz burada!"

"Beni duydun."

"Peki nasıl bu kadar zayıfladın?"

"Büyüyerek" dedim. Midori, ellerini omuzlarıma koydu ve

önce sert bir bakışla gözlerimin ta içine baktı, sonra gülümsedi.

"Doğru" dedi. "Bir şeyler farklı gözüküyor. Değişmişsin."

"Sana büyüdüğümü söyledim ya. Artık bir yetişkinim."

"Sen gerçekten inanılmaz birisin, beynin nasıl çalışıyor böyle" dedi, bana içten bir hayranlıkla. "Hadi yemeğe gidelim. Açlıktan ölüyorum."

Edebiyat fakültesinin arkasında bulunan küçük bir lokantaya gittik. Ben kendime günün yemeğini ısmarladım, o da aynını istedi.

"Hey Vatanabe, bana kızgın mısın?"

"Neden olayım ki?"

"Çünkü, ödeşmek için sana geç yazdım ya. Sence bunu yapmamam mı gerekirdi? Sonuçta, sen özür dilemişken filan."

"Evet, ama hata ilk başta benimdi. Öyle değil mi?"

"Ablam, bunu yapmamalıydın diyor da. Hoşgörüsüz ve çocukça davrandığımı söylüyor."

"Evet, ama bu sana kendini iyi hissettirmedi mi, ödeşmek yani?"

"Hı hı..."

"O halde sorun yok demektir."

"Sen gerçekten hoşgörü sahibisin, değil mi?" dedi. "Ama bana gerçeği söyle Vatanabe, altı aydır sevişmedin mi?"

"Bir kere bile..."

"O halde, uyumama yardım ettiğin gece, canın gerçekten çok istemiş olmalı."

"Evet, sanırım istedim."

"Ama yapmadın, değil mi?"

"Bak, sen benim en değerli arkadaşımsın ve seni kaybetmek istemiyorum."

"Ama eğer gerçekten istemiş olsaydın, sana karşı koyamazdım, çok yorgundum."

"Ama benimki çok sert ve kocaman" dedim.

Gülmeye başladı ve bileğime dokundu.

"Peşinen sana inanmaya karar vermiştim. Yüzde yüz. Bu yüzden, o akşam, içim rahat yattım ve derin derin uyudum. Senin yanında korkacak bir şeyim olmadığına inancım tamdı. Rahat uyuyabilirdim. Ve bir kütük gibi uyudum, değil mi?"

"Evet, kesinlikle."

"Öte yandan eğer bana, 'Hadi Midori, hadi yapalım, her şey harika olacak' deseydin, onu da kuşkusuz yapardım. Ama bunu seni baştan çıkarmak için söylediğimi ya da dalga geçtiğimi sanma sakın. Sadece o zaman neler hissettiğimi dürüstçe, açık açık anlatıyorum işte."

"Biliyorum, biliyorum."

Yemeğimizi yerken, bir yandan da kayıt kartlarımızı birbirimize gösterdik ve ortak iki derse kaydolduğumuzu gördük. Bu, onu haftada en az iki kez göreceğim anlamına geliyordu. Sonra bana, değişen yaşamını anlattı. Bir süre ne ablası, ne de o yeni dairede yaşamaya alışabilmişler, çünkü bu yeni yerdeki yaşam çok kolaymış. Eskiden sürekli hareket halindelermiş; kitabevine yardım etmek, hasta insanlara bakmak ve diğer işler derken, hiç durmuyorlarmış.

"Ama artık alışmaya başladık" dedi. "Zaten başkalarının ihtiyaçlarını düşünmeden, dilediğimiz gibi, hep böyle yaşamamız gerekirmiş. Başta ikimizi de tedirgin etti bu durum, bedenlerimiz yerden birkaç santim yukarıda süzülüyormuş gibiydi. Gerçek bir hayat değildi sanki, gerçek hayat böyle olamazmış gibi. Her an her şey tepetaklak olacakmış hissiyle ikimiz de gergindik."

"Bir çift kukumav kuşu" dedim gülümseyerek.

"Hayat bize şimdiye kadar çok acımazsız davrandı" dedi Midori. "Ama sorun değil. Bize borçlu olduğu her şeyi geri alacağız."

"Bundan hiç şüphem yok" dedim. "Seni tanıdığım kadarıyla. Peki ablan ne yapıyor bu aralar?"

"Arkadaşlarından biri Omotesando'da şatafatlı bir aksesu-

var mağazası açtı. Ablam, haftada üç gün ona yardım ediyor. Onun dışında yemek kursuna gidiyor, nişanlısıyla buluşuyor, sinemaya gidiyor, öylece, amaçsızca geziniyor; sözün özü, keyfine bakıyor."

Sonra Midori bana yeni yaşamımı sordu. Ona evimi anlattım uzun uzun, büyük bahçeyi, kedim Martı'yı ve ev sahibimi.

"Hoşuna gidiyor mu?"

"Oldukça" dedim.

"Ama pek keyifli görünmüyorsun" dedi Midori.

"Evet, üstelik de mevsim ilkbahar."

"Ve sen de, kız arkadaşının sana ördüğü güzel kazağı giyiyorsun."

Şaşkınlıkla, sırtımdaki şarap rengi kazağa baktım. "Nereden bildin?"

"Gerçekten de hiçbir şeyi gizleyemiyorsun. Tabii ki tahmin ettim. Her neyse, hayatında ters giden ne?"

"Bilmiyorum. Hayatıma biraz coşku katmak istiyorum."

"Hep hatırla. Hayat bir çikolata kutusuna benzer."

Birkaç kez başımı salladıktan sonra ona baktım. "Belki çok zeki biri değilim. Ama bazen neden bahsettiğin konusunda hiçbir fikrim olmuyor."

"Bilirsin işte, çikolata kutularının içinde her tür çikolata olur; bazılarını seversin, bazılarından hoşlanmazsın. İlkönce sevdiklerini yersin ve geriye pek de sevmediklerin kalır sadece. Ben acı veren şeyler yaşadığımda hep böyle düşünürüm işte. 'Şimdi bunu bir atlatırsam, her şey yoluna girecek.' Hayat bir çikolata kutusudur."

"Sanırım buna gerçek bir felsefe diyebiliriz."

"Ama bu doğru, inan bana. Tecrübeyle sabittir"

Kahvemizi içerken, içeri iki kız girdi. Midori onları üniversiteden tanıyordu. Birbirlerine ders programlarını gösterdiler ve bir dolu şeyden söz ettiler: "Almancadan kaç aldın?",

"Bilmem kim kampüs isyanlarında yaralandı!", "Ayakkabıların süpermiş, nereden aldın?" Onları, yarım kulak dinledim, ama söyledikleri dünyanın ta öteki tarafından geliyormuş gibiydi. Bir yandan kahvemi içiyor, bir yandan da pencereden akıp giden insanlara bakıyordum. Üniversitede tipik bir ilkbahar manzarası vardı, gök pusluydu, kiraz ağaçları çiçeğe durmuştu ve ilk bakışta yeni oldukları belli olan öğrenciler, kollarının altında bir sürü yeni kitap taşıyorlardı. Onlara bakarken bir an Naoko'nun bu yıl da üniversiteye dönemeyecek olduğu dank etti. Pencerenin önüne, dağlaleleriyle dolu küçük bir bardak konmuştu.

İki kız masalarına döndüklerinde, Midori ile ben de lokantadan çıkıp sokaklarda gezinmeye başladık. İkinci el kitapçıları dolaştık, birkaç kitap aldık, bir kafede oturup gene kahve içtik, bir oyun salonunda tilt oynadık, parkta banka oturup çene çaldık, daha doğrusu o konuşuyor, ben de ara sıra homurdanır gibi onaylıyordum. Susadığını söylediğinde, bir büfeye girip iki kola aldım. Geri döndüğümde Midori'yi bir kâğıda tükenmezkalemiyle bir şeyler yazarken buldum.

"Ne yazıyorsun?" diye sordum.

"Hiçbir şey" diye yanıtladı.

Saat üç buçukta, "Gitmem gerekiyor. Ginza'da ablamla buluşacağım" dedi.

Metro istasyonuna kadar yürüdük ve orada ayrıldık. Ayrılacağı sırada, dörde katladığı kâğıdı cebime sokuşturdu. "Bunu eve gittiğinde oku" dedi bana. Trende okudum.

Bu mektubu sana, bize kola almaya gittiğin sırada kaleme alıyorum. Hayatımda ilk defa, bankta yanımda oturan birine mektup yazıyorum; ama öyle hissediyorum ki, bu sana ulaşabilmemin tek yolu. Çünkü ne kadar konuşursam konuşayım, beni dinlemiyorsun. Öyle değil mi?

Bana bugün korkunç bir şey yaptığının farkında mısın? Saç

biçimimi değiştirdiğimin farkına bile varmadın! Bin bir güçlükle uzattım saçlarımı ve geçen haftanın sonuna doğru, nihayet yeniden bir kız saçı biçimine kavuşabildi. Çok güzel görünüyordum ve bu kadar uzun süre sonra beni ilk kez gördüğünde şaşıracağını düşünüyordum, ama sen fark etmedin bile. Sence bu korkunç değil mi? Eminim bugün ne giydiğimi bile hatırlamıyorsun. Baksana ya, ben bir kızım. Aklında biri varsa ne olmuş? En azından bana şöyle bir bakabilirdin! Tek yapman gereken, "Saçların güzel olmuş" demekti ve ben de seni bir milyon düşünceyle boğulmuş olduğun için affedebilirdim, ama hayır!

İşte bu yüzdendir ki sana yalan söyleyeceğim. Ablamla Ginza'da buluşacağım doğru değil. Bu geceyi sende geçirmeyi planlıyordum. Pijamamı bile yanımda getirmiştim. Bu doğru. Pijamalarım ve diş fırçam çantamda. Ah, ne aptalmışım meğer! Beni yeni evine davet bile etmedin! Ne yapalım, canı cehenneme, yalnız kalmak istiyorsun, ben de seni yalnız bırakıyorum işte. Düşüncelerinde boğul, gırtlağına kadar bat istersen...

Ama beni yanlış anlama. Sana çok kızgın değilim. Sadece üzgünüm. Benim problemlerim varken bana çok iyi davrandın, ama şu anda sen sıkıntıdasın ve benim yapabileceğim hiçbir şey yokmuş gibi gözüküyor. Sen kendi dünyanın içinde hapsolmuş durumdasın, kapını tıklattığımda iki saniye bana bakıyor ve sonra tekrar içine dönüyorsun.

İşte kolalarla bana doğru geliyorsun, yürüyerek ve düşünerek. Tökezleyecekmişsin gibi gelmişti, ama tökezlemedin. Şimdi yanıma oturmuş, kolanı içiyorsun. "Hey, saçın değişmiş senin!" demen için son bir umudum vardı, ama hayır. Eğer bunu demiş olsaydın mektubu yırtıp atacak ve "Hadi evine gidelim. Sana nefis bir akşam yemeği hazırlayacağım. Sonrasında yatağa girip, birbirimize sarılabiliriz" diyecektim. Ama sen bir odun kadar duyarsızsın. Güle güle.

Not: Lütfen artık beni gördüğünde benimle konuşma.

Kiçicoci'de trenden indiğimde, gardan Midori'nin evine telefon ettim, ama kimse açmadı. Yapacak başka şeyim olmadığından, üniversitedeki ders saatlerimle çakışmayacak bir yarızamanlı iş bulabilmek için mahallede dolaştım durdum. Cumartesi ve pazar boştum, pazartesi, çarşamba ve perşembe de saat beşten sonra boştum, ama bu zamana denk gelecek bir iş bulabilmek pek kolay değildi. Bir süre sonra vazgeçip evime döndüm. Akşama yemeklik bir şeyler almak için manava uğradıktan sonra, tekrar Midori'ye telefon ettim. Telefonu ablası açtı ve bana, Midori'nin henüz dönmediğini ve ne zaman döneceğini de bilmediğini söyledi. Teşekkür edip kapadım telefonu.

Yemekten sonra ona bir mektup yazmayı denedim, ama birkaç girişimden sonra başarısızlığa uğrayınca ben de sonunda, Naoko'ya yazdım.

İlkbahar geldi, dedim, *üniversitede yeni dönem başlıyor.* Onu özlediğimi, onu yeniden görmeyi, onunla yeniden konuşmayı umut ettiğimi söyledim. *Her ne olursa olsun,* diye yazdım, *güçlü olmaya karar verdim. Çünkü anladığım kadarıyla, yapabileceğim tek şey bu şu anda.*

> Başka bir şey daha var. Bu belki sadece benim için önemli, sen öyle ya da böyle umursamıyor olabilirsin, ama artık başka hiç kimseyle yatmıyorum. Çünkü bana son dokunduğun anı unutmak istemiyorum. Bu benim için, senin düşünebileceğinden çok daha değerli. Sürekli bunu düşünüyorum.

Mektubu bir zarfa koyup pulunu yapıştırdım ve masamın başında oturup bir süre mektuba baktım. Mektubum ona daha önce gönderdiklerimden çok daha kısaydı, ama böylelikle düşündüklerimi daha iyi anlayacağını hissediyordum. Bir bardağa üç parmak kadar viski koyup iki yudumda içtikten sonra yattım.

Ertesi gün, Kiçicoci Garı'nın oralarda, cumartesi ve pazar günleri çalışmak üzere bir iş buldum. Küçük bir İtalyan lokantasında garsonluk işiydi. Koşulları çok iyi değildi, ama öğle yemeğimi ve yol paramı veriyorlardı. Ayrıca, öteki garsonlar izin aldıklarında, pazartesi, çarşamba ve perşembe akşamları onların yerine çalışabilecektim. Patron bana, üç ay sonra ücretimi artıracağını ve bu cumartesi işe başlamamı istediğini söyledi. Şincuku'daki o aptal plakçıya oranla bu adam daha iyi biriydi.

Midori'nin dairesine telefon ettiğimde gene ablası çıktı karşıma. Kardeşinin dünden beri eve dönmediğini, nerede olduğunu merak ettiğini söyledi; yorgun bir sesle, onun nerede olabileceği konusunda bir fikrim olup olmadığını sordu. Bildiğim tek şey, pijaması ile diş fırçasını çantasına koymuş olduğuydu.

Midori'yi çarşamba günkü derste uzaktan gördüm. Koyu yeşil bir kazak giymişti ve o yaz hep taktığı koyu yeşil güneş gözlüğünü takmıştı. En arkada oturuyor ve daha önce de görmüş olduğum, gözlüklü, zayıf bir kızla çene çalıyordu. Ona yaklaşıp, onunla konuşmak istediğimi söyledim. Önce gözlüklü kız baktı bana, sonra da Midori. Gerçekten de saç biçimi, öncekine oranla çok daha kadınsıydı; daha olgun görünüyordu.

"Birine sözüm var" dedi, başını kaldırarak.

"Çok zamanını almayacağım. Sadece beş dakika" dedim.

Midori güneş gözlüğünü çıkartıp gözlerini kıstı. Harap bir evi uzaktan seyrediyormuş gibi bakıyordu bana.

"Canım seninle konuşmak istemiyor, üzgünüm" dedi.

Gözlüklü kız da bana bakıyordu; "Görüyorsunuz işte, sizinle konuşmak istemiyor, üzgünüm" der gibi.

Dersi izlemek için ön sıranın sağ ucuna oturdum (Tennessee Williams'ın tiyatrosuna giriş, Amerikan edebiyatındaki yeri), ders bittiğinde, arkamı dönmeden önce, yavaş yavaş üçe kadar saydım. Döndüğümde Midori yok olmuştu.

Nisan ayını yapayalnız geçirmek çok acıydı. O ay, etrafımdaki herkes çok mutlu görünüyordu. Paltolarından kurtulmuş,

birlikte olmanın tadını çıkaran insanlar – sohbet ediyor, oyunlar oynuyor, el ele tutuşuyorlar. Ama ben hep yalnızdım. Naoko, Midori, Nagasava, hepsi de benden uzaklaşmışlardı. Ne "Günaydın", ne de "İyi günler" diyecek kimsem vardı. Faşo'yu bile özlemiştim. Nisan ayını bu umutsuz yalnızlık içinde geçirdim. Birkaç kez Midori'yle konuşmayı denedimse de aldığım yanıt hep aynıydı: "Şu anda seninle konuşmak istemiyorum." Ses tonundan bunu gerçekten hissettiğini anlıyordum. Hemen hemen hep o gözlüklü kızla birlikteydi, kız yoksa da yanında kısa saçlı, uzun boylu bir delikanlı oluyordu. Bacakları olağanüstü uzun, hep beyaz lastik ayakkabı giyen bir gençti bu.

Nisan bitti, mayıs geldi, ama mayıs nisandan da beterdi. Mevsim ilerledikçe, yüreğimin giderek daha çok titrediğini duyumsuyordum. Bu titreme genellikle günbatımında oluyordu. Solgun akşamüstü ışığında, manolyaların yumuşak kokusu havada asılıyken yüreğim, durup dururken kabarıyor, ürperiyor ve saplanan bir acıyla sarsılıyordu. Böyle zamanlarda, gözlerimi kapatıyor, hiç kıpırdamadan duruyor, dişlerimi sıkıyor ve duygularımın yatışmasını bekliyordum. Sıkıntım geçiyordu, ama yavaşça ve ardında ince bir sızı bırakarak.

Böyle durumlarda, Naoko'ya yazıyordum. Ona sadece dokunaklı, hoş ve güzel şeyler söylüyordum: Ot kokusunu, bahar melteminin okşayışını, ay ışığını, gördüğüm filmi, beğendiğim şarkıyı ya da beni duygulandıran kitapları anlatıyordum. Yazmış olduklarımı yeniden okuyunca avuntu buluyordum. Ve olağanüstü güzel bir dünyada yaşadığıma inandırıyordum kendimi. Ona bu türden birçok mektup yazdım, ama karşılığında ne Naoko'dan, ne de Reiko'dan yanıt geldi.

Çalıştığım lokantada, benimle aynı sınıfta olan İto adında bir öğrenciyle tanıştım. Bu sakin ve sessiz güzel sanatlar öğrencisiyle konuşmayı başarmam uzun zaman aldı, ama zaman içinde işten sonra, bir barda buluşup bira içerek konuşma alışkanlığı edindik. O da okumayı ve müzik dinlemeyi se-

viyordu ve söyleşilerimiz bu konular çevresinde dönüyordu. İto yakışıklı, uzun boylu bir gençti, tipik güzel sanatlar öğrencilerine göre saçları çok daha kısaydı ve kıyafetleri çok daha temizdi. Söyleyecek pek fazla şeyi yoktu, ama kendi zevki ve fikirleri vardı. Başta Georges Bataille ile Boris Vian olmak üzere Fransız edebiyatını seviyordu. Müzikte ise Mozart ile Maurice Ravel'i tercih ediyordu. Ayrıca, benim gibi, onun da tüm bunlardan konuşacak bir arkadaşa gereksinimi vardı.

Bir gün beni evine davet etti. Evine ulaşım benimkine nazaran daha kolaydı. Oturduğu daire, İnokaşira Parkı'nın arkasında, tek katlı, oldukça garip bir binadaydı. Odası resim gereçleri ve tuvallerle tıka basa doluydu. Ondan, tablolarını göstermesini istedimse de, bu konuda çok utangaç olduğunu söyledi. Babasından gizlice aşırdığı Chivas Regal viskisini içtik, kömür ocağında kızarttığımız küçük balıkları yedik ve Robert Casadesus'nün yorumladığı bir Mozart piyano konçertosunu dinledik.

Nagasakiliydi. Memlekete her dönüşünde yattığı bir kız varmış, ama şu son zamanlarda araları pek iyi değilmiş.

"Kızlarla nasıl olur bilirsin" dedi bana. "Yirmi-yirmi bir yaşına geldiklerinde, birden kesin fikirlere sahip olurlar. Son derece gerçekçi birine dönüşürler. Ve bu olduğunda tatlı ve sevilesi görünen yönlerin tümü, sıradan ve can sıkıcı oluverir. Onunla buluşup seviştikten sonra hemen, 'Üniversiteden sonra ne yapacaksın?' diye soruyor."

"Peki ne yapacaksın üniversiteden sonra?" diye, bu kez de ben sordum.

Balığını çiğnerken başını salladı. "Ne yapabilirim ki? Yağlıboya tablo yapıyorum ben. Eğer böyle şeyleri kendine dert edecek olsa, kim yağlıboya resim eğitimi alır ki? İnsan bunu kendini geçindirmek için yapmaz. Kız da kalkmış bana diyor ki: 'Neden Nagasaki'ye dönüp, resim öğretmeni olmuyorsun?' Kendisi İngilizce öğretmeni olmayı planlıyor."

"Ona pek de tutkun değilsin anlaşılan?"

"Konuşmalarımızın sonucundan bu çıkıyor" diye kabullendi İto. "Üstelik, resim öğretmeni olmayı kim ister ki? Gün boyu yaygara kopartan küçük maymunlara resim öğreterek ömrümü tüketmeye hiç niyetim yok."

"Konunun bununla alakası yok" dedim. "Sence bu kızdan ayrılman gerekmiyor mu? İkinizin de hayrına."

"Kesinlikle öyle. Ama bunu ona nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum. Hayatını benimle geçirmeyi planlıyor. Durum böyleyken ona nasıl, 'Artık ayrılmalıyız. Senden artık hoşlanmıyorum' derim?"

Viskimizi sek, buzsuz içiyorduk; balık bitince salatalık ve kereviz doğrayıp, miso sosuna batırarak yedik. Salatalıkları yerken Midori'nin babasının ölümünü anımsadım. Ve Midori'yi yitirdiğimden bu yana yaşamımın nasıl da renksizleştiği aklıma gelince, birden içimi bir hüzün kapladı. Ben farkına varmadan, onun varlığı içimde önemli bir edinmişti demek.

"Senin kız arkadaşın var mı?" diye sordu bana İto.

Bir an düşündüm ve sonra, "Evet, var" yanıtını verdim. "Ama şu anda bir araya gelemiyoruz."

"Ama birbirinizin duygularını anlayabiliyorsunuz, değil mi?"

"Buna inanmak istiyorum. Yoksa ne anlamı var ki?" diye yanıt verdim kıkırdayarak.

Sakin sakin, Mozart'ın müziğinin güzelliğinden dem vuruyordu. Mozart hakkında bilmediği şey yoktu. Tıpkı köylü bir gencin, köyünün etrafındaki tüm dağ yollarını bilmesi gibi. Babası da Mozart'ı severmiş, İto da küçüklüğünden beri bu müzikle haşır neşir olmuş. Klasik müzik hakkında pek fazla şey biliyordum, ama arkadaşımın akıllı ve coşkulu yorumlarının eşliğinde dinlerken, çok uzun zamandır ilk defa kendimi sakinleşmiş hissettim. İnokaşira Parkı'nın üstünde yüzen hilali seyrederken Chivas Regal'ı son damlasına dek içtik. Şahane bir viskiydi.

İto gece onda kalmamı önerdi, ama yapacak işlerim olduğu bahanesiyle önerisini geri çevirdim ve saat dokuza gelirken, viski için teşekkür edip, evinden ayrıldım. Eve dönerken, bir telefon kulübesinden Midori'yi aradım. Gariptir, telefonu o açtı.

"Kusura bakma" dedi bana, "şu anda seninle konuşmak istemiyorum."

"Biliyorum, biliyorum. Ama ilişkimizin böyle bitmesini istemiyorum. Sen, sahip olduğum az sayıdaki arkadaştan birisin ve seni görememek canımı acıtıyor. Seninle ne zaman konuşabileceğim? En azından bunu bana söylemeni istiyorum."

"Ben seninle konuşmak istediğim zaman."

"Nasılsın?" diye sordum.

"İyi" dedi ve telefonu kapadı.

Mayısın ortasında Reiko'dan bir mektup geldi.

Sık sık yazdığınız için teşekkür ederim. Mektuplarınız Naoko'nun çok hoşuna gidiyor. Benim de öyle.

Daha önce yazamadığım için beni bağışlayın. Doğruyu söylemek gerekirse, ben de oldukça yorgundum ve size verecek iyi haberlerim de yoktu. Naoko pek iyi değil. Geçen gün, annesi Kobe'den geldi; doktor, ben, annesi ve Naoko, dördümüz uzun uzun konuştuk bu konuyu. Sonuç olarak, Naoko'nun gerçek bir hastanede yoğun bir tedavi görmesi konusunda fikir birliğine vardık. Daha sonra, tedavinin sonucuna göre buraya geri dönebilir. Naoko mümkünse burada kalmak ve iyileşmek istediğini söylüyor; bense onu özleyeceğimi, onun için endişeleneceğimi biliyorum, ama gerçek olan şu ki, Naoko'yu kontrol altına almak gün geçtikçe daha zor oluyor. Genelde durumu iyi, ama zaman zaman duyguları fazlasıyla dengesizleşiyor ve bu durumda gözünüzü üzerinden ayırmamanız gerekiyor. Ne yapacağını tahmin etmek imkânsız oluyor. Yoğun biçimde sesler duymaya başladığı zamanlarda, kendini dış dünyaya kapatıyor ve kendi içine sığınıyor.

İşte bu yüzden, ben de herkes gibi, onun için en iyisinin doğru düzgün bir kurumda tedavi görmesi olduğuna inanıyorum. Bunu söylemekten nefret ediyorum, ama yapılabilecek tek şey bu. Size daha önce de söylediğim gibi, en önemlisi sabır göstermek. Umudu yitirmeden, düğümlerin tek tek çözülmesi gerek. Gerçi durum umutsuz gibi görünebilir, ama er ya da geç kaçmış ilmeği bulmamız gerekiyor. Zifiri karanlıktayken, gözlerin karanlığa alışana dek oturup beklemekten başka yapabileceğin bir şey yoktur.

Bu mektup elinize geçtiğinde Naoko yeni hastanesine gönderilmiş olacak. Size haber verme konusunda geciktiğim için üzgünüm, ama her şey çok çabuk gelişti. Yeni hastane çok iyi bir yer ve doktorları da çok iyi. Adresini bu mektubun altında veriyorum, lütfen Naoko'nun mektuplarını oraya gönderin. Beni de onun gelişimi konusunda bilgilendirecekler, duyduklarımı size iletirim. Bunların güzel haberler olmasını umarım. Sizin için zor olduğunu biliyorum, ama umudunuzu sakın yitirmeyin. Naoko artık burada olmasa bile, lütfen bana arada bir yazın.

Hoşça kalın.

O ilkbahar, epeyce mektup yazdım. Haftada bir kez Naoko'ya, pek çok kez de Reiko'ya ve Midori'ye. Üniversitedeyken amfide; evde, kucağımda Martı'yla çalışma masamda; İtalyan lokantasında, verdiğim molalar sırasında mektup yazıyordum. Sanki, böyle yazmakla, dağılan yaşamımın parçalarını birbirine bağlıyordum.

Midori'ye şöyle yazdım:

Nisan ve mayıs benim için acı verici ve yapayalnız aylardı, çünkü seninle konuşamıyordum. Baharın bu kadar eziyetli ve yalnız geçebileceğini bilmezdim hiç. Biliyorum, bunu söylemek için çok geç, ama yeni saçın sana çok yakışmış. Çok hoş. Şimdi bir İtalyan lokantasında çalışıyorum ve şef bana harika spagetti yapmayı öğretti. Yakında senin için pişirmeyi isterim.

Her gün üniversiteye gidiyor, haftada iki üç kez İtalyan lokantasında çalışıyor, İto'yla müzikten ve kitaplardan konuşuyordum, bana ödünç verdiği birkaç Boris Vian kitabını okumuştum; mektup yazıyordum, Martı'yla oynuyordum, makarna pişiriyordum, bahçeyle ilgileniyordum, Naoko'yu düşünerek mastürbasyon yapıyordum ve epey de film seyrediyordum.

Haziran ortasına yaklaşırken Midori benimle konuşmaya başladı. İki ay boyunca birbirimize tek söz etmemiştik. Bir dersin sonunda, gelip yanıma oturdu ve çenesi ellerinde, bir süre öylece durup hiçbir şey söylemedi. Dışarıda, yağmur yağıyordu, bardaktan boşanırcasına yağan, üstüne indiği her şeyi sırılsıklam eden, rüzgârsız yağış mevsimine özgü bir yağmur. Bir sonraki dersin öğrencileri sınıfı doldurduklarında bile sessizce yanımda oturmayı sürdürdü. Sonra blucin ceketinin cebinden bir dal Marlboro çıkardı, ağzına götürdü ve kibrit kutusunu bana uzattı. Sigarasını yakmak için bir kibrit çaktım. Midori dudaklarını büzüp, bir tütün bulutunu nazikçe yüzüme üfledi.

"Saçımı beğendin demek?" diye sordu.

"Muazzam gözüküyor."

"Ne kadar muazzam?"

"Dünyanın tüm ormanlarındaki bütün ağaçları devirecek kadar muazzam" dedim.

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Evet, gerçekten böyle düşünüyorum."

Bir süre gözlerimin içine baktı, sonra sağ elini bana uzattı. Tutup sıktım. Bana, benden çok daha fazla rahatlamış gibi göründü. Sigarasının külünü yere silkti, sonra ayağa kalktı.

"Hadi yemeğe gidelim. Açlıktan ölüyorum" dedi.

"Nereye gitmek istersin?"

"Takaşimaya mağazasının restoranına, Nihombaşi'deki."

"Bunca yer varken neden oraya?"

"Canım çoktandır oraya gitmek istiyor da ondan."

Nihombaşi'ye gitmek için metroya bindik. Herhalde sabahtan beri aralıksız yağan yağmur yüzünden, büyük mağaza neredeyse boştu. İçeride, ortalığa bir yağmur kokusu yayılıyordu ve satıcı kızların bile, boş oturmaktan canı sıkılıyor gibiydi. Bodrum katındaki lokantaya indik ve camekânlarda sergilenen plastik yemek örneklerini uzun uzun inceledik, ikimiz de pirinç pilavı, turşu, ızgara balık, kızartılmış sebzeler ve marine tavuk içeren geleneksel soğuk öğle yemeği mönüsünde karar kıldık. Yemek saati olmasına rağmen lokanta, kalabalık olmaktan çok uzaktı.

"Tanrım, ne kadar zamandır böyle büyük bir mağazanın restoranında yemek yememiştim" dedim, bu gibi yerler dışında hemen hemen hiçbir yerde görülmeyen düz beyaz bir fincandan yeşil çayımı içerken.

"Ben böyle şeyler yapmayı seviyorum" dedi Midori. "Neden bilmem, kendimi özel bir şey yapıyormuş gibi hissederim. Muhtemelen çocukluğumu çağrıştırıyor. Annemle babam beni hiç mağazalara götürmezlerdi."

"Ben ise, çocukluğumda tek yaptığım şey bu muydu diye düşünmekten kendimi alamıyorum. Annem büyük mağazalara bayılırdı."

"Ne kadar şanslısın!"

"Ne diyorsun sen! Mağazalara gitmekten hiç hoşlanmam ki ben."

"Hayır, söylemek istediğim, seninle ilgilenen kimselerin yanında büyüdüğün için talihli olduğun."

"Tek çocuktum da ondan."

"Ben küçükken, büyüdüğümde tek başıma büyük mağazaların lokantalarına gitmenin, her istediğimi yemenin hayalini kurardım. Ne boş bir hayalmiş! Böyle bir yerde, tek başına oturup, ağzına pirinç doldurmanın neresi zevkli! Yemekler pek matah değil, sadece kocaman, gürültülü, kalabalık bir yer. Ama gene de, zaman zaman buraya gelmek istediğim oluyor."

"Son iki aydır gerçekten çok yalnızdım" dedim.

"Evet, biliyorum. Mektuplarında söylemiştin" dedi Midori, ruhsuz bir sesle. "Neyse, yememize bakalım. Şimdilik tek düşünebildiğim bu."

Yarım daire biçimindeki bir kutuda, ayrı ayrı bölmelerde sunulan küçük parçalar halindeki, kızarmış, haşlanmış ve sirkeye yatırılmış yiyeceklerimizin hepsini yedik, lake kâselerden berrak çorbalarımızı, beyaz fincanlardan çayımızı içtik. Midori yemekten sonra bir sigara tüttürdü. Bitirince, hiçbir şey söylemeden kalktı ve şemsiyesini aldı. Ben de kalkıp kendiminkini aldım.

"Şimdi nereye gitmek istersin?" diye sordum.

"Tabii ki terasa. Büyük mağazaların restoranlarında yemek yedikten sonraki durak budur."

Teras, yağmur altında bomboştu. Evcil hayvan bölümünde satıcı yoktu; dükkânlar da, atlıkarınca için bilet satan kulübe de kepenklerini indirmişti. Şemsiyelerimizi açtık, sırılsıklam tezgâhların, bahçe iskemlelerinin ve tahta atların arasında gezindik. Tokyo'nun ortalık yerinde, böylesine ıssız ve böylesine yabanıl bir yer bulmak beni çok şaşırtmıştı. Midori dürbünle bakmak istediğini söyleyince, parayı deliğe attım ve o seyrederken şemsiyesini tuttum.

Terasta, çocuklar için birkaç elektronik makinenin dizili olduğu, üstü kapalı bir video oyunları köşesi de vardı. Oradaki platforma yan yana oturduk ve yağmuru seyrettik.

"E hadi anlat bakalım" dedi Midori. "Bana söylemek istediğin bir şey var, biliyorum."

"Kendimi bağışlatmak için bahaneler bulmaya çalışmayacağım" dedim, "ama o gün çok depresiftim. Beynim sisler içindeydi. Hiçbir şey bana ulaşmıyordu sanki. Ama seni göremediğim dönemde bir şey kristal berraklığında netleşti benim için. O zamana kadar, hayatımda sen olduğun için ayak-

ta kalmayı başarmıştım. Seni kaybedince, acı ve yalnızlık beni ele geçirdi."

"Peki, sensiz olunca şu iki ayın benim için ne denli acı dolu ve yapayalnız geçtiği hakkında bir fikrin var mı senin?"

Hazırlıksız yakalanmıştım. "Hayır" dedim. "Bunun farkına hiç varmadım. Bana kızgın olduğunu ve beni görmek istemediğini sanıyordum."

"Nasıl bu kadar aptal olabiliyorsun? Tabii ki seni görmeye can atıyordum! Senden ne kadar hoşlandığımı söylemiştim sana. Birinden hoşlandım mı tam hoşlanırım ben. Ben şıpsevdi değilim. En azından benim hakkımda bu kadarını anlayamıyor musun?"

"Evet, tabii, ama..."

"İşte bu yüzden sana çok kızdım! İşte bu yüzden kıçına sıkı bir tekme atmak istedim. Düşünebiliyor musun, birbirimizi onca zaman görmedik ve sen orada, aklın tümüyle bir başka kızda, düşüncelerine dalıp gitmiş, öylece oturuyor ve beni görmüyordun bile! Sana nasıl kızmayayım? Ama bunun dışında, bir süre senden uzaklaşsam belki de daha iyi olacağı gibi bir duygu da vardı içimde. Birtakım şeyleri daha açık seçik görebilmek için."

"Nasıl şeyleri yani?"

"İlişkimizi tabii ki. Söylemek istediğim şu ki, seninleyken, erkek arkadaşımla olduğumdan çok daha mutlu olmaya başlıyordum giderek. Bunun garip bir tarafı olduğunu düşünmüyor musun? Ve tabii zor. Elbette hâlâ ondan hoşlanıyorum. Evet biraz bencil, dar kafalı ve bir tür faşist olabilir, ama pek çok iyi yönü de var ve ciddi hisler duyduğum ilk erkek. Ama seninleyken, içimde her şey yerli yerine oturuyor. Sana inanıyorum. Senden hoşlanıyorum. Seni bırakmak istemiyorum. Kafam gittikçe daha da karışıyordu, bu yüzden ona gittim ve ne yapmam gerektiğini sordum. O da bana artık seni görmemem gerektiğini söyledi. Ve eğer seni görmeye devam edecek-

sem onunla ayrılmamız gerektiğini de."

"Peki sen ne yaptın?"

"Onu bıraktım, hemen oracıkta" dedi, ağzına bir dal Marlboro alarak. Elini siper ederek sigarayı yaktı ve dumanını içine çekti.

"Neden?"

"Neden mi?!" diye çığlık attı. "Sen kaçık mısın! İngilizcede şart kipini biliyorsun, trigonometriden anlıyorsun, Marx okuyorsun ve böyle basit bir sorunun yanıtını bilmiyorsun. Sormana bile gerek yok. Neden bir kıza bunları söyletiyorsun? Senden daha çok hoşlanıyorum, işte bu kadar. Biraz daha yakışıklı birine âşık olmayı isterdim elbette. Ama olmadı. Sana âşık oldum!"

Bir şey söylemek istedim, ama kelimeler boğazıma takılmış gibiydi.

Midori sigarasını bir su birikintisine attı.

"Suratındaki o bakışı siler misin lütfen! Beni ağlatacaksın. Endişelenme, başka bir kıza âşık olduğunu biliyorum. Senden herhangi bir şey beklemiyorum. Ama en azından bana bir sarıl bari. Şu son iki ay benim için çok zordu."

Şemsiyemi bıraktım, elektronik oyunların arkasına gittik ve birbirimize sıkıca sarıldık. Bedenlerimiz birbirine dolandı ve dudaklarımız buluştu. Saçları ve blucin ceketi yağmur kokuyordu. Kızların bedenleri ne kadar yumuşak ve ılık oluyordu! Kıyafetlerimizin üzerinden, göğsüme dayanan memelerini hissedebiliyordum. Acaba ne kadar zamandır başka bir insanla fiziksel temasta bulunmamıştım?

"Son karşılaştığımız günün akşamı konuştum erkek arkadaşımla ve ayrıldık."

"Seni seviyorum" dedim ona. "Bütün kalbimle. Seni bir daha bırakmak istemiyorum. Ama yapabileceğim bir şey yok. Elimde değil."

"O kız yüzünden mi?"

Başımla onayladım.

"Anlat bana, onunla yattın mı?"

"Bir tek kez. Bir yıl önce."

"Peki sonra onu bir daha hiç görmedin mi?"

"Gördüm, iki kez. Ama hiçbir şey yapmadık."

"Neden ki? Seni sevmiyor mu?"

"Anlatmak zor" dedim. "Durum çok karmaşık. Çok uzun zamandır böyle sürüyor ve artık neyin ne olduğunu ayırt edemiyorum. Bu, onun için de böyle. Bildiğim tek şey, işin içinde benim insan olarak sorumluluğumun bulunduğu ve bu duruma kayıtsız kalamıyorum. En azından, şu sırada hissettiklerim bunlar. O bana âşık olmasa bile."

"Sana şunu söyleyeyim Vatanabe" diye söze girdi Midori, yanağını boynuma dayayarak. "Ben, gerçek, kanlı canlı bir kızım. Beni kollarında tutuyorsun ve ben de sana seni sevdiğimi söylüyorum. Benden ne istersen yapmaya hazırım. Biraz deli olabilirim, ama dürüst ve çalışkanımdır, sevimli bile sayılırım, güzel memelerim var, iyi yemek pişiririm, babam bana iyi bir miras bıraktı. Demek istediğim, iyi bir aday değil miyim sence? Sen beni almazsan, sonunda başka yerlere bakmak zorunda kalacağım."

"Bana zaman gerek. Düşünmek, düşüncelerime çekidüzen vermek ve karara varmak için zamana ihtiyacım var. Üzgünüm, ama bu noktada başka hiçbir şey söyleyemiyorum."

"Ama beni bütün kalbinle seviyorsun, değil mi? Ve bir daha gitmemi istemiyorsun, değil mi?"

Midori benden uzaklaşıp, içtenlikle gülümseyerek yüzüme baktı. "Tamam, bekleyeceğim. Sana inanıyorum" dedi. "Ama eğer beni alırsan, tek ben olayım isterim. Ben kollarındayken sadece beni düşüneceksin. Söylediklerim açık mı?"

"Kesinlikle, anlıyorum."

"Bana ne yaptığın umurumda değil, ama beni yaralamanı istemiyorum. Şimdiye değin yaşamımda yeterince yara al-

dım. Gereğinden fazla. Artık mutlu olmak istiyorum."

Onu kendime çekip, dudaklarından öptüm.

"Şu lanet olası şemsiyeyi bıraksan da iki kolunla bana daha sıkı sarılsan ya!" diye önerdi.

"Ama sırılsıklam oluruz."

"Ne olmuş yani? Şu anda başka şeyleri düşünmeyi bir kenara bırakmanı ve bana sıkıca sarılmanı istiyorum. İki aydır bunu bekliyordum!"

Şemsiyeyi yere bıraktım ve yağmurun altında ona sıkıca sarıldım. Otoyoldaki arabaların tekdüze tekerlek gürültüsü bizi sis gibi sarmalıyordu. Yağmur, hep öyle, yağmayı sürdürüyordu, ara vermeden, sessizce, saçlarımızı ıslatarak, yanaklarımızdan aşağı gözyaşları gibi yuvarlanarak... Onun blucin ceketi ise benim sarı naylon rüzgârlığımda izler bırakıyordu.

"Bir çatının altına girmeye ne dersin?" diye sordum.

"Benim eve gelsene. Kimse yok şu anda. Böyle giderse ikimiz de şifayı kapacağız."

"Haklısın."

"Sanki bir ırmağı yüzerek geçmiş gibi görünüyoruz" dedi Midori, gülümseyerek. "Ne kadar hoş bir duygu bu!"

Ev tekstili reyonundan kocaman bir banyo havlusu satın aldık ve sırayla tuvalete girerek saçlarımızı kuruladık. Sonra, onun dairesinin bulunduğu Myogadani'ye kadar metroyla gittik. İlk ben duş aldım, arkadan da Midori. Giysilerim kuruyuncaya kadar bana bir bornoz verdi, o ise etek üzerine polo yaka bir tişört giydi. Mutfak masasına oturup kahve içtik.

"Bana kendinden bahset" dedi.

"Ne öğrenmek istiyorsun?"

"Hımm, bilmiyorum, mesela nelerden nefret edersin?"

"Tavuk, zührevi hastalıklar ve fazla geveze berberler."

"Başka?"

"Yalnız geçirilen nisan geceleri ve dantel telefon örtüleri."

"Peki daha başka?"

Başımı salladım. "Aklıma başka bir şey gelmiyor."

"Erkek arkadaşım, yani eskisi demek istiyorum, bir sürü şeyden nefret ederdi. Çok kısa etekler giymemden, sigara içmemden, çabuk sarhoş olmamdan, arkadaşlarını eleştirmemden ve iğrenç şeyler söylememden hoşlanmazdı... Bu yüzden, eğer yapmamı istemediğin şeyler varsa bana söyle, eğer becerebilirsem düzeltirim. "

"Bir şey gelmiyor aklıma. Hiçbir şey yok" dedim, biraz düşündükten sonra.

"Gerçekten mi?"

"Giydiğin her şey hoşuma gidiyor, yaptıkların, söylediklerin, yürüyüşün, sarhoş oluşun. Her şey."

"Yani bu halimle iyi olduğumu mu söylemek istiyorsun?"

"Değiştiğinde nasıl olacağını tahmin edemiyorum, o yüzden böyle iyi."

"Beni ne kadar seviyorsun?" diye sordu Midori.

"Dünyaki tüm kaplanları eritip tereyağına dönüştürebilecek kadar" dedim.

"Harika" dedi, tatmin olmuş bir sesle. "Beni gene kollarına alır mısın?"

Odasında, yatağının üstünde kucaklaştık. Onun uyku tulumunun içinde, yağmuru dinlerken öpüştük, sonra şundan bundan konuştuk, her şeyden; dünyanın oluşumundan tut da, rafadan yumurtanın nasıl pişirileceğine değin.

"Merak ediyorum, acaba yağmur yağdığında karıncalar ne yapıyordur?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok" diye karşılık verdim. "Belki de, hazır içerideyken yuvalarını temizliyor ya da stoklarını düzenliyorlardır. Çünkü karıncalar çok çalışkandır."

"Madem bu kadar çalışıyorlar, neden evrim geçirmemişler? Ezelden beri aynı kalmışlar."

"Bilmiyorum. Ama belki de beden yapıları, mesela maymunlarla kıyasladığında, evrime elverişli değildir."

"Hey Vatanabe, senin bilmediğin pek çok şey var. Oysa ben, her şeyi bildiğini düşünüyordum."

"Dünya öyle büyük ki" dedim.

"Yüksek dağlar, derin denizler" dedi Midori. Sonra elini bornozumun içine kaydırarak, sertleşmiş penisimi tuttu. Yutkunarak, "Vatanabe, şaka bir yana, bu iş yürümez. Böylesine iri ve böylesine sert bir şeyi asla içime alamam. Hiç yolu yok."

"Dalga geçiyorsun" dedim, içimi çekerek.

"Evet" dedi, kıkır kıkır gülerek. "Merak etme. Her şey yolunda gidecek. Eminim girebilir. Daha yakından bakabilir miyim?"

"İstediğini yapabilirsin."

Midori yorganın içine daldı ve penisimi bir süre mıncıkladı, derisini çekiştirdi, testislerimi avucuna alıp tarttı. Sonra, başını dışarı çıkarıp iç çekti. "Bayıldım buna!" dedi. "İltifat için söylemiyorum. Gerçekten çok sevdim."

"Teşekkür ederim" dedim içtenlikle.

"Ama Vatanabe, benimle yapmayı canın istemiyor, değil mi? Her şey aydınlığa kavuşuncaya kadar?"

"Seninle yapmayı nasıl istemem" dedim. "O kadar çok istiyorum ki, neredeyse çıldırıyorum. Ama bu doğru olmaz."

"Kahrolası inatçının tekisin. Ben senin yerinde olsaydım, fırsattan yararlanır, sonra düşünürdüm."

"Gerçekten böyle mi yapardın?"

"Sadece şaka yapıyorum" dedi Midori, cılız bir sesle. "Senin yerinde olsam, sanırım ben de yapmazdım. Zaten sende sevdiğim de bu. Seni gerçekten işte bu yüzden çok çok seviyorum."

"Söyle bana, beni ne kadar seviyorsun?" diye sordum, ama cevap vermedi. Bunun yerine, bana sokulup dudaklarını meme ucuma dayadı ve penisimi kavramış olan eli, usulca gidip gelmeye başladı. Aklıma gelen ilk şey, elini Naoko'nunkinden

nasıl da farklı bir biçimde hareket ettirdiği oldu. Onun kadar nazik ve harikaydı, ama yapışında bir şeyler değişikti ve bu yüzden, tamamen yeni bir deneyim olarak hissediliyordu.

"Vatanabe, iddiaya girerim öbür kızı düşünüyorsun, değil mi?"

"Doğru değil" diye yalan söyledim.

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Çünkü bundan nefret ederdim."

"Başkasını düşünmem olanaksız" dedim.

"Memelerime dokunmak ister misin, ya da daha aşağılara?"

"Ah, çok isterim ama en iyisi bunu yapmamak. Eğer her şeyi bir defada yaparsak, bana fazla gelir."

Midori başıyla onayladı ve örtünün altına doğru süründü, kıpırdanarak külotunu çıkartıp penisimi örttü.

"Bunun üstüne boşalabilirsin" dedi.

"Ama çok fena kirletirim sonra."

"Buna bir son verir misin lütfen! Beni ağlatacaksın" dedi ağlamaklı bir sesle. "Yıkarım olur biter. Hadi tutma kendini, istediğin gibi koyuver gitsin. Külotum için gerçekten üzülüyorsan, bana bir tane armağan edersin. Ya da benim olduğu için seni gelmekten alıkoymaz, değil mi?"

"Olur mu hiç!" dedim.

"O halde, hadi boşal gitsin."

Ben boşalır boşalmaz, menime bir göz attı. "Amma da çokmuş, vay canına!"

"Çok mu fazla?"

"Yok be budala. İstediğin kadar gelebilirsin" dedi gülümseyerek. Sonra da beni öptü. Akşam mahallede alışverişe çıktı ve yemek hazırladı. Mutfakta bira içerek, bezelyeli pilavla tempura yedik.

"Bol meni üretmen için bol yemen gerek" dedi Midori. "Sonra da ben, onu boşaltmana güzel güzel yardım ederim."

"Çok teşekkür ederim" dedim.

"Bunun için bir sürü yöntem biliyorum. Kitabevindeki kadın dergilerinden öğrendim. Bilirsin, gebe kadınlar sevişemez; bu yüzden, kocalarının onları aldatmaması için öneriler sunulan özel bir sayı vardı. Binlerce yolu var. Bunları denemek ister misin?"

"Sabırsızlanıyorum."

Midori'den ayrıldıktan sonra, eve gelirken trende, gardan satın aldığım akşam gazetesini açtım, ama gazete okumayı canım hiç istemiyordu, daha doğrusu ne yazdığını da anlayamıyordum. Önümde açılmış gazete sayfasına boş boş bakarken, bundan sonra ne olacağını ve işlerin nasıl değişebileceğini düşünüyordum. Arada sırada, dünyanın çevremde nabız gibi attığını duyumsuyordum. Derin bir soluk alıp gözlerimi kapadım. Geçirdiğim günden dolayı pişmanlık duymuyordum ve günümü yeni baştan yaşayacak olsam, tıpkısı tıpkısına aynı şeyleri yapardım. Terasta, yağmur altında Midori'yi kucaklayıp bağrıma basardım, ikimiz de iliklerimize varıncaya değin ıslanırdık ve onun elleriyle boşalmamı sağlamasına ses çıkarmazdım. Bu noktada hiç kuşku yoktu. Midori'yi seviyordum ve bana döndüğü için çok mutluydum. İkimiz şüphesiz, işleri yoluna sokabilirdik. Çünkü, onun da söylediği gibi, kanlı canlı, güzel bir kızdı, sıcacık bedenini kollarıma bırakmıştı. Bana gelince, ben de onu çırılçıplak soyup, öylece o sıcaklığına dalmamak için kendimi zor tutmuştum. Penisimi tutup tatlı tatlı okşamaya başladığında, onu durdurmamın herhangi bir yolu yoktu. Onun bunu yapmasını istiyordum, o da bunu yapmak istiyordu ve birbirimizi seviyorduk. Bunu kim durdurabilirdi ki? Evet, bu doğruydu: Midori'yi seviyordum. Ve herhalde bunu bir süredir biliyordum. Ama uzun zamandır bu sonuca varmamaya çalışıyordum.

Problem şuydu: Bu gelişmeleri Naoko'ya açıklayamazdım. Her durumda bu zor olurdu, hele onun koşulları böyleyken

başka bir kıza âşık olduğumu söylemenin hiçbir yolu yoktu. Ayrıca, Naoko'yu hâlâ seviyordum. İçimde bir yerlerde, onun için ayırdığım geniş, açık, dokunulmamış bölge hâlâ sadece ona aitti. Bir yeri ayırmış, saklı tutmuştum, hiç ilişmeden.

Yapabileceğim tek şey, Reiko'ya içten bir mektup yazıp, her şeyi açık açık anlatmaktı. Evime döndüm ve verandada oturarak, bir yandan yağmurla ıslanmış bahçeyi seyrederken, kafamın içinde birkaç cümleyi art arda sıralamaya çalıştım. Sonra masamın başına geçip bir mektup yazdım. *Benim için böyle bir mektubu size yazıyor olmak dayanılmaz bir durum,* diye söze başladım. Midori'yle aramdaki ilişkiyi özetledim ve o gün neler olduğunu anlatmaya koyuldum.

Ben Naoko'yu hep sevdim ve hâlâ da seviyorum. Ama Midori'yle aramda var olan şeyde de önemli bir şeyler var. Beni geleceğime doğru sürükleyen karşı koyulmaz bir gücü var onun. Naoko'ya karşı hissettiklerim, inanılmaz sakin, tatlı ve saydam bir sevgi, buna karşılık Midori'ye karşı duygularım tümüyle bambaşka nitelikte. O duygu ayaklanıp kendi başına yürüyor, soluk alıyor, yürek gibi atıyor, varoluşumun köklerine değin beni sarsıyor. Ne yapacağımı bilmiyorum. Kafam çok karışık. Bahane bulmak değil niyetim, ama inanıyorum ki, şimdiye değin kendime karşı dürüst davranarak yaşadım. Kimseye yalan söylemedim ve her zaman, kimseyi kırmamaya özen gösterdim. Buna rağmen kendimi bu labirentin içinde buldum. Bu nasıl olabilir? Açıklayamıyorum bir türlü. Ne yapacağımı bilmiyorum. Bana söyleyebileceğiniz bir şey var mı Reiko? Danışabileceğim tek insan sizsiniz.

Ekspres bir pul yapıştırıp, zarfı hemen o gece yolladım. Cevap tam beş gün sonra, 17 Haziran'da geldi.

Önce güzel haberlerle başlayalım.

Naoko herkesin düşündüğünden çok daha hızlı bir şekilde

iyileşme gösteriyor. Bir kez telefonda görüştüm onunla ve zihin açıklığıyla konuşuyordu. Çok yakında buraya dönebilir.

Şimdi size gelelim.

Bence her şeyi fazlasıyla ciddiye alıyorsunuz. Birini sevmek olağanüstü bir şeydir ve bu sevgi eğer gerçekse, kimse içinden çıkılamayacak bir labirente düşmez. Kendinize daha çok inanmak zorundasınız.

Öğüdüm pek basit. Birincisi, eğer Midori adındaki o kıza karşı güçlü bir çekim hissediyorsanız, ona doğal olarak âşık olmuşsunuz demektir. İşler iyi de gidebilir, gitmeyebilir de. Ama aşk böyledir. İnsan sevince, kendini bu sevgiye bırakması doğaldır. Ben buna inanıyorum. Bu, içtenliğin de bir gereği.

İkincisi, Midori'yle sevişme konusuna gelince, bu sizin bileceğiniz iş ve ben bir şey söyleyemem. Bu konuyu onunla tartışın ve ikinize de anlamlı gelecek bir sonuca ulaşın.

Üçüncüsü, bunları Naoko'ya söylemeyin. Durum, ona açılmanızı zorunlu kılacak aşamaya geldiğinde, sizinle birlikte bunu yapmanın en iyi yolunu araştırırız. Bu yüzden, şimdilik sessiz kalalım. Siz gerisini bana bırakın.

Dördüncüsü, şu ana kadar Naoko için tam bir güç kaynağı oldunuz, artık ona karşı aşk beslememenize rağmen yapabileceğiniz daha çok şey var. Lütfen hep yaptığınız gibi olayları gereğinden fazla ciddiye alıp kara kara düşünmeyin. Bizler, yani hem normal olan, hem de normal olmayan insanlar, kusurlu bir dünyada yaşayan kusurlu kişileriz. Banka hesaplarının mekanik doğruluğu ile yaşamıyoruz ya da çizgilerimiz ve açılarımız iletki ve cetvelle ölçülür cinsten değil. Haklı değil miyim?

Benim kişisel duygum, Midori'nin harika bir kız olduğu. Mektuplarınızı okurken, ona neden meylettiğinizi anlıyorum. Ve neden Naoko'ya meylettiğinizi de anlıyorum. Kendinizi suçlu hissetmeniz için hiçbir sebep yok. Böyle şeyler bizim bu büyük dünyamızda sürekli oluyor. Çok güzel bir günde, çok güzel bir gölde tekneyle gezip de gökyüzü ve gölün ne kadar güzel ol-

duğunu düşünmek kadar doğal. Bu yüzden, kendinizi yiyip bitirmekten vazgeçin. Olaylar doğal akışına bırakıldığında, zaten gitmeleri gereken yere giderler. Ne kadar çabalarsanız çabalayın, insanlar kırılmaları gereken zaman geldiğinde kırılacaklar. Hayat böyle. Belki size, kürsüden vaaz veriyor gibi görünebilirim, ama sizin de böyle yaşamayı öğrenmenizin zamanı gelmiş demektir. Yaşamı, istediğiniz biçime sokmak için çok çaba sarf ediyorsunuz. Eğer bir akıl hastanesine düşmek istemiyorsanız, yüreğinizi biraz daha açmanız ve kendinizi olayların akışına bırakmanız gerekli. Güçsüz ve kusurlu bir kadın olsam da, kimi zaman yaşamın olağanüstü güzel bir şey olabildiğini görüyorum. Sizi temin ederim, doğru bu. İşte bu yüzden yaptığınız her ne varsa bir kenara koyun ve mutlu olun. Kendinizi mutlu etmek için çaba gösterin.

Kuşkusuz Naoko'yla öykünüzün mutlu sonla noktalanmamasına üzülüyorum. Ama düşünülecek olursa, neyin iyi olduğunu, neyin olmadığını kim söyleyebilir ki? İşte bu yüzden, mutlu olma fırsatı yakaladığınızda dört elle sarılın ve diğer insanlar hakkında çok endişelenmeyin. Kendi deneyimimden yola çıkarak şunu söyleyebilirim: Hayatta böylesine fırsatlar insanın karşısına iki ya da üç kez çıkar ve eğer kaçırırsanız yaşam boyu pişmanlık duyarsınız.

Her gün gitar çalıyorum, ama dinleyen kimse yok. Biraz manasız görünüyor. Karanlık ve yağmurlu gecelerden de hoşlanmıyorum. Gene bir yandan üzüm yerken, bir yandan gitar çalmak isterdim, siz ve Naoko yanımdayken.

O halde, yakında görüşmek üzere.

Reiko İşida

12

Naoko'nun ölümünden sonra, Reiko bana pek çok kez yazdı. Benim suçum olmadığını söylüyordu. Kimsenin suçu değildi, nasıl yağmurun yağması kimsenin suçu değilse... Ama ona hiç yanıt vermedim. Ne diyebilirdim ki? Neyi değiştirirdi? Naoko artık bu dünyada değildi, bir avuç küle dönüşmüştü.

Ağustos ayının sonunda, Kobe'de Naoko için sessiz bir cenaze töreni düzenlendi, tören sona erdiğinde Tokyo'ya döndüm. Ev sahibimi ziyaret edip, ona, bir süre buralardan uzaklaşacağımı söyledim; sonra patronuma, artık işe gidemeyeceğimi bildirdim. Midori'ye kısa bir not kaleme aldım; henüz ona hiçbir şey söyleyemeyeceğimi, ama beni biraz daha beklemesini umduğumu yazdım. Bunu izleyen üç gün boyunca, sinemaya gidip, sabahtan akşama değin aralıksız film seyrettim. Tokyo'nun tüm sinemalarındaki filmleri gördükten sonra, öteberimi sırt çantama yerleştirdim, bankada birikmiş tüm paramı çektim ve Şicuku Garı'na giderek önüme ilk çıkan ekspres trene bindim.

Ne geçtiğim yerler, ne oralara nasıl gittiğim, hiçbiri aklımda değil. Manzaralar, kokular ve sesler oldukça net biçimde aklımda, ama yer adlarını ve hangi sırayla nereye gittiğimi hiç anımsamıyorum. Şehirden şehire giderken, tren, otobüs, kamyon, ne bulursam biniyor, bazen otostop yapıyor, geceleri otoparklarda, istasyonlarda, nehir ya da deniz kenarlarında, parklarda uyku tulumumu sererek uyuyordum. Bir ke-

resinde polisleri ikna edip, karakolun bir köşesinde, bir kere de mezarlıkta yattım. Nerede uyuduğumun hiç önemi yoktu benim için, yeter ki orada, kimseyi rahatsız etmeden, rahat rahat, dilediğim kadar uyku tulumumum içinde kalabileyim. Yürümekten yorgun düşen bedenimi uyku tulumuyla sarmalıyor, ucuz bir viskiyi iri yudumlarla içiyor ve hemen uykuya dalıyordum. Güzel şehirlerde insanlar karnımı doyuruyorlar ya da sivrisinekleri kovmam için tütsü veriyorlardı, ama o kadar da güzel olmayan şehirlerde polis çağırıp beni parklardan attırıyorlardı. Ne olursa olsun, umurumda bile değildi zaten. Tek istediğim, bilinmedik bir kentte uykuya dalmaktı.

Param bitince, birkaç günlüğüne işçi olarak çalışıyor, gereksinimlerimi karşılıyordum. Benim için her zaman iş bulunuyordu. Kentten kente, bir hedefim olmaksızın yolculuk yapıyordum. Dünya genişti, garip şeyler ve merak uyandırıcı insanlarla doluydu. Bir keresinde sesini duymayı öyle çok istedim ki, Midori'ye telefon ettim.

"Biliyor musun, dönem başlayalı bayağı oldu" dedi. "Bazı dersler için ödev zamanı bile geldi. Ne yapmak niyetindesin? Üç haftadır haber alamıyorum senden. Neredesin? Ne yapıyorsun?"

"Bağışla, ama henüz Tokyo'ya dönemem. Henüz değil."

"Bana söyleyeceklerinin hepsi bu kadar mı?"

"Sana bu aşamada söyleyebileceğim başka hiçbir şey yok. Belki ekimde..."

Midori tek söz etmeden telefonu kapattı.

Yolculuğum sürüyordu. Ara sıra geceyi pahalı olmayan bir handa geçiriyor, banyo yapıp tıraş oluyordum. Aynada gördüğüm şey berbattı. Tenim güneşten kurumuş, gözlerim çukura kaçmış, yanaklarım ne idüğü belirsiz lekeler ve sıyrıklarla bezenmişti. Kapkara ve depderin bir mağaradan henüz çıkmış birine benziyordum, ama ne olursa olsun bendim işte. Bu bendim.

Tokyo'dan olabildiğine uzaklaşmak için sahil boyunca güneye doğru iniyordum, bazen Tottori'de bazen Hyogo'nun saklı kalmış yerlerinde kalıyordum. Deniz kıyısı boyunca yürümek kolaydı. Çünkü kumsalda, her zaman rahat rahat uyunabilecek yer bulunuyordu. Denizin getirdiği tahta parçalarıyla ateş yakabiliyor, balıkçıdan satın aldığım kurutulmuş balıkları ateşte pişiriyordum.

Sonra viski içiyor ve dalgaların sesini dinleyerek Naoko'yu düşünüyordum. Onun öldüğünü ve artık bu dünyada olmadığını düşünmek bana çok garip geliyordu. Bu gerçeği henüz bir türlü kabullenemiyordum. Buna inanamıyordum. Tabutuna çakılan çivilerin sesini kulaklarımla duymuştum, ama gene de bir hiçliğe dönüştüğü fikrine bir türlü alışamıyordum.

Onun bende bıraktığı anılar gerçekten de fazlasıyla canlıydı. Saçları karnıma düşerken, penisimi ağzına alışını görebiliyordum. Onun sıcaklığını, soluğunu anımsıyordum ve boşalmak dışında hiçbir şey yapamadığım o çaresiz anı. Beş dakika önce olmuşçasına açık seçik zihnimde canlanıyordu, sanki elimi uzatsam ona dokunacakmışım gibi, hâlâ yanımdaymış gibi hissediyordum. Ama o yoktu, artık vücudu bu dünyada değildi.

Geceleri uyumak imkânsızdı. Naoko'nun hayalleri zihnimde canlanıyordu. Bunu durdurmanın hiçbir yolu yoktu. Çünkü zihnimde onun pek çok anısı birbiriyle itişiyor ve bu anılar, en ufak bir açıklık bulduklarında sel olup birbiri ardınca akıyorlardı: Sarı yağmurluğunu giymiş Naoko'nun kümesi temizlediği ve yem torbalarını taşıdığı o yağmurlu sabah, yarı ezilmiş doğum günü pastası, o gece gömleğimi sırılsıklam ıslatan gözyaşları (doğru ya, o gece de yağmur yağıyordu), kışın devetüyü mantosuyla yanı başımda yürüyüşü, saç tokasına dokunup duruşu, o duru bakışıyla gözlerimin içine dimdik bakışı, mavi geceliğiyle kanepede elleri çenesinde bağdaş kuruşu.

Onunla ilgili görüntüler böyle, birbiri ardına, dalgalar gibi

gelip vuruyordu bana, beni bilinmedik yeni bir yere, ölülerle yaşadığım o yere doğru sürüklüyordu. Orada, ölülerle birlikte yaşıyordum. Orada, Naoko yaşıyordu ve onunla konuşup, ona sarılabiliyordum. Orada ölüm, yaşama son noktayı koyan bir öğe değildi. Orada ölüm, yaşamı oluşturan öteki öğeler gibi bir öğeydi sadece. Naoko orada, içinde ölümle birlikte yaşamını sürdürüyordu. Ve bana diyordu ki: "Endişelenme, bu sadece ölüm. Bunun seni rahatsız etmesine izin verme."

Bu garip yerde hiç keder duymuyordum. Ölüm ölümdü ve Naoko da Naoko'ydu. "Problem nedir?" diye soruyordu bana, çekingen bir gülüşle, "İşte buradayım, öyle değil mi?" Alışılmış mimikleri içimi şifalı bir merhem gibi rahatlatıyordu. O zaman, "Öyleyse ölüm o kadar da kötü değil" diye düşünmeye başladım. "Evet, bu doğru" dedi Naoko, "ölüm o kadar da ciddi bir şey değil. Sadece ölüm işte. Burada işler çok kolay." Naoko bana, karanlık dalgaların aralarında kalan boşluklardan konuşuyordu.

Ama çok geçmeden, dalgalar çekiliyor ve kumda yalnız başıma kalakalıyordum. Enerjim yoktu, bir yere gidemiyordum, üzüntü beni sımsıkı sarmalıyor, sonra gözyaşlarım sel olup akıyordu. Ama ağlıyor gibi hissetmiyordum kendimi; daha çok, gözyaşları gözpınarlarından ter damlacıkları gibi sızıyordu sanki.

Kizuki'nin ölümünden bir şey öğrenmiştim ve bunu hayatımın bir parçası, bir felsefe haline getirmiştim: "Ölüm yaşamın karşıtı olarak değil, parçası olarak vardır."

Hayatımızı yaşayarak, ölümü besliyoruz. Doğru olmasına karşın, bu, öğrenmemiz gereken gerçeklerden sadece biriydi. Naoko'nun ölümünden öğrendiğim ise şuydu: Hiçbir gerçek, bir sevdiğimizi kaybettiğimiz zaman duyduğumuz kederi gideremez. Hiçbir gerçek, hiçbir samimiyet, hiçbir güç, hiçbir nezaket bu acıyı geçiremiyor. Tek yapabileceğimiz şey, üzüntüyü sonuna dek yaşamak ve sonunda bundan bir şey öğren-

mek, ama her ne öğrenirsek öğrenelim, bir sonraki beklenmedik üzüntüde bir yardımı olmuyor. Dalgaları ve rüzgârın sesini dinlerken, günbegün bu düşüncelere odaklanıyordum. Çantam sırtımda, ellerimde kum, sadece viski, ekmek ve su ile hayatta kalarak, batıya doğru ilerlemeye devam ediyordum.

Rüzgârlı bir akşam, uyku tulumuma sarınmış, terk edilmiş bir teknenin gölgesinde ağlarken, genç bir balıkçı çıkageldi ve bana bir sigara uzattı. Kabul ettim ve bir yıldır ilk defa sigara içtim. Bana niçin ağladığımı sordu; ben de bir refleks gibi hemen, annemin öldüğünü söyledim. Acım dayanılmaz olduğu için yollara düştüğümü anlattım. İçtenlikle paylaştı acımı ve gidip evinden büyük bir şişe sake ile iki bardak getirdi.

Rüzgârın uğuldadığı kumsalda oturup içtik. Balıkçı bana, annesini on altı yaşındayken yitirdiğini söyledi. Annesi, sağlıklı bir kadın değilmiş, sabahtan akşama dek çalışmak onu tükenmiş. Bir yandan sakemi içiyor, ara sıra başımla onaylayarak onu yarım kulak dinliyordum. Sanki bu hikâyeyi anlatan ses dünyanın diğer ucundan geliyor gibi hissediyordum. "Ne anlatıyor ki bu adam?" diye düşündüm ve birden yoğun bir öfkeyle doldum: Onu boğmak istiyordum. Anasının hikâyelerinden bana neydi yahu! Ben Naoko'yu yitirdim. Güzel vücudu bu dünyadan uçup gitti. Bana lanet anneni ne demeye anlatıp duruyorsun?!

Ama bu öfke dalgası geldiği hızla yok olup gitti. Gözlerimi kapadım ve genç balıkçının bitmek bilmeyen hikâyesini yarım kulak dinlemeye devam ettim. Az sonra bana, yemek yiyip yemediğimi sordu. Hayır, dedim, ama çantamda ekmek, peynir, domates ve çikolata vardı. Öğleyin ne yediğimi sordu. "Peynir ekmek, domates ve çikolata" diye yanıtladım. "Burada bekle" dedi ve koşarak gitti. Onu durdurmaya çalıştım, ama geceye karışıp gözden kayboldu.

Ben de sakemi içmeyi sürdürdüm. Deniz kıyısı, kumsalda patlatılan havai fişek kalıntılarla kaplıydı ve dalgalar deli gi-

bi patlayarak kıyıya vuruyordu. Bir deri bir kemik kalmış bir köpek gelip, kuyruğunu sallayarak sönmüş ateşimin korlarının çevresinde döndü, yiyecek arıyordu, ama sonunda vazgeçip uzaklaştı.

Yarım saat kadar sonra, genç balıkçı iki kutu suşi ve yeni bir şişe sakeyle geri geldi. Üstteki kutunun içindekileri hemen yemem gerekirmiş, çünkü kutuda balık varmış; alttaki kutuda ise, daha uzun süre dayanabilen malzemelerle hazırlanmış suşiler ve kızartılmış tofu bulunuyormuş, yarına kadar rahatlıkla dayanırmış. Yeni şişeyi alıp bardaklarımızı doldurdu. Ona teşekkür ettim ve neredeyse iki kişilik olan, üstteki kutunun içindekileri silip süpürdüm. İkimiz de yeteri kadar içtiğimizde, beni evinde ağırlamak istedi, ama ona yalnız başıma kumsalda uyumayı tercih ettiğimi söyleyince ısrar etmedi. Sonra, gideceği sırada, katlanmış bir beş bin yenlik banknot çıkartarak, ceketimin cebine sokuşturdu. "Al bunu" dedi, "kendine sağlıklı yiyecekler bul. Çok kötü görünüyorsun." Bana zaten yeterince iyilik yaptığını, tüm bunların üzerine parayı kabul edemeyeceğimi söyleyerek reddettim. "Bu, para değil" dedi, "bu, benim duygularım. Çok fazla düşünme, sadece al." Tek yapabileceğim, ona teşekkür etmek ve parayı almaktı.

Balıkçı gittikten sonra aklıma birden, lise son sınıftayken yattığım ilk kız geldi. Ona karşı berbat davrandığımı anlayınca tüylerim diken diken oldu. Onun düşüncelerini, hislerini ya da sebep olduğum acıyı neredeyse hiç önemsememiştim. Tatlı ve nazik bir kızdı, ama onun tatlılığını doğal karşılamış ve onu bir daha hiç düşünmemiştim. Merak ettim, acaba şimdi ne yapıyordu? Beni affetmiş miydi?

Birden midem bulanmaya başladı ve eski teknenin yanına kustum. Çok sake içmekten başım ağrıyordu; hem balıkçıya yalan söylediğim, hem de parasını aldığım için kendimi kötü hissediyordum. Benim için artık Tokyo'ya dönmenin zamanı geldi diye düşündüm, sonsuza dek böyle süremezdi. Bu

yüzden, uyku tulumumu toplayıp çantama koydum ve çantamı omzuma geçirip, garın yolunu tuttum. Oraya vardığımda görevliye, Tokyo'ya hemen nasıl dönebileceğimi sordum. Tarifeye baktı ve bana, gece trenine biner de aktarma yaparsam ertesi sabah Osaka'da olabileceğimi, oradan da Tokyo'ya giden bir hızlı trene binebileceğimi söyledi. Ona teşekkür edip, genç balıkçının vermiş olduğu beş bin yenle biletimi aldım. Treni beklerken bir gazete alıp tarihe baktım; 2 Ekim 1970 yazıyordu. Tamı tamına bir ay gezmiş durmuştum. Artık gerçek dünyaya dönmenin zamanı geldiğini biliyordum.

Bu bir aylık yolculuk ne moralimi düzeltmiş, ne de Naoko'nun ölümünün yarattığı sarsıntıyı hafifletmişti. Tokyo'ya döndüğümde, neredeyse bir ay önceki durumumdaydım. Midori'ye bile telefon edecek gücüm yoktu. Nereden ve nasıl başlayacağımı bilmiyordum. Ona ne diyecektim ki? Nasıl başlamalıydım söze: "Artık her şey sona erdi, birlikte mutlu olabiliriz" diye mi? Olanaksızdı bu. Nasıl söylenirse söylensin, gerçekler aynıydı: Naoko ölmüştü ve Midori hâlâ buradaydı. Naoko bir avuç beyaz küle dönüşmüşken, Midori yaşayan ve nefes alan bir insandı.

Kendimi kirlenmiş bir adam olarak görüyordum. Tokyo'ya döndüğümde, tek başıma, günlerce odama kapandım. Hemen hemen tüm anılarım ölülerle ilgiliydi, yaşayanlarla değil. Naoko'ya ayırdığım odanın kepenkleri kapalıydı, eşyalarına beyaz örtüler örtülmüştü ve pencere pervazları toz içindeydi. Günlerimin çoğunu bu odada geçiriyordum. Ve Kizuki'yi düşünüyordum. "Ah Kizuki, sonunda Naoko'yu geri aldın" derken işittim kendimi. "Ama doğruyu söylemek gerekirse, daha başından senindi o! Artık, belki de ait olduğu yere döndü. Ama burada, bu kusurlu canlılar dünyasında, Naoko için elimden geleni yaptım. İkimiz için yeni bir yaşam kurmaya çalıştım. Ama unut bunları Kizuki. Onu sana bırakıyorum. Mademki seçtiği sensin. Yüreği kadar karanlık ve derin bir

ormanda astı kendini. Sen de bir zamanlar benim bir yarımı ölüler dünyasına sürüklemiştin, değil mi Kizuki ve şimdi de Naoko, diğer yarımı oraya sürükledi. Zaman zaman kendimi bir müze bekçisi olarak görüyorum, kimsenin uğramadığı devasa boş bir müze bu; ve bu müzeye kimse için değil, sadece kendim için bekçilik ediyorum.

Tokyo'ya dönüşümden dört gün sonra Reiko'dan bir mektup aldım. Zarfa bir ekspres pul yapıştırılmıştı. Basit bir nottu: *Size haftalarca ulaşamadım ve sizin için kaygılanıyorum. Lütfen beni arayın. Sabah ve akşam saat dokuzda telefonun yanında bekleyeceğim.*

Akşam dokuzda numarayı çevirdim. Reiko ilk çalışta hemen açtı.

"İyi misiniz?" diye sordu.

"Şöyle böyle" dedim.

"Öbür gün oraya gelip sizi ziyaret etmemin bir mahzuru var mı?"

"Ziyaret mi? Tokyo'ya mı geliyorsunuz?"

"Evet, aynen bunu kastediyorum. Sizinle uzun uzun konuşmak istiyorum."

"Oradan ayrılıyor musunuz yani?"

"Gelip sizi görmemin tek yolu bu, öyle değil mi? Ayrıca ayrılmamın zamanı çoktan geldi. Sekiz yıl oldu. Eğer beni biraz daha burada tutarlarsa çürümeye başlayacağım."

Konuşmakta zorlanıyordum. Kısa bir sessizlikten sonra Reiko devam etti: "Öbür gün, saat on beş yirmide varacak hızlı trende olacağım. Beni garda karşılar mısınız? Beni hâlâ anımsıyor musunuz? Naoko'nun ölümünden sonra, beni de tümüyle unutmuş olmayasınız sakın."

"Olur mu hiç" dedim. "Öbür gün saat on beş yirmide Tokyo Garı'nda görüşürüz."

"Beni tanımakta zorlanmazsınız. Gitarlı yaşlı kadın benim. Böylesine çok rastlanmıyor."

Gerçekten de kalabalıkta onu tanımakta zorlanmadım. Tüvit bir erkek ceketi ile beyaz pantolon giymişti, ayağında kırmızı spor ayakkabıları vardı. Saçları her zamanki gibi kısacık ve dik dikti. Sağ elinde kahverengi bir bavul, sol elindeyse siyah gitar kutusunu taşıyordu. Beni uzaktan görür görmez, kırışık dolu kocaman bir gülümseme sardı yüzünü, ben de kendimi ona gülümserken buldum. Bavulunu aldım ve batı banliyösüne giden trene kadar yanı sıra yürüdüm.

"Söyler misiniz lütfen, ne zamandan beri yüzünüzde bu felaket ifadeyi taşıyorsunuz? Yoksa son Tokyo modası bu mu?"

"Bir süre oradan oraya gezdim ve sürekli abur cubur yedim" diye karşılık verdim. "Hızlı treni nasıl buldunuz?"

"Korkunç!" dedi. "Pencereler açılmıyor. Yolculuk sırasında büfelerden birinden öğle yemeği mönüsü almak istedim."

"Trende zaten satıyorlar."

"Evet, o pahalı plastik sandviçler. Açlıktan ölen bir beygir bile yemez onları. Ben hep, Gotemba Garı'ndan alırdım öğle yemeklerimi."

"Bir zamanlar, hızlı trenden önce..."

"Ne yapalım, hızlı tren öncesi geçmiş zamanlardan geliyorum ben işte."

Bizi Kiçicoci'ye götüren trende, pencereden bakarak, akıp giden Musaşino manzarasını bir turist merakıyla seyrediyordu.

"Sekiz yılda çok değişmiş mi?" diye sordum.

"Şu an ne hissettiğim hakkında hiçbir fikriniz yok, değil mi Vatanabe?"

"Hayır yok."

"Korkuyorum. Öyle çok korkuyorum ki, birden aklımı kaçırabilirim. Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum, kendi başıma öylece ortalığa salıverilmiş gibiyim." Bir an duraksadı. "Ama size göre 'aklını kaçırmak' güzel bir deyiş öyle değil mi?"

Gülümsedim ve elini tuttum. "Endişelenmeyin, her şey yolunda gidecek. Gücünüz sizi bu noktaya kadar getirdi."

"Beni buraya getiren, kendi gücüm değildi" dedi Reiko. "Naoko ve sizdiniz. Oraya Naoko'suz katlanamazdım ve sizinle konuşmak için Tokyo'ya gelmek zorundaydım. İşte bu kadar. Eğer olaylar böyle gelişmiş olmasaydı, hayatımın geri kalanını orada geçirecektim."

Başımı salladım.

"Şimdi ne yapmak niyetindesiniz?" diye sordum.

"Asahikava'ya gidiyorum. Hokkaido'nun vahşi kalmış bölgesine! Üniversiteden arkadaşım, orada bir müzik okulu yönetiyor ve iki üç yıldan beri sürekli ona yardıma gitmemi istiyordu. Oranın çok soğuk olduğu bahanesiyle önerisini hep geri çeviriyordum. Yani, sonunda özgürlüğüme kavuşmuşum, gide gide Asahikava'ya mı gideceğim? Öyle bir yer için heyecan duymak zor, toprakta açılmış bir delik gibi."

"O kadar da kötü bir yer değil" dedim, gülerek. "Oraya gitmiştim. Berbat bir yer filan değil. Kendine özgü bir atmosferi var."

"Öyle mi, sahiden mi?"

"Kesinlikle. Tokyo'da olmaktan çok daha iyi."

"İyi bari" dedi. "Nasıl olsa gidecek başka yerim yok ve eşyalarımı oraya gönderdim bile. Baksanıza Vatanabe, bir gün beni görmek için oraya gelirsiniz, değil mi?"

"Elbette gelirim. Ama hemen mi gidiyorsunuz? Tokyo'da biraz kalamaz mısınız?"

"Eğer mümkünse buralarda birkaç gün takılmak isterim. Sizde kalabilir miyim? Sizi rahatsız etmem."

"Problem değil" dedim. "Büyük bir gömme dolabım var, uyku tulumumu serip orada yatabilirim."

"Bunu size yapamam."

"Aldırmayın. Gömme dolap çok büyük."

Reiko, bacaklarının arasına sıkıştırdığı gitarının kutusuna hafif hafif vurarak ritim tutuyordu.

"Herhalde Asahikava'ya gitmeden önce dışarıya uyum sağ-

lamam gerekecek. Henüz dış dünyaya alışmış değilim. Anlamadığım pek çok şey var ve biraz tedirginim bu yüzden. Bana biraz yardım edebilirsiniz, değil mi? Bunu sorabileceğim tek kişi sizsiniz."

"Size yardımı olacaksa, her şeyi yapabilirim."

"Umarım sizi rahatsız etmiyorum."

"Niçin rahatsız edeceksiniz ki?"

Reiko yüzüme baktı ve dudaklarının kenarları bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı, herhangi bir şey söylemedi.

Kiçicoci Garı'ndan otobüse bindikten sonra, eve gelinceye değin pek konuşmadık. Sadece Tokyo'da değişmiş olan şeyler konusunda birkaç yorum yaptı; onun konservatuvarda öğrenci olduğu dönem ve benim Asahikava'ya yaptığım yolculuk üzerine birkaç söz ettik, ama Naoko'dan konuşmadık hiç. Onu görmeyeli on ayı aşkın bir zaman oluyordu, ama ikimiz yan yana yürürken kendimi sakin ve huzurlu hissediyordum. Bu duyguyu, anladım ki, bir de daha önce Tokyo sokaklarını Naoko'yla birlikte arşınladığım dönemde yaşamıştım. Tıpkı o zaman Kizuki'nin ölümünü Naoko'yla paylaştığım gibi, şimdi de Naoko'nun ölümünü Reiko'yla paylaşıyordum. Bu düşünce beni konuşmaktan alıkoyuyordu. Reiko bir süre kendi konuştu, sonra baktı ki benden ses çıkmıyor, o da sustu. Otobüste de tek kelime etmedik.

Güz başındaydık ve tam bir yıl önce Kyoto'da Naoko'yu görmeye gittiğim zamanki gibi, hava dupduru ve pırıl pırıldı. Bulutlar kemik gibi incecik ve bembeyaz, gökyüzü alabildiğine yüksekti. Rüzgârın kokusu, ışığın tonu, çimenlikteki minik çiçekler, seslerin hafif hafif yankılanışı... Tüm bunlar bana, sonbaharın yeniden geldiğini, her mevsim döngüsünde benimle ölüler arasındaki mesafenin biraz daha açıldığını anımsatıyordu. Kizuki hâlâ on yedi yaşındaydı, Naoko yirmi bir: Sonsuza dek.

"Buraya gelince insan ferahlıyor" dedi Reiko, otobüsten indiğinde çevresine bakınarak.

"Burada hiçbir şey yok da ondan" diye yanıt verdim.

Arka kapıdan girip, onu bahçeden geçirerek eve götürdüğümde, gördüğü her şeyden çok etkilendi. "İnanılmaz güzel!" dedi, "Bu rafları ve çalışma masasını siz mi yaptınız?"

"Evet" diye karşılık verdim, bir yandan çay koyarken.

"Elleriniz belli ki çok maharetli. Üstelik oda da tertemiz."

"Faşo sayesinde. Beni temizlik manyağı yapan odur. Ev sahibi de hiç şikâyetçi değil bu durumdan."

"Ah, ev sahibiniz. Kendimi ona tanıtmalıyım. Bahçenin öte yanında o oturuyor sanırım."

"Ona kendinizi tanıtmak mı? Neden ki?"

"Normal, değil mi? Birdenbire benim yaşımda bir kadın ortaya çıkıyor ve gitar çalmaya başlıyor, neler döndüğünü merak etmez mi insan? İşe doğru adımla başlamak daha iyi. Ona bir kutu kurabiye de getirdim."

"Çok akıllıca" dedim.

"Yaşla gelen bilgelik. Ona sizin Kyoto'dan gelen teyzeniz olduğumu söyleyeceğim, sakın pot kırmayın. Yaş farkı böyle zamanlarda avantaja dönüşüyor. Kimse şüphelenmez." Çantasından kurabiye kutusunu çıkardı ve ev sahibime saygılarını sunmaya gitti. Ben de verandada oturdum, kediyle oynarken bir çay daha içtim. Yirmi dakika kadar sürdü ziyareti. Döndüğünde, çantasından bir kutu pirinç krakeri çıkardı ve bir armağan olduğunu söyleyerek bana verdi.

"Bu kadar uzun ne konuştunuz?" diye sordum, bir yandan krakerleri atıştırırken.

"Sizden bahsettik tabii ki" dedi Reiko, kediyi yanağına bastırmış, okşuyordu. "Sizin çok düzgün bir genç ve ciddi bir öğrenci olduğunuzu söyledi."

"Bahsettiğinin ben olduğumdan emin misiniz?"

"Bahsettiği kişinin siz olduğunuzdan en ufak şüphem yok" dedi, gülerek. Sonra gitarımı fark etti, akort ettikten sonra

Carlos Jobim'den "Desafinado"yu çalmaya başladı. Onun gitarını dinlemeyeli epey olmuştu; eskiden olduğu gibi müziği yüreğimi ısıttı.

"Gitar mı çalışıyorsunuz?"

"Ev sahibinin deposunda buldum, ödünç aldım ondan ve arada bir tıngırdatıyorum. Hepsi bu."

"O zaman size bedava bir ders veririm." Gitarı bıraktı ve tüvit ceketini çıkardı. Verandanın sütununa dayanarak bir sigara içti. Ceketinin altına, renkli kareli, kısa kollu bir gömlek giymişti.

"Güzel gömlek, değil mi?" diye sordu.

"Öyle" diye karşılık verdim. Gerçekten de hoş desenli, şık bir gömlekti.

"Naoko'nun" dedi. "Eminim, vücut ölçümüzün aynı olduğunu bilmiyordunuz. Özellikle oraya ilk geldiğinde. Sonra biraz kilo alsa da, aşağı yukarı aynı bedendik; bluzlar, pantolonlar, ayakkabı ve şapkalar... paylaşamadığımız tek şey sutyenlerimizdi. Bende hemen hemen hiç göğüs yoktur. Ama giysilerimizi hep değiş tokuş ederdik. Doğrusu, biraz ortaklaşa kullanıyor gibiydik."

Bunu söyledikten sonra, ona daha dikkatli baktım. Aşağı yukarı Naoko'yla aynı kiloda gibiydi. Yüzünün biçimi, ince kol ve bacakları, onun daha ufak tefek ve ince olduğu izlenimini vermişti bana her zaman, ama şaşırtıcı derecede benzedikleri doğruydu.

"Bu pantolon ile ceket de onundu. Hepsi onun. Onun kıyafetlerini giymiş olmam sizi rahatsız ediyor mu?"

"Hiç de değil" dedim. "Giysilerini başka birinin giydiğini görmek hoşuna giderdi, özellikle de sizin."

"Garip" diye mırıldandı, parmaklarını şaklatarak. "Naoko arkasında vasiyet ya da onun gibi bir şey bırakmadı, ama giysileri hakkında bir not vardı. Bir bloknot kâğıdına tek bir satır yazıp masasına bırakmış. 'Tüm giysilerimi Reiko'ya ve-

rin lütfen.' Komik biriydi, sizce de öyle değil mi? İnsan ölmeye hazırlanırken neden sadece giysilerini düşünsün ki? Kim umursar kıyafetleri? Eminim, söyleyecek daha binlerce şeyi vardı."

"Belki de yoktu" dedim.

Sigarasını tüttürürken, bir an düşüncelere dalıp gitti. "Tüm hikâyeyi duymak istersiniz sanırım."

"Evet, istiyorum" dedim. "Lütfen bana her şeyi anlatın."

"Osaka'daki hastanede yapılan testler Naoko'nun durumunun iyiye gittiğini gösteriyordu, ama orada yoğun tedavi sürecini uzun bir dönem daha devam ettirmesi gerektiğini söylediler. Size de bunu 10 Ağustos civarında yazdığım mektupta bildirmiştim."

"Doğru. Okudum o mektubu."

"Ayın 24'ünde Naoko'nun annesi bana telefon etti, onun sanatoryuma gelip beni ziyaret etmesinin bir mahzuru olup olmayacağını sordu. Eşyasını toparlamak ve bir süre beni göremeyeceği için, benimle rahat rahat çene çalmak istiyormuş; eğer mümkünse, gece de kalmak niyetindeymiş. Ona olumlu yanıt verdim. Zaten ben de Naoko'yu görmeyi ve onunla konuşmayı çok istiyordum. Ertesi gün, ayın 25'inde annesi ve o, taksiyle geldiler. Üçümüz birlikte uğraşıp, eşyalarını toparladık, bu sırada çene çaldık. Akşama doğru Naoko, annesine, eve dönebileceğini, ikimizin işin üstesinden gelebileceğimizi söyledi. Bunun üzerine annesi de bir taksi çağırıp gitti. Endişelenecek bir durum yoktu, Naoko'nun morali pek yerinde görünüyordu. Aslına bakarsanız o zamana değin çok kaygılıydım. Onu çökmüş ve zayıf düşmüş görmekten korkuyordum. Çünkü hastanelerdeki testlerden ve tedavilerden ne derece yıpranmış durumda çıkıldığını çok iyi bilirim ve bu yüzden, onu nasıl göreceğim acaba, diye kaygılanıyordum. Ama onu görür görmez, onun iyi olduğuna ikna oldum. Beklediğimden çok daha sağlıklı görünüyordu, yüzü gülüyor, şakalaşıyor ve

eskisinden çok daha fazla konuşuyordu. Daha yeni kuaföre gitmişti ve saçını gösteriyordu. Durum böyle olunca, annesi gitse bile kaygılanacak bir şey olmadığını düşündüm. Naoko bana, hastanede bu sefer tümüyle iyileşmek için kalacağını söyledi ve ben de bunun yapılacak en iyi şey olduğu karşılığını verdim. Sonra birlikte yürüyüşe çıktık; yol boyunca, genel olarak gelecekten konuştuk. Sonra da bana, buradan çıkıp, bir yerlerde birlikte yaşamayı çok istediğini söyledi."

"Birlikte yaşamak mı? Naoko ve siz?"

"Evet" dedi Reiko, omuz silkelerek. "Ben de ona, 'Bana göre hava hoş, ama ya Vatanabe?' dedim. O ise, 'Sen merak etme, o işi ben hallederim' dedi. İşte hepsi bu. Sonra da şundan bundan laflamayı sürdürdük, nerede oturabileceğimizi, ne yapacağımızı filan konuştuk. Daha sonra da, kuşlarla oynamak için kümese gittik."

Gidip buzdolabından bir bira aldım ve açtım. Reiko bir sigara daha yaktı, kedi kucağında derin derin uyuyordu.

"Her şeyi meğer ta başından ayarlamış. Eminim ki işte tam da bu sebepten enerji doluydu, keyfi yerindeydi ve sağlıklı görünüyordu. Tam olarak ne yapacağını bilmek, üzerinden büyük bir yükün kalkmasına neden olmuştu. Sonra, odayı iyice derleyip topladık, istemediği öteberisini bahçedeki metal varile atıp yaktık: Günlük tuttuğu defterleri ve mektupları... Sizin mektuplarınızı bile. Bu bana garip göründü ve onları neden yaktığını sordum. Çünkü o zamana kadar sizin mektuplarınızı hep güvenli bir yere koyar ve tekrar tekrar okurdu. 'Geçmişten kalan her şeyden kurtuluyorum ki, gelecekte yeniden doğabileyim' yanıtını verdi bana. Sanıyorum ki, söylediklerine inandım. Kendi içinde mantıklı gibiydi. Onun mutlu ve sağlıklı olmasını o kadar çok istiyordum ki. O gün nasıl da tatlı ve güzeldi, görebilmenizi isterdim.

Sonra, her zamanki gibi, yemek salonunda akşam yemeğimizi yedik. Banyomuzu yaptık, böyle günler için saklamış ol-

duğum şarabı açtık, birlikte içtik ve ben gitar çaldım. Her zamanki gibi, Beatles'tan 'Norwegian Wood' ve 'Michelle' şarkıları favorileriydi. İkimiz de kendimizi iyi hissediyorduk. Işığı söndürdük, soyunduk ve yataklarımıza uzandık. Havanın buharlaşmış gibi olduğu sıcak gecelerden biriydi. Pencereler açıktı, ama hiç esinti gelmiyordu. Dışarısı zifiri karanlıktı ve böceklerin cayırtısı kulakları sağır ediyordu, yaz çimenlerinin kokusu o kadar yoğundu ki, odada zor nefes alınıyordu. Naoko ansızın, sizden söz etmeye başladı, seviştiğiniz o geceden. İnanılmaz detaylı bir şekilde. Onu nasıl soyduğunuzu, nasıl dokunduğunuzu, nasıl da ıslandığını, içine nasıl girdiğinizi ve bunun kendisini ne kadar iyi hissettirdiğini. Son derece canlı detaylarla bunların tümünü anlattı. O zaman ben de ona, 'Ne oldu da şimdi bunları bana anlatıyorsun?' diye sordum. Yani, o zamana değin, benimle hiçbir zaman seks konusunda bu kadar açık konuşmamıştı. Tabii ki, arada bir açık açık seksten konuştuğumuz oluyordu, sanki bir terapi gibi. Ama hep detay verme konusunda utangaç davranırdı. Şimdi ise onu durduramıyordum. Çok şaşırmıştım.

Bana dedi ki: 'Neden bilmem, birden içimden bunları anlatmak geldi. Eğer dinlemek istemezsen susabilirim.' Ben de, 'Hayır' dedim, 'eğer anlatman gerektiğini düşündüğün şeyler varsa, konuşman iyi olur. Söyleyeceğin her şeyi dinlerim.'

Hikâyesine devam etti: 'İçime girdiğinde canımın bu kadar yanmasına inanamadım. Sonuçta, benim için ilkti. O kadar ıslanmıştım ki, içime kayıverdi, ama gene de beynimde bir duman bulutu vardı sanki, canım çok yanıyordu. İçime ancak bu kadar derin girebilirdi diye düşünüyordum, ama sonra bacaklarımı yukarı kaldırdı ve daha da derine girdi. Bütün vücudum tepeden tırnağa ürperdi, sanki buz dolu bir suya düşmüştüm. Kollarım ve bacaklarım uyuştu ve bir soğuk dalgası tüm bedenimi sardı. Ne olduğunu anlayamıyordum. O anda ve orada öleceğimi düşündüm, ama öyle ya da böyle umu-

rumda değildi. Acı çektiğimi anladı ve o an durdu, ama hâlâ derinlerimde bir yerdeydi. Her yerimi öpmeye başladı, saçlarımı, boynumu, memelerimi uzun uzun öptü. Ufak ufak sıcaklık vücuduma geri döndü ve sonrasında o, yavaş yavaş yeniden içimde hareket etmeye başladı. Ah Reiko, ne harikaydı bir bilsen! Artık beynim eriyecekmiş gibi hissediyordum. Sonsuza dek böyle kalmak istedim, hayatımın sonuna kadar kollarında kalmayı... İşte o kadar güzeldi.'

O zaman ona sordum: 'Madem o kadar güzeldi, neden Vatanabe'yle kalıp, her gün yapmaya devam etmedin?' Şöyle dedi bana: 'Hayır Reiko, bunun bir daha olması imkânsızdı. Bunun başıma bir kez geleceğini, bir daha asla olmayacağını biliyordum. Bu, hayata bir kez olabilecek şeylerdendi. Hayatımda daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim, sonrasında da hissetmedim. Bir daha bunu yapmayı hiç istemedim ve hiçbir zaman da öyle ıslanmadım.'

Ben de ona, genç kızlarda bu tür şeylerin sık sık görüldüğünü ve çoğu zaman yaş ilerledikçe her şeyin yoluna girdiğini anlattım. Bir kez yolunda gittiğine göre, bir daha olmayacağına dair kaygılar taşıması gereksizdi. Ben de ilk evlendiğim zaman pek çok sorunla karşılaşmıştım.

Bana yanıldığımı söyledi. 'Sorun bu değil Reiko. Bundan endişelenmiyorum ben. Bir daha kimsenin içime girmesini istemiyorum, o kadar. Kimse tarafından bu şekilde sınırlarımın aşılmasını istemiyorum' dedi."

Ben biramı bitirmiştim, Reiko da ikinci sigarasını. Kedi, kucağında gerindi ve yatış şeklini değiştirerek yeniden uyudu. Reiko üçüncü sigarayı yakana kadar, nasıl devam edeceğini bilemez gibi göründü.

"Sonra hıçkırmaya başladı. Yatağının kenarına oturdum ve saçlarını okşadım. 'Merak etme. Her şey yoluna girecek. Senin gibi güzel bir kızın, onu kollarına alacak ve mutlu edecek bir erkeğe sahip olması gerekir' dedim. Gözyaşı ve ter-

den sırılsıklam olmuştu. Banyo havlusuyla yüzünü ve bedenini kuruladım. Külotu bile ıslanmıştı, çıkarmasına yardım ettim... Ama aklınıza bir şey gelmesin, aramızda öyle bir şey yoktu. Biz hep birlikte banyo yapardık. Kız kardeş gibiydik."

"Biliyorum. Biliyorum" dedim.

"Şey, her neyse, Naoko onu kollarına almamı istedi. Havanın sarılmak için çok sıcak olduğunu söyledimse de, birbirimizi son görüşümüz olduğunu söyleyince sarıldım ona. Bir süre öyle kaldık. Aramızda, terli vücutlarımız birbirine yapışmasın diye havlu vardı. Sakinleştiğinde, gene kuruladım bedenini, geceliğini giydirdim ve yatırdım. Hemen derin bir uykuya daldı. Belki de uyuyor gibi yapıyordu. O gece çok tatlı ve güzel görünüyordu, doğduğu günden bu yana henüz hiç darbe yememiş, on üç-on dört yaşında bir kız gibiydi. Yüzündeki o ifadeyi görünce, gönül rahatlığıyla uykuya dalabildim.

Sabahın altısında uyandığımda, odada yoktu. Geceliği oradaydı; buna karşılık, giysileri, spor ayakkabıları ve her zaman yastığımın altında duran el feneri yerinde yoktu. Hemen, bir şeylerin ters gittiğini anladım. El fenerini aldığına göre, henüz ortalık karanlıkken çıkmıştı. Sonra çalışma masasına bir göz attım ve bıraktığı kâğıdı gördüm: *'Lütfen tüm giysilerimi Reiko'ya verin.'* Hemen, herkesi uyandırdım ve onu aramak üzere herkes bir yana dağıldı. Yatakhaneleri ve çevredeki ormanlık alanı didik didik aradık. Onu bulmamız beş saati aldı. Kendi ipini bile getirmişti."

Reiko içini çekti ve kedinin başını okşadı.

"Çay ister misiniz?" diye sordum.

"Evet, isterim" dedi.

Su kaynattım ve bir demlik çayla verandaya döndüm. Günbatımı vakti yaklaşıyordu. Güneşin ışıkları zayıflamıştı ve ağaçların gölgeleri ayaklarımıza değin uzuyordu. Bir yandan çayımı içerken, sarı altıntop çiçekleri, pembe açelyalar

ve uzun yeşil bambuların bir karışımı olan derme çatma bahçeyi seyrediyordum.

"Az sonra cankurtaran geldi, Naoko'yu alıp götürdüler ve sonrasında polis beni sorgulamaya başladı. Herhangi bir şüphe yoktu. Bir intihar notu vardı, intihar olduğu açıktı ve bunu akıl hastalarının yaptığı şeylerden biri olarak kabullenmişlerdi. Yani sırf yapmış olmak için yaptıkları bir sorgulamaydı. Onlar gider gitmez, size telefon açtım."

"Nasıl hüzünlü bir cenaze töreniydi anlatamam" dedim. "Ailesi, Naoko'nun ölümünden haberdar olduğum için çok mutsuzdu. İntihar olduğunun duyulmasını istemiyorlardı. Orada olmamam gerekiyordu. Bu durum bana kendimi daha da kötü hissettirdi. Geri döner dönmez, yollara düştüm."

"Hey Vatanabe, hadi çıkıp biraz gezelim. Belki, akşam yemeği için alışveriş de yaparız. Açlıktan ölüyorum."

"Tabii. Ne yemek istersiniz?"

"Etli türlü" dedi Reiko. "Biliyor musunuz ki, yemeyeli yıllar oluyor? Eskiden rüyalarıma girerdi; dana eti, yeşil soğan, erişte, tofu ve sebzeler."

"Ben de isterim, ama ona uygun tencerem yok ki."

"Önemli değil, bana bırakın siz. Gider ev sahibinizden ödünç alırım."

Telaşla ev sahibimin evine koştu, pek güzel bir tencere, bir gazocağı ve bir de uzun bağlantı borusu ödünç alıp geldi.

"Nasıl, iyi değil mi?"

"Çok iyi hem de!"

Gidip hemen mahalledeki dükkânlardan tüm gerekenleri aldık: dana eti, yumurta, sebze ve tofu. Bir de makul bir beyaz şarap seçtim. Ödemeye çalıştığımda, Reiko kendisi ödemek için ısrar etti. "Eğer ev sahibi yiyecekleri yeğenime ödettiğimi duyarsa rezil olurum!" dedi. "Üstelik, yanımda yüklü miktarda nakit taşıyorum. Bu yüzden, merak etmeyin hiç. Sanatoryumu beş parasız terk edecek değildim."

Eve döndüğümüzde, Reiko pirinci yıkayıp ocağa, pişmeye bıraktı, bu arada ben de ana yemeğimizi verandada pişirmek için düzeneği kurdum. Her şey hazır olduğunda, Reiko gitarını kutusundan çıkardı ve çalgısını denemek istermiş gibi Bach'tan bir füg çalmaya başladı. Bölümleri ağır ağır, sonra daha hızlı, hırsla, duyguyla çalıyor, bu değişik seslere kulak veriyordu. Reiko gitar çalarken, yeni elbisesini hayran hayran izleyen on yedi yaşında bir genç kıza benziyordu. Gözleri parlıyor, belli belirsiz gülümsüyordu. Parçası bitince, sırtını sütuna dayayıp, derin düşüncelere dalmış gibi göğe baktı.

"Sizinle konuşmamın bir mahzuru var mı?" diye sordum ona.

"Hiç yok. Sadece ne kadar da acıkmış olduğumu düşünüyordum."

"Buradayken kocanızı ve kızınızı görmeyi planlıyor musunuz? Tokyo'dalar, değil mi?"

"Öyle sayılabilir. Yokohama'dalar. Ama hayır, gitmeyi planlamıyorum. Eminim size daha önce de sözünü etmiştim, beni görmeseler çok daha iyi olur. Yeni bir hayatları var. Ve eğer onları görürsem kendimi berbat hissederim. Hayır, en iyisi uzak durmak."

Boşalmış Seven Stars paketini elinde buruşturup attı, çantasından yeni bir paket çıkardı. Paketin jelatinini açtı, ağzına bir sigara götürdü, ama yakmadı.

"Ben bitmiş bir insanım" dedi. "Karşınızda bulunan kişi, eskiden olduğum şeyin soluk bir yansımasından ibaret. İçimdeki en değerli parça, gerçekten olduğum kişi yıllarca evvel öldü. Ben sadece otomatik pilotta yaşamayı sürdürüyorum."

"Ama ben sizi şimdiki halinizle seviyorum Reiko, kim olursanız olun, sadece bir yansıma olsanız bile. Söyleyeceğim şey sizin için fark eder mi etmez mi bilmiyorum ama, Naoko'nun giysilerini giydiğinizi görmek beni mutlu etti."

Reiko içtenlikle gülümsedi, sonra çakmakla sigarasını

yaktı. "Genç yaşınıza rağmen, kadınları nasıl memnun edeceğinizi biliyorsunuz."

Kızardığımı hissettim. "Ben sadece düşündüğüm şeyi söylüyorum."

"Tabii ki biliyorum" dedi Reiko, gülerek.

Pirinç çok geçmeden pişti. Türlü için tencereyi yağladım ve malzemeleri hazırladım.

"Bunun bir rüya olmadığını söyleyin bana" dedi Reiko, kokuyu derin derin içine çekerek.

"Gerçek bir türlü bu, bilimsel olarak konuşacak olursak tabii" dedim.

Hemen hemen hiç konuşmadan, çubuklarımızla türlüye giriştik, bir sürü bira içtik ve pirinci tamamen bitirdik. Martı da kokuya dayanamayıp yaklaştı, ona da yemeğin etlerinden verdik. Doyduğumuzda, sırtımızı verandanın sütunlarına dayayıp mehtabı seyrettik.

"Memnun kaldınız mı?" diye sordum.

"Hem de nasıl. Hayatımda hiç bu kadar çok yememiştim."

"Şimdi ne yapmak istersiniz?"

"Bir sigara içip hamama gitmek. Saçlarım fena durumda. Yıkamam gerekiyor."

"Problem değil. Hemen sokağın ucunda bir hamam var."

"Eğer sizin için bir sakıncası yoksa, söyler misiniz Vatanabe. Midori adındaki kızla yattınız mı?"

"Onunla sevişip sevişmediğimi soruyorsunuz, değil mi? Henüz değil. Her şey yoluna girene kadar bunu yapmamaya karar verdik."

"Ama artık yoluna girdiğini söyleyebiliriz, değil mi?"

Başımı salladım. "Artık Naoko ölmüş olduğu için mi, demek istiyorsunuz?"

"Hayır, öyle değil. Siz Naoko'nun ölümünden önce kararınızı vermiştiniz Midori'yi hiçbir zaman bırakamayacağınız konusunda, öyle değil mi? Naoko ölmüş olsun olmasın, kararı-

nızla bir alakası yok ki. Siz Midori'yi seçtiniz, Naoko da ölümü seçti. Artık yetişkinsiniz, seçimlerinizin getirdiği sorumlulukları yüklenmeniz gerekir. Yoksa her şeyi mahvedersiniz."

"Ama Naoko'yu unutamıyorum" dedim. "Onu her zaman bekleyeceğimi söyledim ve bunu yapamadım. Sonunda ona sırtımı döndüm. Bu kimsenin suçu değil, bu tamamen kendi problemim benim. Düşünüyorum da, eğer onu yarı yolda bırakmış olmasaydım bile sonuç değişmeyecekti. Naoko ölümü baştan beri seçmişti zaten. Ama asıl sorun bunlar değil. Ben kendimi bağışlayamıyorum. Siz bana, duygularımın değişimi konusunda herhangi bir şey yapamayacağımı söylüyorsunuz, ama Naoko'yla ilişkim o kadar da basit değildi. Durup biraz düşündüğünüzde, onunla benim en baştan yaşam ile ölüm arasındaki ince çizgide bağlanmış olduğumuzu görürsünüz. İşin başından beri bu böyleydi."

"Eğer Naoko'nun ölümünden dolayı acı çekiyorsanız, o halde yaşadığınız sürece varın çekin o acıyı. Eğer bu size bir şey öğretiyorsa, varın öğrenin. Ama tüm bunlar bir yana, Midori'yle mutlu olun. Sizin çektiğiniz acının onunla kurduğunuz ilişkiyle hiçbir bağlantısı yok. Eğer onu daha da kırarsanız, durum kısa zamanda geri dönülmez, onulmaz bir yola girecektir. Kolay değil, ama güçlü olmak zorundasınız. Daha da büyümeli ve yetişkin olmalısınız. Size işte bunu söylemek için sanatoryumdan ayrılıp buralara kadar geldim. Bana tabut gibi gelen o trenle hem de."

"Ne demek istediğinizi çok iyi anlıyorum" dedim Reiko'ya. "Ama henüz buna hazır değilim. Gerçekten de çok acıklı bir cenaze töreniydi. Kimse bu şekilde ölmemeli." Reiko elini uzatıp saçlarımı okşadı. "Hepimiz bir gün böyle öleceğiz. Siz de, ben de."

Beş dakikalık mesafedeki hamama ırmak boyunca yürüyerek gittik ve eve kendimizi tazelenmiş hissederek döndük.

Şarap şişesini açtık ve verandada oturup içtik.

"Vatanabe, bana bir bardak daha getirir misiniz lütfen?"

"Elbette, ama ne için?"

"Sizinle ikimiz Naoko için kendi cenaze törenimizi düzenleyeceğiz. Acıklı olmayan bir tören."

Bir bardak daha getirdim, Reiko bardağı ağzına dek doldurduktan sonra bahçedeki taş fenerin üstüne koydu. Sonra verandaya oturdu, sırtını bir sütuna verdi, gitarını aldı ve bir de sigara yaktı.

"Bana bir kutu kibrit getirebilir misiniz? Bulabildiğiniz en büyük kutuyu."

Mutfaktaki kibrit kutusunu aldım, gelip yanına oturdum.

"Şimdi sizden yapmanızı istediğim şey şu: Çaldığım her parça için bir kibrit yakacaksınız ve bunları güzelce sıraya dizeceksiniz. Ben de aklıma gelen tüm şarkıları çalacağım."

İlkönce, tatlı tatlı Henry Mancini'den "Dear Heart"ı çaldı.

"Ona bu plağı armağan etmişsiniz, değil mi?"

"Evet, Noel'de, iki yıl önce. Bu parçayı çok seviyordu."

"Ben de çok severim. Çok güzel ve hoş bir müzik..." Ezgiyi yeniden tıngırdattıktan sonra şarabından bir yudum aldı. "Hadi bakalım, kafayı iyice buluncaya değin kaç parça çalmam gerekecek acaba? Bu güzel bir cenaze töreni olacak, sizce de öyle değil mi, o kadar da hüzünlü değil."

Reiko sonra Beatles'a geçti. "Norwegian Wood", "Yesterday", "Michelle", "Something", "Here Comes the Sun"ı çalıp söyledi, ardından da "The Fool on the Hill"i. Yedi kibrit dizdim.

"Oldu yedi" dedikten sonra, bir yudum şarap içip bir sigara daha tüttürdü. "Bu adamlar hayatın acılarını da, güzelliklerini de kesinlikle biliyorlarmış."

"Bu adamlar" dediği, kuşkusuz, John Lennon, Paul McCartney ve George Harrison'dı. İçini çekti ve sigarasını söndürdükten sonra, gene gitarını aldı. Arka arkaya "Penny Lane", "Blackbird", "Julia", "When I'm Sixty-Four", "Nowhere

Man", "And I Love Her" ve "Hey Jude"u çaldı.

"Kaç oldu?"

"On dört" dedim.

"Sizden ne haber? Belki bir tane şarkı da siz çalarsınız, ne dersiniz?" dedi Reiko, içini çekerek.

"Asla. Çok berbatım bu konuda."

"O zaman berbat çalın."

Gittim kendi gitarımı getirdim; biraz duraksayarak, "Up on the Roof"u çaldım. Bu arada Reiko biraz soluklandı, sigarasını tüttürdü ve şarabını içti. Ben çalmayı bitirince alkışladı.

Sonra, Ravel'in "Ölü Bir Prenses İçin Dans Parçası"nı, ardından da Debussy'nin "Ay Işığı"nı sade bir güzellikle yorumladı.

"Bu iki parçayı Naoko'nun ölümünden sonra çalıştım" dedi Reiko. "Sonuna kadar, onun müzik zevki duygusal düzeyi hiçbir zaman aşmadı."

Sonra Bacharach'tan birkaç parça çaldı, "Close to You", "Raindrops Keep Falling on My Head", "Walk on By".

"Yirmi" dedim.

"Canlı bir müzik kutusu gibiyim" dedi, kendinden hoşnut biçimde. "Konservatuvardaki profesörler beni görselerdi şu an bayılırlardı."

Şarap içmeye, sigarasını tüttürmeye ve gitarını çalmaya devam ediyordu: Pek çok *bossa nova*, ardından Rodgers ve Hart, Gershwin, Bob Dylan, Ray Charles, Carole King, The Beach Boys, Stevie Wonder ve Kyu Sakamoto'nun "Sukiyaki Şarkısı", "Blue Velvet" ve "Green Fields". Zaman zaman gözlerini kapatıyor, başını sallıyor ya da mırıldanarak ezgiye eşlik ediyordu.

Şarap bitince, viskiye döndük. Bahçede, fenerin üstündeki bardaktaki şarabı döküp viski koydum.

"Kaç oldu?"

"Kırk sekiz" dedim.

Kırk dokuzuncu parçası "Eleanor Rigby" ve ellincisi bir

kez daha "Norwegian Wood" oldu. Ellerini dinlendirdikten sonra biraz viski içti.

"Sanırım bu kadar yeter" dedi.

"Evet" dedim. "İnanılmaz."

Gözlerimin içine baktı ve "Beni dinleyin Vatanabe" dedi. "Gördüğünüz o acıklı cenaze törenini unutmanızı istiyorum. Sadece bizim muhteşem cenaze törenimizi anımsayın."

Başımla onayladım.

"İşte bir tane daha, bu da cabası" dedi bana ve elli birinci parça olarak, Bach'tan favori füğünü çaldı.

Parçayı tamamladığında, neredeyse fısıldar gibi, "Benimle sevişmeye ne dersiniz Vatanabe?" dedi.

"Ne garip" dedim. "Ben de şimdi aynı şeyi düşünüyordum."

İçeri girip, perdeleri çektik. Sonra, karanlık odada, sanki dünyadaki en doğal şeyi yapıyormuşuz gibi birbirimizin bedenlerini keşfettik. Bluzunu, pantolonunu ve sonra da iç çamaşırlarını çıkardım.

"Garip bir hayat yaşadım ben" dedi Reiko, "ama benden on dokuz yaş genç bir delikanlının külotumu çıkartacağı doğrusu aklımın ucundan bile geçmemişti."

"Kendiniz çıkarmayı mı tercih ederdiniz?"

"Hayır. Ama kırışıklıklarım sizi şaşırtmasın."

"Kırışıklıklarınızdan hoşlanıyorum."

"Beni ağlatacaksınız" diye fısıldadı.

Kırışıklıklarını dilimle takip ederek her yanını öptüm. Göğüsleri küçük bir kızınkilere benziyordu. Onları okşayıp, meme uçlarını hafif hafif ısırdım. Sonra parmaklarımı ıslak ve ılık vajinasına sokup hareket ettirmeye başladım.

"Orası değil, yanılıyorsunuz, orası sadece bir kırışıklık" diye fısıldadı kulağıma.

"Böyle bir anda şaka yapabildiğinize inanamıyorum!"

"Bağışlayın beni" dedi. "Korkuyorum. Yıllardır böyle bir

şey yapmadım. Kendimi on yedi yaşında bir kızmışım gibi hissediyorum; bir delikanlıyı ziyarete gitmişim de bir anda kendimi karşısında çırılçıplak bulmuşum gibi..."

"Doğrusunu söylemek gerekirse, ben de kendimi on yedi yaşındaki bir kıza sahip oluyormuşum gibi hissediyorum."

Boynundan ve kulaklarından öperek parmaklarımı yeniden içine soktum ve meme ucunu parmaklarımın arasına aldım. Soluğu sıklaşıp da çenesi titremeye başladığında, uzun ince bacaklarını ayırarak içine girdim.

"Beni hamile bırakmayacaksınız, değil mi? Siz bunu düşünmüşsünüzdür" diye mırıldandı kulağıma. "Bu yaşta hamile kalmak beni çok utandırır."

"Endişelenmeyin" dedim. "Rahat olun."

Penisim ta içine, derine girdiğinde, içini çekti ve titredi. Bir yandan sırtını okşarken birkaç kez gidip geldim, ama hiç beklemediğim biçimde, ansızın boşaldım. Çok şiddetli, engellenmesi imkânsız bir orgazmdı. Menim içine doğru dalga dalga akarken, bedenine sıkı sıkı tutundum.

"Bağışlayın, kendimi tutamadım" dedim.

"Saçmalamayın, önemli değil" diyerek, popoma ufak bir şaplak attı. "Bu konuda endişelenmeniz gerekmiyor. Bir kızla yattığınızda aklınızda hep bu mu olur?"

"Evet, öyle sayılır."

"Benimleyken bunu düşünmenize gerek yok. Unutun bunları. Canınız istediğinde boşalın. Söyler misiniz bana, iyi miydi bari?"

"Müthişti. İşte bunun için kendimi tutamadım ya zaten."

"Bu, sizin kontrol etmeniz gereken bir şey değil ki. Böylesi daha iyi. Benim için de çok güzeldi."

"Bir şey söyleyeceğim Reiko."

"Nedir?"

"Kendinize yeniden bir sevgili edinmelisiniz. Harikasınız. Yoksa yazık olur."

"Peki, düşüneceğim bu konuyu" dedi. "Ama Asahikava'da insanlar böyle şeyler yapıyor mudur, kendilerine sevgili buluyor mudur, bilemiyorum." Birkaç dakika sonra yeniden sertleştim ve yeniden içine girdim. Reiko nefesini tutmuş, altımda kıvranıyordu. Yavaş hareket ediyor ve onu kollarımla sarıyordum, bir yandan da konuşuyorduk. Bu şekildeyken konuşmak çok hoşuma gidiyordu. Ben şaka yapınca, gülüyordu ve içinde meydana gelen titreşimler penisimden bana ulaşıyordu. Uzun süre bu şekilde birbirimize sarıldık.

"Oh, harika bir his bu."

"Gidip gelmek de hiç fena sayılmaz ama."

"Hadi durmayın. Deneyin." Kalçalarını kaldırdım ve ta dibine kadar girdikten sonra, kıvranmalarının doyasıya keyfini çıkardım; yeteri kadar keyfini sürdüğümde, kendimi gene bıraktım.

Sonuç olarak, o gece bedenlerimiz dört kez birleşti. Her seferinden sonra, kollarımda gözleri kapalı, titreyerek yatıyor ve derin derin iç geçiriyordu.

"Artık ömrüm boyunca bunu yapmama gerek yok. Vatanabe, siz de söyleyin bunun doğru olduğunu, söyleyin bana lütfen. Artık rahata kavuşabileceğimi, çünkü hayatımın sonuna dek yetecek kadar yaptığımı söyleyin."

"Bunu size kimse söyleyemez" diye karşılık verdim ona. "Bunu kim bilebilir ki?"

Uçakla daha çabuk ve daha rahat gideceği konusunda onu ikna etmeye çalıştıysam da, Reiko Asahikava'ya trenle gitmekte diretti.

"Hokkaido'ya giden feribota binmek istiyorum. Ayrıca gökyüzünde uçmaya hiç niyetim yok" dedi. Bunun üzerine ona Ueno Garı'na kadar eşlik ettim. Gitarı elindeydi, ben de bavulunu taşıyordum. Peronda bir banka oturup, trenin gelmesini bekledik. Birkaç gün önce Tokyo'ya geldiğinde üzerinde

olan tüvit ceket ile beyaz pantolonu giymişti gene.

"Sizce Asahikava gerçekten pek de kötü bir yer değil, öyle mi?" diye sordu bana.

"Güzel bir şehir" diye karşılık verdim. "Yakında gelip sizi ziyaret edeceğim."

"Sahi mi?"

Başımla onayladım. "Ve size yazacağım da."

"Mektuplarınız çok hoşuma gidiyor. Naoko ona gönderdiklerinizin hepsini yaktı. Nefis mektuplardı."

"Mektuplar, kâğıttan başka bir şey değil" dedim. "Yakılsalar bile, yürekte kalması gereken kalır; yakılmayıp saklansalar bile, uçup gitmesi gereken uçup gider."

"Doğrusunu söylemek gerekirse Vatanabe, Asahikava'ya yalnız gitmekten çok korkuyorum. Onun için, bana mutlaka yazın. Yazdıklarınızı okuduğumda bana hep, yanı başımdaymışsınız gibi geliyor."

"Eğer mektuplarım işe yarayacaksa, istediğiniz kadar yazarım size. Ama sakın kaygılanmayın. Nereye giderseniz gidin, iyi olacağınızı biliyorum."

"Ve bir şey daha. Sanki vücudumun içinde bir şey takılıp kalmış gibi geliyor bana. Benim hayal gücümden mi kaynaklanıyor acaba?"

"Sadece süregelen anılardır" dedim ve gülümsedim. O da gülümseyerek karşılık verdi.

"Beni sakın unutmayın" dedi.

"Sizi unutmayacağım" dedim. "Hiçbir zaman."

"Sizi belki bir daha hiç göremem, ama nereye gidersem gideyim, sizi de, Naoko'yu da hep hatırlayacağım."

Gözlerine baktım, ağlıyordu. Daha farkına bile varmadan, onu öpüverdim. Perondakiler bize bakıyordu, ama artık böyle şeyler beni rahatsız etmiyordu. Yaşıyorduk işte, o ve ben. Ve tek düşünmemiz gereken yaşamı sürdürmek olmalıydı.

"Mutlu olun" dedi bana, trene binerken. "Size verebilece-

ğim tüm nasihatleri verdim. Artık ekleyecek bir şeyim yok. Sadece mutlu olun. Benim ve Naoko'nun mutluluk paylarımızı alın ve ikisini birleştirip kendiniz için kullanın."

Ellerimiz bir süre kenetli kaldı, sonra ayrıldık.

Midori'ye telefon ettim.

"Seninle konuşmalıyım" dedim. "Sana anlatacak milyonlarca şeyim var. Konuşmamız gereken milyonlarca şey. Bu dünyada tek istediğim sensin. Seni görmek ve seninle konuşmak istiyorum. Her şeye en başından, beraberce başlamak istiyorum."

Midori telefonun ucunda uzun bir süre sessiz kaldı. Tüm puslu yağmurların dünyanın tüm taze biçilmiş çimlerine düşmesi gibi bir sessizlik. Alnımı kulübenin camına dayayarak, gözlerimi kapattım ve bekledim. Sonunda Midori'nin sesi, sessizliği bozdu: "Şu anda neredesin?"

Şu anda neredeydim?

Ahize elimde, başımı kaldırıp telefon kulübesinin çevresine bakındım. Şu anda neredeydim? Hiçbir fikrim yoktu. Gerçekten yoktu. Neresiydi burası? Sadece, yürüyen sayısız gölge görüyordum. Hiçbir zaman var olmamış gibi görünen bu yerin ortasında, Midori'yi çağırıyordum.

DK'da yayımlanmış kitapları

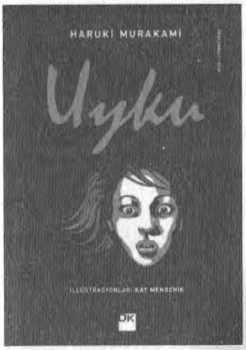

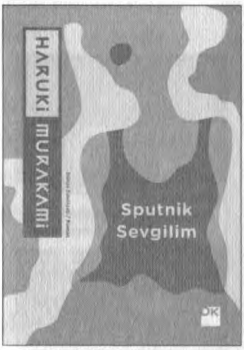

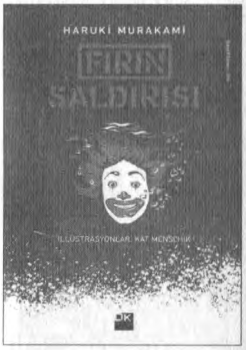

HARUKİ MURAKAMİ
Uyku
İLLÜSTRASYONLAR: KAT MENSCHIK

HARUKİ MURAKAMİ
KADINSIZ ERKEKLER

HARUKİ MURAKAMİ
Sputnik Sevgilim

HARUKİ MURAKAMİ
TUHAF KÜTÜPHANE

HARUKİ MURAKAMİ
Karanlıktan Sonra

HARUKİ MURAKAMİ
FİRİN SALDIRISI
İLLÜSTRASYONLAR: KAT MENSCHIK

HARUKİ MURAKAMİ
Rüzgârın Şarkısını Dinle

HARUKİ MURAKAMİ
Kumandanı Öldürmek

HARUKİ MURAKAMİ
DOĞUM GÜNÜ KIZI

Ne yaptığını bilen, riske giren, dünya çapında bir yazar.

The Washington Post Book World

Odasında, yatağının üstünde kucaklaştık. Onun uyku tulumunun içinde yağmuru dinlerken öpüştük, sonra şundan bundan konuştuk, her şeyden, dünyanın oluşumundan tut da, rafadan yumurtanın nasıl pişirileceğine değin.

68'in esintilerini taşıyan üniversite hayatı ile müziğin muhteşem bir harmanı. Sonsuz bir sevecenlik ve şiirsellik, yoğun bir erotizm. *İmkânsızın Şarkısı*, genç bir adamın güçlüklere birlikte göğüs germe umuduyla ilk aşkına geri dönüşünün olağanüstü hikâyesi. Salinger ve Fitzgerald etkisi taşıyan romanda, Murakami'nin yaşamöyküsünden yansımalar da var.

Çeviren: Nihal Önol

tavsiye edilen KDV'siz satış fiyatı

ISBN 978-605-09-2981-2

Sertifika no: 11940

Doğan Kitap